

Giới thiệu Diễn Viên Đăng Cấp Bạch Liên

Trong tác phẩm Diễn Viên Đăng Cấp Bạch Liên của Thanh Thanh Tử Khâm mang đến một khung cảnh ngôn tình sắc, gia khi gia đình của Y Trạ là một gia đình quyền thế, khi chị gái nổi tiếng “Tiểu Từ Chiêu” xuất hiện thì mọi hào quang đều bị che kín trong vòng 1 giây không còn sót lại chút nào. Biết được người mình yêu đính hôn cùng, nên đã tuyệt vọng cắt cổ tay tự vẫn, biến thành vật hy sinh. Dựa vào kỹ năng diễn xuất a hạnh cùng phong cách “Ra nước bùn không nhiễm bùn”, Thẩm Từ Chiêu không có bối cảnh đã tồn mười năm cố gắng mới đứng lên được đỉnh cao, nhưng trong một đêm lại sống lại trên người của cô gái trẻ cắt cổ tay tự vẫn. Thật vất vả mới đạt được đăng cấp cao ấy, thế mà phải làm lại từ số không, nhưng cũng may danh tiếng của thân phận mới này cũng không tệ, còn là một người có tiền, không cần phải sống cực khổ như lúc trước nữa. Thẩm Từ Chiêu bày tỏ: Truyện một lần nữa lại vượt qua được đợt huấn luyện không như vậy, đã có thể xứng đáng bước ra biểu diễn rồi, khi đã ra ngoài biểu diễn cô sẽ không chấp nhận làm vật hy sinh cho bất kỳ ai.Ừ~ cùng lắm là làm một đóa bạch liên chấp chôn đón gió.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đăng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Thẩm Từ Chiêu nhận thấy bản thân cô đang ở trong một giấc mơ.

Thỉnh thoảng có hình ảnh thấp thoáng hiện ra, tất cả đều rất xa lạ, không giống với những gì cô đã từng nghe đã từng gặp, mà lại giống như một tác phẩm điện ảnh có nhiều phân cảnh chưa hoàn chỉnh.

Cô chậm rãi mở đôi mắt, phát hiện bản thân đang nằm trong bồn tắm, hơn nửa nước trong bồn tắm này đã trở nên rất lạnh lẽo.

Thẩm Từ Chiêu lấy lại tinh thần, ôm đầu đứng dậy.

Chẳng lẽ tối qua cô uống quá nhiều rượu, sau đó về nhà xả nước bồn tắm ngâm mình thư giãn và ngủ thiếp đi.

Đối với phụ nữ mà nói, ba mươi năm tuổi là một đường ranh giới, vì muốn giữ gìn phong thái tốt nhất cho nên mỗi khi Thẩm Từ Chiêu hết lịch trình hoạt động của một ngày sẽ tẩy trang mỹ phẩm sạch sẽ và nghỉ ngơi đúng giờ, rượu và thuốc lá lại càng không động vào.

Tham gia vào thế giới giải trí đã được mười một năm, có không biết bao nhiêu bộ phim không phân biệt lớn nhỏ mà cô đã từng tham gia, cho nên cô không cần phải đi khắp nơi tham dự các chương trình giống như đi chợ để giữ gìn danh tiếng và phong độ, mà khán giả cũng không dễ dàng quên cô nhanh đến thế.

Nhưng tối ngày hôm qua lại không giống mọi ngày, chính là ngày sinh nhật của cô, cũng là ngày cô vinh dự nhận được giải thưởng điện ảnh lần thứ hai, giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, một lần nữa mang về tượng Tiểu Kim Nhân.

Công ty tổ chức tiệc chúc mừng, bánh ngọt cao mười tầng cùng với rượu vang hảo hạng, lại liên tiếp có người đến chúc mừng nên cô cũng uống thêm mấy ly rượu.

Trong trí nhớ còn sót lại, sau khi bữa tiệc chúc mừng kết thúc cô được trợ lý đưa lên xe để về nhà, sau đó ... cô không còn nhớ gì nữa.

Từ trước đến nay sau mỗi lần uống rượu là Thẩm Từ Chiêu sẽ bị nhức đầu, đối với sức khỏe không tốt chút nào, cô ghét đồ uống có chất cồn cũng như tất cả các thể loại nào đó có hại cho sức khỏe.

Từ trong bồn nước tắm lạnh lẽo đứng dậy, Thẩm Từ Chiêu ngược mắt nhìn bốn phía của căn phòng, bỗng dưng giật mình.

Lọt vào tầm mắt có thể nhìn thấy nơi đây là một nơi hoàn toàn xa lạ, không phải căn hộ nơi cô vẫn ở, nhưng mà cũng không phải căn phòng ở khách sạn.

Cúi đầu nhìn xuống cô thấy trên cổ tay có một vết thương ... Cho đến khi nhìn vào hình ảnh phản chiếu trên tấm gương thì gần như cô không đứng vững nổi nữa.

Người trong gương ôm lấy cánh tay, nét mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên, gương mặt này cũng không phải là cô.

Trang phục của cô gái trong tấm gương ướt đẫm, không dấu được vẻ đẹp tinh tế, cô gái có dáng người thon dài yếu đuối, đôi chân trắng tấp tròn trịa, làn da trắng như bạch ngọc.

So với cô còn cao hơn mấy cen-ti-mét, có đôi mắt to đen nhánh đầy trong sáng, thậm chí có cảm giác hoàn toàn thấy thỏa mãn.

Về tuổi tác nhìn cũng trẻ hơn cô.

Đây là mơ? Thẩm Từ Chiêu rung mình lấy lại tinh thần, tại sao giấc mơ lại có thể chân thực đến như vậy, hơn nữa đầu của cô vẫn rất đau.

Thắm Từ Chiêu với tay lấy chiếc khăn tắm choàng lên người đi ra khỏi phòng tắm.

Qua một lúc sau cô vẫn có cảm giác rất kỳ lạ, nơi này cô chưa từng đến lần nào thế nhưng trong đầu lại biết rất rõ cách bố trí sắp xếp tại căn phòng này.

Thắm Từ Chiêu cởi bộ quần áo ướt sũng, lấy tắm chăn trên giường trong phòng ngủ quần cơ thể của mình, lúc này mới cảm thấy ấm áp một chút.

Tại sao có thể có một giấc mơ hoang đường như vậy, chân thật đến nỗi mỗi một giây một phút đều xảy ra ở đây, giống như một cuộc tưởng tượng, nhưng lại không giống như cảnh đẹp trong giấc mơ.

Thắm Từ Chiêu chú ý đến một chiếc ví tiền đặt trên mặt bàn, bên trong có các loại thẻ, cô rút chiếc thẻ căn cước trong ví ra, nhìn bức ảnh trên thẻ và gương mặt phản chiếu trên tấm gương giống nhau như đúc.

Y Trạ, mười tám tuổi.

Không nghi ngờ chút nào đây mới chính là chủ nhân của khối thân thể này, nhưng cô đã xảy ra chuyện gì mà lại có thể biến thành một người khác thế này?

Đầu của Thắm Từ Chiêu lại bắt đầu thấy đau, cô nhắm hai mắt lại, có vô số những ký ức vụn vặt miến cưỡng tràn vào càng khiến đầu đau như búa bổ.

Hình ảnh một cô gái ngang ngược quấy nhiễu quất mắng hai mẹ con đang từ ngoài cửa tiến vào, người đàn ông bên cạnh lớn tiếng trách mắng.

Cô gái vô lực ngăn cản người anh thanh mai trúc mã, tầm mắt cô gái hướng về phía ánh mắt của người chị gái, tất cả đều không có một chút phần nộ nào, nhìn chị gái bị chính bàn tay mình đánh, lại được người thanh niên kia thương cảm mà ôm vào trong lòng, trong đôi mắt của người thanh niên anh tuấn đó tràn ngập sự tức giận.

Cô gái núp phía sau cánh cửa nghe được cuộc nói chuyện của người mẹ kế và chị gái, hai người đó không giống như những lúc đứng trước mặt cô luôn ăn nói khép nép, mà trong giọng nói đều toát lên vẻ bất mãn đối với cô, cô gái chạy vào muốn nói lý lẽ thì lại bị chính cha ruột của mình đánh cho một bạt tai.

Cô gái hăm mộ nhìn người chị gái kia đứng trên bục sân khấu hưởng thụ ánh hào quang cùng tiếng vỗ tay, còn bản thân thì bị mọi người khắp nơi trong trường quay trêu chọc, cuối cùng khi nhận được tin tức người chị gái kia và người thanh niên mà cô gái luôn yêu mến tổ chức lễ đính hôn, cầm lấy con dao gọt hoa quả đi vào phòng tắm.

Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn dần dần chảy máu đỏ tươi.

Bỗng dung Thắm Từ Chiêu mở mắt ra! Đây là đoạn ký ức của khối thân thể này!

Nghĩ đến một hình ảnh cuối cùng, từ tận đáy lòng Thắm Từ Chiêu chỉ có ba chữ: Cô gái ngốc.

Biểu hiện bên ngoài vô cùng sắc bén, ngoài mặt thì phách lối nhưng mà lương tâm lại thật sự không tàn nhẫn đến vậy, đến cuối cùng thì tác thành cho người khác còn bản thân thì lại mang tiếng xấu.

Người đáng thương nhất định cũng có điểm đáng trách, mặc dù như vậy nhưng trong lòng của cô lại tràn ngập bi thương không nói lên lời, có thể là chủ nhân của thân thể này đã cảm hóa được cô ...

Đến giờ phút này, rốt cuộc Thắm Từ Chiêu cũng hiểu được mấu chốt của vấn đề.

Chủ nhân của khối thân thể này đã cắt tay tự vẫn, không biết vì sao cô lại lưu lạc đến nơi này.

Việc đã đến mức này, cô quyết định trước tiên phải tìm hiểu rõ hoàn cảnh bây giờ, cô ném chăn vứt sang một bên, mở tủ quần áo ra, bên trong không thiếu quần áo trang phục hàng hiệu.

Căn phòng này được lắp đặt thiết bị không tồi, so với thời điểm khi cô mười tám tuổi thì tốt hơn rất nhiều, có thể thấy được hoàn cảnh gia đình cô gái này rất tốt.

Thắm Từ Chiêu tìm một bộ trang phục mặc lên người, dựa theo ký ức cô mở chiếc ti vi ở dưới ngăn kéo ra.

Quả nhiên, cô tìm thấy bức di thư của cô gái ở bên trong ...

Cầm bức thư lên đọc qua một lượt, trong lòng của Thắm Từ Chiêu trở nên nặng nề hơn.

Y Trạ vốn là chủ nhân thật sự của khối thân thể này, cuộc sống chỉ vừa mới bắt đầu lại lựa chọn kết thúc, mà bản thân cô cũng không biết tại sao lại đến trú ngụ trong thân thể này.

Nếu đã như vậy, cô nên làm những gì bây giờ?

Vết thương trên cổ tay không sâu, không đủ để mất mạng, cỡ lẽ trong lúc chuẩn bị cắt thì đã có chút do dự.

Bỗng dung tiếng chuông cửa vang lên làm cho Thẩm Từ Chiêu giật mình, vội vàng giấu bức thư kẹp vào bên trong quyển sách đang để bên cạnh.

Cô đi đến bên cạnh cửa chính nhìn qua mắt mèo, cô nhìn thấy bên ngoài là một cô gái có mấy phần quen thuộc, có lẽ cô gái đó là bạn bè của Y Trạm.

Thẩm Từ Chiêu mở cửa.

Tần Nguyệt cầm theo chiếc túi xách đi vào trong phòng: “Thì ra cậu ở nhà, mình gọi điện mãi cho cậu tại sao cậu lại không nghe máy? Chúng ta ngày mai đi thử vai diễn, mình nói cho cậu biết nhé, đây là một đoàn làm phim không tồi, mình cũng biết phó đạo diễn kia ...”

Khi đang nói chuyện, Tần Nguyệt chú ý đến sắc mặt tái nhợt không bình thường của Y Trạm, tầm mắt hướng xuống phía dưới nhìn thấy vết thương trên cổ tay cô thì không nhịn được được nữa kêu lên: “Y Trạm, cậu điên rồi! Cậu dám cắt cổ tay!”

Thẩm Từ Chiêu không lên tiếng đáp lại, trên thực tế khi đứng đối mặt với bạn của Y Trạm thật sự thì cô cũng không biết nói gì cho đúng nữa.

“Mau thay giày, chúng mình đi đến bệnh viện! Lập tức đi ngay bây giờ!”

Hai người đi thang máy xuống, Tần Nguyệt chạy ra ven đường gọi một chiếc taxi đến đây cô ngồi vào.

Đến lúc này, Thẩm Từ Chiêu mới phát hiện ra các căn hộ ở khu vực này rất đẹp, phố xá sầm uất nhưng cũng rất yên tĩnh, đại khái căn phòng nhỏ kia giá cũng không thấp.

Phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng luân chuyển, trong đầu cô cũng là một mảnh hỗn loạn.

Nếu như là mượn xác hoàn hồn, vậy hiện giờ thân thể kia của cô như thế nào? Chẳng lẽ ... Đây là một thế giới song song?

Thẩm Từ Chiêu mở miệng thử hỏi cô gái ngồi bên cạnh: “Cậu biết Thẩm Từ Chiêu không? Chính là nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng.”

Nếu như là người trong nghề đại khái rất ít người không biết cô, hơn nữa mới gần đây cô còn vinh dự nhận được giải thưởng, độ nổi tiếng rất lớn.

Tần Nguyệt quay đầu lại: “Có phải diễn viên Thẩm bị tai nạn xe cộ cách đây một tuần vừa mới qua đời? Làm sao có thể không biết, cô ấy là thần tượng mà.”

Trái tim Thẩm Từ Chiêu rơi thẳng xuống: “Cậu nói cái gì? Chết?”

“Cậu không biết sao? Lúc Thẩm Từ Chiêu trên đường đi từ bữa tiệc chúc mừng về nhà thì xảy ra tai nạn xe cộ, khi đó cô ấy ngồi ở ghế bên cạnh lái xe, cấp cứu không kịp. Ngày hôm sau, tất cả các đơn vị thông tin truyền thông đều thông báo tin tức, một tuần trôi qua qua đầy tiếc thương, rất nhiều người hâm mộ vẫn chưa thể chấp nhận được thực tế này, cậu nói xem, một người đang khỏe mạnh như thế sao lại có thể ra đi nhanh như vậy? Đúng là con người nhiều lúc quá yếu ớt, trời cao cũng đổ kị với người tài.”

Dừng một lát, Tần Nguyệt nắm tay của cô nghiêm túc nói: “Cậu không được phép làm chuyện điên rồ thế này một lần nữa.”

Chưa bao giờ Thẩm Từ Chiêu nghĩ đến sẽ có một ngày nghe được tin tức bản thân đã chết từ miệng của người khác nói ra, lập tức cô phản bác lại: “Không thể nào, không thể nào chết! Làm sao có thể! Không thể nào!”

Tài xế trước mặt mở miệng nói tiếp đề tài: “Người các cô nói là Thẩm Từ Chiêu? Vợ tôi rất thích vai diễn Triệu Lan của cô ấy, cũng khổ sở mất mấy ngày.”

“Triệu Lan” là vai diễn cách đây ba năm của Thẩm Từ Chiêu, cũng là vai diễn mang về giải Kim Tượng lần đầu tiên của cô.

Trong đầu Thẩm Từ Chiêu vang lên ong ong đầy trống rỗng.

Cô vẫn chưa có cách nào có thể tiếp nhận được chuyện mình đã chết, hơn nữa còn là xảy ra cách đây một tuần trước ...

Cô giống như một cái xác biết đi được Tần Nguyệt kéo từ trên xe xuống, sau đó đẩy vào bệnh viện.

Vết thương trên cổ tay khiến cho bác sĩ và y tá nhìn cô với ánh mắt khác lạ, vết thương lại ở đúng vị trí này, suy nghĩ một chút cũng biết là làm thế nào mà bị thương.

Bác sĩ vỗ bả vai Thẩm Từ Chiêu nói: “Cô gái, cô còn trẻ như vậy, có cái gì nghĩ không ra được chứ.”

Thẩm Từ Chiêu miễn cưỡng nở nụ cười: “Sau này sẽ không như vậy nữa.”

Bác sĩ thấy sắc mặt cô không có gì khác lạ mới quay sang băng bó vết thương và đo nhiệt độ, bị sốt cao phải truyền nước biển.

Thẩm Từ Chiêu ở lại bệnh viện xử lý xong bệnh tình thì trời cũng đã tối.

“Trước tiên chúng ta nên đi ăn cái gì đó đã.” Tần Nguyệt mở miệng nói.

Buổi chiều Tần Nguyệt có ý định chạy ra ngoài mua cho Y Trạ một chút cháo, nhưng thấy tâm tình của Y Trạ có vẻ không được tốt, lại còn ngồi im bất động không nói năng gì.

Tần Nguyệt lo sợ lại xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn cho nên tạm thời ở lại chăm sóc không dám đi đâu xa.

Hai người đều là diễn viên chuyên đóng vai phụ ở tầng lớp thấp nhất trong đoàn làm phim, mặc dù quen biết nhau chưa được nửa năm nhưng quan hệ bạn bè cũng không tệ.

Nói như vậy, Tần Nguyệt cảm thấy Y Trạ là người rất bướng bỉnh cũng quá thẳng tính, tuy rằng có đôi lúc giờ tính tiểu thư nhưng cũng là người tốt, cùng làm bạn với cô gái này không cần phải thường xuyên đề phòng, không quá mệt mỏi để hiểu ý nhau.

“Được, mình cũng thấy đói bụng.”

Thẩm Từ Chiêu tìm một quán ăn nhỏ ven đường ngồi xuống khiến cho Tần Nguyệt cảm thấy bất ngờ, trước đây Y đại tiểu thư sẽ không chọn những quán ăn nhỏ kiểu này.

Điều kiện gia đình của Y Trạ rất khá giả, từ phong cách ăn mặc cho đến cách chi tiêu hàng ngày là có thể nhìn ra được.

Thật ra thì hoàn toàn có thể dựa vào mối quan hệ cá nhân để được nhận vào tổ kịch, nhưng tính cách Y Trạ vẫn luôn mạnh mẽ, cô nói muốn dựa vào chính bản thân để đi lên.

Nhưng mà tất cả vẫn đang là con số không

Với tính cách không cần quan hệ của người nhà, lại bị người khác chèn ép, mặc dù rất xinh đẹp nhưng kỹ năng diễn xuất lại rất bình thường, chẳng khác nào đâm đầu vào cái bao ...

Sự việc liên tiếp diễn ra, cho đến bây giờ Thẩm Từ Chiêu đã hoàn toàn tiếp nhận sự thật.

Nói cách khác cô không thể nào quay trở lại làm Thẩm Từ Chiêu được nữa, sau này cô chỉ có thể là Y Trạ, cô quay người hỏi Tần Nguyệt: “Cậu nói muốn đi thử vai diễn, lúc nào?”

Tần Nguyệt sững sờ một chút: “Tay của cậu ...”

“Đây chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

“Vây cũng được, chín giờ sáng ngày mai, mình sẽ đến đón cậu cùng đi.”

“Không cần phiền phức như vậy, cậu chỉ cần nói cho mình biết địa chỉ là được rồi, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.”

Với những ký ức vụn vặt còn sót lại trong đầu đã nói cho cô biết, Y Trạ là một người mới vào nghề vấp phải trắc trở khắp nơi.

Thật ra nếu bình tĩnh xem xét lại vấn đề, cho dù năng lực đối phương có điều kiện vô cùng tốt, nhưng mà trong thế giới giải trí này từ trước đến nay không thiếu nhất chính là người đẹp.

Người mới vào nghề đã phải gặp nhiều khó khăn, huống hồ lại có người đứng trong bóng tối âm thầm gây khó khăn.

Nói thật, diễn xuất của Y Trạ và người chị gái Y Lan Khê giống nhau như đúc, đều là mặt đơ ...

Thực ra cuộc sống của Thẩm Từ Chiêu cũng không bằng phẳng như mong muốn, cô thật vất vả mới có thể sinh tồn trong xã hội này, giống như cô con dâu phải chịu đựng bà mẹ chồng, bây giờ phải chịu đựng một lần nữa làm lại từ đầu.

Thẩm Từ Chiêu thở dài trong lòng, cô nghĩ đến thân phận của thân thể này và cô không giống nhau, cô là người không có cha mẹ hay người thân, mà cô gái này thì còn có người nhà.

Mặc dù hoàn cảnh gia đình không tệ, nhưng lại có một người cha hồ đồ, còn có một bà mẹ kế và cô chị gái khó giải quyết. Không giống cô ngày trước, một người dứt khoát ra sức làm việc.

Chị gái của Y Trạ là Y Lan Khê, gần đây khá là nổi tiếng, là diễn viên chính của hai bộ phim thần tượng, cũng gặt hái được không ít thành công.

Vào tối hôm đó, trước khi cô gặp tai nạn, trong bữa tiệc chúc mừng cô cũng gặp mặt Y Lan Khê, cô cũng không biết cô ta đến cùng ai, toàn thân mặc chiếc váy dài màu trắng nhìn rất trẻ trung và xinh đẹp.

Lúc đó cô ta vừa cười vừa cùng cô nói chuyện: “Chị Từ Chiêu, chị là thần tượng của em, có thể cho em xin chữ ký được không?”

Cô sững sờ mất một lúc rồi mới tiếp nhận quyền sở từ tay Y Khê.

Từ trước đến giờ Thẩm Từ Chiêu là người không thích chủ động làm quen với người khác, nhưng vẫn nhớ cái tên Y Khê này, là do trước đây có rất

nhiều người đã đề cập cái tên này với cô.

Y Khê và cô rất giống nhau, bất luận là từ hình dáng bên ngoài hay là khí chất ...

Thậm chí, trong lúc cô ta đang diễn cảnh hành động võ thuật cũng đều có ý bất chúc giống cô lúc mới vào nghề, khi Y Khê được phỏng vấn cũng sẽ khéo léo nhắc đến tên cô vào câu chuyện, đại diện công ty cố ý trói buộc hai người lại gần nhau để lăng xê.

Cô ta được gọi là “Tiểu Từ Chiêu”, danh hiệu này cũng từ đó mà xuất hiện.

Nhưng người hâm mộ của Thâm Từ Chiêu cũng không vừa lòng, ngầm trào phúng cho rằng thân tượng của mình sẽ không cúi đầu cùng diễn trò để tranh thủ tình cảm của người khác như vậy, về mặt sẽ không cứng nhắc làm cho người khác nhận ra là mình đang diễn trò, diễn xuất tẻ đến nỗi chỉ còn lại khuôn mặt.

Cho dù là thời điểm mới vào nghề cũng sẽ không như vậy.

Thời điểm Thâm Từ Chiêu mới vào nghề cũng không có nhiều kịch bản cho cô lựa chọn, cô cũng đã diễn qua không biết bao nhiêu dạng nhân vật, nhưng đối với mỗi một kịch bản phim cô đều diễn xuất cực kỳ nghiêm túc.

Thiên phú là một chuyện, kinh nghiệm diễn xuất là phải dựa vào việc tích lũy từng chút từng chút một, diễn xuất cần được mài dũa.

Mỗi một bước đi đều rất gian khổ, cô vui mừng vì đến cuối cùng cũng được đứng dưới ánh hào quang sáng chói, cô xứng đáng nhận được thành công vì đã bỏ ra nhiều công lao và sức lực, suy cho cùng có nhiều người đã cố gắng hết sức nhưng có thể đứng trên đỉnh cao thì có mấy người được như vậy.

Thâm Từ Chiêu phân tích lại hoàn cảnh hiện tại của bản thân, công việc duy nhất cô đã từng làm chính là diễn viên, sở trường giỏi nhất chính là diễn kịch.

Cô gái Y Trạ này ẩn giấu trong lòng giấc mơ làm diễn viên trên màn ảnh rộng, hai người không hẹn mà cùng ý nghĩ, nếu đã như vậy thì cô cũng sẽ không chuyển hướng sang lĩnh vực khác nữa, sau này vẫn nên theo nghiệp diễn viên thôi.

Ông trời đã cho cô một cơ hội mới, tốt xấu gì cũng có kinh nghiệm, cô sẽ phấn đấu hết sức lực để xuất sắc hơn so với ngày trước.

Nghĩ tới những điều tốt đẹp, cô vào nghề đã nhiều năm, cũng bỏ lỡ cả cuộc đời mới nhận được phần thưởng tốt nhất, không phải lần này lại có cơ hội đây sao.

Nếu như đã có cơ hội, cô muốn đến trước ngôi mộ của mình đặt trên đó một bó hoa tươi để tưởng niệm.

Từ lúc đó trở đi sẽ không còn là Thâm Từ Chiêu, mà sẽ là Y Trạ bắt đầu sống lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Sáu giờ sáng, Y Trạ thức dậy lập tức bước vào phòng tắm.

Cô có thói quen đi tắm sau khi ngủ dậy, trong phòng tắm hơi nóng lan tỏa, cô giờ bàn tay lên xoa xoa lớp sương mù bám trên mặt gương, dần dần gương mặt được hiện lên rõ nét.

Đường nét nhu hòa mà tinh xảo, xinh đẹp đến mức giống như là tình yêu mới chớm nở, khi nở nụ cười lại có chút tình nghịch hồn nhiên.

Cặp lông mày như vẽ phù hợp với tóc mai, lại còn mang theo hai phần khí khái, với khuôn mặt như thế này cho dù trang điểm đậm quá mức đến đâu đi nữa cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy ngán ngẫm.

Trong thế giới giải trí này không phải chỉ có sở trường là sẽ đạt được thành công, còn phải dựa vào sắc đẹp như vậy mới đặc sắc, có thể được người ta nhớ kỹ, ở góc độ nào đó sẽ được công nhận, gương mặt này hoàn toàn phù hợp.

Một nét đẹp độc đáo duy nhất.

Xương quai xanh bằng phẳng, vòng ngực cũng rất đầy đặn ... Thân hình gầy gò nhưng không bị trơ xương.

Thân hình đầy đặn không thừa cũng không thiếu, cho dù không mặc trang phục trên người nhưng vẫn có da có thịt, mà nếu có mặc bất kỳ bộ trang phục nào đi nữa, đến cuối cùng vẫn để lộ nét gầy gò, bản thân cô nhìn cũng có mấy phần động lòng.

Y Trạ thờ dài một tiếng, làm diễn viên đối với hình tượng bản thân có yêu cầu cực kỳ cao, ở kiếp trước cũng vì giữ gìn hình tượng xinh đẹp mà sau bốn

giờ chiều cô chỉ uống nước, còn đi nắn chỉnh lại hàm răng.

Hình dáng và diện mạo bên ngoài đối với một diễn viên so với kỹ năng diễn xuất còn quan trọng hơn.

Có thể thấy được ông trời đúng là rất công bằng, mặc dù cô gái này không thông minh nhưng chỉ cần dựa vào gương mặt xinh đẹp này là có thể bắt đầu sự nghiệp.

Cho dù chỉ có thể làm một bình hoa cũng có thể thuận buồm xuôi gió lẫn lộn trong ngành giải trí, đại khái có thể nói rằng tại thời điểm này đối với những kịch bản đang rất được người xem ưa chuộng chắc chắn sẽ nằm trong tầm tay.

Cố tình không hiểu lại còn ngهنhng ngang trốn tránh bao che khuyết điểm, chạy đến đoàn làm phim chuyên đóng vai phụ.

Cũng chỉ do người đàn ông hay che chở cho Y Lan Khê kia đã nói một câu: “Cô cho rằng cô là ai! Nếu không phải dựa vào gia đình thì cô cũng chẳng là cái thá gì! Cô có tư cách gì chứ!”

Chỉ vì câu nói đó mà cô gái này lập tức muốn chứng minh tư cách của bản thân, không cần dựa dẫm vào quan hệ của cha mẹ mà ở lại tầng lớp thấp nhất này.

Thật là một cô gái ngốc nghếch.

Tại sao lại thật sự cho rằng nhân vật Thẩm Lan Khê là do chính bản thân mình có được? Chỉ cần nhìn qua kỹ năng diễn xuất là đã biết không có khả năng...

Từ trong phòng tắm bước ra, Y Trạmlau khô mái tóc, vẽ lên bức tranh đầy sức sống.

Trẻ tuổi thật là tốt, tuổi thanh xuân không gì có thể sánh bằng, điều này có tính là một dạng bồi thường khác hay không?

Nhìn vào trong tủ quần áo treo đầy trang phục hàng hiệu, Y Trạmlắc đầu một cái, cô gái này đến thường thức cũng không biết cách.

Tốt quá hóa dở, có rất ít thiếu nữ Phương Đông ở độ tuổi mười tám thường xuyên mặc những bộ quần áo phong cách Châu Âu kia hàng ngày.

Hơn nữa, trong tủ còn treo mấy bộ trang phục còn nguyên mác chỉ dành cho phụ nữ ở tuổi ba mươi hay mặc đến.

Những bộ trang phục mà sống ở kiếp trước cô không bao giờ đụng vào.

Y Trạmlựa chọn cho mình một chiếc áo sơ mi trắng, phong cách của cô chính là tự do phóng khoáng, lựa chọn trang phục giống như vẽ một bức tranh.

Ngày hôm nay, Y Trạmdến đoàn làm phim phỏng vấn vai diễn của một kịch bản phim truyền hình hơn hai mươi tập, nhân vật này xuất hiện chỉ có bốn màn của cả bộ phim.

Tối hôm qua, Y Trạmcũng đã từng tìm hiểu qua bộ phim này là được một ông chủ của tập đoàn khoáng sản nào đó đầu tư cho tình nhân của mình.

Có tất cả tám người của các đơn vị liên quan đến phỏng vấn vai diễn này. Không phải nói gì, vì hàng năm phim truyền được phát sóng rất nhiều, nếu chỉ tập trung vào một nơi nào đó thì không có cách nào được truyền bá rộng rãi bởi vì nhiều lúc bán không được. Hoặc là tùy tiện tìm đại một đài truyền hình không được nổi tiếng cho lắm, sau đó tạm thời buông tay một thời gian. Đối với thế giới giải trí rộng lớn này, liên tục xuất hiện cũng không thu được hiệu quả tốt.

Cùng lắm chỉ có thể tán gẫu rồi nhận được một chút tiền thù lao đóng phim, mặc dù vậy vẫn có rất nhiều người đến thử vai.

Danh tiếng và lợi ích vô cùng hấp dẫn, khiến cho không ít người trẻ tuổi ôm ấp giấc mơ bước vào vòng tròn sóng to gió lớn này, nhưng đến cuối cùng có thể đứng trên đỉnh vinh danh có mấy người?

Y Trạmkhông thiếu tiền, đương nhiên tâm tư không đặt ở chỗ này, cô tham gia vào là vì có mục đích khác.

Bên cạnh còn có một đoàn làm phim khác, danh tiếng của đạo diễn trong đoàn làm phim cũng khá nổi tiếng, nữ diễn viên đóng vai phụ thứ ba của bộ phim cổ trang lần này bỗng dưng xin rút lui, trước mắt còn chưa tìm được diễn viên thích hợp thay thế vai diễn.

Tin tức này cô nghe được trong một lần nói chuyện phiếm sau bữa ăn ở thời điểm trước khi xảy ra tai nạn, cô diễn viên kia được gả cho một gia đình giàu có, mà đóng phim cô trang lại có nhiều pha hành động trước ông kính, vì muốn giữ an toàn cho thai nhi nên chấp nhận rút lui.

Hơn nữa, trước đây cô cũng đã từng xem qua kịch bản bộ phim này một lần, cũng cảm thấy rất hứng thú. Lúc đó đại diện công ty muốn để cho cô đóng vai nữ chính, nhưng bản thân cô vẫn muốn đóng vai nữ phụ số ba này.

Bởi vì hình tượng nhân vật nữ phụ số ba này được xây dựng khá kỹ càng, mặc dù chỉ là nhân vật phản diện.

Người đại diện cảm thấy không cần thiết, hơn nữa nếu như cô không nhận vai nữ chính thì đạo diễn sẽ cân nhắc lựa chọn các nghệ sĩ khác của công ty. Không cần thiết phải để lại cho người khác.

Vừa hay cô đang có ý muốn nghỉ ngơi một thời gian, lúc này mới từ bỏ kịch bản.

Cuộc sống thật kỳ diệu, lúc ấy cô đã từ bỏ kịch bản này nhưng vào lúc này với thái độ khiêm nhường từng bước đi về phía trước.

Trong giờ nghỉ giải lao, Từ Tổ ngồi một bên vừa xem kịch bản vừa phe phẩy quạt mát, ánh sáng bỗng dưng trở nên tối hẳn.

Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy một cô gái đứng ngay trước mặt đang mở miệng ra nói chuyện, Từ Tổ còn chưa kịp nói câu gì thì cô gái đã nói trước.

“Đạo diễn Từ vẫn khỏe chứ, tôi rất thích kịch bản phim mà đạo diễn đang làm, cũng thích nhân vật Diệp Ly này, anh có thể cho tôi cơ hội diễn thử vai này được không?”

Từ Tổ ngỡ ngàng, anh chưa từng thấy người nào có tính cách thẳng thắn đến như vậy, quan trọng hơn là anh cũng không quen biết cô gái này.

Phải đánh đúng vào điểm yếu ...

“Tôi chỉ cần năm mươi giây.”

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì thì Y Trạ đã bắt đầu nhập tâm đóng vai nhân vật Diệp Ly.

Nước mắt của cô không ngừng tuôn ra, sắc mặt cũng dần thay đổi, do bị tổn thương nên sinh ra mối hận trong lòng: “Em làm chuyện này, tất cả đều là vì anh.”

Trong kịch bản, đây là đoạn kể về tình yêu đầy đau khổ của Diệp Ly dành cho nam chính nhưng không được đáp lại, cuối cùng vì tình mà sinh hận trong lòng, đoạn lời thoại này chính là diễn lúc tình cảm bộc phát.

Đây cũng chính là mấu chốt quan trọng nhất của nhân vật này.

Do trải qua quá nhiều đau khổ đã biến một cô gái trong sáng đơn thuần thành một người phụ nữ độc ác tàn nhẫn, vừa si tình lại vừa tuyệt vọng.

Giống như loài hoa hồng nở giữa ban đêm tỏa ra mùi hương say lòng người, nhưng mà lại nhanh chóng lụi tàn khi ngày mới bắt đầu, loài hoa chỉ có thể kéo dài sức sống trong đêm tối.

Muốn diễn thật tốt nhân vật nào đó, trước mắt cần phải tìm hiểu thật kỹ nội tâm của nhân vật đó.

Trong lòng Y Trạ có tính toán, cho dù đạo diễn Từ không cho cô cơ hội diễn thử nhân vật này, cô vẫn muốn thể hiện thực lực của bản thân ra ngoài.

Mười năm trước, cô cũng đã sử dụng chiêu này.

Đại đa số là thành công vì điều đó cũng không quá bất ngờ, đó chính là tính toán đã được chuẩn bị trước, còn cơ hội thì phải dựa vào chính bản thân.

Dĩ nhiên, một chiêu này không phải là có tác dụng với tất cả mọi người, có đạo diễn sẽ trực tiếp ném cô ra khỏi trường quay, cũng có đạo diễn sẽ suy nghĩ lại.

Từ Tổ mới hai mươi sáu tuổi, với lại trong lĩnh vực điện ảnh vẫn là nên bắt đầu với những người mới, cho nên cô mới đi đến tự đề cử bản thân mình.

Dù sao, cô cũng chỉ là nhân vật vô danh, cũng không có gánh nặng gì, muốn tồn tại được ở ngành giải trí hỗn loạn này, cái cần có nhất chính là da mặt phải thật dày.

Nghề diễn viên chính là diễn xiếc để kiếm sống.

Mất một lúc lâu Từ Tổ mới lấy lại được tinh thần, đúng là anh đang muốn tìm diễn viên đóng vai Diệp Ly, mà mới vừa này dường như đã gặp một Diệp Ly đầy sinh động.

Cô gái này đã đưa nhân vật Diệp Ly trong lòng anh bước ra ngoài, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều so với những gì anh tưởng tượng, dường như anh cũng cảm động theo, dưới ngòi bút của biên kịch đây là tạo hình một cô gái đau khổ trong tình yêu.

Diệp Ly trong kịch bản là một cô gái đầy thủ đoạn tàn nhẫn, giết người vô số, chỉ vì yêu mà bị tẩu hỏa nhập ma, yêu một người con trai nhưng lại bị oán của đời trước vô tình gây chia rẽ, bởi vậy mới sinh hận.

Từ Tổ hé mắt: “Cô tên gì? Người đại diện của cô là ai?”

“Anh vẫn khỏe chứ đạo diễn Từ, tôi tên Y Trạ, là người mới, tạm thời chưa thuộc quyền quản lý của công ty nào.”

Từ Tổ gật đầu một cái: “Cô đưa cho trợ lý của tôi phương thức liên lạc với cô.”

Trong lòng Y Trạ thầm mở cờ vui vẻ, có hy vọng! Chỉ cần đạo diễn thừa nhận, vai diễn của nhân vật này nhất định cô phải có được trong tay!

Y Trạ rời đi dưới ánh mắt soi mói của mọi người, cô gái kia là ai, sao tự dưng chỉ đến có một lúc rồi đi ngay? Giữa lúc mọi người đang quay phim?

Sau khi phỏng vấn đoàn làm phim xong, Y Trạm chạy đến ngân hàng, cô nói với nhân viên giao dịch đã quên mất mật khẩu và yêu cầu cấp lại.

Hạn mức thẻ tín dụng này là năm mươi vạn, Y Trạm rút hết số tiền gửi tiết kiệm, chỉ để lại một số tiền lẻ ít ỏi.

Cô biết cô gái này có tiền, không biết có tiền như vậy ...

Có thể thừa sức đầu tư vào đoàn làm phim.

Cô gái này tuyệt đối không phải con nhà giàu bình thường!

Cô nhớ lại tình cảnh của bản thân khi mới mười tám tuổi, quanh năm vất vả với các đoàn làm phim, số tiền trong tài khoản ngân hàng hàng năm chỉ có bốn con số, thậm chí nhiều lúc chỉ có ba con số ...

Công ty đại diện nói khi cô được mười chín tuổi sẽ bắt đầu có hoạt động mới, nhưng thật ra trước đó cô đã có kinh nghiệm hai năm làm việc vất vả trong các đoàn làm phim.

Trước khi bắt đầu hoạt động trong ngành giải trí còn phải thay đổi số tuổi từ mười chín xuống còn mười bảy tuổi.

Kiếp trước cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi, không ngờ được có ngày sẽ bước vào ngành giải trí và vẫn phải tiếp tục kiên trì, trong đó phải trải qua biết bao nhiêu gian khổ vì những lời nói của người khác.

Cô suy nghĩ một lúc lâu, nếu như kiếp này được sống trong một gia đình giàu có, rất có thể cô sẽ không bước vào ngành giải trí này một lần nữa.

Mặc dù cho đến cuối cùng sẽ đứng trên đỉnh cao của danh vọng, nhưng để đi được trên con đường này lại gặp phải quá nhiều cực khổ ...

Y Trạm về đến nhà, việc đầu tiên chính là thu dọn tủ quần áo của cô, loại bỏ hết những bộ quần áo tối màu sau này sẽ không mặc đến, đa phần đều là trang phục còn mới.

Cô đóng gói tất cả vào hai chiếc túi lớn chuẩn bị mang đến cửa hàng gửi bán.

Tất cả số trang phục này đại đa số đều là hàng hiệu nên mức giá đưa ra cũng không hề rẻ, có một số trang phục có kiểu dáng độc đáo lại còn là số lượng hạn chế, với hai túi quần áo này có thể thu lại được một số tiền kha khá.

Y Trạm vừa từ cửa hàng quần áo về đến nhà thì điện thoại di động vang lên.

Người gọi đến chính là cha của cô, Y Chính Hoàng.

Y Trạm hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh rồi mới bấm nút nhận cuộc gọi.

“Tiểu Trạ, ngày mai là sinh nhật của di con, buổi trưa ngày mai con phải về nhà ăn bữa cơm.”

“Vâng.” Dừng lại một lúc, Y Trạm tiếp tục nói: “Cha, con muốn dọn về nhà ở.”

Thời gian này chính là lúc “Bỏ nhà ra đi”, cô còn đang mãi suy nghĩ lấy lý do gì để có thể trở về nhà.

Không để lộ ra một chút thông tin là một đại tiểu thư con nhà giàu, thì làm gì có ai biết đến để mà tuyển chọn.

Y Chính Hoàng vô cùng ngạc nhiên, không nghĩ tới với tính cách ngang bướng của con gái đang không có cách nào có thể nói chuyện từ tế, vậy mà con gái nhỏ của ông lại chủ động cúi đầu.

“Như vậy là tốt nhất, sống một mình ở bên ngoài cũng không phải chuyện hay ho gì, ngày mai cha sẽ để lão Trương đến đón con.”

“Vâng, thưa cha.”

Bạch Bình ngồi bên cạnh ông trên ghế sofa cũng cảm thấy bất ngờ, Y Trạm vừa mới nói muốn chuyển về nhà ở?

Bà ta điều chỉnh lại sắc mặt rồi mới hỏi: “Chính Hoàng, Y Trạ muốn quay về nhà ở sao?”

“Đúng vậy, cuối cùng con bé đã nghĩ thông suốt, dù sao vẫn còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện là bình thường.”

Bạch Bình miễn cưỡng nở nụ cười: “Vậy ... Như vậy cũng tốt, đều là người một nhà làm sao có thể oán hận lẫn nhau được, em cũng thấy lo lắng cho con bé.”

Trong lòng Bạch Bình cảm thấy buồn bực tích tụ, cái con bé chết tiệt kia bị bà tát cho ba cái vào mặt, không phải đã nói có chết cũng sẽ không quay về cái nhà này rồi hay sao?

Mới chưa được bao lâu mà ...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Y Trạm bước xuống xe đi về phía trước, lái xe giúp cô xách hành lý đi ở phía sau.

Xuất hiện trước mắt cô là một tòa nhà rộng đến kinh người.

Ở kiếp trước, có rất nhiều bộ phim mà cô đã đóng vai làm một tiểu thư, bây giờ lại có cơ hội trải nghiệm thực tế.

Cô vừa mới đi đến cửa chính đã nghe thấy tiếng cười nói rộn ràng bên trong, bước chân đi qua ngưỡng cửa nhìn một lượt, trong phòng khách được trang trí rất lộng lẫy, trên chiếc bàn rất dài bày biện rất nhiều đồ ăn.

Cho dù nhận được tiền công từ đoàn làm phim, cũng quá ít so với phong cách sống như thế này.

Những suy nghĩ trong đầu và thực tại chênh lệch quá nhiều.

Nhạc Dung Dung ngồi trên ghế sa lông nói chuyện cùng với người nhà, còn Y Lan Khê với điệu bộ nhàn nhã ngồi ôm một con mèo trắng xinh đẹp, nhìn thấy người vừa mới bước vào thì ngạc nhiên sững sờ.

Một giây sau, bỗng nhiên trong phòng khách trở nên yên tĩnh hẳn.

Y Trạm đi vào nở nụ cười chào hỏi: “Con chào cha, dì, chị, con đã trở về.”

Y Trạm chăm chú đánh giá cô chị gái này, nói một cách công bằng thì Y Lan Khê cũng là một cô gái xinh đẹp, suy cho cùng cô ta cũng được mệnh danh là “Tiểu Thẩm Từ Chiêu”

Cô không muốn hạ thấp bản thân mình, hơn nữa, một trong những năng lực mà diễn viên cần phải có chính là xinh đẹp, điều này cũng không có gì khó hiểu.

Hai chị em đều mang hai sắc thái hoàn toàn khác nhau, Y Lan Khê trầm tĩnh dịu dàng, với phong cách này rất gây được ấn tượng tốt đối với những người xa lạ.

Như một điều hiển nhiên, mọi người đều yêu thích loại hình này.

Y Lan Khê khéo léo nở nụ cười: “Tiểu Trạm, em đã về, là chị có lỗi với em, chị hy vọng em có thể ...”

Y Trạm tiến về phía trước nắm chặt bàn tay của Y Lan Khê, chặn đứng lời nói của cô ta: “Chị, chị không làm sai gì cả nên không cần nói xin lỗi, là do em quá tùy hứng không hiểu chuyện, nhất định sau này sẽ không như vậy nữa, chúc chị và anh Mộ hạnh phúc.”

Y Lan Khê không ngờ Y Trạm sẽ nói ra mấy câu như vậy, tác phong nhanh nhẹn cướp lời khiến cho cô ta không kịp xoay chuyển tình thế. Chú mèo trắng nhảy ra ngoài trốn dưới gầm ghế sa lông không thấy bóng dáng.

Trong những tình huống thông thường, Y Lan Khê hay chơi trò thả con tép bắt con tôm nói những câu kiểu như vậy, điều này khiến Y Trạm không nhận được sẽ nói mấy câu trách cứ cô ta, sau đó tình huống sẽ biến thành người trong nhà trách mắng Y Trạm không hiểu chuyện.

Không cần biết nguyên nhân là gì, đến cuối cùng Y Trạm vẫn là người có lỗi.

Y Chính Hoàng vô cùng bất ngờ, không hiểu sao cô con gái nhỏ lại thay đổi tính nết, có điều sự thay đổi này khiến ông cảm thấy rất hài lòng.

“Tiểu Trạm, cuối cùng con đã hiểu chuyện, đã trưởng thành hơn nhiều so với trước đây.”

Ba ngày trước chính là ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi của Y Trạm, nhưng không có ai nhớ đến là vì mọi người đều tập trung chuẩn bị cho buổi lễ đính hôn của Y Lan Khê.

Cũng không ai biết, trong ngày sinh nhật mười tám tuổi của mình, Y Trạm đã lấy dao cắt đứt cổ tay ...

Mà con người Y Lan Khê cũng không giống như vẻ bề ngoài đầy vô tội, biết em gái cũng yêu người bạn trai của mình, vậy mà còn tổ chức lễ đính hôn của hai người trùng với ngày sinh nhật của Y Trạm.

Cô không tin đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Chiều trò mọi lần vẫn hay dùng đối với lần này lại không thể phát huy tác dụng, phải mất một lúc lâu Y Lan Khê mới phản ứng lại: “Cảm ơn em, em có thể tha thứ làm cho chị thấy rất vui.”

Y Trạm dùng ngón tay gõ nhẹ lên đầu gối, động tác này chính là một thói quen của cô, thông thường mỗi khi cảm thấy sốt ruột sẽ vô thức có hành động này.

Khán giả đều nhận xét kỹ năng diễn xuất của Y Lan Khê rất bình thường, xem ra rất đúng trọng tâm, phải diễn kịch cùng cô ta không hề có một chút cảm giác thao ai mải nào.

Muốn dồn ép bức bách cũng phải gặp đúng kỳ phùng địch thủ, như vậy mới có cảm xúc mạnh mẽ.

Y Chính Hoàng chứng kiến tình cảm chị em đang từ chiến tranh biến thành hòa giải thì cảm thấy rất hài lòng: “Hai con là chị em với nhau, máu mủ tình thâm, chủ yếu là nên giúp đỡ lẫn nhau, không nên xa lạ.”

Y Trạm nghiêng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt Y Lan Khê chân thành nói: “Chuyện trước đây là do con quá ngang bướng, hy vọng dì và chị Lan Khê không để trong lòng. Bây giờ con đã nghĩ thông suốt rồi, không phải là con thích anh rể, đó chỉ là một thói quen của con khi bên cạnh anh ấy, con vẫn coi anh ấy như một người anh trai mà thôi.”

Bạch Bình cười khan lên tiếng: “Xem ra lần này đã thực sự nghĩ thông suốt rồi. Cũng đúng thôi, hai đứa là chị em với nhau cần gì phải tính toán, Lan Khê cũng đã từng một lần cứu cháu ...”

Lại tới nữa rồi, ông già bướng bỉnh có thể dừng đề cập đến chuyện này nhiều lần như vậy được không đây.

Bốn năm trước, trên đường về nhà Y Trạm bị một đám côn đồ chặn lại, đúng vào thời điểm máu chót, Y Lan Khê đã chạy đến đỡ cho cô một đao.

Sau này, thái độ mọi người trong nhà dành cho Y Lan Khê có sự chuyển biến lớn.

Lúc đó, Y Trạm nhìn thấy con dao găm đâm vào cơ thể chị gái cô, máu đỏ tươi chảy ra khiến cô cảm thấy khiếp sợ. Đợi đến lúc được mọi người đưa đi bệnh viện kiểm tra thì cô mới cảm nhận được có điều gì đó không đúng cho lắm.

An ninh trật tự trên con đường kia rất tốt, sao bỗng dưng lại có mấy tên côn đồ ở đâu xông ra, trong lúc sự việc xảy ra Y Lan Khê đứng phía trước trông như là đang che chắn cho cô, nhưng kỳ thực lại là ngăn cản không cho cô chạy đi.

Rõ ràng hai người cùng có thể tránh được, nhưng lại cố ý bị đâm trúng.

Sau đó, Y Trạm có đi chất vấn lại bị coi là người lấy oán trả ơn, người trong nhà cảm thấy rất thất vọng về cô, vì lẽ đó dần dần mọi người hướng tầm mắt lên trên người Y Lan Khê, một cô gái ngoan ngoãn dịu dàng, lại rất nghe lời.

Vẫn luôn được cưng chiều cho nên Y Trạm không có cách nào nhịn được, mỗi khi nhìn thấy cảnh tượng không vừa mắt cô lại càng tranh cãi với Y Lan Khê nhiều hơn, kết quả có thể đoán được.

Ngược lại, Y Lan Khê lại chấp nhận nuốt giận vào bụng, cho dù đối xử như thế nào cũng tỏ vẻ đáng thương nhún nhường, cứ như vậy Y Lan Khê nhận được sự đồng cảm của mọi người, ngay cả người anh Mộ Vũ Trạch là thanh mai trúc mã của Y Trạm cũng nghiêng về phía Y Lan Khê nhiều hơn.

Chính tay nhà họ Y đã biến Y Trạm thành một cô gái bướng bỉnh do quá cưng chiều, nhưng mà sau khi Y Lan Khê chuyển về sống chung thì lại ghét bỏ Y Trạm không hiểu chuyện, cảm thấy thất vọng về cô.

Lòng người thay đổi như vậy, nghĩ đến cũng thấy nực cười.

Y Lan Khê cũng là loại người giỏi tính toán, sử dụng khổ nhục kế đứng hàng đầu, một đao thay đổi tất cả cục diện.

Y Trạm lấy quà tặng đã chuẩn bị từ trước ra đưa cho mọi người: “Dì Bạch, chị Lan Khê đã từng cứu con một lần, sao con lại có thể làm chị đau lòng được chứ. Đây là quà tặng do chính con lựa chọn, hy vọng dì sẽ thích.” Mặt không biến sắc thay đổi đề tài.

Bạch Bình nở nụ cười đón nhận hộp quà, rộng lượng nói: “Con có tâm là tốt rồi, quà tặng như thế nào dì cũng đều thích.”

Y Trạm nhìn người phụ nữ đang đứng trước mặt, dễ nhận thấy kỹ năng diễn xuất của Y Lan Khê không được di truyền từ người mẹ này, đây mới là diễn xuất thật sự.

Hai cô gái đều rất xinh đẹp, chắc chắn được thừa hưởng tất cả những nét đẹp của cha mẹ, lúc còn trẻ Y Chính Hoàng là một thanh niên đẹp trai con nhà giàu, chuyện tình của ông ta và Bạch Bình giống như một đoạn tiểu thuyết.

Nữ học sinh xinh đẹp cùng công tử nhà giàu.

Nhưng thực tế cuộc sống lại không giống như trong giấc mộng, đến cuối cùng Y Chính Hoàng lại kết hôn với mẹ của Y Trạm, đến khi biết được bạn gái trước đã sinh cho ông ta một đứa con đã là ba năm sau đó.

Số mệnh Bạch Bình cũng là người may mắn, mẹ của Y Trạ bị mất sớm, Bạch Bình nhậ nhọc vài chục năm, trước đây làm người tình cho đến khi mẹ Y Trạ qua đời thì luôn tỏ về là người hiền hậu dịu dàng, cách đây mấy năm mới được nâng đỡ vào nhà chính.

Sau khi ôn chuyện, mọi người trong nhà ngồi vào bàn ăn cơm trong bầu không khí vô cùng hài hòa.

Y Lan Khê ân cần hỏi: “Tiểu Trạ, sau này em có dự định gì chưa? Chị nghe nói em chạy khắp nơi thử vai diễn gặp nhiều khó khăn, không được như ý ...”

Tháng trước, Y Trạ có tham dự cuộc thi vào đại học Bắc Ảnh nhưng không trúng tuyển, gần đây nhất có tham gia hoạt động trong một đoàn làm phim nhưng cũng không được thuận lợi cho lắm, thái độ thù địch của mọi người trong đoàn làm phim đó liệu có quan hệ gì với Y Lan Khê hay không đây?

Mọi người nhìn vào thấy có vẻ là đang quan tâm đến cô, nhưng kỳ thực lời nói đó chẳng khác nào ném đá xuống giếng. Cô sẽ không giống như Y Trạ lúc trước mà phản bác lại.

Cô quay đầu sang nhìn Y Chính Hoàng nói: “Cha, đúng là gần đây công việc của con không được thuận lợi cho lắm.”

Dừng một lúc, Y Trạ lại tiếp tục chuyển đề tài: “Cha, ngày sinh nhật mười tám tuổi của con, cha vẫn chưa đưa quà tặng cho con đâu nhé.”

Thực ra, trong lòng Y Chính Hoàng cũng cảm thấy áy náy, bởi vì chỉ lo tập trung chuẩn bị bữa tiệc đính hôn của con gái lớn mà quên mất ngày sinh nhật của con gái nhỏ, những năm trước ông đều có tặng quà, vậy mà năm nay lại để lỡ mất cơ hội cùng con gái nhỏ đón buổi lễ trưởng thành.

“Không vui mới về nhà sao, cha không thể cùng con tổ chức sinh nhật, con muốn quà tặng gì?”

Mặc dù trước đây ông vẫn luôn thất vọng về Y Trạ, thế nhưng môi hờ rãnh lạnh, tình cảm của Y Chính Hoàng đối với hai cô con gái đều nhất mực yêu thương.

“Con sẽ không thi vào học viện điện ảnh nữa, nhưng mà vẫn muốn tham gia đóng một bộ phim truyền hình. Cha, như con được biết bộ phim này chúng ta cũng có phân đầu tư, liệu có thể không?”

Ở kiếp trước, cô cũng chưa từng học qua diễn xuất trong học viện điện ảnh, chỉ tham gia một vài khóa đào tạo diễn viên chuyên nghiệp nhưng mà không hề bỏ qua một buổi học nào, cho nên ở kiếp này không cần phải lãng phí thời gian vào việc học tập nữa.

Lùi một bước để tiến hai bước, Y Chính Hoàng không suy nghĩ nhiều mà đồng ý luôn: “Con thích là được.”

Y Chính Hoàng nhìn con gái nhỏ với ánh mắt áy náy và nuông chiều.

Y Lan Khê ngăn ngor: “Tiểu Trạ, em cũng không thích hợp làm diễn viên, vì cha em nên suy nghĩ lại một chút, nếu đầu tư tiền vào ...”

Nhìn thấy đầy mắt Y Lan Khê không hề che giấu sự khinh bỉ, Y Trạ thờ dãi một cái.

Có tiền thì ngon lắm sao? Bản thân là trẻ mồ côi, từ trước đến giờ cô không cần phải hao tổn sức lực để đối phó trong quan hệ gia đình, lại còn phải cùng diễn trò với kỹ năng diễn xuất vụng về này của cô ta, trong lòng thật sự cảm thấy rất mệt mỏi!

Về mặt Y Trạ đầy chân thành: “Chị Lan Khê, em cũng không muốn đóng vai nhân vật chính, mà chỉ là một vai phụ, nếu như không được thì cứ coi như là vì giấc mộng của chính mình mà đặt trước một dấu chấm tròn, giữ lại một chút kỷ niệm, có được hay không?”

Có tiền đương nhiên được, chỉ cần có tiền cô sẽ không cần phải bôn ba khắp nơi, cái gì cũng phải dựa vào chính bản thân mình. Cô có thể giám sát rất nhiều không cần phải đi đường vòng, không cần phí hết tâm tư để giành được vai diễn, sẽ không bị rơi vào hoàn cảnh sáu giờ sáng ngày hôm sau chạy đến đoàn làm phim thì nhận được thông báo đổi người, bởi vì không đi xe ô tô đến nên đành tháo đôi giày cao gót ra cầm tay, lòng bàn chân tiếp xúc mặt đất mát lạnh.

Càng không cần phải lo lắng bị đoàn làm phim lôi kéo, bởi vì chính cô đã trở thành đơn vị liên quan.

Nói đến mức độ này, Y Lan Khê cũng không nói thêm điều gì, nhưng mà nụ cười trên môi lại cứng ngắc.

Từ Tổ vẫn muốn gặp lại cô gái chạy đến tự đề cử bản thân ngày hôm đó, một loại cảm xúc rất tinh tế giống như nhân vật Diệp Ly trong kịch bản bước ra đứng trước mặt anh.

Trước đó là Châu Ngọc, sau này bất kể ai diễn thay nhưng anh vẫn cảm thấy có chút thiếu sót.

Đáng tiếc, bên phía đầu tư đã chỉ định người thay thế đóng vai nhân vật này từ sớm, một diễn viên nổi tiếng hạng hai, kỹ năng diễn xuất không tính là xuất sắc. Từ Tổ nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không cam lòng, anh quyết định sẽ nói chuyện cùng với chủ của anh, cũng chính là giám chế có quyền quyết định của bộ phim này.

“Chú cũng định gọi điện thoại thông báo cho cháu biết một tin, ngày mai diễn viên đóng vai nữ phụ số ba sẽ đến đoàn làm phim, tạm thời sẽ đổi người khác, cháu thay, cháu giúp chú lưu ý một chút, người này có quan hệ với phía đầu tư, cháu đừng mắng người ta nhiều quá.”

Từ Tổ sùng sốt: “Đổi thành ai?”

“Là ý kiến của phía đầu tư, đề cử người mới vào đoàn làm phim, nghe nói là em gái của Y Lan Khê.”

Từ Tổ cảm thấy cái tên Y Lan Khê có chút quen quen, tiện tay tìm kiếm thông tin trên mạng.

Từ Tổ lại hỏi: “Trước đó cô ta có đóng bộ phim nào hoặc là kinh nghiệm gì không?” Miệng thì hỏi nhưng tay vẫn đặt trên bàn phím gỗ ba chữ Y Lan Khê, còn thêm hai chữ “em gái”

Em gái Y Lan Khê, mấy chữ này không có bất kỳ tin tức liên quan nào.

Nói cách khác, không phải người trong nghề.

“Đã từng đóng những vai diễn viên quần chúng, có điều nghe nói là một cô gái rất xinh đẹp.”

Rất xinh đẹp ...

“Chú, đây là đang muốn đùa cháu sao? Bộ phim cổ trang cháu đang quay là phim kiếm hiệp, không phải là phim cổ trang thần tượng. Cháu nói trước nhé, nếu như cô gái kia diễn xuất không đạt mà ngay cả đến phần biên tập hậu kỳ cũng không thể cứu, như vậy cháu không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

“Cháu cứ làm hết sức có thể.”

Từ Tổ cúp điện thoại, anh cũng đang muốn đổi người khác đến diễn nhân vật này, không ngờ đến lại có người làm việc nhanh hơn anh, một người đóng vai phụ ...

Nói thật, đối với người dựa vào quan hệ để tiến vào đoàn làm phim, từ trước đến nay anh không có ấn tượng tốt đẹp gì.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Y Trạm đi đến bên tủ quần áo lấy ra một chiếc áo trắng mặc vào.

Cô quyết định chờ đến khi kết thúc công việc ở đoàn làm phim sẽ thu xếp đi lựa chọn mấy bộ quần áo mới.

Phong cách mặc quần áo của cô gái này rõ ràng không phù hợp với cô, cũng không phù hợp với bề ngoài, điểm trừ quá nghiêm trọng.

Gương mặt xinh đẹp như thế này, không thể lãng phí.

Cô phải đi cùng đoàn làm phim đến vùng ngoại ô chọn cảnh quay mất hai ngày, tạm thời phải dựng lều ở đó.

Y Trạm vẫn chưa có bằng lái xe, Y Chính Hoàng cảm thấy không yên tâm nên để lái xe trong nhà đưa đi.

Bây giờ sáng đoàn làm phim bắt đầu làm việc, diễn viên đóng vai chính của bộ phim bình thường phải sau chín giờ mới đến. Lúc Y Trạm xuống xe nhìn đồng hồ đeo trên tay, mới có bảy giờ kém mười phút.

Đúng giờ là một trong những tố chất cơ bản của một diễn viên.

Mới sáng sớm sắc mặt của Từ Tổ tối sầm, mọi người trong đoàn làm phim đều biết tâm tình của đạo diễn không được tốt cho lắm, ai cũng không dám đến gần thùng thuốc súng này, động tác trên tay cũng nhanh hơn ba phần.

Y Trạm đến đoàn làm phim, trực tiếp đi tìm đạo diễn.

“Xin chào, anh ... có còn ấn tượng nào về tôi nữa không?”

Từ Tổ tháo kính râm đang đeo trên mặt xuống nhìn người đứng trước mặt, có chút bất ngờ: “Sao cô lại ở đây?”

Đại biến người sống hay sao thế này?

Mới vừa nãy anh cũng nghĩ đến cô ...

Hôm nay, cô gái có bối cảnh lớn kia cũng đến báo danh, anh cũng không thể cự tuyệt, nghĩ đến là thấy nhức đầu.

Anh nhớ mãi không quên diễn xuất của cô gái chạy đến tự đề cử ngày hôm đó, hai sự đối lập đồng thời lại chênh lệch quá lớn khiến anh càng bất mãn hơn.

Thực tế và lý tưởng khác nhau quá nhiều, lý tưởng thì đang ở trước mắt nhưng anh lại phải chấp nhận thực tế.

Y Trạm nở nụ cười lộ ra hai hàm răng trắng, đồng thời đưa bàn tay ra phía trước: “Đạo diễn Từ, hôm nay tôi gia nhập đoàn làm phim, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Gia nhập? Cô là diễn viên quần chúng?”

“Đóng vai nữ phụ số ba sẽ không tính là diễn viên quần chúng đâu, mãi không nhận được tin tức gì của đạo diễn Từ, tôi đành không mời mà tới vậy.”

Y Trạm biết nếu cô không nói rõ ràng, đoán chừng suy nghĩ trong đầu của đạo diễn sẽ không dừng lại được.

Về mặt từ Tổ đầy kinh ngạc: “Cô chính là em gái của Y Lan Khê?”

Thượng Đế ơi, đến phim truyền hình cũng không quanh co khúc khuỷu đến thế này!

Y Trạm nở nụ cười tỏa sáng: “Tôi tên là Y Trạ, hy vọng trong thời gian ngắn anh sẽ không hỏi tên tôi đến lần thứ ba.”

Rốt cuộc Từ Tổ cũng đưa tay ra.

“Đại khái là do tôi không biết.”

“Cây trâm Phượng” được biên kịch từ một tiểu thuyết võ hiệp rất nổi tiếng

Lúc xây dựng kịch bản phim vì muốn chân thật hơn nên có thay đổi một chút so với nguyên tác của tiểu thuyết, hơn nữa phải chịu đựng sự phản kháng từ phía khán giả, vì bộ tiểu thuyết này có rất nhiều người ái mộ, nếu không truyền bá mở rộng thì đích thực sẽ bị giới hạn rất cao.

Cũng có một số lượng người hâm mộ bày tỏ mong đợi, thế nhưng đại đa số là trách mắng đoàn làm phim đã phá hủy hình tượng kinh điển của bọn họ.

Nữ diễn viên chính là Lâm Phi, là một diễn viên mới nổi tiếng trong thời gian gần đây chuyên đóng dòng phim cổ trang, cũng đã từng hợp tác với một người đang rất nổi tiếng tiểu thuyết Mộng Thần.

Nữ diễn viên thứ hai là một nữ nghệ sĩ có phần khá nóng tính đang đứng giữa đám đông, gọi là La Thi Nhân, rất có chuẩn mực quốc dân, mấy năm gần đây chuyên đóng những vai chính trong các bộ phim điện ảnh chiếu rạp, mãi đến thời gian gần đây mới rút lui và yêu cầu chuyển sang đóng phim truyền hình.

Ba mươi sáu tuổi cũng không tính là lớn tuổi, nhưng lại đứng chung một chỗ với những thanh niên thiếu nữ ở độ tuổi hai mươi, thì cũng có chút làm ra vẻ nai tơ.

A, đúng rồi, bỗng nhiên Y Trạ nhớ đến cô và La Thi Nhân đều là hai người quá lứa lỡ thì.

Sự khác biệt duy nhất chính là La Thi Nhân thay đổi đáng kể bên ngoài, còn cô thì thay đổi cả hình dáng bên ngoài lẫn tâm hồn bên trong.

Mười năm Hà Tây, mười năm Hà Đông, lúc trước cô vẫn chỉ là một người đóng vai phụ bên cạnh La Thi Nhân, khi đó cô mới chỉ có chút danh tiếng, còn sự nghiệp của Thi Nhân lại giống như mặt trời ban trưa cực kỳ hưng thịnh.

Bây giờ ngược lại rất công bằng, hai người đều là diễn viên đóng vai phụ.

Cho dù chỉ là đóng vai phụ cũng có sự phân biệt đối xử, ngành giải trí này quá phù hoa, phía sau ánh hào quang tất cả những chi tiết nhỏ nhất cũng đều bị phóng đại, cũng hiếm khi có ôn hòa, không thể trách người có địa vị cao giẫm đạp người có địa vị thấp, nói cho cùng tìm kiếm lợi ích cũng là bản tính trời sinh của con người.

Đoàn làm phim mới bắt đầu đi vào hoạt động được một tuần, ngày hôm nay cả cô và La Thi Nhân cùng đến báo danh gia nhập đoàn làm phim, đúng là rất trùng hợp.

Một bên thì được mọi người vây quanh chào đón, một bên khác lại không có người nào đến hỏi thăm.

Mặc dù nhân khí của La Thi Nhân thua kém hơn ngày trước, nhưng những người mới vào nghề vẫn có sự so sánh chạy đến lấy lòng. Mà Y Trạ nhận được vai diễn này thông qua mối quan hệ, đương nhiên những người khác sẽ có phần xem thường.

Sau khi Y Trạ thay đổi trang phục xong tìm một góc ngồi xuống, lấy điện thoại di động bật nhạc giải khuây, thậm chí nghe hết ba bài hát mà vẫn không có người nào để ý đến cô.

Trong đoàn làm phim có khoảng một hoặc hai chuyên gia trang điểm, còn lại là diễn viên, chuyên gia trang điểm đều phải sắp xếp hóa trang cho từng vai diễn. rõ ràng có bị người ta “Quên” mất rồi ...

Trong đoàn làm phim diễn viên chính và diễn viên phụ đấu tranh với nhau không nhiều, bình thường sẽ kết thúc trong vui vẻ, đã bao nhiêu năm cô không có tham gia, thật là khiến người ta ... Hoài niệm!

Chào đón hơi thở tuổi thanh xuân!

Y Trạm cắt điện thoại di động, cô lại nhớ đến trò chơi trên điện thoại mà trước đây mỗi khi có thời gian rảnh rỗi cô đều chơi, đến cấp độ năm trăm thì ngừng hẳn! Cô chơi trong khoảng thời gian rảnh rỗi lúc đóng sau bộ phim liên tiếp mới có thể đạt được đến cấp độ đó.

Bây giờ phải bắt đầu lại từ con số không, cô sẽ phải đóng bao nhiêu bộ phim mới có thể chơi đến cấp độ năm trăm được đây.

Cũng không lâu lắm, Từ Tổ bất ngờ phát hiện thấy Y Trạm không có người nào quan tâm đến.

Từ Tổ là một nam thanh niên lịch sự.

Văn Thanh cũng kiêu ngạo, cảm thấy mệt mỏi khi phải nhìn những cô gái kia tranh đấu với nhau, nhưng mà làm vậy sẽ ảnh hưởng đến quá trình quay phim, lại không thể can thiệp vào được.

Sắc mặt anh trở nên u ám yêu cầu trợ lý đi tìm chuyên gia trang điểm đến đây.

“Không phân biệt được đâu là chính đâu là phụ hay sao? Cô ta đến đây là lần đầu tiên, còn cô chẳng lẽ cũng là lần đầu?”

Đạo diễn đã lên tiếng, cho dù chuyên gia trang điểm không tình nguyện cũng phải qua, giả vờ nói lời xin lỗi, đương nhiên Y Trạm chỉ nở nụ cười nói không sao.

Đây chính là tác dụng của việc mặt dày tự đề cử bản thân, tranh thủ nói trước với đạo diễn thì có lợi rồi.

Nói trắng ra, muốn tồn tại trong thế giới giải trí này thì phải luôn thay đổi bản thân, để khán giả nhớ kỹ mình, từ đó thừa nhận năng lực của mình, vậy thì trước tiên phải có hành động nếu như muốn để cho đạo diễn nhớ kỹ mình.

Nếu như bắt đầu quay phim mà còn chưa hóa trang xong, mặc kệ như thế nào, chắc chắn đều là sai lầm của cô.

Da mặt dày vô địch, hơn nữa cô là người mới mà, nếu như cái gì cũng biết cũng hiểu thì mới thấy kỳ quái, không có gì phải ngượng ngùng.

Từ Tổ cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Y Trạm không giống như người mới vào nghề, một phút trước vẫn còn ở bên cạnh ăn thứ gì đó, sau đó lau miệng, nhìn về phía ống kính quay phim trước mặt, vừa đứng đã bắt đầu nhập tâm diễn xuất, không cần có sự chuẩn bị mà diễn ngay lập tức.

Ngay cả người phối hợp diễn cùng với Y Trạm dường như cũng bị thu hút bởi lối diễn xuất này, cho dù lần thứ nhất không đạt được hiệu quả mong muốn thì chỉ sau hai lần quay lại cũng sẽ được cho qua.

Cô gái này giống như một diễn viên lão luyện tràn đầy khí phách, so với diễn xuất mà hôm trước cô tự đề cử bản thân thì còn nhiều kinh nghiệm hơn.

Chưa đến ba giờ chiều, Y Trạm đã quay xong tất cả những phân cảnh hậu trường mà cô cần phải diễn.

Dù sao cũng chỉ là vai nữ phụ số ba, trong phân đầu của bộ phim nhân vật này số lần xuất hiện cũng không phải là cao.

Sau đó cô có thể nghỉ ngơi mấy ngày, chờ bên này kết thúc sẽ cùng đoàn làm phim đến một nơi khác lấy phong cảnh. Thật ra khi đóng vai phụ cũng không tệ lắm, có nhiều thời gian để nghỉ ngơi.

Trên miệng Y Trạm ngậm miếng lê, hướng về phía đạo diễn vẫy tay: “Tôi về trước, đạo diễn vất vả rồi.”

Từ Tổ nhìn Y Trạm đứng ở phía xa vẫy tay, không hiểu sao anh vẫn cứ có cảm giác đối phương có chút hả hê ...

Y Trạm đến một trung tâm thương mại mà trước đây cô vẫn thường xuyên đến, nhìn thấy hình ảnh xuất hiện trên màn hình cô ngây ngẩn cả người.

“Cách đây hai tuần, diễn viên Thẩm Từ Chiêu không may gặp phải tai nạn giao thông đã từ trần, rất nhiều người bạn tốt của cô đã đến tham dự tang lễ của diễn viên quá cố này. Khi còn sống, Thẩm Từ Chiêu có hứng thú với công việc từ thiện, cô cũng không có bất cứ người thân nào, công ty đại diện cũng dựa vào tâm nguyện của cô lấy toàn bộ số tài sản cá nhân của Thẩm Từ Chiêu mang đi ủng hộ quỹ từ thiện ...”

Hình ảnh chuyển động liên tục, nhìn những người bạn, đối thủ, đồng nghiệp, tất cả đồng loạt cúi đầu, vẻ mặt buồn bã yên lặng.

Trong đó còn có rất nhiều nghệ sĩ mà thường ngày cũng không hay qua lại.

Cô là một người yêu thích yên tĩnh, lại không nghĩ rằng tang lễ của cô lại được tổ chức náo nhiệt đến như thế.

Nhìn thấy một hình ảnh một người quá đặc biệt trên màn hình, Y Trạm cảm thấy choáng váng đầu óc.

Triệu Tư Niên, sao anh ta cũng tới tham dự tang lễ của cô, bình thường hai người cũng không thường xuyên gặp nhau, thậm chí cô còn cho rằng Triệu Tư Niên vẫn luôn chán ghét cô.

Một lần nhận kịch bản phim, chỉ cần cô nhận đóng vai nữ chính thì Triệu Tư Niên sẽ không nhận vai nam chính, không phải là trùng hợp đến thế, rõ ràng có một lần Triệu Tư Niên rất có hứng thú với một kịch bản phim, muốn ký hợp đồng nhưng đến khi biết vai nữ chính là cô đóng, ngay lập tức cự tuyệt.

Không những vậy còn có các buổi phỏng vấn truyền thông, các buổi lễ trao giải thưởng, trong tất cả các trường hợp anh ta đều không muốn cộng tác cùng với cô.

Y Trạm không biết cô đã làm gì đắc tội với Triệu Tư Niên, nhưng mà anh ta có thái độ như vậy, thì cô cũng chỉ có thể cố gắng hết sức tránh né anh ta.

Lần này Triệu Tư Niên đến tham dự tang lễ, chẳng lẽ là vì cùng trong ngành giải trí với nhau? Mèo khóc chuột?

Tất cả đã qua rồi, Y Trạm thu hồi tầm mắt, hiện giờ trong đầu cô chỉ có suy nghĩ làm cách nào để đến tham dự lễ tang của chính bản thân cô một cách hợp tình hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Y Trạm xoa xoa khóe mắt, uống một ngụm nước.

Cả một buổi sáng cô chỉ ngồi trước màn hình máy tính đọc những bức thư từ biệt mà người hâm mộ viết cho Thẩm Từ Chiêu.

Đơn giản là cô chỉ muốn được nghe những lời khen ngợi của người hâm mộ dành cho cô, ít nhất hình tượng của cô vẫn còn tồn tại trong lòng mọi người, cũng sẽ không dễ dàng bị lãng quên nhanh đến vậy.

Mà hiện tại, bỗng dưng cô cảm thấy có chút sâu não.

Kiếp trước, bản thân Thẩm Từ Chiêu là một người phụ nữ xinh đẹp, có làn da trắng bóc gương mặt trái xoan, điểm đặc biệt duy nhất không giống người khác chính là đôi mắt của cô, một đôi mắt phượng có thể mê hoặc lòng người.

Nhìn cặp lông mày cùng với tuổi tác và hình dáng bên ngoài vô cùng không tương xứng với nét thuần thực và điềm đạm, nhưng mà lại hài hòa đến phi thường, giống như mang theo khí chất thần tiên.

Khí chất đúng là một phương thức biểu hiện kỳ diệu, giúp cô bộc lộ tài năng trong một đám người mới.

Đúng năm đầu tiên khi cô mới bắt đầu ra mắt, vai diễn đầu tiên đóng là một nữ hiệp lạnh lùng, ngay lập tức có danh tiếng.

Giới truyền thông và người hâm mộ đánh giá là: đơn thuần như hoa sen, tự nhiên như điệu khác.

Phiêu như Kinh Hồng, ấn tượng vững chắc này theo cô mười mấy năm, có tốt có xấu, cũng làm hạn chế rất nhiều trên con đường diễn xuất của cô, nhưng mà cũng giúp cô tích lũy được thêm rất nhiều người hâm mộ.

Đại diện công ty không đồng ý cho cô nhận đóng những vai phản diện, hơn nữa cũng không có nhiều kịch bản để cô có thể chọn lựa, bởi vì người hâm mộ và thị trường cũng không thể tiếp nhận.

Mãi cho đến khi cô bước sang tuổi hai mươi bảy, cô ký hợp đồng với một công ty đại diện khác đồng thời nhận lời đóng phim điện ảnh, đến lúc này cô mới có thể nắm chắc trong tay danh hiệu nữ diễn viên xuất sắc.

Nhấn nhẹn cực khổ trong mười năm.

Lại nhấn nhẹn ba năm tiếp theo mới có thể một lần nữa giành được giải thưởng, sau đó ... chỉ trong một đêm mà mất tất cả phải làm lại từ đầu.

Trong kiếp trước, Thẩm Từ Chiêu là một đứa trẻ mồ côi, đại diện công ty đã tận lực sắp xếp cho cô có một bối cảnh hoàn mỹ hơn, cho nên hiếm có người nào biết được xuất thân thực sự của cô.

Còn về khí chất kia, nói trắng ra đó chỉ là kinh nghiệm thu được từ những việc đã trải qua.

Thói quen của một người phần lớn là dựa vào cảm giác đầu tiên để đánh giá một người nào đó, ánh sáng hào quang đứng thứ nhất, tài năng đứng thứ hai.

Tiểu thư con nhà giàu và con gái một được cưng chiều, cùng cô gái nhỏ nhà bên vốn nổi tiếng là những cô gái truyền thống, nhưng ssau lưng lại luôn sống

theo ý mình.

Y Trạm tắt máy vi tính xem lại kịch bản, đối với nhân vật Diệp Ly này cô rất có hứng thú.

Diễn vai người tốt nhiều quá, đúng là diễn vai nhân vật phản diện sẽ khá hơn nhiều ...

Có tiếng gõ cửa phía bên ngoài, Y Trạm ngẩng đầu lên.

“Tiểu Trạ, cha bảo chị lên gọi em xuống ăn cơm, em ... Ổ đoàn làm phim đã quen thuộc hết chưa? Nếu như ở đó gặp phải khó khăn gì có thể nói với chị.”

“Chị muốn nghe tôi oán trách hay là muốn tìm lại tự tin cho bản thân?”

Trong lòng Y Lan Khê khẽ run, không ngờ Y Trạ lại có thể nói thẳng thắn đến vậy.

Giọng nói của Y Trạ nhân nhạ vang lên: “Nói thật, diễn xuất của chị rất kém, nếu như muốn diễn cảnh người chị lo lắng quan tâm em gái, thì ánh mắt nên thể hiện chân thành một chút.

Gian phòng trở nên yên tĩnh có chút quỷ dị.

Y Trạ trực tiếp đi thẳng ra ngoài, không ngoảnh mặt lại chỉ cất giọng nói với người đứng phía sau: “Y Lan Khê, tôi đây không thích diễn kịch cùng chị, sau này quan hệ của hai chúng ta chính là nước sông không phạm nước giếng.”

Về phần cô ta thiếu nợ hai vết dao kia, thời gian vẫn còn nhiều.

Một dao đâm vào cơ thể của Y Lan Khê, một dao còn lại, Y Trạ kéo tay áo lên cao một chút, bàn tay xoa xoa vết sẹo trên cổ tay.

Trên bàn ăn, Y Lan Khê đã chỉnh lý lại được tâm tình của bản thân, nụ cười trên môi rất dịu dàng, thỉnh thoảng nghiêng đầu sang bên cạnh chồng chưa cưới nói điều gì đó.

Tất cả chỉ nhằm mục đích thể hiện tình cảm của hai người đang rất đầm ấm.

Nếu là Y Trạ của ngày trước, khi nhìn thấy cảnh tượng này diễn ra trước mắt, có lẽ sẽ cảm thấy đau lòng mà làm loạn lên ... Sau đó, đương nhiên là bị tất cả mọi người trách cứ.

Dù sao đi nữa hai người yêu nhau thể hiện tình cảm thân mật thì cũng không có gì là không thích hợp.

Thế nhưng đối với Y Trạ hiện tại, khi nhìn thấy ... Một chút cảm giác cũng không có.

Mộ Vũ Trạch đến ăn cơm tối, Y Chính Hoàng suy tính nhân cơ hội này đánh chính lại mối quan hệ của hai chị em, cho nên mới để cho Y Lan Khê đi gọi Y Trạ xuống ăn cơm.

Lúc trước ông cũng không ôm hy vọng gì cả, nhưng mà trong khoảng thời gian gần đây, hai chị em sống chung với nhau không tệ, bỗng dưng cô con gái nhỏ của ông hiểu chuyện hơn trước, điều này đã khiến ông cảm thấy lại có hy vọng.

Y Trạ rót một ly rượu, giơ ly rượu lên: “Anh Vũ Trạch, chị Lan Khê, trước đây là do em không hiểu chuyện, em hy vọng anh chị có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, em uống cạn ly trước, chúc anh chị sống bên nhau trăm năm hạnh phúc.”

Y Trạ giơ ly rượu lên cao, trên vùng cổ tay trắng nõn dưới ánh mắt của mọi người xuất hiện một vết sẹo đỏ thẫm vẫn còn mới, vô cùng bắt mắt.

Trái tim Y Chính Hoàng như bị người nào đó kéo xuống.

Bị thương ở đúng vị trí cổ tay, nhìn vết sẹo lại giống như bị dao cứa, không cần nghĩ cũng biết vết sẹo đó được tạo thành như thế nào.

Y Chính Hoàng thấp giọng hỏi: “Y Trạ, vết thương trên cổ tay con là như thế nào, đã xảy ra chuyện gì?”

Y Trạ sợ run lên, sau đó như phản xạ có điều kiện rút cánh tay về phía sau, không cẩn thận làm đổ ly rượu, trong phút chốc trên bàn ăn trở nên cực kỳ hỗn loạn.

“Không ... Không có gì, thật xin lỗi, không phải con cố ý, con xin phép lên phòng trước.”

“Đứng lại, con phải trả lời câu hỏi của cha!” Y Chính Hoàng quát lớn tiếng khiến cho cô con gái nhỏ càng luống cuống, hành động này khiến ông khẳng định suy đoán của ông là đúng.

Bỗng dưng trong lòng Y Lan Khê nảy sinh một linh cảm vô cùng xấu, sau đó rất nhanh linh cảm của cô ta trở thành hiện thực.

Y Trạ cười khổ một cái: “Con xin lỗi cha, con lại làm hỏng tất cả, con cứ như thế này mãi bao sao không có ai yêu thích con hết.”

Tâm tư của Y Chính Hoàng cũng mềm nhũn, cô con gái nhỏ của ông vẫn luôn kiêu ngạo bỗng nhiên lại có thái độ khiêm nhường như vậy, trong lòng ông cảm thấy rất không thoải mái.

Từ trước đến nay, tính cách Y Trạm vẫn luôn quật cường, gần đây bỗng dung thay đổi trở nên hiền biết hơn, không phải ông quá hiếu kỳ, mà vết sẹo trên cổ tay kia quả thực là một kích thích quá lớn.

“Con hãy nói cho cha biết đã xảy ra chuyện gì, thân thể được sinh ra là do cha mẹ ban cho, làm sao con có thể ...”

Ánh mắt đầy đau khổ của Y Trạm chậm chậm nhìn một lượt tất cả mọi người đang ngồi đây, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Mộ Vũ Trạch.

“Mộ Vũ Trạch, chúng ta lớn lên cùng nhau từ lúc còn nhỏ, em đã hình thành thói quen ngẩng đầu nhìn anh, ý lại vào anh. Kể từ sau khi chị Lan Khê chuyển về đây sống, hai người dần dần trở nên thân thiết hơn và gạt bỏ em ra bên ngoài.”

“Em không trách anh, so với em thì chị Lan Khê xuất sắc hơn nhiều, anh thích nói chuyện cùng với chị ấy là điều đương nhiên, thỉnh thoảng em cũng thèm muốn được anh đối xử như vậy dù là rất nhỏ, nhưng em vẫn luôn sợ chỉ cần em tỏ vẻ bất mãn một chút là anh sẽ lớn tiếng quát mắng em, anh sẽ cảm thấy em đang bắt nạt chị Lan Khê, mỗi lần như vậy đều khiến em có cảm giác mình cực kỳ thất bại.”

“Anh có nghĩ tới hay không, nếu anh rơi vào hoàn cảnh như em, bác Mộ dẫn về nhà một người lớn tuổi hơn anh và nói người đó chính là anh trai, liệu anh có thể bình thân chấp nhận hay không? Huống hồ khi đó em mới chỉ là đứa bé mười mấy tuổi.”

Mộ Vũ Trạch cảm giác như có cái gì đó đâm vào ngực, anh không nói câu nào nhưng trong lòng lại tràn ngập hổ thẹn.

Trong lòng Y Trạm âm thầm cười trộm, tầm mắt lại chuyển sang nhìn Y Lan Khê.

“Chị Lan Khê, lúc đầu em cũng đã suy nghĩ rất nhiều và muốn chúc phúc cho chị, chị đã từng cứu em một lần, em rất cảm kích. Thế nhưng, chị cũng không nên chọn ngày tổ chức lễ đính hôn trùng với ngày sinh nhật của em, em biết mình không có tư cách yêu cầu chị điều gì, nhưng mà chỉ cần chị tổ chức lùi lại một ngày thì nhất định em sẽ đến tham dự buổi lễ đính hôn, chỉ cần không chọn đúng ngày đó.

Y Lan Khê vội vàng giải thích: “Tiểu Trạ, không phải chị cố ý, chị không biết ...”

Y Trạm không muốn cho cô ta cơ hội nói thêm câu gì nữa, lập tức chặn ngang mở miệng nói.

“Cha, sau khi mẹ qua đời, con luôn cho rằng cha là người thân duy nhất, nếu như chị Lan Khê không phải là con gái của cha, con nghĩ có thể sẽ chấp nhận chị ấy, cũng sẽ chấp đi, nhưng không được, mỗi lúc con nhìn hai người là sẽ nhớ đến mẹ con.

Cha và mọi người trong nhà lại không chịu chỉ bảo cho con biết nên làm những gì và không nên làm những gì, chỉ một mực nuông chiều. Đến khi chị Lan Khê chuyển về đây ở, mọi người đều cho rằng tất cả những gì chị Lan Khê làm đều tốt hơn rất nhiều so với con và lại càng thấy thất vọng về con hơn. Nhưng mà, mọi người chỉ cần cho con thêm thời gian nhiều một chút để chứng minh bản thân thì cũng tốt.”

Lòng ngực của Y Chính Hoàng giống như bị ai đó bóp nghẹt, cảm giác vô cùng khó chịu.

Y Trạm cũng không cho tất cả những người ngồi đây có cơ hội giải thích: “Mọi người không hề sai, là do trước đây suy nghĩ của con quá cực đoan, luôn cho rằng chị Lan Khê đã cướp đi tất cả những gì con vẫn đang có, mọi người thất vọng về con cũng không sai, là do tự bản thân con gieo gió thì gặt bão, là do con quá kém cỏi.”

Hạ thấp tư cách bản thân, thực ra lại chính là lùi một bước để tiến hai bước.

Không phải là đã làm sai chuyện thì có thể nhận được sự tha thứ một cách chân thành, ở tại đây cô không thể thực hiện được, nhưng cô muốn những người đang đứng đây hiểu được một điều, cô sẽ không tiếp nhận những lời xin lỗi.

Những lời nói này đối với đôi tình nhân đang yêu nhau kia chỉ là vô nghĩa, tình cảm đối với cha và hai mẹ con nhà kia cũng có thương cảm, nhưng bây giờ thì như thế nào? Ai có thể hiểu được tâm tình của một cô gái tự cầm dao cắt cổ tay ngày hôm đó.

Cô không muốn để cho những người này cứ như vậy có được cuộc sống yên tâm thoải mái.

Giả vờ như từng xảy ra chuyện như thế này giống như sau đó cùng tháo gỡ vấn đề, tuyệt đối không thể được.

Nếu chỉ nói hai từ xin lỗi là có thể giải quyết được mọi vấn đề, vậy thì cảnh sát dùng để làm gì?

Sắc mặt Y Chính Hoàng thay đổi trở nên trắng bệch, ông nhìn chăm chăm vào cô con gái nhỏ, lại nghĩ đến người vợ đã mất cách đây nhiều năm, một người vợ chưa từng có một câu oán hận nào và luôn ủng hộ sự nghiệp của ông.

Ông còn nợ người phụ nữ đó quá nhiều ...

Mộ Vũ Trạch cũng ngẩn ngơ, anh cũng quên mất rằng về tuổi tác Y Trạm kém hơn anh và Y Lan Khê hai tuổi, hồi còn bé cô vẫn luôn chạy theo phía sau liên tục gọi “Anh”, “Anh Vũ Trạch”.

Nhìn vết sẹo trên cổ tay trắng nõn của Y Trạ, anh cực kỳ hoảng sợ.

Nhưng Y Trạm thực sự không khóc nổi, thế là ngay lập tức cô nhớ đến những bức thư mà người hâm mộ đã viết cho cô trong buổi tang lễ.

Thần tượng ngày thơ như vậy, còn trẻ như vậy mà đã qua đời chỉ vì một tai nạn thương tâm, thật tội nghiệp ...

Cuối cùng cô cũng rơi lệ.

Không phải cô dùng nước mắt để có thái độ hung hăng can quấy, hay để che giấu sự bất an của bản thân và về yếu đuối của Y Trạm, mà cô muốn cho mọi người đứng đây hiểu rõ một điều, tại sao tính cách cô lại thay đổi thành một người như vậy, cùng với bọn họ có quan hệ gì.

Vết thương trên cổ tay do bản thân Y Trạm dùng con dao cắt, không thể để cho nó bị lãng phí một cách vô ích như thế.

Nếu là chỉ là một người bình thường không có thể lực nào che chở, thực sự là một người có trái tim nhân hậu trong sáng, thì có lẽ cô sẽ không phải mất công thủ diễn xuất một hồi.

Hơn nữa, thực sự diễn xuất của Y Lan Khê quá kém! Cô có thể rộng lượng làm mẫu cho cô ta xem một lần.

Về phần, Y Lan Khê có học hỏi được một chút kỹ năng diễn xuất nào hay không ... thì không phải chuyện của cô nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Mộ Vũ Trạch nhớ tới mẹ của Y Trạm, bà là một người phụ nữ vô cùng dịu dàng và rất thân thiện với mọi người, ngay cả khi bị bệnh tật hành hạ nhưng vẫn vô cùng dịu dàng và xinh đẹp.

Lúc đó anh mới được mười hai tuổi, đứng trước giường bệnh của bà tự vỗ ngực bản thân nói: “Dì, con sẽ chăm sóc em Y Trạm thật tốt.”

Bây giờ nhìn vết sẹo trên cổ tay Y Trạm khiến anh tưởng nhớ lại câu chuyện trước đây mà anh đã quên mất từ lâu.

Ngày trước, anh vẫn cảm thấy Y Trạm có thái độ không mấy thân thiện với Y Lan Khê, tại sao Y Lan Khê lại luôn là người nhường bộ còn Y Trạm lại là người gây sự.

Những lời vừa nói ra khiến anh sực tỉnh ngộ.

Trong chuyện này, Y Trạm vĩnh viễn không hề cần nhắc lựa chọn tha thứ.

Nhưng thực ra trong vấn đề này Y Trạm chính là người bị hại, chẳng qua Y Trạm là người kiêu ngạo không muốn biểu lộ nỗi bi thương ra ngoài, anh đã không chú ý đến điểm này.

“Tiểu Trạ, sau này con không được làm những chuyện ngốc nghếch như vậy nữa, là do trước đây cha đã không quan tâm nhiều đến con.”

Y Chính Hoàng vừa đau lòng lại vừa áy náy, dù sao ông cũng đã nhìn con gái lớn lên từ nhỏ, chẳng may có việc gì xảy ra ngoài ý muốn ...

Đối với tình yêu đã là quá khứ đến khi gặp lại vẫn còn có chút tình cảm, Y Chính Hoàng nghĩ đến việc Bạch Bình một mình chăm sóc nuôi dưỡng con gái, lại chờ đợi ông nhiều năm như vậy, cho nên ông chỉ nghĩ đơn giản là sẽ cố gắng bù đắp đối với hai mẹ con bọn họ.

Làm được điều đó nhưng ông lại xem nhẹ không quan tâm đến một người khác.

“Cha, con không đói bụng, con đi lên phòng trước, mọi người cứ ăn đi.”

Nhìn bước chân Y Trạm ngày càng xa, sắc mặt của Mộ Vũ Trạch lại càng tồi tệ hơn, nếu là trước kia trong ánh mắt của Y Trạm mỗi lần nhìn anh đều là tình cảm sùng bái nhưng hôm nay không còn thấy nữa rồi, mới vừa nãy Y Trạm nhìn lướt qua anh một cái, trong ánh mắt đó chỉ có sự lạnh nhạt không có bất kỳ một cảm xúc nào, giống như cô đã coi anh là người trong suốt.

Y Trạm không tiếp tục dây dưa với anh nữa, đáng lẽ anh phải cảm thấy vui mừng, nhưng mà thực sự đến giờ phút này bỗng dưng anh cảm thấy hoang mang.

Nhà bếp đã đổi món ăn mới, nhưng mà những người ngồi trên bàn ăn lại chẳng có chút khẩu vị nào để ăn bữa cơm này.

Thỉnh thoảng Bạch Bình mở miệng nói chuyện cố gắng cứu vãn bầu không khí, thế nhưng cũng không có nhiều tác dụng, mà lần này Y Lan Khê cũng không nói một câu nào.

Y Trạm thu dọn xong hành lý, chiều nay cô phải đi cùng đoàn làm phim đến thành phố Z, thành phố Điện Ảnh.

Y Trạm đã từng đến thành phố Điện Ảnh này không ít lần, nhưng mà lần này đến cô sẽ không được hưởng đãi ngộ giống như ở kiếp trước, khu vực bên này không được tốt cho lắm, khách sạn tiêu chuẩn năm sao cũng chỉ có một hai cái, lại còn phải tranh giành với những người hâm mộ và những đoàn làm phim khác.

Dàn diễn viên chính và đạo diễn của đoàn làm được ở tại khách sạn, còn những người khác được sắp xếp nghỉ ngơi tại những khu nhà nghỉ lân cận.

Trường hợp của Y Trạm thì tương đối đặc biệt, cô thuộc về tầng lớp giàu có tự bỏ tiền túi ...

Sáng ngày hôm sau, mới bắt đầu chuẩn bị cảnh quay, nhưng mà đã phát sinh một tình huống ngoài ý muốn.

Diễn viên nữ phụ số hai La Thi Nhân oán trách màu sắc của bộ trang phục mới rất khó coi, sẽ làm giảm hình tượng nhìn trông rất già, nói kiểu gì cũng nhất định không muốn mặc.

Mấy phân cảnh diễn xuất gần đây, đa phần Y Trạm đều phải diễn xuất chung với chị ta, bây giờ La Thi Nhân đang làm náo loạn lên như vậy, Y Trạm cũng chỉ còn cách tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi.

Cô ngồi ở một bên lấy máy điện thoại bật nhạc nghe cho đỡ buồn. Leng keng leng keng, liên tiếp qua mười cửa ải xong xuôi thì sự việc mới được giải quyết.

Người quản lý phải gọi người phụ trách thiết kế trang phục hậu kỳ đến chỉnh sửa lại bộ trang phục, lúc này La Thi Nhân mới đồng ý mặc vào.

Vào thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, Y Trạm ngồi ở một bên ăn cơm hộp, có mấy người đang đi về phía cô.

“Đây không phải là Y Trạm hay sao? Sao cô lại ở đây?”

“Thế nào mà cô lại được mặc trang phục này, cô là diễn viên của đoàn làm phim này à?”

Mấy người này vừa mới được đoàn làm phim tuyển chọn để đóng vai người hầu gái.

Ngay lập tức Y Trạm cũng kịp phản ứng lại, trước đây cô đã từng cùng những người này chuyên đóng vai diễn viên quần chúng. Nhưng mà bản thân cô luôn bị những người chèn ép xa lánh.

Đối với những tháng ngày chịu đựng cuộc sống ghen ăn tức ở, quấy rối người ta ăn bữa cơm đúng là không thể tha thứ được.

Y Trạm cười cười: “Tôi có tiền đầu tư vào đoàn làm phim, nếu như các người cũng có tiền giống như tôi thì cũng có thể làm được như thế.”

Mấy người kia ngớ ra, có một người trong số đó mở miệng nói với giọng chua chát: “Làm như ghê gớm lắm vậy, trước kia cô chỉ đóng diễn viên quần chúng mà đạo diễn còn không muốn.”

“Đó là vì đạo diễn nhận thấy tôi đây không giống người đóng vai quần chúng, không muốn tôi phải chịu thiệt.” Tầm mắt Y Trạm lướt qua nhìn mấy người: “Đương nhiên tôi sẽ không phải đóng vai người hầu rồi, bởi vì người phụ trách bối cảnh muốn tập hợp đủ số lượng binh quân các biểu cảm, kỹ thuật chuyên nghiệp là phải nắm giữ một mình, nhất định không thể chia sẻ bát cơm kia được.”

Triệu San hoàn toàn nổi giận: “Cô ... cô là loại người không biết xấu hổ, không phải chỉ có tiền thôi sao! Có gì ghê gớm!”

“Chỉ những người không có tiền mới nói những câu như vậy, có tiền trong tay đương nhiên sẽ làm được việc, tôi được nhận đóng vai nữ phụ số ba, mà các cô ... ngay từ đầu cũng chỉ có thể là người làm nền cho bối cảnh.”

Mấy người còn lại không thể nào ngờ được, một Y Trạm luôn khúm núm, bảo sao nghe vậy bỗng dưng lại thay đổi trở thành một người có sức chiến đấu mạnh đến vậy, hơn nữa da mặt cũng dày như thế !!! Y Trạm là diễn viên đóng vai nữ phụ số ba, thực sự không thể trở mặt được.

Chỉ có thể chấp nhận thua cuộc mà bỏ chạy.

Từ Tổ đứng một bên nghe cuộc đối thoại cũng phải sửng sốt, lại còn có thể xảy ra chuyện như thế này ...

Vị nam đạo diễn đang ở tuổi thanh xuân bỗng dưng cảm thấy ba quan điểm thích hợp từ trước đến giờ chưa từng bị lung lay vậy mà lần này lại bị nghiền nát đến thế.

Đến buổi chiều, hệ thống dây cáp treo lại xảy ra vấn đề.

La Thi Nhân chỉ tay vào diễn viên đóng thế đang thay trang phục, cười duyên nói: “Đạo diễn, cô ta mặc bộ trang phục này thì tôi sẽ không mặc lại, làn da của tôi rất dễ bị dị ứng, sang ngày hôm sau mà bị mẩn đỏ thì không thể tiếp tục quay phim được nữa.”

Trong lòng người phụ trách trang phục của đoàn làm phim tức muốn ói máu, nhưng ngoài mặt vẫn phải nhẫn nhịn nờ nọ cười đồng ý cho người làm cả đêm để hoàn thiện một bộ trang phục mới giống y hệt.

Bộ phim cổ trang này có rất nhiều cảnh quay đánh nhau, nên có diễn viên đóng thế thay cho La Thi Nhân, còn Y Trạm là người mới nên phải đích thân diễn những pha hành động.

Hai người đồng thời bị treo lên cao, sau khi tất cả đã được chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, vô cùng không may lại có phóng viên đến viếng thăm đoàn làm phim.

La Thi Nhân thấy phóng viên đến, vội vàng chạy đến lớn tiếng chất vấn: “Tại sao đạo diễn lại có thể dùng diễn viên đóng thế, mặc dù thân thể tôi không được thoải mái nhưng vẫn có thể trực tiếp đóng được cảnh này.”

Ở ngoài màn ảnh, đúng là xuất hiện nhiều vở kịch hay dành cho một diễn viên chuyên nghiệp, đến lúc này cô ta cũng không chê bai gì về trang phục nữa mà vội vàng đi đổi.

Trong lúc chờ đợi mọi người đi chuẩn bị sắp xếp lại thì Y Trạm cũng đã bị treo trên cao khoảng năm phút rồi, cô nhìn thanh kiếm đang cầm trong tay, bây giờ thực sự cô chỉ muốn cứ thế này mà đâm cho La Thi Nhân một nhát.

Nghĩ như vậy thôi chứ điều này hiển nhiên là không thể thực hiện được, đạo cụ đóng phim thường xuyên là đồ giả chứ không mấy khi được dùng đồ thật, thanh kiếm này cũng không phải trường hợp ngoại lệ.

Vai diễn của La Thi Nhân chính là bạn thân của vai diễn chính, ôn nhu hiền lành, căm ghét cái ác như kẻ thù.

Vai diễn của Y Trạm chính là nhân vật phản diện, trước khi nhân vật phản diện phải quỷ gười thường sẽ có những hành động trái ngược với nhân vật chính.

Do lúc đầu vai diễn của Y Trạm luôn chiếm thế thượng phong nên Y Trạm cảm thấy rất vui vẻ mà ra sức đánh, lại còn tăng thêm ba phần sức lực bình thường, mà La Thi Nhân lại không theo kịp tiết tấu diễn xuất của đối phương nên liên tiếp bị đập trúng mấy lần.

Sau khi hai người diễn xong cảnh đánh nhau trên cao, lập tức được hạ xuống mặt đất, sắc mặt La Thi Nhân cũng trở nên trắng bệch, cô ta tức giận vút thanh kiếm ở trên mặt đất!

Y Trạm không dám nhờ người khác nói hộ, sắc mặt trở nên tái nhợt lo sợ mở miệng nói xin lỗi: “Chị Thi Nhân, thật xin lỗi, vừa nãy là do em diễn xuất quá nhập tâm.”

“La Thi Nhân là thế hệ đi trước nên sẽ không trách cô, hơn nữa cô lại là diễn viên mới vào nghề, trong chốc lát khó có thể làm chủ được bản thân, điều này có thể hiểu được, có đúng không La tiêu thư?” Từ Tổ đi đến gần hai người nói hòa giải.

Đạo diễn đã nói đến mức độ này, cho dù sắc mặt La Thi Nhân vẫn tỏ ra khó chịu nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ tức giận xoay người bỏ đi.

Từ Tổ nhìn Y Trạm “Cảnh vừa quay cô làm tốt lắm.”

Y Trạm không những giảm bớt được nhuệ khí của cô gái kia mà diễn xuất còn chiếm lĩnh toàn bộ ống kính máy quay, hoàn toàn không giống như là người mới vào nghề.

Diễn xuất lần này so với lần trước quả nhiên tiến bộ hơn rất nhiều, đối với diễn xuất của những người lâu năm trong nghề cũng có phần ổn định. Cả cơ thể bị treo ngược trên cao, vừa phải thể hiện động tác chuẩn đẹp mắt lại vừa phải chú ý diễn xuất sao cho phù hợp với bối cảnh, ngay cả người phụ trách chỉ đạo võ thuật cũng đều tấm tắc khen ngợi và vô cùng ngạc nhiên.

Từng động tác của Y Trạm thể hiện đều không tìm ra lỗi.

Nếu so sánh diễn xuất của hai người mới vừa nãy, có thể nói diễn xuất của Y Trạm giống như diễn viên lão luyện trong nghề, còn nữ diễn viên nổi tiếng của Đài Loan kia lại biến thành người mới.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đến cảnh quay thứ chín mươi sáu, trong một khoảng thời gian dài mối quan hệ của Y Trạm và mọi người trong đoàn làm phim bắt đầu có chuyển biến theo chiều hướng tốt hơn.

Mọi người trong đoàn làm phim chủ yếu là những thanh niên trẻ trong độ tuổi hai mươi, bắt đầu từ việc Y Trạm thông qua mối quan hệ để vào đoàn phim, khó tránh được việc mọi người kháng cự lại, nhưng mà chỉ sau một thời gian ngắn, kỹ năng diễn xuất của Y Trạm đều được mọi người nhìn nhận đánh giá theo chiều hướng tốt, dần dần không còn sự phản đối nào nữa.

Ngoại trừ một người, chính là La Thi Nhân.

Có một số việc Y Trạm không thể nào hiểu được, có thể đứng vững bàn chân ở trong ngành giải trí này thì quanh đi quẩn lại cũng phải có một vài người kiểu như vậy, cho nên trước mặt mọi người cũng nên có biểu hiện khiêm tốn một chút, mà là người mới thì lại càng phải khiêm tốn hơn.

La Thi Nhân tự cho mình là một diễn viên lâu năm trong nghề có nhiều kinh nghiệm, ở trong đoàn làm phim mỗi một lần cần sử dụng đến cái gì cũng đều yêu cầu được dùng đồ tốt nhất, gần như ở tất cả mọi phương diện, đều phải lấn át bức bách một người nào đó mới có thể thấy thoải mái, dưới cái nhìn của Y Trạm, người này mắc bệnh công chúa đã nhiều năm như vậy, có lẽ nên tìm cách trừng trị một chút cho giảm bớt tính đồng đánh này của cô ta.

Nữ chính Lâm Phi là một diễn viên mới nổi tiếng trong thời gian gần đây, mặc dù xuất thân chính quy, cũng là người có khí thế mạnh nhưng kinh nghiệm từng trải lại không nhiều cho nên cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Theo nội dung kịch bản của phim, Lâm Phi còn phải thể hiện tình cảm chị em tốt cùng La Thi Nhân, như vậy cũng đã đủ kinh nghiệm.

Về phần Y Trạm, hiển nhiên cô không cần phải nhẫn nhịn bản tính công chúa của cô ta, theo đúng kịch bản cô và La Thi Nhân thuộc về hai phe khác nhau cho nên đại đa số phân cảnh cần phải diễn đều là những pha hành động đánh nhau, đã là kẻ thù thì cứ gặp nhau là đánh tới đánh lui.

Cô diễn vai nhân vật phản diện cho nên lúc quay phim không cần phải chào hỏi hay nói lời cảm ơn vô cùng uy phong, chiếm hết ưu thế.

Những lúc hai người diễn chung phân cảnh, Y Trạm tha hồ thể hiện đúng tính cách của một nhân vật phản diện, mặc dù La Thi Nhân bức tức đến mấy cũng không có cách nào khác ngoài việc phải nín nhịn. Hơn nữa, cô ta còn bị kỹ năng diễn xuất của một người mới vào nghề chiếm thế thượng phong, cho nên cũng không còn mặt mũi nào mà nổi con tức giận, nếu mà làm vậy thì chẳng khác nào làm chuyện cười cho người khác xem.

Mà quan trọng hơn là mọi người đều biết Y Trạm thông qua quan hệ với chủ đầu tư nên mới được tham gia vào đoàn làm phim, La Thi Nhân lại không biết hậu phương của Y Trạm là ai, cho nên không thể tùy tiện trở mặt cùng Y Trạm được, cũng chỉ có thể chấp nhận nhẫn nhịn mà thôi.

Mỗi lần diễn cảnh đánh nhau, Y Trạm liên tục đánh bại La Thi Nhân, mỗi lần đạo diễn vừa hô “Cắt”, Y Trạm luôn tỏ ra hết sức lo sợ và luôn miệng nói xin lỗi với cô ta, thái độ tốt đến mức không còn gì để nói.

Nhưng trong lòng La Thi Nhân vẫn luôn cảm thấy buồn bực, chỉ ném thanh kiếm xuống đất rồi đi thẳng.

Không phải nói gì nhưng mà trong vòng nửa tháng mà La Thi Nhân đã ném hỏng đến hai thanh kiếm ...

Bất quá, đạo diễn để cho nhân viên phụ trách đạo cụ làm thêm năm thanh kiếm giống nhau như đúc, đặc biệt chỉ để cho La Thi Nhân ném, cũng là chứng tỏ một điều chút tiền đó bỏ ra không cần tính toán.

Từ đó càng ngày càng cảm thấy Y Trạm là một diễn viên hội tụ đầy đủ tinh hoa hiếm gặp.

Có người nói chỉ cần là người có thực lực thì việc thông qua mối quan hệ để được tham gia vào đoàn làm phim cũng chẳng có mấy liên quan đến nhau, chuyên trị những vai diễn khó, những nhân vật phản diện còn có thể chứng minh bản thân là người trong sạch.

Có người muốn gây chuyện thì lại nói, bình thường Y Trạm cũng ít khi chuyện trò, đa số thời gian nghỉ ngơi cô đều ngồi một chỗ lấy máy điện thoại ra chơi trò chơi.

Dần dần, một vài người chủ chốt trong đoàn làm phim cũng bắt đầu có những nhận xét cũng như quan hệ với Y Trạm tốt lên rất nhiều, ngược lại thái độ dành cho La Thi Nhân chính là gạt bỏ ra bên ngoài.

Đặc biệt là Lâm Phi luôn bị La Thi Nhân chèn ép đến tức điên mà không làm gì được, nhiều lúc ánh mắt của Lâm Phi tỏ ra rất sung bái mỗi khi nhìn Y Trạm.

Quả nhiên, diễn nhân vật phản diện có vẻ tương đối thoải mái.

Thiên phú trời cho, ngày mai chỉ cần bắt đầu hành động.

Đúng là bản thân có tinh thần sáng sủa một bụng thi thư, nhưng có những người cho dù không đọc nhiều sách vở vẫn có một khí chất tuyệt vời, phong thái kiêu ngạo.

Ở kiếp trước, có người cho rằng Thẩm Từ Chiêu là một người trầm tĩnh, nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng. Dáng người gầy yếu tính cách cũng đơn giản, nhưng ẩn sâu trong con người Thẩm Từ Chiêu lại là những yếu tố mạnh mẽ và cốt khí kiên cường thỉnh thoảng có đôi lần xuất hiện.

Giống như Bạch Liên Hoa ngay từ lúc còn nhỏ đến lớn cũng không bị biến hóa thành màu tối, có rất nhiều người đã hình dung Thẩm Từ Chiêu là một người sống trong nước bùn nhưng lại không bị nhiễm bẩn, mà vẫn duyên dáng yêu kiều như Bạch Liên Hoa ...

Chẳng qua, trong vòng tròn của ngành giải trí này vẫn có những người tách biệt hoạt động độc lập, danh tiếng giữa nam và nữ, về một mặt nào đó quan hệ giữa hai người sẽ không thể nào biết hết được bản chất thật sự.

Những gì mọi người nhìn thấy trước mắt, cũng có thể là do người đó chủ động muốn để cho mọi người nhìn thấy mặt này mà thôi.

Nếu như thật sự Thẩm Từ Chiêu bị xã hội đánh giá là người như thế, vậy cũng sẽ phải dừng lại không thể đứng trên đỉnh cao được.

Trong buổi chiều cuối cùng còn hoạt động ở đoàn làm phim, vai diễn của Y Trạ đã bị chết, cô đã hoàn thành rất tốt vai diễn nhân vật phản diện này.

Vào thời điểm này đã bắt đầu bước vào mùa đông, để chúc mừng Y Trạ đã hoàn thành tốt vai diễn một số thành viên chủ chốt của đoàn làm phim đã hẹn cùng nhau đi ăn lẩu sau khi kết thúc công việc.

Đám đông vô cùng náo nhiệt ngồi chung một bàn.

Phải một lúc sau Từ Tổ mới đến, liên tục oán trách mọi người rủ nhau đi ăn vậy mà lại không gọi anh đi cùng.

Y Trạ nhìn đạo diễn Từ nói: “Không phải đạo diễn Từ vẫn còn bận với những cảnh quay khác của bộ phim hay sao?”

“Chẳng lẽ tôi không thể nghỉ ngơi hay sao?” Giọng nói của Từ Tổ tỏ vẻ oan ức, không đồng ý với câu hỏi của Y Trạ.

“Dĩ nhiên có thể.”

Nhưng mà, những nam thanh niên trong giới văn nghệ Không phải là không thích tham gia những kiểu tụ tập thế này hay sao?

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, một lúc sau Y Trạ đứng lên để điện thoại của cô ở trên bàn sau đó đi đến phòng vệ sinh, đến khi quay trở về chỗ ngồi thì nhìn thấy Từ Tổ đang cầm điện thoại di động của cô chơi trò chơi Lại còn chơi rất vui vẻ.

Từ Tổ có chút hiếu kỳ, vì bình thường trong những ngày ở đoàn làm phim mỗi lúc không có việc gì làm Y Trạ chỉ cúi đầu nhìn vào màn hình điện thoại di động. Thấy màn hình vẫn còn sáng Từ Tổ cầm điện thoại di động của Y Trạ lên, nhìn thấy cửa sổ trò chơi.

Sau đó, anh lại Chơi tiếp ...

Từ trước đến giờ, những kiểu trò chơi này anh không bao giờ tìm hiểu, nhưng bây giờ ngoài ý muốn anh lại thấy trò chơi này không tồi chút nào.

Y Trạ yên lặng lấy lại điện thoại di động của cô: “Đạo diễn Từ muốn chơi thì hãy tự tải trên mạng về là được.”

“Đây là tôi muốn giúp cô quả cửa.” Từ Tổ mở miệng nói cãi lại.

“Không cần, tôi thích tự mình chơi, có như vậy mới cảm nhận được niềm vui thú.”

Giống như trong cuộc sống cũng thế, phải từng chút từng chút tự bản thân mình vươn lên.

Từ Tổ: “.....”

Từ Tổ lệ rơi đầy mặt, chẳng lẽ anh bị cô ta ghét bỏ, anh vẫn bị ghét bỏ? Có thể nhìn rõ ràng hơn một chút được không?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7.2

Đã xác định được giờ bay là sáng ngày mai, mà buổi tối Y Trạ lại không ngủ được nên đi ra ngoài ban công đứng hóng gió, ngoài ý muốn Y Trạ bắt gặp một người cũng ngồi ở trên ban công ngay sát vách, trên tay đang cầm điện thoại di động chơi trò chơi.

Từ Tổ nhìn thấy Y Trạ lập tức cất điện thoại di động vào túi, hướng về phía cô phát tay: “Chào buổi tối, trong khoảng thời gian này cảm ơn cô rất nhiều.”

“Tôi cũng cảm ơn đạo diễn.”

Từ Tổ đưa tay lên vịn vào lan can: “Đúng rồi Y Trạ, tôi sẽ giới thiệu cô với thầy giáo của tôi, chính là đạo diễn Trần Gia Dự.”

Trong thế giới điện ảnh, tiếng tăm Trần Gia Dự vô cùng nổi tiếng, dĩ nhiên Y Trạ cũng đã từng nghe đến cái tên này, đây là một đạo diễn đảm bảo phòng vé.

Ở kiếp trước cô cũng đã từng có lần hợp tác cùng với vị đạo diễn này.

Y Trạ cười hỏi: “Đạo diễn Từ, anh không đùa tôi đấy chứ?”

“Tôi chỉ giới thiệu cô đến thử vai diễn làm một gián điệp trong chiến tranh thời quốc dân, tôi đã xem qua kịch bản rồi, nội dung rất hay. Vai nam chính là chiến sĩ nằm vùng, đóng vai nam chính này xác định là ảnh đế Triệu Tư Niên, vai nữ chính của bộ phim là một sinh viên đại học năm nhất mới mười tám tuổi, cho nên thầy giáo tôi muốn tuyển chọn một diễn viên mới, đã có rất nhiều sinh viên học viện điện ảnh cũng như diễn viên chính quy đã đến thử vai diễn. Y Trạ, lần này sợ rằng cô sẽ không có cách nào thông qua mối quan hệ đầu tư mà được nhận vai đâu nhé.”

“Vậy thì tốt quá, dù sao tôi cũng không phải là người có nhiều tiền đến thế, mà đạo diễn Từ cũng biết, tôi đây thuộc về phái có thực lực mà.”

Từ Tổ: “.....”

Vẫn còn người có da mặt dày đến thế này sao trời?

Cuối cùng Từ Tổ vẫn làm một việc mà từ trước đến nay chưa từng làm chính là tự mình nói mấy câu thuyết phục người khác giúp một cô gái.

“Thầy, cô ta rất có thiên phú, nhân vật Diệp Ly là do cô ta tự chạy đến đề cử bản thân, cô ta vừa mới đặt vấn đề xong đã bắt đầu diễn khiến học trò cũng phải khiếp sợ.”

Trần Gia Dụ cười cười: “Còn có chuyện như vậy, lá gan cũng rất lớn, chuyện này khiến cho thầy nghĩ đến một người.”

“Trước đây cũng có người làm như vậy?” Từ Tổ có chút bất ngờ, anh tưởng rằng chỉ có mỗi cô gái kia mới có tính cách điên cuồng đến như vậy.

“Chính là Thẩm Từ Chiêu, lúc đầu đã được xác định chọn đóng vai nữ phụ thứ tư, nhưng sau đó cô ta đã trực tiếp đến tìm thầy và nói muốn diễn vai nữ chính. Cho đến sau này khi bộ phim được công chiếu đã chứng minh lựa chọn đôi vai diễn của thầy là rất đúng, chỉ tiếc là Thẩm Từ Chiêu ra đi khi tuổi còn quá trẻ, nếu không sau này thành tựu đạt được còn cao hơn nữa.”

Từ Tổ ngẩn người, anh nghĩ lại bộ phim cổ trang do chính thầy của anh làm đạo diễn, ngay lúc đó Thẩm Từ Chiêu đã được nhận đóng vai nữ chính là một hiệp nữ.

Tà áo trắng tung bay trong gió, diện mạo thanh tú không nhiễm một chút bụi trần.

Khiến cho một đám người phải kinh diễm.

Trong lòng Từ Tổ âm thầm so sánh Y Trạ và Thẩm Từ Chiêu, rõ ràng thuộc về hai thể loại khác nhau, anh có thể cảm nhận được sự khác biệt.

Rất có thể Y Trạ sẽ vượt xa hơn rất nhiều so với Thẩm Từ Chiêu

Y Trạ quay về thành phố Z đã vội vàng đi tham gia thử vai diễn.

Quả nhiên, chỉ là nhận được một cơ hội do người khác giới thiệu, ngoài cô đến thử vai diễn còn có rất nhiều người trẻ tuổi cũng đến tham gia, đồng thời cũng rất xinh đẹp.

Y Trạ đã thông qua vòng sơ tuyển, cùng với cô còn có thêm mười mấy người nữa được tuyển chọn tiếp tục thi vòng thứ hai chính là phỏng vấn trực tiếp.

Lần này, ngoại trừ đạo diễn và phó đạo diễn còn có diễn viên nhận đóng vai nam chính cũng đến tham dự vòng thi phỏng vấn. Lúc Y Trạ nhìn thấy Triệu Tư Niên thì có chút run sợ, bỗng dưng mới nhớ ra, ngoài việc Triệu Tư Niên là nam diễn viên chính của bộ phim, anh còn là một trong những nhà đầu tư kinh phí cho bộ phim này, đã vậy thì anh ta đến đây ngồi ở vị trí giám khảo cũng không có gì lạ.

Triệu Tư Niên ngồi trước mặt, các cô gái đến thi tuyển vai nữ chính đều không giữ được bình tĩnh, dù sao Triệu Tư Niên cũng là một nam thần quốc dân.

Thi tuyển vai nữ chính phải diễn một phân đoạn nhỏ trong kịch bản phim, đồng thời phải phát huy năng lực khi bị giám khảo ngẫu hứng ra đề, ví dụ như: diễn độc thoại một đoạn của một tác phẩm nào đó, hoặc phải tự yêu cầu khiêu vũ một điệu nhảy ...

Phải khiêu vũ là bởi vì trong kịch bản phim chuyên ngành học của nữ chính là biểu diễn vũ đạo.

Y Trạ cũng không cần phải chuẩn bị gì nhiều, lập tức nhảy một vũ điệu mà cô đã từng đóng trong một bộ phim trước đó, chỉ vì yêu cầu của nhân vật mà cô đã dành thời gian hơn nửa năm để tập luyện vũ điệu này một cách nhàn nhuỷ, nên đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc và không hề quên bất cứ một động tác nào.

Lúc đầu, trong lòng Y Trạ vô cùng tự tin, chờ đến lúc cô hoàn tất bài nhảy thì mới chợt nhớ ra một việc.

Triệu Tư Niên có ấn tượng không tốt với Thẩm Từ Chiêu!

Thiên địa ơi Cô chọn sai rồi!

Y Trạ len lén đưa ánh mắt liếc nhìn về phía ảnh đế Triệu Tư Niên. Quả nhiên, ánh mắt của anh ta đang chăm chú nhìn về phía cô

Trần Gia Dụ cười hỏi Y Trạ: “Đây là vũ điệu mà Thẩm Từ Chiêu đã nhảy trong một bộ phim, điệu nhảy của cô cũng không kém gì so với Thẩm Từ Chiêu, cô thích Thẩm Từ Chiêu?”

Vấn đề này nên trả lời thế nào đây?

Y Trạm lại liếc mắt nhìn về phía Ảnh đế Triệu Tư Niên, suy nghĩ một chút mới nói: “Tôi rất thích bộ phim này, Thẩm Từ Chiêu là một diễn viên rất chuyên nghiệp, tôi còn phải học tập từ chị ấy rất nhiều.”

Trần Gia Dụ gật đầu một cái, sau đó để cho Y Trạm đi ra ngoài chờ kết quả, người tiếp theo đi vào.

Sau khi tất cả mọi người phỏng vấn xong, cuối cùng chỉ giữ lại Y Trạm và một cô gái khác.

Đạo diễn nói, phía đầu tư và đoàn phim còn đang bàn bạc thảo luận một chút, yêu cầu hai cô ngồi chờ thông báo.

Y Trạm chủ động đưa tay ra: “Ảnh đế Triệu, sau này xin anh chỉ giáo nhiều hơn.”

“Ừ.”

Triệu Tư Niên đưa tay ra chạm vào bàn tay Y Trạm một cái, sau đó lập tức rút tay về, vô cùng thân sĩ.

Lòng bàn tay của Triệu Tư Niên hơi lạnh lạnh, khiến cho trái tim Y Trạm đập liên hồi.

Hai tiếng trước, Y Trạm nhận được điện thoại thông báo, bởi vì bộ phim này vẫn trong giai đoạn cần phải giữ bí mật, cho nên đạo diễn gọi cô đến đoàn phim để ký kết hiệp nghị bí mật.

Hay còn có thể nói một cách khác, chính là cô đã trúng tuyển rồi.

Y Trạm nhớ lại kiếp trước của cô, cô cảm thấy rất buồn bực, cô đã đắc tội với Triệu Tư Niên ở chỗ nào mà anh ta lại tỏ thái độ ghét bỏ cô đến vậy, ngay cả người ngoài cuộc cũng cảm nhận được rất rõ ràng

Người đại diện của công ty cũng đã có lần hỏi cô, liệu có phải cô và Triệu Tư Niên đã từng quan hệ gì đến nhau hay không?

Ở kiếp trước, hai người không có quan hệ qua lại gì, ngay cả gặp mặt nhau cũng chưa từng nói chuyện một câu nào, cô cảm thấy rất vô tội.

Hai người đều cố ý tránh mặt nhau, mà bây giờ lại hợp tác cùng nhau đóng vai nam chính và nữ chính trong cùng một bộ phim, cô Lại do chính Triệu Tư Niên tuyển chọn.

Cuộc sống thật đúng là kỳ diệu.

Y Trạm nghĩ, nếu như Triệu Tư Niên biết cơ thể này chứa đựng linh hồn của Thẩm Từ Chiêu, chắc sẽ phải thổ huyết ba lần mất, sau đó cả người co quắp.

Trong lòng Y Trạm thầm mong đợi nhìn thấy cảnh tượng này, thế nhưng trong khoảng thời gian này đoán chừng sẽ không nhìn thấy được.

Bỗng dưng Y Trạm có chút tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 8

Tầm mắt của bảo vệ an ninh tòa nhà đã nhìn về bên này vài lần, nếu không cô vẫn sẽ tiếp tục đi lại ở chỗ đó, đoán chừng sẽ có người muốn đi đến gặp cô giao lưu tâm sự mất

Mà cô cũng đã lục tung tất cả các tư liệu sẵn có nhưng không có một người nào có thể giúp cô đi vào trong.

Toàn bộ thiết bị giám sát được lắp đặt màn hình màu, sử dụng hệ thống quản lý tiên tiến nhất của nước Đức, hệ thống điều khiển tự động tòa nhà lắp đặt của nước Mỹ cùng với hệ thống chống trộm báo cảnh sát, hệ thống đọc thẻ gác cổng tự động của Singapore, hệ thống tuần tra điện tử tự động lắp đặt của nước Mỹ.

Toàn bộ hệ thống an ninh tuần tra liên tục hai tư trên hai tư.

Lắp đặt đủ loại thiết bị, có thể nói tiểu khu này nếu chẳng may có con muỗi nào bay vào thì chỉ còn thiếu mỗi việc xét xem nó là giống đực hay giống cái nữa thôi.

Bàn tay Y Trạm xoa xoa nơi đầu gối hơi tê dại, cô hiểu rất rõ an ninh của khu chung cư này nghiêm ngặt đến mức nào, bất kỳ một phóng viên muốn trà trộn vào cũng không dễ dàng tìm cách len vào được, nhưng mà cô cũng không ngờ được rằng sẽ có ngày bản thân phải đứng bên ngoài tìm đủ mọi cách để có thể đi vào trong ...

Cô không có người thân, mối quan hệ với người quản lý trước cũng không tệ, bạn bè trong giới giải trí cũng không phải không có, nhưng mà ...

Cuộc sống liên tục có những thay đổi, nếu như một người bị qua đời ngoài ý muốn, sau một khoảng thời gian bỗng dưng có một người xa lạ từ đâu nhảy ra kêu gào: Tôi chính là người đã chết kia!

Cô suy đoán mọi người sẽ cho rằng đầu óc của người đang kêu gào chắc chắn có vấn đề, đồng thời sẽ không thêm so đo tính toán mà trực tiếp gọi điện cho bệnh viện số tám của thành phố.

Bệnh viện số tám của thành phố có khoa thần kinh rất nổi tiếng.

Nghĩ vậy, Y Trạm quyết định sẽ cất giấu bí mật này thật tốt.

Mà hiện tại, trước khi Y Trạm rời đi để tránh khỏi tầm mắt quan sát đầy nhiệt tình của bảo vệ khu chung cư.

Cô chỉ mới vừa quay đầu lại, không ngờ lại nhìn Nanh Vuốt.

Nanh Vuốt là chú chó Thảm Từ Chiêu nuôi ở kiếp trước, do cô bất ngờ nhặt được, lúc đó chú chó nhỏ chưa được hai tháng, đôi mắt nhỏ tròn vo vô cùng đáng yêu, Y Trạm chỉ cần cho nó ăn sữa tươi là chú chó nhỏ vẫy đuôi đi theo cô, thấy vậy Y Trạm lập tức bế nó về nhà nuôi.

Mãi đến sau này, chú chó nhỏ càng ngày càng lớn thì Y Trạm mới biết Nanh Vuốt là một con Hắc Bối, lại còn thuộc dòng thuần chủng, lúc nó còn nhỏ thường hay rúc đầu vào lòng cô nũng nịu, chỉ trong chớp mắt khi nó đứng lên đã vượt qua một mét, nhìn rất oai phong凛凛冽冽.

Hắc Bối là chủng loại cảnh khuyển, thông minh uy vũ. Lượng vận động cũng rất lớn, mỗi lần Y Trạm phải đi quay phim không ở nhà sẽ mời một người đến chăm sóc cho nó.

“Nanh vuốt.”

Hắc Bối nghe được có tiếng người gọi, do dự trong giây lát, sau đó vùng vẫy thoát khỏi sợi dây thừng đang được người khác đeo vào cổ.

Y Trạm vuốt bộ lông trên thân chú chó: “Nanh vuốt, chị nhớ em muốn chết.”

Hắc Bối chạy quanh người Y Trạm một vòng rồi nhanh chóng nhào lên cơ thể của cô, con vật khổng lồ “Ô ô” làm nũng ...

Cô nuôi Hắc Bối từ nhỏ đến lớn đều thích làm nũng, không hề chú ý đến thân thể to lớn của chính nó.

Một lúc sau, Y Trạm mới nhận ra được một điều, Nanh Vuốt nhận ra linh hồn của cô? Nhưng cô cũng không hề suy nghĩ quá nhiều mà trong lòng cô hiện giờ vô cùng cao hứng

Đúng lúc này, người đang trông Nanh Vuốt đi đến, hướng về phía Y Trạm nói lời xin lỗi và muốn đem chú chó lỗi đi, nhưng không hiểu sao Hắc Bối không phối hợp nhất định không chịu đi.

Y Trạm mở miệng đề nghị: “Không bằng giao chú chó này lại cho tôi đi.”

“Cái này không thể được.”

Dường như Nanh Vuốt cảm nhận thấy có gì không ổn nên nhất định muốn đi theo Y Trạm, người chăm sóc không thể làm gì khác hơn đành phải báo tin cho người đại diện của Thảm Từ Chiêu.

Nửa tiếng sau, Vương Ngọc chạy đến.

Y Trạm không ngờ sẽ gặp lại người đại diện cũ của cô trong hoàn cảnh này.

Wương Ngọc hoài nghi quan sát Y Trạm

“Cái này, là do trước kia tôi có cùng nó chơi đùa, Nanh Vuốt biết tôi mà.” Dù sao nó còn muốn theo cô kia mà, chú chó sẽ không có gì phản đối.

Mặc dù cô gái trẻ đang đứng trước mặt rất xa lạ, nhưng lâu lắm rồi Nanh Vuốt không có vui vẻ như thế này, mỗi lần được dắt đi dạo xong, từ thang máy đi ra đều không muốn quay vào nhà, bộ dáng giống như là đang đợi chủ nhân quay về.

Cả ngày đều biểu hiện nản lòng, đáng vẻ không vui.

“Chị yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho nó thật tốt.” Y Trạm tiếp tục nói thêm

Theo tình hình hiện nay, bất kể là ai cũng không thể kéo nổi Hắc Bối đi, dù sao cân nặng của chú chó này cũng phải tám mươi cân, bản thân nó cũng rất

mạnh nên không thể dùng sức mạnh để xử lý tình huống.

Mà nó nhất định muốn đi theo cô gái này, hết cách rồi, Vương Ngọc không thể làm gì khác hơn đành nói với người chăm sóc lên trên phòng lấy toàn bộ thức ăn cho chó xuống đưa cho Y Trạ

Đồng thời, Vương Ngọc trực tiếp lái xe đưa Y Trạ và Nanh Vuốt về đến tận nơi, tận mắt chứng kiến nơi ở của cô gái này bao gồm biệt thự và sân vườn, gia cảnh cũng không tệ. Lúc này, Vương Ngọc mới thấy yên tâm rồi đi.

Đây là Y Trạ muốn nuôi chó, cô phải cố gắng thay người đã khuất chăm sóc nó thật tốt.

Lúc Y Trạ dắt theo Nanh Vuốt đi vào trong nhà, nhìn thấy hai mẹ con Y Lan Khê và Mộ Vũ Trạch đang ngồi trên ghế salon nói chuyện.

Bạch Bình nhìn thấy một con chó lớn như vậy, hét lên một tiếng.

“Mau chóng đuổi con chó này ra ngoài, trông nó thật hung dữ lại còn dơ bẩn, sẽ không cần người đẩy chứ!”

“Đây là con chó của một người bạn, tạm thời tôi sẽ nuôi nó một thời gian, chú chó này rất nghe lời, hơn nữa nó cũng đã được tiêm phòng cẩn thận.”

Bạch Bình cảm thấy ghê sợ bịt mũi: “Sao con không giống như Lan Khê, nuôi một sủng vật nhỏ nhắn đáng yêu một chút hay sao?”

Theo thói quen Bạch Bình nói những câu đã kích Y Trạ để nâng cao con gái của bà ta, không buông tha bất cứ cơ hội nào.

Từ bỏ nuôi chó sao? Thật xin lỗi, Y Trạ suy nghĩ một chút, điều cô yêu thích nhất vẫn là nuôi chó của mình.

“Tiểu Trạ, em nhanh bảo con chó này ngồi xuống.” Mộ Vũ Trạch nhìn sắc mặt bạn gái anh ta thay đổi, vội vàng mở miệng.

Y Trạ vuốt ve bộ lông của Nanh Vuốt làm cho trở nên hoạt bát hơn, sau đó ngay trước mặt một đám người ... chạy một vòng.

Bạch Bình có chút sợ hãi vội vàng lùi lại phía sau tránh né: “Y Trạ, thế nào mà con chó này lại không chịu nghe lời?”

“A, thường thường loài chó này có thói quen đứng, mà mọi người lại bắt nó phải ngồi xuống, cho nên nó không vui.”

Y Lan Khê liếc mắt nhìn: “Dù sao cũng chỉ là một con chó, nghe không hiểu tiếng người.”

Y Trạ cười một cái: “Đúng vậy, cho nên em đây chưa bao giờ tính toán gì với nó cả.”

Nanh Vuốt: “Ô ô” hai tiếng tỏ vẻ kháng nghị! Chó cũng có quyền lợi của loài chó!

Y Trạ vuốt ve bộ lông của Nanh Vuốt trấn an: “Chỉ cần nói tùy tiện một chút, mà em lại không hiểu tiếng người, vậy thì nghĩa là ... Chị không nói chuyện cùng em.”

“Thái độ này của con là thế nào? Dĩ phải nói cho cha con biết mới được.” Bạch Bình nghe ra trong câu nói của Y Trạ như muốn ám chỉ điều gì đó, rốt cuộc không nhịn được nữa đứng phắt dậy.

Trái lại, giọng nói của Y Trạ vẫn lạnh nhạt: “Dì Bạch, dĩ nên tao nhả lại một chút đi, như vậy cha tôi mới có thể thích đi hơn một chút.”

Mộ Vũ Trạch nhíu mày: “Y Trạ, em lại dám dùng thái độ này để nói chuyện cùng với người lớn trong nhà hay sao?”

“Em đây tài hèn sức mọn, hà có gì phải tính toán đến thế?”

Trên cõi đời này mặc dù có người nên bị ăn mắng, nhưng cũng có người không đáng để mình phải dùng hết tâm sức ra mà đối đãi.

Nói đến cùng rồi, Y Trạ dắt mang theo Hắc Bối đi ra ngoài tản bộ, ném lại cả một đám người phía sau lưng.

Hai mẹ con Y Lan Khê không hiểu thế nào, Bạch Bình mở miệng hỏi: “Y Trạ vừa mới nói cái gì? Không phải là con bé đang chửi chúng ta đấy chứ?”

Mộ Vũ Trạch phản ứng lại: “Không có Không có gì.”

Đương nhiên là anh hiểu được ý nghĩa trong câu nói của Y Trạ.

Những lần trước, chỉ cần anh đứng ra lên tiếng ngăn lại thì Y Trạ sẽ dừng lại, gương mặt phừng phừng tức giận rồi bỏ đi. Nhưng mới vừa rồi, anh nhận ra bản thân cũng đã bị cô xếp vào cùng phe đối lập.

Những lời nói vừa nãy ám chỉ nhiều đối tượng, đương nhiên cũng bao gồm cả anh trong đó.

Toát ra từ đôi mắt của Y Trạ tất cả đều là ý lạnh, anh không còn là một người đặc biệt trong lòng cô nữa rồi ...

Bỗng dưng, trong lòng Mộ Vũ Trạch cảm thấy có chút mất mát.

Y Trạm đẩy cửa ra, phát hiện thấy trong phòng thu âm đã có người đến.

Y Lan Khê đang xem phim điện ảnh, dường như là đang nghiêm túc suy nghĩ điều gì đó, chẳng lẽ, diễn viên chính là cô ta....

Chẳng qua vừa hay Y Trạm lại biết nguyên nhân, ở kiếp trước cô đã nhận đóng diễn viên chính bộ phim điện ảnh ‘Sóng ngầm’, tạo hình của vai diễn này vô cùng phù hợp với cô, không may cô lại xảy ra tai nạn giao thông bị qua đời. Đương nhiên, đạo diễn đoàn làm phim phải tìm kiếm diễn viên khác thay thế.

Y Lan Khê lại được mệnh danh là ‘Tiểu Thẩm Từ Chiêu’, cũng là một trong những đối tượng được đạo diễn đoàn làm phim cân nhắc.

Y Trạm lại nhớ đến ở kiếp trước, lúc Y Lan Khê đối mặt với truyền thông khi liên quan đến việc được mệnh danh là ‘Tiểu Thẩm Từ Chiêu’ có ý kiến gì không, lúc đó vẻ mặt của Y Lan Khê tỏ ra khó xử và cảm thấy uất ức nói: Mặc dù ảnh hậu Thẩm là thần tượng của cô nhưng cô không hề có ý bất chước, điều cô muốn làm chỉ là vì niềm đam mê của bản thân, hy vọng mọi người có thể nhận ra sự khác nhau.

Thì ra đây chính là muốn làm vì niềm đam mê của bản thân ... Linh hồn chính chủ đang ẩn núp trong cơ thể khác, chính là Y Trạm đứng ở chỗ này ngũ vị tạp trần.

Y Trạm cảm giác bản thân không được tự nhiên cho lắm, giống như đang xâm phạm trái phép.

Lúc đầu, vì cô muốn thoát khỏi vẻ bề ngoài cũng như hạn chế bộc lộ khí chất, không biết đã phải từ bỏ bao nhiêu bản lĩnh cũng như thực lực, vậy mà lại còn có người cố tình bước chân vào vòng tròn đó, phá hỏng kế hoạch được vạch ra ...

Y Trạm nhìn thấy vậy vội vàng khép cánh cửa phòng thu âm lại, cuối cùng không nói câu nào mà bỏ đi.

Cô thấy không cần thiết phải để cho người khác nhắc nhở.

Hàng ngày Y Trạm đều dắt theo Nanh Vuốt đi dạo quanh khu biệt thự, hưởng thụ kỳ nghỉ hiếm có, chẳng qua là bộ phim ‘Cây Trâm Phượng’ giành được nhiều thắng lợi lớn, đại khái cô lại bắt đầu bận rộn, có kỳ hạn nửa tháng để tuyên truyền.

Nghĩ đến việc có thể không có nhiều thời gian quan tâm đến Nanh Vuốt, cho nên Y Trạm quyết định mang chú chó này về nhà, không ngờ lại gặp ngay Mộ Vũ Trạch.

Mộ Vũ Trạch suy nghĩ một chút, chủ động nói: “Tiểu Trạ, em không nên để con chó này ở lại nhà, sợ rằng lúc em không có ở đây nó sẽ cắn người.”

Y Trạm nghiêm túc lắc đầu một cái: “Nanh Vuốt đối xử với người ngoài rất hiền hòa, điều em lo lắng hơn chính là sợ nó bị người ta cắn lại.”

Mộ Vũ Trạch: “.....”

Nói gì vậy.

Dần dần Mộ Vũ Trạch thăm dò tính cách Y Trạm thông qua phương thức nói chuyện, cũng vẫn như trước đây không còn che giấu điều gì.

Nhưng mà bây giờ lại khiến cho người đối diện không biết nói thế nào để phản bác lại.

Y Trạm đưa Nanh Vuốt về đến nhà thì nhận được điện thoại, quản lý chung của đoàn làm phim yêu cầu cô cung cấp số đo cơ thể cho trợ lý thiết kế trang phục, để bên kia chuẩn bị trang phục đóng phim thật tốt.

Dù sao cũng là bộ phim nói về thời quốc dân, không cần thiết phải đo chính xác theo yêu cầu, chỉ cần có số đo cơ bản là được.

Y Trạm nằm ở trên giường soạn nội dung tin nhắn, sau đó nhấn nút gửi đi.

Hoàn tất quá trình, Y Trạm lại muốn nằm nghỉ ngơi một lát, khoảng hai phút sau, điện thoại di động phát ra tiếng nhạc thông báo có cuộc gọi đến.

Hiện thị cuộc gọi đến: Triệu Tư Niên.

Sao anh ta lại gọi điện thoại đến vào giờ này kia chứ?

Y Trạm yên lặng ấn nút chờ cuộc gọi, sau đó mở phần thư mục tin nhắn xem lại tin nhắn mà cô vừa gửi đi.

Nội dung: “Ba vòng 36, 24, 38, chiều cao 168, cân nặng 43 kg, anh dựa theo thông tin này mà làm thôi.”

Người nhận tin: Triệu Tư Niên.

Thời gian: 21:53 phút

Y Trạm “.....”

Cô có thể thu hồi lại tin nhắn được nữa không Một đồng cho một tin nhắn? Cô nguyện ý bỏ ra một trăm đồng để rút được tin nhắn về.

Đúng là, đọc đi đọc lại cô càng cảm thấy giống như một ám hiệu: Anh có thấy hài lòng, có thấy thỏa mãn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 9

Y Trạh hít thở sâu một hơi, bấm nút nghe máy.

Cô nhanh trí giả vờ hiện tại cô vẫn còn đang ở trường quay phim, và đây chỉ là đang diễn một nội dung ngắn theo kịch bản.

“Anh Triệu, chào buổi tối, tin nhắn vừa nãy là tôi định gửi sang cho trợ lý thiết kế trang phục, chị ấy hỏi tôi số đo để chuẩn bị làm trang phục, do không cẩn thận làm phiền đến anh, thật xin lỗi.”

Quả nhiên, chỉ cần nghĩ đến là đang đóng phim, cô có thể lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

.....

Yên lặng ba giây.

“Ngày mai cô có thời gian rảnh không?” Triệu Tư Niên lên tiếng hỏi một câu không có chút liên quan đến chuyện Y Trạh vừa nói.

“Có”

“Tôi sẽ bảo trợ lý của tôi liên lạc với cô hẹn giờ.” Ngừng lại một giây, Triệu Tư Niên mới lại nói tiếp: “Số đo của cô tôi vừa xem qua, đoán chừng cô cần phải giảm thêm 3 kg nữa, tôi đề nghị tốt nhất cô nên điều chỉnh lại chế độ ăn uống của bản thân, tôi sẽ thông báo với bộ phận thiết kế trang phục bên kia điều chỉnh lại trang phục của cô nhỏ đi một số.”

“Được.”

Tuy rằng cô không hiểu được mấu chốt của vấn đề nhưng Y Trạh vẫn đồng ý một cách nhanh gọn, dù sao ở trước mặt người đàn ông này cô không có quyền phát biểu ý kiến.

Trước kia thỉnh thoảng cô có nghe nói, từ trước đến giờ cuộc sống riêng tư của Triệu Tư Niên rất giản dị, tưởng chừng như rất đặc biệt trong vòng tròn này, lần này cô không cẩn thận dò xét đối phương, đúng là không tìm được một lỗi sai lầm nào.

Cúp điện thoại, Y Trạh nhìn chung quanh phòng một chút, cô thầm nghĩ ở kiếp trước đã lăn lộn trong ngành giải trí này được hơn mười năm với biết bao ánh mắt hâm mộ, đáng người vừa vận can đối, bất luận là trên phim trường hay là khi đi chụp hình vẫn luôn vững vàng.

Vậy mà mới vừa nãy cô bị chê, bởi vì Mập?

Nếu như trang phục đóng phim sẽ bị làm nhỏ đi một số, vậy thì cô cũng không có sự lựa chọn nào khác mà chỉ có thể kiểm chế lại một chút thôi.

Ảnh đế thế giới ai biết được? Ở kiếp trước không tìm hiểu được, cho nên ở kiếp này cô cũng không muốn tìm hiểu, điều này cũng là một chương trình học bắt buộc trong ngành nếu như muốn bước vào thế giới giải trí.

Đúng chín giờ sáng ngày hôm sau, Y Trạh có mặt tại phòng làm việc cá nhân của Triệu Tư Niên.

Bình thường đối với những nghệ sĩ hoạt động lâu năm trong ngành giải trí, rất nhiều người sẽ lựa chọn mở một phòng làm việc cá nhân ngay tại phim trường, như vậy sẽ được tự do hơn. Nhưng mà đại đa số phòng làm việc cá nhân sẽ treo bảng tên của công ty giải trí, trên danh nghĩa hợp tác.

Như vậy cũng coi như là tìm được chỗ dựa.

Dù sao muốn đầu tư cho một người mới hoặc là muốn phát triển cho một bộ phim mới, tất cả đều là một chuỗi hoạt động phức tạp.

Nhưng đối với Triệu Tư Niên thì hoàn toàn không cần thiết, mười năm tuổi Triệu Tư Niên đã bắt đầu tham gia đóng phim, đạt được danh hiệu ảnh đế ba năm liên tiếp, chính là thần thoại trong ngành giải trí, cũng là tiêu điểm của tất cả các ánh đèn sân khấu cũng như báo giới, cũng vĩnh viễn không cần phải lo lắng bị mất đi độ nổi tiếng vốn có.

Trên người dính hai chữ sáng loáng: Tiêu điểm.

Trợ lý của Triệu Tư Niên là một người đàn ông, người này đã theo Triệu Tư Niên ngay từ lúc anh mới bắt đầu vào nghề, cũng là một trong những người phụ trách chính của phòng làm việc này, hơn bốn mươi tuổi, mang theo mắt kính gọng vàng, vẻ mặt bên ngoài vô cùng điềm đạm.

Đương nhiên, Y Trạh biết người này không hề đơn giản, nếu không làm sao có thể đi bên cạnh Triệu Tư Niên chiến đấu trong ngành giải trí nhiều năm như vậy, bởi vì chỉ có người thắng cuộc mới có tư cách đứng ở chỗ này.

“Quý Nguyệt, đi rót ly trà cho Y tiểu thư.” Lý Duy nói với người đứng bên cạnh, sau đó mới quay về phía Y Trạh nở nụ cười đồng thời vươn tay: “Y tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

“Chào chú Lý, chú là bậc cha chú nên cứ gọi tên cháu là Y Trạh thôi.”

Trước đây không lâu hai người đã từng có cơ hội gặp mặt, chính là ngày tuyển chọn thử vai diễn viên chính cho bộ phim.

Lúc đó, Lý Duy cũng là một trong những người bình chọn.

“Y Trạh, tôi nhận thấy cháu là một người rất thoải mái, do đó hôm nay tôi mời cháu đến đây cũng không cần phải vòng vo nhiều làm gì, tôi cảm thấy rất có hứng thú đối với cháu.”

Hứng thú? Hứng thú gì?

Nhìn ánh mắt đầy nghi ngờ của Y Trạh, Lý Duy cảm xấp tài liệu đang đặt trên bàn đưa cho Y Trạh.

“Tôi nghe nói, hiện nay cháu chưa ký hợp đồng với bất kỳ một công ty nào, phòng làm việc của chúng ta có ý định hợp tác với Y tiểu thư, đây là hợp đồng, trước tiên cháu hãy cứ xem qua một chút, không cần phải trả lời ngay, cứ suy nghĩ cẩn thận rồi hãy trả lời.”

Y Trạh vô cùng bất ngờ, không ngờ được rằng đối phương lại đề xuất ký hợp đồng với cô.

Bởi vì, không hề có dấu hiệu nào báo trước sẽ như thế này.

Trà đã được mang đến, Y Trạh ngẩng đầu lên trong hơi nóng bốc lên của ly trà: “Xin chú thứ lỗi, cháu mạo muội muốn hỏi chú một việc, điều gì đã thúc đẩy chú Lý đưa ra quyết định như vậy.”

Lý suy nghĩ một chút mới mở miệng nói: “Tài năng của Y tiểu thư đã khiến tôi xúc động, tôi rất tin tưởng cháu sẽ đạt được thành công khi tham gia vào ngành giải trí này, sẽ tỏa sáng thật rực rỡ.”

Ngừng lại một giây, sau đó Lý Duy lại tiếp tục nói: “Hơn nữa đã có dấu hiệu, tôi đã xem qua hậu kỳ bộ phim ‘Cây Trâm Phụng’, kỹ năng diễn xuất của cháu rất chuyên nghiệp, ngoại hình cũng có ưu điểm vượt trội, thiên phú cũng có, tôi tin chắc sau khi bộ phim được truyền bá rộng rãi, sẽ có không ít công ty điện ảnh đưa ra đề nghị như thế này đối với cháu. Nếu không ngại cháu có thể cân nhắc một chút hợp tác với phòng làm việc của chúng ta, phòng làm việc này thành lập được bốn năm, lúc ban đầu chủ yếu phụ trách xử lý sự nghiệp cá nhân của Triệu Tư Niên, nếu như cháu ký hợp đồng thì sẽ trở thành nghệ sĩ thứ hai của phòng làm việc này. Chúng ta sẽ coi cháu làm trọng tâm để phát triển sự nghiệp, đây là vấn đề mà những công ty điện ảnh khác không thể so sánh được, hơn nữa đối với nguồn tài nguyên này, chúng ta cũng có ưu thế.”

Y Trạh cúi đầu xem lần lượt bản hợp đồng. Nói thật, điều kiện đưa ra đúng là rất hậu đãi đối với một người mới vào nghề.

So với lần đầu tiên cô ký hợp đồng ở kiếp trước thì phúc lợi lần này tốt hơn rất nhiều.

Hợp đồng có hiệu lực ngay năm đầu tiên, ngoại trừ “Đêm Điện” ở ngoài, còn phải bảo đảm nhận được hai vai diễn nữ phụ số ba hoặc là vai diễn nữ chính.

Lợi nhuận giữa cô và phòng làm việc được chia theo tỉ lệ 3 – 7.

Hai điều khoản cuối cùng của hợp đồng.

Bên A được tự do yêu cầu quyền lợi nhưng phải báo trước cho người đại diện.

Thời hạn hợp đồng được ký kết là năm năm, trong thời gian thực hiện hợp đồng nghệ sĩ không được phép kết hôn.

Cuộc đời này không có bữa trưa miễn phí, vai diễn đầu tiên cô nhận được là nhờ vào mối quan hệ giữa nhà đầu tư và đoàn làm phim, hiện tại cô nhận được vai nữ chính là thông qua vòng phỏng vấn thử vai diễn mới lấy được, mặc dù cô cảm thấy rất vui vẻ nhưng lý trí vẫn còn tồn tại.

Chấm dứt ở đây, bên sản xuất phim chỉ đơn phương cùng cô ký kết bản hiệp nghị bảo mật, cũng không phải là ký kết hợp đồng chính thức.

Nói cách khác, trước khi cô chính thức được gọi đến trường phim để tạo hình nhân vật thì bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị đổi sang người khác.

Cũng không phải cô có cảm giác bản thân sẽ không đảm đương được nhân vật này, chỉ có điều hiện giờ cô là một diễn viên mới, tuổi tác lại còn trẻ, kinh nghiệm diễn xuất không nhiều, mà trong ngành giải trí này diễn viên lão làng thì đầy rẫy, có thể nói quơ tay một cái bắt được cả năm, làm sao có thể đến

phiên cô được đây?

Chỉ cần cô từ chối không ký hợp đồng này, đại khái là đến buổi chiều sẽ nhận được thông báo đổi vai diễn, điều này rất hợp với tình hình khách quan.

Y Trạm xem lại hợp đồng một lần nữa, sau đó cầm bút ký tên lên trên giấy.

“Cảm ơn chú Lý đã khen ngợi cháu, hợp tác vui vẻ, sau này nhờ chú chăm sóc.”

Đây là một bản hợp đồng bán thân khá có lợi, quan trọng hơn là cô nhất định phải biết nắm bắt lấy cơ hội này. Chỉ có nắm lấy đồng thời sử dụng đến cơ hội đó thì mới gọi là gặp được thời cơ tốt.

Bất cứ khi nào xảy ra việc gì, trước tiên cũng không nên nghĩ đến thua thiệt hay uất ức gì, nói không chừng bây giờ bản thân cảm thấy đãi ngộ này không được vừa ý, nhưng đối với người khác lại chính là một cơ hội mới, cũng là một đám người khác trông mong ngóng chờ.

Mục tiêu phải đề trên cao, thái độ hạ thấp xuống một chút, tổng quát lại sẽ không gặp sai sót gì.

Đối với biểu hiện thoải mái của Y Trạ, Lý Duy cũng không thấy có gì bất ngờ.

Bởi vì trong suy nghĩ của ông, Y Trạ sẽ không có lý do nào để từ chối ký kết bản hợp đồng này, đối với một người mới bước vào ngành giải trí này, điều kiện đãi ngộ như thế vô cùng có lợi.

Hai người một lần nữa bắt tay nhau.

“Y Trạ, bắt đầu từ ngày mai cháu sẽ phải tiếp nhận khóa đào tạo huấn luyện, công ty sẽ sắp xếp cho cháu học múa ba lê ở trường học, vai nữ chính của cháu trong bộ phim sắp quay là một nữ sinh viên học múa ba lê, sẽ có cảnh quay múa vũ điệu khoảng nửa phút, lúc đầu chúng ta tính toán sẽ dùng thể thân, nhưng trong ngày phỏng vấn tuyển chọn vai diễn cháu đã nhảy vũ điệu kia rất đẹp, điều này đã khiến Triệu Tư Niên thay đổi quyết định, cậu ta cảm thấy cháu có thể đảm nhận được không cần phải sử dụng đến thể thân.”

Ngày phỏng vấn tuyển chọn vai diễn, Y Trạ đã nhảy một vũ điệu theo phong cách cổ điển, đó là do ở kiếp trước cô đã ra sức học múa chỉ vì quay một bộ phim. Dựa vào bộ phim đó, lần thứ hai cô đạt được danh hiệu ảnh hậu của năm.

Vũ điệu xuất hiện trong bộ phim khoảng hai mươi giây, mà cô phải học mất bốn tháng trời.

Nhìn Y Trạ có chút do dự, Lý Duy tiếp tục nói: “Dĩ nhiên, cháu có thể từ chối.”

“Không, cháu đồng ý thử nghiệm”

Y Trạ lau mồ hôi trên trán, hít thở sâu một hơi.

Múa ba lê là một môn nghệ thuật đầy khắc nghiệt, cũng không thể nào học trong một sớm một chiều mà thành công được, thật may là điều cô cần học chỉ là cách thể hiện bên ngoài mà thôi.

Động tác cơ bản lặp đi lặp lại hết sức khô khan, nếu không thể thay đổi được thì cô chỉ có thể hưởng thụ quá trình gian nan này.

Có thể chịu đựng được sự nhàm chán cũng là một loại năng lực.

Nhưng cũng may cho cô là tính dẻo dai của cơ thể này rất tốt, cho dù vậy nhưng mỗi ngày phải chịu đựng sự chèn ép của tập luyện cũng làm cho ngón chân phải bật máu.

Rốt cuộc Y Trạ hiểu ra tại sao Triệu Tư Niên đề xuất cô nên giảm thêm 3kg.

Thật sự cô quá béo.

Để có thể hoàn thành động tác nâng người một cách mềm mại, nhảy lên, xoay tròn một loạt động tác, người biểu diễn múa ba lê đối với dáng người có yêu cầu rất hà khắc.

Cơ thể không được cao hơn 1m6, cân nặng toàn bộ cơ thể không thể vượt qua 35kg, đối với một điệu múa nghệ thuật thì cơ thể không được cao hơn 1m7, cân nặng toàn bộ cơ thể cũng không vượt quá 40 kg.

Trong hai ngày sau đó, bữa ăn của Y Trạ ngoại trừ rau cải, thức ăn duy nhất có thể động đũa chính là các món chế biến từ cá.

Nếu như cô nhận được lời khích lệ của người nào đó, cô sẽ ăn thêm một loại ngũ cốc, cũng coi như là cố gắng đuổi theo mục tiêu đã đề ra, tìm niềm vui trong đau khổ cực kỳ quan trọng.

Một mặt khác, bộ phim “Cây Trâm Phượng” đã bắt đầu tiến hành tuyên truyền rộng rãi.

Trang mạng chính thức đã đăng hình ảnh dàn diễn viên cùng với đoạn video ngắn tạo nên cơn sóng điện ảnh, Y Trạm là một nữ diễn viên mới đóng vai Diệp Ly, bởi vì trên áp phích quảng cáo bộ phim, tạo hình nhân vật Diệp Ly nhận được sự quan tâm khá nhiều.

Xem xong đoạn video ngắn được tung ra, rất nhiều người hâm mộ nguyên tác truyện đã bày tỏ ý kiến, tạo hình nhân vật Diệp Ly được xây dựng trong bộ phim gần sát nhất so với nguyên tác, bất kể là khí chất hay là tư thế cầm kiếm đều vô cùng đẹp làm cho ai cũng muốn ngắm nhìn! !

Diệp cung chủ thật xinh đẹp! !

Người hâm mộ mặc kệ diễn viên đóng vai Diệp Ly là người mới hay người cũ, chỉ điên cuồng nhấn tin phản hồi, còn có một bộ phận người qua đường không hiểu rõ thế nào, nhưng khi nhìn thấy tạo hình nhân vật của Y Trạm cũng bắt đầu chú ý nhiều hơn.

Ngành giải trí này cũng là một nơi đề cao sắc đẹp, giá trị của sắc đẹp có thể không áp đảo được tất cả các lĩnh vực, nhưng đây lại là phương thức nhanh nhất để lấy được thiện cảm của mọi người.

Y Trạm có một phong cách mới lạ, cho nên nhận được không ít quan tâm, thế nhưng có vẻ như lại áp đảo được một vài diễn viên lâu năm trong nghề cũng đóng vai phụ như cô.

Thế nhưng chỉ sau mấy tiếng đồng hồ, trên mạng xã hội xuất hiện một vài tin tức về hiện trường quay bộ phim này do người hâm mộ đưa lên, dẫn đến vô số người quan tâm.

Bởi vì bộ phim chỉ mới tung đoạn video ngắn lên trên mạng không lâu, vẫn còn được tìm kiếm nóng hổi trên mạng, cho nên trong một buổi tối trên mạng xã hội đã thu hút được hơn một vạn bình luận.

Y Trạm chưa kịp giành được thắng lợi đã bị bôi đen.

Trong cái vòng tròn này, vĩnh viễn không bao giờ thiếu những người hâm mộ theo phong trào công khai những bí mật, tất cả các tin tức xuất hiện trên phương tiện truyền thông đều hấp dẫn sự quan tâm của mọi người.

“Một diễn viên mới thông qua quan hệ giữa nhà đầu tư và đoàn làm phim để đạo diễn sắp xếp cho nhận một vai diễn.”

“Trong đoàn làm phim, một diễn viên mới không coi ai ra gì, tỏ ra mặt lạnh giễu cợt tiền bối, coi trọng diễn xuất đóng phim hơn là làm người.”

Kèm theo lời bình luận còn có hình ảnh đính kèm, mặc dù mơ mơ hồ hồ cũng nhìn ra được là ai.

Trong bức ảnh đó có thể nhìn thấy Y Trạm cúi đầu, mà đứng ngay phía trước cô chính là La Thi Nhân đã được làm mờ gương mặt.

Quả thực, Y Trạm cũng có chút tức giận, lúc đó Y Trạm cúi đầu nhìn điện thoại di động để chơi trò chơi giải trí, không phải là rất bình thường hay sao?

Nhìn vào góc độ của bức ảnh, chụp gần như vậy chắc là xuất phát từ người nào đó trong đoàn làm phim tung lên

Nhưng cô cũng không biết bị chụp từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 10

Có một số người ẩn danh trên mạng sẽ không tiếc rẻ mà biểu diễn trí tưởng tượng phong phú của mình.

Ngày hôm sau Y Trạm ngủ dậy sớm, sau khi rửa mặt mũi cho tỉnh táo cô tùy ý liếc mắt xem tin tức phát triển đến đâu, lại thắng cấp.

“Trong một đoàn làm phim, có diễn viên đóng vai phụ giẫm đạp lên người khác, bị hoài nghi được kim chủ bao nuôi.”

Bỗng dưng Y Trạm có cảm nhận vô cùng sâu sắc, liệu có phải người này bị cô quạnh quá lâu rồi hay không?

.....

Trước khi một bộ phim được tuyên truyền rộng rãi, sẽ bắt ngờ đưa ra các loại tin tức để thu hút sự quan tâm của khán giả, mặc kệ là sự gièm pha hay là xì căng đan, cũng sẽ giúp nâng cao tỉ suất người xem tỉ mỉ.

Vốn là không có gì đáng trách, thế nhưng bản thân lại bị liên lụy Y Trạm tỏ vẻ vô cùng hài lòng!

Hơn nữa, cô cũng đã tự tìm hiểu chỉ số Xi căng đàn của cô cũng sắp vượt qua nam chính và nữ chính của bộ phim này rồi.

Y Trạm rửa mặt xong từ trên lầu đi xuống, cô nhận thấy không khí trong phòng ăn có chút nặng nề.

Y Lan Khê do dự hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Tiểu Trạ, Mọi người trong nhà đều có thể nhường nhìn em, nhưng khi ở bên ngoài em cần phải khiêm tốn một chút.”

Sắc mặt Y Chính Hoàng không tốt chút nào, Bạch Bình đón nhận chủ đề câu chuyện này, bà sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để có thể đá kích đối thủ.

“Đúng vậy, Y Trạ à, nếu là chị con sẽ không gây ra vụ bê bối như thế này, con cũng nên suy nghĩ lại về chuyện đã xảy ra, con đừng để cho chúng ta phải lo lắng quá nhiều, hơn nữa sự việc phát triển đến mức này đối với danh tiếng của một cô gái cũng sẽ không được tốt.”

Xem ra hai mẹ con nhà họ đã kể chuyện này cho cha cô trước rồi.

“Cha, việc mới xảy ra con sẽ xử lý, dù sao đây cũng là chuyện không có thật.”

Y Chính Hoàng gật đầu một cái: “Choi đùa cũng bị chụp ảnh, tháng sau cha sẽ đưa con ra nước ngoài du học.”

Y Trạ có chút bất ngờ, nhưng mà sắc mặt cô không có gì thay đổi vẫn tỏ ra ung dung thoải mái: “Cha, vì sao cha lại có quyết định như vậy?”

“Cha chỉ có hai chị em con, dù sao công ty cũng phải có người thừa kế, con không thể”

Nói đến chỗ này, Y Chính Hoàng ngừng lại.

Ban đầu ông vốn định nói, đến cuối cùng con cũng thể có suy nghĩ muốn làm mình tinh được, sự việc biến thành như bây giờ cũng không ra thể thống gì, nhưng lại nghĩ tới nghề nghiệp của con gái lớn nên ông ngừng lại.

Năm đó công ty nhà họ Y gặp phải khủng hoảng, lúc đó Y Chính Hoàng bắt buộc phải lấy Tần Tích là con gái út nhà họ Tần.

Lúc đầu, người lớn trong nhà họ Tần không đồng ý, nhưng con gái vẫn kiên quyết muốn lấy Y Chính Hoàng cho nên mọi người trong nhà cũng chỉ có thể đồng ý, sau đó toàn lực giúp đỡ công ty nhà họ Y thoát khỏi tình trạng khủng hoảng.

Lúc đó, công ty nhà họ Y mới được bảo vệ không bị phá sản.

Sau khi Tần Tích mất đi được khoảng ba năm thì Y Chính Hoàng có ý nghĩ muốn cưới Bạch Bình, người nhà họ Tần cũng đồng ý vì dù sao lúc đó Y Chính Hoàng chưa đến bốn mươi tuổi, vẫn còn đang ở độ tuổi sung mãn nên muốn tìm bạn đời cũng là chuyện thường tình.

Đồng thời người nhà họ Tần cũng bày tỏ rõ quan điểm Y Chính Hoàng có thể cưới bất kỳ người phụ nữ nào, thế nhưng công ty nhất định phải để lại cho con gái của Tần Tích, cũng chính là Y Trạ được thừa kế, và đối với hai mẹ con giữa chừng vào nhà họ Y chung sống cũng không có nửa phần quan hệ.

Bởi vì lợi ích liên quan trong đó quá nhiều cho nên đến cuối cùng Y Chính Hoàng cũng đồng ý.

Hơn nữa, việc học của Y Lan Khê cũng không được thuận lợi, hai năm trước đã thi vào học viện điện ảnh, bước chân vào ngành giải trí cũng là do một tay ông bảo vệ che chở.

Nếu trong lĩnh vực này con gái lớn của ông đạt được thành tích đáng kể, như vậy ông sẽ cố gắng hết sức để bù đắp.

“Cha, con muốn ở lại đây, con cũng không thích hợp kế thừa công ty.”

“Vậy con muốn làm cái gì, làm nữ minh tinh?”

“Không, là diễn viên.” Y Trạ nói vô cùng thành thật.

Bạch Bình nở nụ cười, nói lại một câu với giọng điệu đầy ghen tị nhưng người nghe cũng không dễ dàng phát hiện được: “Có gì khác biệt sao?”

Rồi bà lại nghĩ đến con gái của bà, rõ ràng so với Y Trạ mọi cái đều xuất sắc hơn nhiều nhưng lại bị chèn ép thấp hơn một bậc. Sự việc ngày hôm đó, Y Trạ dựa vào vết sẹo trên cổ tay tỏ rõ thái độ, điều đó đã làm cho tình cảm giữa hai cha con họ có sự chuyển biến lớn.

Bà có cảm giác nguy hiểm

Nếu như Y Trạ muốn chết, tại sao không cắt sâu một chút, sâu hơn một chút thôi

“Cha, buổi sáng con còn có một buổi họp báo, con sẽ làm sáng tỏ chuyện này, con đi trước, con sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng?”

Cô làm diễn viên đã mấy chục năm, hơn nữa cũng vô cùng yêu quý nghề nghiệp này, nếu để cho cô phải kế thừa công ty, chắc chắn không thể làm tốt hơn so với bây giờ được, mỗi người đều có sở trường và khiếm khuyết khác nhau không ai giống ai.

Cho nên cô sẽ không thỏa hiệp.

Công ty hoàn toàn có thể giao cho một công ty ủy thác mua bán tin cậy. À, hoặc là cô có thể tìm cho bản thân một ông chồng giỏi kinh doanh buôn bán ... Vấn đề này có thể từ từ bàn bạc.

Sự việc La Thi Nhân bị người mới coi thường phát tán thông tin ra ngoài, lập tức hấp dẫn không ít chú ý, dù sao cô ta cũng là người hoạt động lâu năm trong nghề cũng đã từng phải trải qua những lần bị ức hiếp. Có không ít người qua đường cảm thấy tức giận, vào lúc này cũng rồi tí lên tiếng bất bình thay cho La Thi Nhân.

Ngày hôm qua, thời điểm La Thi Nhân tiếp nhận phỏng vấn cũng đã đưa ra những câu trả lời rất tế nhị.

“Mọi người trong đoàn làm phim đều rất hòa thuận, chỉ là những diễn viên mới vào nghề muốn được rèn luyện nhiều hơn một chút mới tốt.”

Thế nào mới được gọi là rèn luyện? Tại sao muốn được rèn luyện? Có thể nói ý nghĩa sâu thêm một chút được không.

Y Trạ đứng phía sau hậu trường hít sâu một hơi, chờ một lúc chính là tuyên bố.

Mới vừa nãy, cô đã bắt đầu sử dụng mạng xã hội, sau đó đăng lên mạng một thông điệp.

Giải thích còn mang một ý nghĩa rất quan trọng, mặc kệ người khác có tin hay không.

Hơn nữa cách thức lựa chọn từ ngữ cùng với hướng đi cũng rất quan trọng.

Cô chỉ giải thích cho bản thân rằng cô rất tôn trọng lớp người đi trước, không hề có ý bất kính, trong chuyện này cô và La Thi Nhân đều cảm thấy tiếc nuối, thậm chí La Thi Nhân còn động viên cô, nói đây là một phương thức rèn luyện.

Vừa vặn phù hợp với những lời giải thích của La Thi Nhân trước các phóng viên.

Nếu như đúng lúc này Y Trạ nhảy ra nói La Thi Nhân vu oan cho cô, tình hình sẽ càng thảm hại hơn, lúc đó chỉ có thể nói quan hệ của hai người sẽ bị những người ác ý khích bác nặng hơn.

Sau khi giải thích một lượt, tất cả mọi người cũng như người trong cuộc cũng sẽ không thể nhảy ra nói với cô không phải có ý này, không phải phát huy được khả năng diễn xuất như Bạch Liên Hoa hay sao? Hơn nữa cô ngăn chặn khiến cho đối phương bị chột dạ, cô chưa dám có hành động như vậy.

Quả nhiên, rất nhanh La Thi Nhân tức muốn học máu, cô nói những lời động viên khích lệ Y Trạ khi nào chứ? Sao người đó lại có thể mặt dày như thế, mở mắt nói mò.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 10.2

Quan hệ qua lại giữa Y Trạ, Lâm Phi và Mộ Thần cũng không tệ, sau khi thông điệp được đăng lên trên mạng xã hội bọn họ cũng có chút chú ý quan tâm đến, hai người phát tán thông điệp trên mạng xã hội của Y Trạ ra rộng hơn, rốt cuộc đến lúc này cô mới được chú ý đến.

Sau hai mươi phút được phát tán trên mạng xã hội đã nhận được hơn một nghìn lời bình luận.

Lâm Phi mới hơn hai mươi tuổi, lúc còn ở trong đoàn làm phim bị La Thi Nhân gây sức ép đủ kiểu, bây giờ lại có thông tin sai sự thật như vậy càng khiến cô thông cảm với Y Trạ nhiều hơn đồng thời cũng oán trách La Thi Nhân đúng là dạng người không biết xấu hổ.

Giả mà không đứng đắn, giẫm đạp lên người mới vào nghề để tiến lên.

Trong phòng nghỉ ngơi, trên màn hình ti vi đang chiếu một bộ phim, mà diễn viên chính là bản thân cô.

Y Trạ ngồi theo dõi bộ phim khó tránh khỏi nhớ đến những chuyện trước kia, có chút mê mẩn.

Cô không muốn hoàn thành công việc một cách quá xuất sắc, bởi vì mỗi một người để đạt được thành công cũng không hề dễ dàng gì, người mới vào nghề không có nhiều sự va chạm cũng như kinh nghiệm diễn xuất cho nên mới bị đạo diễn làm cho nhục nhã thậm chí còn bị bó buộc, vì đọc thuộc lời thoại mà phải chịu đựng đôi mắt bị đỏ hoe, giữa mùa đông rét buốt phải ngâm mình trong làn nước lạnh như băng chỉ để chụp vài chục tấm hình rồi lại bị cảm, vì muốn đuổi kịp tiến độ làm phim mà phải chấp nhận thân thể bị tổn thương.

Đại khái La Thi Nhân cũng phải trải qua quãng thời gian đó mới có được thành tựu như ngày hôm nay, thật vất vả cho tới bây giờ, nhưng tại sao cô ta không thể đặt bản thân mình trong hoàn cảnh của người khác, nếu như cô ta chỉ là một người bình thường mới vào nghề, đại khái kỹ năng diễn xuất của một người sẽ bị phá hủy ở trong tay đối phương, lần này thực sự đúng là quá đáng.

“Có vẻ cô rất yêu thích Thẩm Từ Chiêu?”

Y Trạm quay đầu lại, nhìn thấy người đang đứng sau lưng lập tức vội vàng đứng lên: “Thầy Triệu.”

Hôm thử vai diễn cô đã nhảy vũ điệu trong vai diễn của Thẩm Từ Chiêu, lần này lại xem bộ phim do Thẩm Từ Chiêu đóng vai diễn viên chính một cách rất nghiêm túc, đại khái đối phương cũng có thể xác nhận được cô đúng là một người hâm mộ Thẩm Từ Chiêu từ tận đáy lòng.

Y Trạm nghĩ đến thái độ của Triệu Tư Niên đối với bản thân cô ở kiếp trước, đột nhiên cô mở miệng nói: “Thầy Triệu, đúng là tôi rất hâm mộ chị ấy, thầy Triệu cảm thấy chị ấy là một người như thế nào?”

Cô mượn lời nói từ miệng người khác, đặt câu hỏi mà cô đã nghi vấn trong lòng bao nhiêu lâu nay.

“Em hãy cố gắng phấn đấu, sau này em có thể làm tốt hơn nhiều so với cô ta.”

Mặc dù được ông chủ khen ngợi nhưng Y Trạм cũng không cảm thấy có chút vui vẻ nào.

Nhìn bóng lưng Triệu Tư Niên, đến cuối cùng cô dám khẳng định, đúng là Triệu Tư Niên rất ghét bản thân cô ở kiếp trước.

Trong lòng cô cảm thấy có chút buồn.

Ngày hôm nay, Triệu Tư Niên đến cùng một người khác đến đây ghi hình một lúc sau tiết mục, vào thời điểm hiện tại Triệu Tư Niên rất ít khi tham dự những thể loại chương trình này. Chẳng qua anh có thiếu nợ ân tình của một đạo diễn cho nên hôm nay anh mới đến đây.

Y Trạм vừa mới hỏi anh về Thẩm Từ Chiêu, làm cho anh nhớ lại hoàn cảnh lần đầu tiên gặp Thẩm Từ Chiêu.

Là ở trong một buổi lễ trao giải.

Trong buổi lễ ngày hôm đó, Thẩm Từ Chiêu và anh cùng ngồi gần nhau, cùng với bầu không khí ồn ào náo nhiệt ở xung quanh hoàn toàn không phù hợp, Thẩm Từ Chiêu ngồi đó nhìn từng người lên nhận giải thưởng với tâm trạng vô cùng nghiêm túc.

Anh ghi nhớ rất rõ ánh mắt đó.

Vào lúc đó Triệu Tư Niên đã nổi giận, sau khi đến Hoàn Kiếm để tập trung với những người khác để quay phim, đồng thời Thẩm Từ Chiêu cũng đến cùng với một đoàn làm phim khác.

Anh có nhìn sang mấy lần, cũng phát hiện thấy Thẩm Từ Chiêu cùng với một người khác ngồi ở chỗ khác cùng học lời thoại, trong lòng không suy nghĩ chuyện gì khác, hoàn toàn không hề chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, cũng không hề chú ý tới anh.

Đến một ngày khác, anh chủ động đi tìm gặp Thẩm Từ Chiêu chào hỏi nhưng không nhìn thấy cô ta đâu, đi hỏi mới biết vai diễn của Thẩm Từ Chiêu đã bị thay đổi.

Trong ngành giải trí những tình huống này không hiếm thấy, nhưng lần này anh lại động lòng trắc ẩn, muốn đi giúp đỡ một tay.

Sau đó anh lại gặp cô ta đang đóng phim cho một đoàn làm phim khác, đóng vai nữ phụ số hai.

Nữ chính là La Thi Nhân, vai nam chính cũng là một diễn viên rất có danh tiếng, so với đoàn làm phim trước thì ở đây tốt hơn nhiều.

Anh có chút kinh ngạc, sau đó lại nghe được La Thi Nhân buông lời chế nhạo: “Cô gái mới đến kia, ngày hôm trước tôi thấy cô ta đi ra từ phòng của nhà đầu tư sản xuất phim.”

Trong ngành giải trí những chuyện như vậy cũng không có gì lạ, mọi người trong ngành cũng ngầm hiểu lẫn nhau, nhưng với anh sự việc lần này anh không có cách nào tiếp nhận nổi, trong lòng lại cảm thấy khiếp sợ ...

Vì chính bản thân anh lại xúc động có ý nghĩ giúp cô ta một tay, thực sự là quá buồn cười.

Cô ta đâu cần anh phải giúp đỡ.

Triệu Tư Niên uống một ngụm nước, không biết làm sao mà tự dưng anh lại nghĩ đến chuyện đã xảy ra từ rất lâu.

Đại khái Y Trạм đang tiếp nhận phỏng vấn ...

Triệu Tư Niên đứng lên: “Xin lỗi, tôi đi ra ngoài một lát, năm phút sau sẽ quay lại ngay.”

Đúng là tâm điểm chú ý đều hướng về phía Y Trạm.

Từ Tổ là đạo diễn chính của bộ phim, anh cũng đứng ra cố gắng giải thích một loạt tin tức phát ra gần đây.

“Không có chuyện gì mờ ám hay khuất tất, Y Trạm chính là do tôi lựa chọn cho vai diễn Diệp Ly, chờ đến khi bộ phim được phát sóng sau đợt tuyên truyền này, rồi mọi người sẽ biết lý do vì sao tôi đã chọn Y Trạm, cô ấy là một diễn viên xuất sắc.”

Vị đạo diễn trẻ tuổi trực tiếp đối diện với những câu hỏi nóng của đám phóng viên, có vẻ như lực bất tòng tâm.

Ngay sau đó, Y Trạm tiếp lời: “Quan hệ của tôi và chị La rất tốt, không hề giống như những lời đồn thổi bên ngoài như vậy, bức ảnh mờ hồ kia không thể nói rõ được điều gì. Riêng bản thân tôi sẽ chứng minh cho mọi người thấy rõ thông qua thực lực diễn xuất, tôi đã dựa vào sự cố gắng của chính bản thân mình để được đạo diễn công nhận, cũng sẽ dựa vào chính sự cố gắng của bản thân mình để giành được sự công nhận của mọi người.”

Y Trạm vừa mới nói dứt lời thì phát hiện thấy phía sau có xôn xao.

Từ trong đám đông Triệu Tư Niên bước ra, trực tiếp cầm lấy microphone từ trong tay Y Trạm, đôi môi khẽ mở.

“Có thể mọi người chỉ dùng mấy phút để xem một phần tin tức giải trí rồi lập tức phủ nhận một người, nhưng thật sự điều này không hề công bằng chút nào, nhất là đối với một người mới vào nghề mà nói. Có chuyện này, tôi xuất hiện ở đây là muốn tuyên bố cho mọi người biết, Y Trạm đã chính thức ký hợp đồng cộng tác với công ty chúng tôi, kể từ bây giờ ngoại trừ tôi ra, công ty sẽ chỉ có duy nhất hai nghệ sĩ chính, tôi tin tưởng Y Trạm, hi vọng mọi người cũng có thể tin tưởng Y Trạm.”

Đèn flash phát sáng liên tục không ngớt.

Triệu Tư Niên đứng ở chỗ này, khiến cho những người khác đang tồn tại nơi đây có cảm giác là số không, tất cả các phóng viên thợ chụp ảnh đều hướng về phía Ảnh đế Triệu Tư Niên, trong suy nghĩ của mỗi một phóng viên có mặt tại đây đều khẳng định, bài báo ngày mai sẽ kiếm được không ít tiền.

Chỉ với một câu nói này của Triệu Tư Niên, so với tất cả những câu giải thích có tác dụng tốt hơn rất nhiều, mặc dù câu nói có chút tuyên binh đoạt chủ.

Người đàn ông bước ra từ trong thư phòng, nhìn thấy cậu cháu nhỏ đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi.

Cậu nhóc này đã ba tuổi rồi, hôm nay bị mẹ của anh đưa đến đây, bà nói anh phải ở chung một chỗ cùng cậu nhóc này nhiều một chút, như vậy mới có thể giúp anh nuôi dưỡng khát vọng kết hôn.

Đúng là quái đản ...

Cậu nhóc chỉ chỉ ngón tay vào ti vi: “Chú nhỏ đang ở bên trong.”

Quả nhiên, trên màn hình ti vi anh nhìn thấy cậu em trai của anh.

Tạ Dịch cảm thấy có gì không đúng, cũng cảm thấy có chút bất ngờ, tại sao Triệu Tư Niên lại đứng ra nói chuyện giúp một người mới, ký hợp đồng với người mới? Chẳng trách ký giả suy đoán lung tung.

Bất quá chỉ là một minh tinh nhỏ, đối với những người trong vòng trong giải trí kia, chắc là Triệu Tư Niên sẽ không thật sự động tâm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 11

Y Trạm cảm giác mặt mình được chú ý nhiều rồi đây.

Buổi sáng dư luận còn nói phía sau cô có đại gia, buổi chiều lại nói về việc cô ký hợp đồng với công ty Vận Niên.

Tiền thân của Công ty Vận Niên là phòng làm việc cá nhân của Triệu Tư Niên, ông chủ là Triệu Ảnh đế.

Trong cái vòng này, chỉ cần có quan hệ dính dáng tới Triệu Tư Niên... Đều không còn là việc nhỏ.

Mấy năm trước, Triệu Tư Niên vào một quán cà phê, bị người ta phát hiện, liền đem chiếc chén mà Triệu Tư Niên dùng qua, rao bán trên mạng xã hội.

Một cái chén giả có ba mươi, bị đẩy lên tới bốn vạn sáu, liền thấy người hâm mộ Triệu Tư Niên điên cuồng thế nào. (Muanho: 30.... Và 46000)

Không biết lúc đó cô có cảm xúc thế nào, khi xem toàn bộ quá trình.

Quả thực Vận Niên là tốt nhất.

"Lý Duy xoa xoa thái dương : ""Nghĩ gì mà cười vui vẻ thế, cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện lần này, cháu là người của công chúng, sau này nhớ chú ý hình tượng.""

"Y Trạm ngưng cười, nghiêm túc gật đầu : ""Dạ""."

"Lý Duy nghĩ nghĩ nói: ""Nếu như cháu kí hợp đồng với công ty sớm hơn một chút, công ty sẽ không để cháu nhận vai Diệp Ly này, người mới nên tránh vai phản diện, sẽ khiến người xem không thích.""

Y Trạm uống một ngụm, nhưng cô đã muốn diễn nhân vật phản diện từ rất lâu...

"Lý Duy giờ mới nói nguyên do gọi Y Trạm tới đây: ""Bây giờ cháu cần duy trì sức hút, việc học tập thì chậm rãi hơn, gần đây có một kịch bản kiếm hiệp phục chế rất hay, mặc dù chỉ là nữ số hai, nhưng là nhân vật chính diện, công ty đã nhận cho cháu rồi.""

"Y Trạm nhìn tên kịch bản ""Tiểu ngạo giang hồ"" mà run lên..."

Phục chế lại bộ phim này...

""Cháu cảm thấy thế nào?"" Lý Duy đẩy kính mắt một cái : ""Tuy rằng bản cũ do Thẩm Từ Chiêu thủ vai chính rất xuất sắc, nhưng lần này biên kịch đã cải biên không ít kịch tính, rất thú vị, hơn nữa vai nữ số hai có phần diễn tăng lên.""

""Cảm ơn thầy Lý, cháu rất có hứng thú.""

Cung một bộ phim, cô từ nữ chính thành nữ số hai, nhưng vị trí hiện tại của cô, vai nữ số hai là quá tốt rồi, không có gì bất mãn.

Hơn nữa cô rất thích kịch bản này, đôi vai khác cảm giác sẽ khác.

Lý Duy thấy hài lòng vì sự hợp tác của Y Trạm, liền hướng dẫn chỉ bảo cho Y Trạm vài câu.

""Y Trạm, tôi biết hoàn cảnh nhà cháu, nhưng cháu phải có thái độ chân thành, công ty cũng đã kí hợp đồng với cháu, nhưng tôi chỉ mới dẫn dắt Triệu Tư Niên và cháu là hai người, vì thế tôi ôm kỳ vọng rất lớn về cháu.""

""Cháu sẽ cố gắng.""

""Cứ như vậy đi, tôi còn có việc cần xử lí, có việc gì cháu cứ liên hệ với tôi."" Lý Duy vẫy tay, một người ở bên liền tiến lên, ""Đây là Tô Thu, làm việc rất ôn hòa, sau này cô ấy sẽ làm phụ tá cho cháu.""

"Y Trạm đưa tay về phía cô gái đeo kính gọng đen: ""Xin chào, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.""

"Tô Thu kinh ngạc một giây, sau cũng đưa tay ra: ""Xin chào.""

Y Trạm kí hợp đồng với công ty Vận Niên, do dính dáng tới hào quang Triệu ảnh đế, mà chỉ một buổi chiều, tất cả thông tin cá nhân của cô đều bị mọi người bàn tán.

Trong đó tin tức gây chú ý nhất là cô là em gái của Y Lan Khê.

Y Lan Khê gia nhập làng giải trí rất thuận lợi, thái độ thân thiện, khuôn mặt xinh đẹp, gia thế giàu có, làm cho Y Lan Khê rất được quan tâm.

"Danh xưng cho tới bây giờ là ""Thần tượng ưu tú""."

Tính ra Y Trạm lại được dính thêm ánh sáng.

Y Trạm là em gái của Y Lan Khê, kí hợp đồng với công ty Vận Niên là không khó hiểu, hơn nữa gia thế Y Lan Khê không tầm thường, vì thế Y Trạm không cần kim chủ đại gia.

Khi Y Lan Khê tiếp nhận phóng viên phỏng vấn, cười nói: Cho dù em gái làm việc không được tốt lắm, nhưng Y Trạm là người mới, hy vọng mọi người có thể thông cảm.

Đúng là có đáng về tỷ muội tình thâm.

Lúc đó mọi lời đồn đều tự sụp đổ.

Vào buổi tối, Y Trạm lên mạng xã hội, lướt xem vượt qua một vạn, còn bình luận hơn tám nghìn.

Y Trạm tùy tiện mở ra xem một chút, bình luận đủ kiểu, cổ vũ cũng có, người hâm mộ La Thi Nhân chất vấn cô cũng có,...

Dù sao trước đây cô đã luyện được bản lĩnh thờ ơ với những bình luận không hay, nên cô chỉ xem qua một chút rồi thôi...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 11.2

"'Cây trăm phượng'" được một đài truyền hình nổi tiếng mời tham dự một trương trình đang được đông đảo mọi người theo dõi"

Chương trình này khá là thú vị, sẽ thu trực tiếp.

Trước khi thu hình, chỉ cho sáu chủ chế năm phút đồng hồ để suy nghĩ, nhưng đều là người trong ngành nên cũng không quá khó. (Muanho: em chém nhiệt tình ak...)

Lâm Phi, La Thi Nhân, Y Trạm và hai nam diễn viên chính là Mộ Thần cùng Triệu Chính Vũ, còn có đạo diễn trẻ Từ Tổ.

"Nữ dẫn chương trình rất biết tạo bầu không khí vui vẻ, lá gan cũng lớn, đột nhiên đổi đề tài hỏi đạo diễn: "'Nghe nói Từ đạo diễn chọn diễn viên lần này là chọn thẳng, có rất nhiều nghi vấn, đạo diễn có gì muốn nói sao?'"

"'Với mỗi lựa chọn tôi đều rất thận trọng, tuy là người mới nhưng Y Trạm rất có tài, không có ai thích hợp vai Diệp Ly hơn cô ấy.'"

"Nam dẫn chương trình "'Nga'" một tiếng, nghe câu nói có hàm ý: "'Từ đạo diễn đánh giá cao như thế, khiến mọi người thật tò mò, Y Trạm có thể biểu diễn một đoạn cho mọi người xem không?'"

Trong nháy mắt cả màn ảnh chiếu hình Y Trạm, Lâm Phi có chút lo lắng Y Trạm không ứng phó được, còn La Thi Nhân một bộ xem kịch vui.

Y Trạm nhìn nam dẫn chương trình cười giảo hoạt, cô biết mình bị hố...

"'Đương nhiên có thể, nhưng chắc chắn sẽ không được tinh hoa như trên màn ảnh, chỉ là bêu xấu chọc vui mọi người một chút.'"

Cô chưa chuẩn bị gì cả, may mắn hôm nay mặc y phục dễ hoạt động, cô cũng không nghĩ nhiều, liền múa đoạn hôm trước thử vai diễn.

Cô cảm giác như trước đây biểu diễn, nhưng khán giả là lần đầu tiên thấy Y Trạm múa, cảm giác khá mới mẻ.

Tiếng nhạc kết thúc, sân khấu lại sáng đèn, toàn trường tiếng vỗ tay không ngừng.

Cảm giác này, như lúc cô được diễn vai chính trước kia, sau đó khiêu vũ ở đây...

Khiến mọi người đều nổi da gà, nơi này có không ít người là người hâm mộ Thẩm Từ Chiêu, không khí lúc này cảm giác nóng lên không ít.

"Dẫn chương trình vừa cười vừa hỏi: "'Đúng như lời đạo diễn nha, Y Trạm chắc hẳn là người hâm mộ Thẩm Từ Chiêu cuồng nhiệt, chứ nếu không thì đã không học đoạn vũ điệu này và nhảy giống đến vậy.'"

"'Vâng, tôi rất thích cô ấy, cô ấy vĩnh viễn là nghệ sĩ tôi hâm mộ nhất.'"

Sau đoạn nhạc đệm này, số lần quay đến Y Trạm liền nhiều lên.

Y Trạm có thể vui đùa, chèo lái câu chuyện, có thể nắm chặt tiết tấu, thoải mái ứng đối, lại không quá tự phụ, có thể ở bên hùa theo với người khác...

Có thả có thu, điều hoà tiết mục theo hướng hiệu quả, cảm giác như không phải một người mới.

Vì thế hai vị dẫn chương trình đều mong muốn đem câu chuyện hướng về Y Trạm.

Cứ như vậy tiến hành, La Thi Nhân nhìn Y Trạ thành thạo đối đáp, bên miệng là miến cường tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 12

Editor: muanhobaybay

Kế tiếp là một trò chơi phân tổ nhỏ, trong phim có hai nam nhân vật chính chia ra làm đội trưởng hai đội, đơn giản dùng dao búa kéo phân thắng thua, người thắng được ưu tiên chọn bạn cùng đội.

Lần thứ nhất là Mộ Thần thắng, Mộ Thần chọn Lâm Phi cùng đội, dưới đài mọi người cùng hoan hô.

Còn lại hai nữ nhưng đang có chút khúc mắc, lại đang dính scandal tin đồn, nên rất khó đưa ra lựa chọn.

Triệu Chính Vũ nhìn hai nữ một nam, để an toàn liền chọn nam đạo diễn.

"Lần thứ hai vẫn là Mộ Thần thắng, La Thi Nhân không đợi anh ta chọn, liền đứng dậy đi qua, cười nói: "Chúng ta cùng là chính phái, tự nhiên cùng ở một đội.""

Trong phim, ba người đó thuộc chính diện, mà Y Trạ và Triệu Chính Vũ là nhân vật phản diện. Chỉ là tự chủ trương đứng về cùng một đội có chút không hay.

Mộ Thần sợ run lên, sắc mặt Lâm Phi cũng có chút khó coi, khán giả phía dưới cũng phát hiện không khí có gì đó không thích hợp.

"Người dẫn chương trình liền đứng ra cải biến, cười nói: "Thật ra phân chia như thế cũng không sao cả.""

"Y Trạ đi tới cạnh Triệu Chính Vũ: "Tôi với cậu một đội, đạo cao một thước, ma cao một trượng.""

"Triệu Chính Vũ phản ứng kịp: "Đó là đương nhiên, chúng ta nhất định sẽ thắng.""

Lúc này mới thở phào đã qua chuyện...

Hai vị dẫn chương trình thở phào một cái, hai người cũng biết tin tức gần đây, La Thi Nhân và Y Trạ không hợp nhau, nhưng nếu lúc này hai người nháo lên cũng không hay.

Dưới kia có nhiều khán giả như vậy, chương trình vẫn cần phải tiếp tục, nếu xảy ra chuyện thì không ổn.

Hai người có chân rết (hiểu ý nhau), nhìn nhau một chút, có ý khen ngợi Y Trạ.

Trong thời gian chơi, trong lòng Lâm Phi có chuyện, không để tâm chơi, nhưng La Thi Nhân thì quyết sống mái, vào lần đánh gần trúng bóng mọi người đều pha trò cho qua.

La Thi Nhân còn bất động thanh sắc, cố gắng cản trở máy quay chiếu đến Y Trạ, chút tiểu nháo này khán giả sẽ không phát hiện ra, Y Trạ cũng giả bộ không biết, cả trò chơi đều nở nụ cười.

Trong đó có trò đối kháng, hai đầu một sợi dây buộc vào thắt lưng hai người, ai làm cho đối phương ngã trước sẽ thắng, ngoài tiếp xúc dây kia không hề có tiếp xúc nào khác.

Dưới tình thế cấp bách, La Thi Nhân lấy vai đụng người, Y Trạ bị lùi về sau hai bước ngã xuống bục.

Mọi người kinh hô một trận, Lâm Phi và Mộ Thần cùng kéo Y Trạ đứng lên.

Y Trạ lau qua cánh tay, khuỷu tay bị rách da.

"Lâm Phi nhìn La Thi Nhân: "Có cần phải như vậy không? Chỉ là một trò chơi thôi mà.""

"Y Trạ đứng lên, nhàn nhạt nói: "Do tôi không đứng vững thôi, tiếp tục đi.""

Hai người dẫn chương trình có chút kinh ngạc, La Thi Nhân là người cũ, lần này xử sự hơi quá, nhiều người như vậy mà lại làm ra chuyện không đúng mực như thế.

La Thi Nhân thấy bất ngờ, cô không nghĩ sẽ nghiêm trọng như vậy, dù chính cô cố ý đụng vào đối phương...

Một người theo đuổi suy nghĩ của mình, trò chơi vẫn tiếp tục, chỉ còn vài mục nữa thôi.

"Hai người đối kháng lần nữa, La Thi Nhân đã thu liễm hơn, thân thể gần kề, Y Trạm dùng thanh âm chỉ đủ hai người nghe nói: "Tốt nhất chị nên thu liễm bệnh công chúa lại một chút, mới có vẻ yếu đuối đáng thương.""

La Thi Nhân sùng sốt, Y Trạm thừa cơ kéo dây lưng La Thi Nhân, làm cô ta té xuống đất.

Y Trạm cô ăn đậm bạc ăn chay, nhưng tuyệt không ăn thua thiệt.

Lâm Phi hoan hô một tiếng.

Người dẫn chương trình tuyên bố người thắng người thua.

"Y Trạm hít một hơi thật sâu, nhìn từ trên xuống dưới- người đang bị té trên đất, đưa tay ra, "Tiền bối đã nhường rồi, tôi thắng.""

Lúc này La Thi Nhân hiểu được, người này vừa nãy... Ở trước mặt nhiều người mà không bị phát hiện.

Tuy vừa không cam lòng vừa phẫn nộ, dưới ống kính chiếc máy vẫn đang quay, La Thi Nhân đành đưa tay ra.

Y Trạm kéo La Thi Nhân dậy.

Y Trạm càng rộng lượng, lại làm mọi người nhìn thấy lòng tiểu nhân của người kia, hai người dẫn chương trình lo lắng cho Y Trạ, có thể bị La Thi Nhân gây khó dễ sau này, nhưng vừa nghĩ tới bây giờ Y Trạ có chỗ dựa vững chắc là Triệu Tư Niên, liền không lo lắng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 12.2

Chương trình thu vào buổi tối, nam dẫn chương trình Nhạc Chính Hiểu đăng trên mạng xã hội ảnh chụp thu chương trình hôm nay, trong đó có một bức ảnh anh ấy và Y Trạ chụp chung. "Diệp cung chủ thật xinh đẹp, chờ mong lần hợp tác tiếp theo, *khuôn mặt tươi cười*, chúc "Cây trăm phượng" được mọi người chào đón."

Diệp cung chủ là vai diễn của Y Trạ trong phim.

Y Trạ lên mạng xã hội chia sẻ rồi trả lời một tiếng, rất thích chương trình của Nhạc tiền bối, hy vọng có cơ hội hợp tác lần sau *khuôn mặt tươi cười*."

Ba phút sau, Lâm Phi cũng chia sẻ ảnh này, tiếp theo mấy diễn viên chính đều chia sẻ, ngoại trừ La Thi Nhân.

Một phen cổ động như vậy, Y Trạ phát hiện người hâm mộ cô lại tăng thêm bảy - tám vạn.

Chương trình đã thu xong, nhưng chờ phim chiếu ra mới phát chương trình để tạo thêm sức hút.

Tối hôm đó phim truyền hình phát sóng, màn ảnh chiếu rất nhiều các diễn viên chính. Trong đó có Diệp Ly- vai diễn của Y Trạ.

Diệp Ly trong phim, là một nữ cung chủ ương bướng, vì báo thù mà sống, yêu hận rõ ràng, cuối cùng lại yêu phải một đại hiệp chính phái, bỏ ra một mảnh thâm tình. Một người vì tình mà trở thành nữ tử điên, mỗi lần giết người đều vô tình lãnh huyết, khiến người xem không lạnh mà run, có một vẻ đẹp tàn nhẫn.

Sau tập thứ nhất, tỷ suất người xem là 0.9%, không tính là cao, nhưng cũng không thấp, tiếp vài ngày, tỷ suất người xem tăng lên dần, đến nay thứ bảy, phát chương trình đợt trước quay, rốt cuộc sau ba tập tỷ lệ người xem đứng thứ nhất.

Quan trọng nhất là chương trình truyền hình có tỷ suất người xem phá thứ ba, vươn lên đứng thứ nhất. Đây là số liệu tốt nhất cho chương trình này từ khi phát gần một năm nay.

Đến chủ nhật, tỷ suất người xem đứng thứ nhất. Trên mạng xã hội những người hâm mộ lần lượt kéo tới chúc mừng.

Sau ngày thứ mười chiếu phim, tỷ suất người xem 3.1%, tức chiếm lĩnh tỷ số định mức 17%. (Muanho: edit đến đoạn này em cũng bó tay, em chỉ biết ý là tỷ suất người xem đứng thứ nhất, rất cao....các bạn đọc cứ tạm hiểu thế giúp em *lau mồ hôi*)

Đây chính là số liệu rất tốt, đây là tỷ suất tốt nhất đối với phim truyền hình trong vòng một năm nay. Có thể nói là hoàn toàn gây sóng. Trên mạng xã hội,

đề tài thảo luận ngày càng nhiều, số lượng người tham gia càng đông đảo, nhóm diễn viên chính càng được săn đón, lượng người hâm mộ Y Trạ trên mạng xã hội đột phá mốc hai trăm vạn (2000000- 2 triệu đấy a). Khắp nơi trên mạng xã hội đều có hình ảnh của Y Trạ, bất kể lúc diễn hay hậu trường có Y Trạ đều được cư dân mạng quan tâm.

Giờ khắc này, in sâu trong mắt mọi người, Y Trạ cô là nữ tử yêu hận rõ ràng, đáng yêu nhưng cũng có thể ngoan độc.

Vô số người gia nhập vào người hâm mộ Y Trạ đều chào cô một câu "Diệp cung chủ".

Lúc Tạ Dịch Phi đưa tiểu gia hỏa tới, trong nhà có hai người phụ nữ xem phim trên ti vi, hai người xem đến mê mẩn, cầm khăn lau nước mắt không ngừng.

Tạ Dịch Phi liếc mắt, nữ tử mặc một thân hồng y, khoe miệng tràn ra máu, bạch y phiêu phiêu trong gió trên vách núi, sau đó quay đầu lại cười, ánh mắt tuyệt vọng nhưng dường như lại được giải thoát, sau đó quyết tuyệt nhảy xuống. Tạ Dịch Phi sợ run lên, sau mới lấy lại tinh thần thu hồi tầm mắt.

Chỉ là phim truyền hình mà thôi, chỉ là diễn mà thôi.

Đạo diễn tạo ra kịch tính như vậy chỉ là muốn lấy nước mắt người xem thôi, nhưng cũng phải nói tới, kỹ năng diễn xuất của diễn viên này quá tốt, anh cảm giác nhìn rất quen mắt.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 13

Editor: muanhobaybay

y

Y Trạ không nghĩ tới kịch bản người đại diện chọn cho cô, Y Lan Khê thủ vai chính.

Trong vòng quay phim truyền hình, tuy rằng Y Lan Khê là diễn viên chính hai bộ phim rồi, nhưng lửa nhiệt vẫn kém một chút, chưa được quá tỏa sáng.

Lại nói tới "Tiểu ngao giang hồ" là một bộ kịch bản phục chế, tốt đẹp phía trước, nữ diễn viên bộ mới sẽ khó tránh khỏi do dự, sợ bị đem ra so sánh.

Bản cũ vai chính do Thẩm Từ Chiêu đóng... Khí chất cùng bên ngoài của Y Lan Khê có chút giống Thẩm Từ Chiêu...

Tên gọi "Tiểu Thẩm Từ Chiêu" cũng không phải là gọi không..

Đại khái đó cũng là nguyên nhân đạo diễn suy tính.

So sánh "Hoạ hổ không thành phản loại chó" (ý là vẽ hổ không thành lại hoá chó), còn không bằng đi mô phỏng theo, tận lực dựa theo chắc hẳn sẽ không có sai lầm gì lớn.

Ly Duy nghiêm túc nhìn Y Trạ đang suy nghĩ: "Hôm qua tôi mới biết, đoàn làm phim quyết định là Y Lan Khê, nếu cháu cam thấy không tiện, tôi sẽ liên hệ lại để từ chối."

Lý Duy cảm giác rằng, tình cảm của hai chị em không tốt lắm.

"Không cần ạ, bên cháu không có vấn đề gì."

Đã gặp liền không cần phải tránh. Y Trạ suy nghĩ một chút, có lẽ Y Lan Khê sẽ không cho rằng đó là ngoài ý muốn, mà sẽ nghĩ là Y Trạ cô cố ý.

Có trời mới biết, cô cũng không có nhiều thời gian mà nhắm vào người khác.

Trong lòng Y Trạ lo lắng, hiện tại cô có chút nổi tiếng, nhưng chút nổi tiếng này có thể sẽ tan biến rất mau. Nổi tiếng thì phải có tác phẩm tốt, không thể lúc đang nổi tiếng lại có một tác phẩm không tốt, như vậy sẽ rất dễ thất bại. Nổi tiếng tạm thời chưa thể tính là có bản lĩnh, nổi tiếng lâu dài không giảm mới được coi là bản lĩnh.

Trong giới giải trí là nơi cần có diện mạo tốt, nhưng để có thể đứng trên đỉnh cao nhất, không thể chỉ có khuôn mặt.

"Cây trâm phượng" sau một đêm nổi tiếng, không ngừng có các chương trình truyền hình mời, người đại diện - Lý Duy hỏi ý kiến Y Trạ, hỏi cô muốn nhận cái nào... Hay là nhận toàn bộ.

Lý Duy là lão nhân trong giới giải trí, chút việc này hoàn toàn không cần hỏi ý kiến của cô, Y Trạm lập tức phản ứng lại, Lý Duy muốn thử cô.

Y Trạm từ một đồng lời mời, cuối cùng chinh được hai chương trình.

Một là chương trình của đài Cà Chua (để thế cho vui nha , dẫn chương trình là Nhạc Chính Hiệu, có thể làm cho khán giả có ấn tượng sâu sắc về cô.

Hai là chương trình thi đấu thể thao dã ngoại, rất được các thanh thiếu niên yêu thích, tỷ suất người xem không hề thấp.

Tham nhiều sẽ thành nhàm, hai chương trình này là đủ, cô chỉ cần giữ vững sức hút và nổi tiếng hiện giờ là được rồi. Y Trạm muốn trọng tâm bây giờ là tại phim ảnh, các chương trình giải trí sau này sẽ tham dự thêm.

Nếu có tác phẩm hay, các chương trình mời cô sẽ không thiếu.

Đời trước Thẩm Từ Chiêu, công ty vì để giữ hình tượng riêng cho cô, mà rất ít nhận lời mời tham gia chương trình.

Lý Duy có chút kinh ngạc, trong mắt thêm vài tia khen ngợi, ánh mắt không sai, biết lấy hay bỏ, chút việc này không cần ông chỉ điểm, ông cảm thấy đại diện cho người như thế rất thư thái.

Y Trạm đã xong công việc ở công ty, chuẩn bị đi lại bị Lý Duy ngăn cản.

"Cháu biết dỗ trẻ con không?"

Lý Duy nghiêm trang hỏi.

"... .."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 13.2

Y Trạm nhìn tiểu mập mập trước mắt, Lý Duy nói có chuyện cần xử lý, liền ném đứa nhỏ cho cô.

"Trong công ty rõ ràng có nhiều người như thế, tiểu mập mập hết lần này tới lần khác cứ dính vào cô, thanh âm ngọt ngào gọi cô "'Cung chủ'"..."

Nhưng mà tiểu mập mập trắng trắng nõn nõn thật đáng yêu, Y Trạm thấy bé gọi cô là Cung chủ, chắc ở nhà cũng xem phim cô đóng.

Lý Duy nhìn đứa nhỏ dán lấy cô, liền muốn cô dỗ đứa nhỏ.

Liền nói tiểu gia hỏa này đến tuổi đi nhà trẻ, nhưng dù làm như thế nào cũng không chịu đi, trong nhà không ai có biện pháp, nháo lên muốn đi tìm chú, thế nên mới đưa tới đây.

Dỗ tiểu hài tử có được tính tiền làm thêm giờ không?

Hôm nay khí trời tốt, dù sao trốn cũng thoát, Y Trạm liền mang theo đứa nhỏ ra ngoài phơi nắng.

Phụ cận cũng có một nhà trẻ, lúc này là thời gian tan học, rất nhiều hài tử đang chơi đùa.

""Biết đây là nơi nào không?""

"Tiểu gia hỏa lác đầu, ""Không biết.""

Tiểu quý này không biết mà lại không chịu đi nhà trẻ...

"Y Trạm suy nghĩ một chút, chỉ thang trượt và đu dây bên trong: ""Con nhìn thấy không? Có muốn vào chơi không?""

"Đứa nhỏ gật đầu: ""Chị ơi, chúng ta vào chơi đi.""

Y Trạm lác đầu, lộ vẻ tiếc nuối nói:

""Không được, chỉ có các bạn nhỏ đang đi nhà trẻ mới được chơi thôi.""

"Đứa nhỏ có chút thất vọng, lẩm bẩm nói: ""Nhà cháu cũng có.""

""Đúng a, ở nhà chỉ có mình cháu, sẽ không có các bạn nhỏ khác, thật không vui a.""

Tiểu gia hỏa im lặng, hiển nhiên bị nói trúng tâm tư.

Y Trạm dắt tiểu gia hỏa vào một tiệm văn phòng phẩm ở nhà đối diện, cô lấy một cái hộp văn phòng phẩm kim cương biến hình, cùng một túi sách cung màu, nhìn ánh mắt tiểu gia hỏa bên cạnh phát sáng, cô hy vọng có thể hữu dụng.

"Y Trạm ngồi xổm xuống, biểu diễn sự biến hoá của hộp đựng đồ dùng, sau đó bỏ vào trong cái túi sách: ""Con thích không?""

Cô cảm giác mình như một vụ bà (những bà lừa trẻ con để bắt cóc ý).

""Thích ạ. Cháu rất muốn có.""

""Thật đáng tiếc, chỉ những bạn nhỏ đi nhà trẻ mới có thể có thôi, không đi nhà trẻ không được dùng hộp đựng ba tầng đẹp như thế này.""

""A! Cháu muốn đi nhà trẻ.""

Dễ hài từ quả nhiên dễ dàng hơn đóng phim rất nhiều, cô không biết nhà kia thế nào, cả nhà lại không thể dỗ một đứa nhỏ.

Sau đó Y Trạm lại hỏi đứa nhỏ, không biết ai nói với tiểu gia hỏa, đi nhà trẻ là bị giam lại, không cho gặp mẹ...

Hù dọa đứa nhỏ, thảo nào đứa nhỏ không muốn đi, chỉ sợ sẽ thành heo bị giam lại...

Triệu Tư Niên không thể thoát thân, chỉ có thể bảo trợ lý đưa đứa nhỏ đến chỗ Tạ Dịch Phi.

Có thể trấn áp tiểu ma vương, bây giờ chỉ có Tạ Dịch Phi.

"Sau lưng đeo túi sách, xuống xe thấy người, đứa nhỏ chạy như bay: ""Chú chú, cháu muốn đi nhà trẻ.""

Tạ Dịch Phi cảm giác ngoài ý muốn, người nhà đều khuyên mà tiểu ma vương không nghe, ai có bản lĩnh lớn như vậy, dù được tiểu ma vương tự nguyện đi nhà trẻ.

"Đứa nhỏ thấy chú không nói gì, lay lay góc áo của chú: ""Ngày mai cháu sẽ đi nhà trẻ. Chú xem, cháu đã mua xong túi sách và hộp đựng rồi.""

""Thật là đẹp."" Tạ Dịch Phi kéo cái túi trên lưng tiểu ma vương, ""Ai mua cho cháu vậy?""

Nhìn có chút tức cười, túi sách trên lưng tiểu gia hỏa, lưng lay lắc lư.

""Cung chủ a.""

Công chúa? Chẳng lẽ là vai diễn trong truyện cổ tích? Tạ Dịch Phi cũng không để trong lòng, ôm tiểu gia hỏa ra ngoài.

Không quản nhiều lắm chi, tiểu ma vương tự nguyện muốn đi nhà trẻ là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 13.3

""Gặp gỡ người nổi tiếng"" là chương trình mời đầu tiên, tuy rằng chỉ có nửa giờ ngắn ngủi, phát sóng cũng không vào giờ vàng, nhưng lượng người theo dõi cũng không thấp."

Thứ nhất là chương trình sẽ mời ngôi sao đang nổi làm khách quý, thứ hai là người dẫn chương trình là Nhạc Chính Hiếu, là người biết làm cho khán giả ấn tượng sâu sắc với khách mời.

Người dẫn chương trình hóm hỉnh khôi hài, tuy không thiếu những đề tài bén nhọn, nhưng có thể khiến những người hâm mộ hiểu toàn diện về thần tượng.

""Hoan nghênh khách quý hôm nay Diệp cung chủ, diễn viên trẻ Y Trạm.""

"Y Trạm nhìn ống kính cúi người: ""Xin chào mọi người, tôi là Y Trạm.""

"Nhạc Chính Hiếu gật đầu một cái: ""Y Trạm, rất nhiều người nói cô thật may mắn, diễn một lần liền nổi tiếng, cô thấy thế nào?""

"Y Trạm cười cười: ""Cá nhân tôi rất thích từ may mắn này, đương nhiên, khán giả nói tôi may mắn, nói cách khác là tôi vẫn cần tiến bộ, tôi sẽ cố gắng, tôi cũng hi vọng tôi có thể may mắn thường xuyên.""

""Hiện tại cô mới mười tám tuổi, sau này có kế hoạch gì không, hoặc là nói kỳ vọng.""

""Kế hoạch thường là để phá vỡ, tôi chỉ có thể nói, tôi mong muốn là một diễn viên giỏi, sau đó có nhiều tác phẩm hay hơn để phục vụ cho mọi người.""

"Nhạc Chính Hiếu tiếp tục trò chuyện mấy câu với Y Trạm, liền chuyển hỏi: ""Đối với lời đồn hoặc scandal, cô có suy nghĩ gì?""

Không lâu vừa rồi Y Trạm bị cuốn vào vòng xoáy dư luận, đề tài này có ý châm chích.

""Nói thế nào nhỉ, mỗi giai đoạn nỗ lực đều là thật, là một loại trải nghiệm, rất nhiều năm sau, bạn quay đầu lại nhìn những tốt đẹp, đương nhiên tôi cũng mong khán giả cho tôi nhiều thời gian một chút."" "

""Cảm ơn Y Trạm. Hôm nay chúng ta đã nghênh đón một diễn viên trẻ xinh đẹp và là một cô gái rất đáng yêu. Tin tưởng sau này cô ấy sẽ đem lại cho mọi người nhiều tác phẩm hay hơn nữa.""

"Sau khi chương trình quay xong, Y Trạm vui vẻ bắt tay với Nhạc Chính Hiếu: ""Nhạc tiền bối, chúng ta lại hợp tác."" Nhân viên trong tổ chuyên mục này cơ bản đều trẻ tuổi, rất nhiều người cảm ảnh của Y Trạm đến xin chữ ký của cô, Y Trạm liền vui vẻ nhanh chóng ký tên, cuối cùng hai tay tạo thành chữ thập nói cảm ơn mọi người mới rời đi.

"Cô đi rồi, phó đạo diễn chuyên mục nhện không được hỏi: ""Nhạc tiền bối, hình như tiền bối rất coi trọng Y Trạm?""

Đối phương giờ nổi tiếng không sai, nhưng với Nhạc Chính Hiếu là người dẫn chương trình số một số hai trong nước, những người tai to mắt lớn nào mà chưa thấy qua, Y Trạm chỉ là một người mới có tí thành tựu, thế mà cô ấy chính là khách mời do Nhạc Chính Hiếu đề nghị lần này, vừa phỏng vấn các vấn đề, cơ bản là rất dẫn dắt Y Trạm.

"Nhạc Chính Hiếu không trả lời ngay, mà hỏi ngược lại: ""Cậu cảm thấy cô ấy có những ưu điểm gì?""

"Lâm Lan nghĩ nghĩ: ""Trẻ tuổi, xinh đẹp, rất biết ứng đối, kỹ năng diễn xuất cũng tốt.""

"Nhạc Chính Hiếu uống một hớp mới nói: ""Không chỉ diễn xuất tốt thường đâu, nếu không Triệu Tư Niên cũng không tạo ngoại lệ mà kí hợp đồng. Như cậu nói, biết ứng đối, biết nên làm chuyện gì, cộng thêm tuổi trẻ xinh đẹp, trong vòng giải trí rất cần người như vậy. Qua mấy năm nữa chúng ta mời cô ấy tham gia chương trình, sẽ không dễ dàng mời tới như bây giờ, mà không phải cậu cũng xin cô ấy chữ kí sao?""

""Đó là do bạn gái tôi muốn thôi.""

Tỷ lệ người hâm mộ Y Trạm nữ và nam gần như ngang bằng, thậm chí nữ sinh còn hâm mộ điên cuồng hơn, biết Y Trạm tham gia chương trình này, mấy nữ nhân viên trong tổ chuyên mục rất rất kích động..

Bạn gái của Lâm Lan cũng ghen, nếu không xin được chữ kí thì đừng về nhà. Y Trạm là nữ nên anh không biết nên cười hay nên khóc...

Lâm Lan bắt đầu có chút giật mình, Nhạc Chính Hiếu rất ít khi đưa ra đánh giá cao như vậy, nhưng nghĩ kĩ lại, cảm thấy cũng chưa chắc không có khả năng..

""Chuyên mục lần này khi nào thì chiếu?""

""Đợi qua hai kỳ đi, Y Trạm mới nhận vai trong ""Tiểu ngạo Giang hồ"", đội đoàn làm phim đưa tin tức, chúng ta sẽ phát.""

Như thế có thể tạo ra hiệu ứng truyền bá cho bộ phim mới, khó gặp được người mới có duyên để dẫn dắt thuận lợi như vậy, hơn nữa người tới ta đi, sau cũng dễ tiếp xúc nói chuyện.

Triệu Tư Niên rồi ông chủ Phương, cũng sẽ để ý tới chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 14

""Em là có ý gì, em thấy chị đã nhận vai nữ chính của ""Tiểu ngạo giang hồ"", liên cố ý nhận vai nữ số hai sao?""

Y Lan Khê nhận được tin, nổi giận dùng dùng tìm Y Trạ

Cố ý? Y Trạ nhìn Y Lan Khê đang trừng trừng mắt, đem sách đang đọc để xuống.

""Trước khi vào căn gõ cửa, ngay cả lễ phép căn bản chị cũng không biết sao?""

"Y Lan Khê thấy Y Trạ vẫn bình tĩnh, tức giận trong lòng càng tăng lên: ""Người có ý gì? Người là cố ý nhắm vào ta?""

"Y Trạ đứng lên, thản nhiên nói: ""Chị đừng nghĩ quá nhiều, tôi cũng đã sớm nói, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.""

"Cô không có thời gian rảnh rồi để ""quan tâm"" tới Y Lan Khê."

"Y Lan Khê giật mình, nghi ngờ nhìn Y Trạ: ""Em đừng có chối. Dù sao em và chị không thể ở cùng một đoàn làm phim, em lập tức rút lui đi, em chọn cái gì khác đều tốt, chỉ trừ không thể là kịch bản phim này.""

Trong lòng Y Trạ thâm châm biếm, trên mặt vẫn là bất biến.

""Người đại diện của em đã nhận vai kịch bản này trước chị, chị có thể đi hỏi đạo diễn thứ tự ai trước ai sau, nếu như chị không muốn, chị có thể từ chối kịch bản này không cần miễn cưỡng, như thế liên có thể tránh không thấy em.""

Cô chân thành đưa ra đề nghị, cũng thật lòng hy vọng đối phương có thể tiếp thu.

""Em muốn cho chị rút lui, nghĩ cũng đừng nghĩ."" Y Lan Khê giận không thể nguôi."

Y Trạ nhún vai.

Thật tốt a. Đám phán đến đây tan tành. May là... Cô đã sớm có hậu chiêu.

Khi Bạch Bình biết tin tức cũng luống cuống, bà ta liền buồn bực và đoán ở Y Trạ, nhưng Y Trạ sao đột nhiên lại trở lên sắc bén như vậy, làm cho bà ta nhìn không thấu.

Bà ta đương nhiên muốn tranh thủ đem Y Trạ đuổi đi, miễn cho có hậu họa sau này, không thể để Y Trạ làm ảnh hưởng đến tiền đồ của con gái bà ta được.

Bạch Bình quyết định nói chuyện với Y Chính Hoàng, thế nào Y Trạ cũng phải nghe cha mình, giống như trước kia rất nhiều lần như thế...

"Không hề biết rằng lần này Y Trạ đã sớm tìm cha ""tâm sự"..."

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, khi hai con gái đều hiểu chuyện, Y Chính Hoàng không thiên vị ai cả.

Hơn nữa lúc đó thái độ Y Trạ rất chân thành, còn thể hiện nếu có thể, muốn mượn lần này cải thiện quan hệ hai chị em.

Cứ như vậy, Y Chính Hoàng liền không phản đối, Bạch Bình dù nói dù khuyên thế nào cũng không được.

Nghỉ thức truyền thống khi khởi động máy, bàn thờ phía trước, có bát hương, bệ cắm nến, hoa quả cùng đầu heo.

Đầu tiên là đạo diễn lên tiếng, sau đó là nhà sản xuất, cuối cùng mới tới các diễn viên chính.

Âm thầm như thế nào đi nữa, trước mặt truyền thông Y Lan Khê vẫn thể hiện làm một người chị tốt, tự nhiên Y Trạ cũng phối hợp với đối phương, diễn thì diễn thôi.

Ảnh chụp chị em hoà thuận, được các phóng viên chụp lại. Khi hai người ở chung nhưng không có người khác, chưa bao giờ Y Lan Khê chủ động nói chuyện trước. Đối phương đã như vậy, Y Trạ cô cũng chẳng phải diễn nữa.

Nhưng khi trong đoàn phim, hoặc có người khác, Y Lan Khê luôn tỏ vẻ quan tâm chiều cố Y Trạ cẩn thận.

Các diễn viên khác trong đoàn phim đều nói với Y Trạ rằng hâm mộ cô có một người chị tốt.

Y Trạ chỉ cười cười không nói, chị gái như vậy, sợ là người bình thường còn không chịu nổi..,

Như thế cũng tốt, duy trì mặt ngoài tốt đẹp cho người ta xem, không xé rách mặt nhau cũng đỡ nhiều phiền phức.

Cô phiền nhất là phiền toái.

Thông thường diễn viên chính sẽ mời một nghệ sĩ có quan hệ tốt với mình để làm khách mời, Lâm Phi thừa dịp được nghỉ, liền chủ động tới làm khách mời lên sân khấu hai phút, phối hợp diễn.

Lâm Phi tới đoàn làm phim xem đóng phim, còn mang theo ít đồ mời đoàn phim ăn, sau đó mới ngồi xuống nói chuyện với Y Trạ

""Sắp tới trưa rồi? Nhưng vẫn đủ thời gian để nói chuyện phiếm a, hai chị em cô vô luận về tướng mạo, hay các phương diện khác, đều không giống chị em thân thiết.""

"Lâm Phi nhanh mồm nhanh miệng, Y Trạ cũng đã quen, Lâm Phi tính cách hào sảng (phóng khoáng), cũng không nói loạn khắp nơi, Y Trạ liền cười nói: ""Cùng cha khác mẹ mà.""

""Y Lan Khê là con gái vợ trước của cha cô?""

""Không phải, trước khi mẹ của Y Lan Khê được cha tôi cưới về đã sinh rồi, sau khi mẹ tôi qua đời, cha tôi liền nhận mẹ con Y Lan Khê về nhà.""

Lâm Phi giật mình, đây là bí mật mà, sao Y Trạ có thể bình thản nói ra như thế.

Trước khi cưới đã có con... Vậy là con riêng không phải sao?

Lâm Phi nghĩ tới lúc Y Lan Khê gia nhập làng giải trí đã có nhiều may mắn cùng hào quang, đủ các kiểu dát vàng lên mặt, không sợ sau này tự đánh vào mặt mình sao?

Quá chiều cô là tốt sao... Lâm Phi cô không nhìn rõ được Y Lan Khê.

"Còn Y Trạ tâm tính quá tốt quá bao la đi, lại có thể chung sống hoà bình với người chị em như vậy, Lâm Phi liền tò mò hỏi: ""Cô liền có thể bao dung cho Y Lan Khê?""

"Y Trạ vô tội nhún vai: ""Trên thực tế là Y Lan Khê không bao dung được tó.""

"Lâm Phi: "".....""

Tính cách cùng tình trường không thể biết, nhưng cũng không thấp, tuy như cá chạch trà trộn trong ngành giải trí nhiều năm, hiểu biết lời đời lại không làm người khác chán ghét.

Vì thế cách xử lí scandal kia Y Trạ làm rất tốt...

Trước tiên Y Trạ ứng đối rất thỏa đáng, không bị kích động tức giận rơi vào tròng, nếu là Lâm Phi cô sẽ không làm được tốt như vậy.

Kỳ thực Lâm Phi không quan nhiều như thế, Y Trạ rất tốt và lại hợp duyên, chỉ hai điểm này Lâm Phi liền coi Y Trạ như bằng hữu, bạn bè mà đối đãi.

Nhìn Y Trạ đang diễn, xung quanh mọi người lộn xộn, nhưng Lâm Phi hoàn toàn không lo lắng.

Chút việc đó không là gì cả, vì Y Trạ không như lẽ thường ra bài,... Cảm giác như giếng nước sâu.

Có thể nói Lâm Phi cô không thể sánh với Y Trạ...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 14.2

Hôm nay Y Lan Khê có cảnh cần diễn khóc, thế nhưng Y Lan Khê khóc không được, đã quay ba canh giờ mà chưa xong cảnh này. Dù dùng cả mệo để rơi nước mắt, nhưng về mặt không đúng.

Mỗi ngày đoàn làm phim đều có tiến độ quay phải hoàn thành, đạo diễn chỉ đành thay đổi chi tiết phân cảnh, cuối cùng cũng miễn cưỡng cho qua.

Đến phần diễn của Y Trạ, tất cả mọi người liền thở phào nhẹ nhõm.

Thường thì Y Trạ diễn một lần là qua, do góc độ không tốt thì mới phải bổ sung quay lại, không có ai không thích đồng nghiệp thông minh, không khí

vừa âm trầm, đảo qua một cái sắc mặt đạo diễn liền hoà hoãn xuống.

Y Lan Khê nhìn Y Trạ, ánh mắt tối lại, tay nắm chặt góc áo, cô đã rất nỗ lực, nhưng mọi người chỉ khen ngợi Y Trạ, Y Lan Khê ghét cảm giác có khoảng cách này, dù làm thế nào đuổi cũng không kịp.

Y Lan Khê càng cố càng loạn, hai ngày này diễn vô cùng khó khăn, đúng là tuần hoàn ác tính.

Tối hôm đó bên đầu tư tới xem tiến độ quay của đoàn phim, sau đó liền đi ăn uống.

Bộ phim truyền hình này là do Thiên Thành đầu tư, lần này tới chính là Tổng giám đốc của Thiên Thành, Hà Thần Không, có người nói vị này mới ba mươi sáu tuổi, là người độc thân kim cương.

Nhiều người đưa mắt nhìn, nhưng không thể trộm ánh mắt của đối phương, cảm giác rất khó gần.

Một bàn rất náo nhiệt, bên đầu tư đến ba người, đoàn phim có mười hai người, liền ngồi chung một bàn tròn lớn.

Không khí khá náo nhiệt, thỉnh thoảng có người chủ động mời rượu Hà Thần Không, hôm nay nghiêm nhiên vị này trở thành nhân vật chính.

Y Trạ cách khá xa, cô cũng không hứng thú gì, người khác nói chuyện cô liền dùng bữa, lúc cô bị gọi tên, cô mới run một cái mới ngẩng đầu lên.

"Hà Thần Không giờ ly lên tỏ ý: ""Y Trạ, tôi đã xem cô diễn, tin tưởng rằng lần này cô sẽ càng thăng tiến, hợp tác vui vẻ, tôi cạn ly trước.""

Nói xong một hơi uống cạn ly rượu trong tay.

Y Trạ là người duy nhất mà Hà Thần Không chủ động mời rượu, mọi người nhìn Y Trạ bằng ánh mắt vi diệu.... Tầm mắt Y Lan Khê quan sát hai người.

"Y Trạ: "".....""

Người kia uống cạn rồi, trước mắt bao người mình còn lựa chọn nào khác sao?

Quả nhiên tiểu diễn viên la không có nhân quyền.

Y Trạ rót đầy rượu, hướng về phía đối phương thông báo, uống một hơi, nhũ mảy, miệng khô, trời biết, cô ghét rượu nhiều thế nào.

Đa phần mọi người đều thấy Hà Thần Không là một người đàn ông ôn trọng có sự nghiệp, nhưng trong đó không có cô.

Ban đầu Hà Thần Không một phen nước mắt nước mũi đã tẩy não cô nghiêm trọng, vì thế từ trong ấn tượng mà giờ không bị mê hoặc.

Sau khi chia tay, mọi thứ đã trở nên xa lạ...

Hà Thần không là bạn trai đầu tiên của Thẩm Từ Chiêu, khi đó hai người cùng làm việc hậu trường trong đoàn phim, bởi vì Hà Thần Không không tốt, bị anh trai vứt xuống đoàn phim thể nghiệm gian khổ, còn Thẩm Từ Chiêu hoàn toàn làm việc vì miếng ăn.

Đều là thóc mục vùng thối toàn thứ hư hỏng rồi, hai người tự dung lại thân thiết, cô cũng không muốn nhớ lại.

Thân phận hai người cách biệt quá lớn, do đó cũng không có kết quả tốt, khi đó Hà Thần Không khóc rất nhiều không chịu... Nhưng cuối cùng vẫn phải trở về nhà.

Sau đó, một người xuất ngoại du học, người còn lại ngẫu nhiên sai sót ở hậu trường liền bắt đầu làm diễn viên.

Từng người sống một cuộc sống riêng vui vẻ, tuy rằng nhiều khi ngẫu nhiên gặp gỡ cũng coi nhau như người xa lạ.

Cho nên lúc này, không quản có bao nhiêu người muốn lấy lòng Hà Thần Không, trong đó cũng không có cô, từng là Thẩm Từ Chiêu, hôm nay là Y Trạ, ấn tượng về người này đã cố định, khó có thể thay đổi.

"Từ trong khách sạn đi ra, Hà Thần Không đi tới bên cạnh Y Trạ: ""Y tiểu thư, để tôi đưa cô về.""

""Không cần."" Nhìn đối phương nghe câu đáp ngoài ý muốn, Y Trạ lại hỏi: ""Ngài đang nhìn xuyên qua tôi để thấy ai sao, tôi rất giống cô nhân của ngài ư?""

Hà Thần Không triệt để giật mình.

Y Trạ có chút bất đắc dĩ, còn bị cô đoán trúng, cô không để ý tới anh ta nữa, liền rời đi, đối phương cũng không theo kịp.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 15

Editor: muanhobaybay

Hà Thần Không giật mình tại chỗ.

Không chỉ cảm giác lúc diễn phim, mà cả giọng điệu cũng giống nhau như đúc.

Hà Thần Không cảm giác như Thẩm Từ Chiêu vừa nhìn anh.

Thẩm Từ Chiêu không phải là bạn gái đầu tiên của Hà Thần Không, cũng không phải bạn gái anh quen lâu nhất, nhưng là bạn gái đặc biệt nhất.

Lúc dứt khoát chia tay, cô quay đầu rồi đi không một tia lưỡng lự.

Tuy rằng lúc đó là anh mở miệng, cô không hề níu kéo khiến anh không thấy nhẹ nhõm, ngược lại làm anh có cảm giác bị lừa dối.

Nhiều năm sau, Hà Thần Không không hề cảm thấy tức giận mà nhớ mãi không quên, nhưng anh lại không dám đi tìm đối phương.

Mùa hè năm kia, Hà Thần Không ăn chơi trác táng bị anh trai vút xuống đoàn phim làm việc vặt, mấy người có tuổi trong đoàn phim rủ anh uống rượu, thấy anh say, liền không có ý tốt nói đùa, trêu anh cởi quần ra. (Muanho: aaaaa... *bịt mắt*)

Khi ấy anh đã không đủ tỉnh táo, người khác nói gì đều nghe, tay giữ dây lưng chuẩn bị cởi xuống.

Người kia thanh âm thật thấp hỏi: Anh muốn *thêu hoa* sao?

Không đợi anh trả lời liền nói: Nếu anh dám cởi ra, nơi này có rất nhiều phụ nữ, các cô ấy rất muốn nhìn đấy.

Xung quanh một hồi tiếng cười, tức khắc anh liền tỉnh ra, sau đó đỏ mặt nhìn người kia.

Tuy rằng lời nói không dễ nghe, nhưng còn hơn anh cởi quần xấu mặt.

Vừa chạm mặt liền không có gì tốt đẹp, nhưng trong cùng một đoàn phim, ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy, sau đó hai người chung một chỗ.

Tình tình Hà Thần Không không ai trị được, nếu không anh đã không bị anh trai vút xuống đoàn phim thử nghiệm khó khăn, thực sự tính tình cao ngạo, khi đó anh hất cằm nhìn người khác, không coi ai ra gì, nhà anh có tiền, anh cũng có tiền.

Khi đó Thẩm Từ Chiêu mang theo cái bao, bên trong có hai chồng tiền, chuyên môn dùng để cho Hà Thần Không khi phát tính đại gia phát tác đập người.

Một bên thì nói: Thế nào? Có tiền rồi a? Tôi cũng có tiền, này lấy đi là phí tổn thanh xuân, lấy đi mau cút. Lấy bạo chế bạo, đơn giản nhưng thấu xương.

Hà Thần Không nghe xong sững sốt một chút, cuối cùng nhặt tiền từng tờ một lên.

Sau vài lần như thế, anh không dám tùy tiện lên con, nhất là trước mặt Thẩm Từ Chiêu.

Rất nhiều năm sau, Hà Thần Không nghĩ, nếu như khi đó anh không gặp Thẩm Từ Chiêu thì giờ có bộ dáng gì...

Trước khi bị ném tới đoàn phim làm việc vặt, mỗi ngày anh đều đi đua xe đánh nhau, ăn chơi trác táng.

Thời gian hai người qua lại, anh làm lao công tại đoàn phim, sau khi chia tay anh trở về nhà, đột nhiên những trò trước đây đều không còn hứng thú.

Sau đó xuất ngoại, khác thường là anh nghiêm túc học hành đọc sách mấy năm.

Ngày ấy, anh nói chia tay xong, Thẩm Từ Chiêu gạt đầu một cái bắt đầu dặn dò: Đồ anh đưa em sẽ ném đi, đồ em đưa, anh cũng vứt đi, không cần tiết kiệm cho phiền phức.

Sau này chúng ta không cần liên lạc với nhau.

Thẩm Từ Chiêu không giống bạn gái nữ sinh trước kia anh từng qua lại, hoặc khóc giữ anh lại hoặc mắng anh cả tiếng.

Có lẽ do đối phương quá bình tĩnh, Hà Thần Không liền cảm thấy..., tự dưng anh khóc lên.

Khi đó Thẩm Từ Chiêu kì quái nhìn anh một cái, bởi vì người nói chia tay trước lại còn mặt mũi khóc.

Sau đó cũng không quay đầu lại rồi đi, từ đầu đến cuối đều không nói một lời an ủi, hoặc một ánh mắt an ủi...

Hà Thần Không ném đi đồ Thẩm Từ Chiêu, đôi phương nói không muốn liên lạc, anh cũng liền không dám đi tìm người...

Nhiều năm sau gặp lại là một lần ngoài ý muốn, là tại tang lễ của cô...

Anh quá ngoài ý muốn, cô gái trong hình đen trắng còn quá trẻ, nhiều năm như thế vẫn không có gì thay đổi.

Anh hồi hận, tại sao không liên hệ với cô sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 15.2

Anh thừa nhận năm đó buông tay, bởi vì yêu không sâu, hoặc nói là anh yêu bản thân hơn, nhưng đều không có ý nghĩa khi anh không yêu đối phương.

Anh cũng do dự trong một thời gian dài, không giống như Thẩm Từ Chiêu vài giây liền tiếp nhận...

Cuối cùng không thể nói ra, chỉ có thể vĩnh viễn chôn dưới đáy lòng.

Vì sao ban đầu có thể thần nhiên như thế, vì sao nói giới giải trí phức tạp chỉ muốn ở hậu trường, nhưng như cũ vẫn tiến vào.

"Thời gian trước, Hà Thần Không bất ngờ thấy đoạn ngắn "'Cây trâm phượng'" trên tivi, anh xem tới hai mấy giờ, lúc này mới tìm gặp diễn viên đóng."

Cô gái Y Trạm này, bất kể ánh mắt hay cảm giác rất giống Thẩm Từ Chiêu.

Không biết mang theo tâm lý thế nào, anh biết gần đây công ty vừa đầu tư sang mảng phim truyền hình, liền cứ thế chạy đến...

Nếu nói, bên ngoài Y Lan Khê có vẻ giống Thẩm Từ Chiêu, thì Y Trạm lại giống về khí chất.

Thật không thể tưởng tượng được, thần thái nói chuyện vừa nãy của Y Trạm, Hà Thần Không ngỡ như Thẩm Từ Chiêu đang đứng trước mặt anh.

""Xin chào Hà tiên sinh.""

"Nghe thấy tiếng người gọi, Hà Thần Không quay đầu lại, mặc dù đối với người mô phỏng người khác một cách vụng về, anh không có hảo cảm, nhưng vẫn giữ phép lịch sự, anh cũng đáp lại: "'Xin chào.'""

""Bố tôi là Y Chính Hoảng tập đoàn Y thị, hình như Hà tiên sinh và em gái tôi rất hợp duyên, trước đây hai người biết nhau sao?""

"Nhắc tới Y Trạm, Hà Thần Không liền có hứng thú, nghĩ nghĩ nói: "'Tôi xem qua phim truyền hình cô ấy diễn, có chút ấn tượng.'""

"Y Lan Khê cười cười: "'Cũng không biết vừa rồi Y Trạm nói gì với Hà tiên sinh, từ nhỏ em gái tôi được người nhà chiều quá hoá hư, động một chút là rời nhà trốn đi, cao ngạo vô lễ, nếu có đắc tội với ngài, thân là chị gái thay em gái nói xin bỏ qua cho, hy vọng Hà tiên sinh không để trong lòng.'""

Nói xong khẽ gạt đầu, khuôn mặt áy náy.

Hà Thần Không có chút kinh ngạc, cao ngạo vô lễ? Tương phản lớn như vậy? Nếu thật như thế không giống Thẩm Từ Chiêu, lại có chút giống bản thân anh lúc mười bảy, mười tám tuổi...

""Cũng không có gì, thay tôi gửi lời chào đến bố cô, ngày khác tôi sẽ đích thân tới nhà gặp gỡ."" Tâm trí Hà Thần Không không ở nơi này, nói vài câu khách sáo rồi rời đi."

Y Lan Khê nhìn người có bối cảnh rồi đi, có chút suy ngẫm.

--- -----

Mấy ngày nay miễn cưỡng coi như thuận lợi, đạo diễn âm thầm tìm biên kịch sửa đổi kịch bản.

Kỹ năng diễn của Y Lan Khê quá cứng nhắc, trước kia còn có thể che dấu đi qua, chỉ là lần này diễn cùng người mới Y Trạm có kỹ năng diễn quá tốt, hai người diễn người kỹ năng cao người kỹ năng thấp, dấu hiệu quá rõ ràng. Các tình huống không thay đổi, nhưng số lần xuất hiện của Y Trạm tăng lên, dù sao hai người là chị em, bình thường ở trong đoàn quan hệ tốt như thế, nên cũng sẽ không tính toán nhiều.

Không có biện pháp, vì trong thời gian ngắn Y Lan Khê khó có thể cải thiện kỹ năng diễn, đạo diễn cũng không thể nói với Y Trạ: Cô không nên diễn dụng tâm như thế, để phối hợp với người có chút vụng về...

.....

Thay đổi như thế, ai cũng thấy tốt hơn.

Đoàn phim đang tiến hành quay vĩ thanh (gần như ngoại truyện ý), hai ngày này Y Trạ cô không có cảnh quay, Y Trạ xin phép đạo diễn nghỉ ngơi.

Tháng trước cô có đăng kí tiết mục, mấy ngày này muốn đi qua phối hợp quay tiết mục.

""Vận động không giới hạn"" quay cũng theo lịch trình, ngoại trừ khách quý của năm, từng kỳ đều mời khoảng ba nghệ sĩ tham gia thêm vào."

"Kỳ lần này mời ba diễn viên chính phim ""Cây trâm phượng"" , ngoài Y Trạ còn mời cả Lâm Phi và Mộ Thần."

Chương trình chia làm hai loại phỏng vấn trong trường quay và hoạt động ngoại khoá. Tiết mục lần trước Y Trạ tham gia là phỏng vấn tại trường quay, chỉ cần ngồi trả lời phỏng vấn là được, tương đối thoải mái.

Lần này hiển nhiên là hoạt động ngoại khoá, tám khách quý chia làm hai nhóm thực hiện nhiệm vụ, hai nhóm thi đua, nhóm nào thua phải chịu phạt.

Bình thường đạo diễn sẽ thiết lập nhiệm vụ rất khó khăn, khiến cho một đám diễn viên gợn găng xinh đẹp trên màn ảnh trở lên bụi đất và tả tơi.

"Trong từng nhiệm vụ khách mời vừa thực hiện vừa hô, ""ôm bắp đùi"" khiến khán giả cười nghiêng ngả, khiến nghệ sĩ vừa chân thật vừa gẩn gù. Vì thế rất thu hút người xem"

Trước kia Y Trạ từng làm ở hậu trường công tác chuẩn bị, nhìn hai kỳ chương trình, biết một chút lưu trình, lần này thu trong bốn ngày, bởi vì cần xuất ngoại.)

Vì là số đặc biệt vào mùa hè, mà chương trình được quay tại một hải đảo vô cùng nổi tiếng, trời xanh biển rộng bãi cát trắng, quả là thiên đường thư thái.

Nghỉ ngơi một đêm do lệch giờ, từ sáng sớm Y Trạ đã buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, một thân quần áo thể thao thoải mái đi thẳng tới sân ghi hình, sau đó mở rộng chân ngay tại chỗ hoạt động gân cốt.

"Có mấy vị khách khác nhìn thấy cô liền gọi thẳng ""Diệp cung chủ"", giọng có chút lớn cảm giác rất uy phong, dẫn tới mọi người đều nở nụ cười."

--- -----

Tạ Dịch Phi đẩy cửa sổ sát đất đi ra ngoài ban công, anh duỗi người, tay chống lên lan can nhìn ra bãi cát phía xa, bên kia tập trung không ít người, hình như có cả máy quay, thật là náo nhiệt.

Phong cảnh bên này rất đẹp, bình thường cũng hay có chương trình hoặc bộ phim nào đó tới đây lấy cảnh, anh thấy cũng là điều tất nhiên. Tạ Dịch Phi đưa tầm mắt về phía khác, nhìn phong cảnh một chút, rồi quay vào phòng.

Anh không chỉ tới đây nghỉ ngơi... Mà là còn việc cần xử lí.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 16

Editor: muanhobaybay

Cuối buổi chiều, còn một trò chơi nữa, đạo diễn đưa ra hướng dẫn, các vị khách mời cần hoàn thành nhiệm vụ, với mỗi cửa có rất nhiều ô, chỉ một vài ô là có thể qua cửa, vùng quyền đánh trúng ô đó thì đến cửa tiếp theo.

Còn nếu vùng quyền thua,... Thật bất hạnh, để vùng quyền lần nữa, sẽ mất một lượt vùng quyền. Mà từ ban đầu mỗi người chỉ có năm lần vùng quyền.

Tất nhiên nếu trúng ô qua cửa thì không bị mất lần vùng quyền đó...

Cứ như vậy đến khi qua hết các cửa, thắng mới thôi...

Động tác của Y Trạ nhanh chóng mà xinh đẹp, nhưng vận khí của cô quá tốt, mỗi lần vùng quyền đều qua cửa luôn.

Vì thế trong thời gian rất ngắn cô đã qua tất cả các cửa.

Các vị khách mời khác nhìn mà tròn mắt há mồm, những người qua đường cũng không rõ dừng chân xem, bị hấp dẫn bởi sức sống dồi dào của thiếu nữ.

Đạo diễn thiết lập trò chơi cũng rất kinh ngạc, không thể tin là có người có thể vượt qua dễ dàng như vậy. Quả thật lạ lùng, đạo diễn đã gia tăng độ khó rồi mà.

"Đạo diễn ho khan một tiếng, dù rất kinh ngạc, nhưng vẫn trái lương tâm mà nói: ""Mọi người xem, kì thực rất dễ.""

Các vị khách mời khác đều kêu lên ai oán.

Sau khi quay chương trình xong, đạo diễn không chút nghi ngờ bị mọi người xem thường.

Y Trạm lắc lắc tay, chường ngại vật trong trò chơi dựa theo lý thuyết khảo nghiệm cảm giác bình hành, cô tham gia nhiều chương trình trong nhiều năm như thế, tự nhiên là thoải mái, vung quyền chỉ xác suất, chỉ có thể nói là cô rất may mắn.

--- -----

Sau khi xong việc, trước lúc cơm trưa, Tạ Định Phi quyết định một mình đi dạo ngoài bãi cát một lát.

Một tháng bận rộn cuối cùng hợp đồng đã được kí kết, anh cũng có thể thở phào.

Không biết ôm tâm tình gì, anh nhìn một người chơi, thẳng đến lúc kết thúc mới thu hồi tầm mắt.

Động tác của đối phương rất lưu loát và đẹp mắt, khiến những người đi qua không thể rời tầm mắt.

Tạ Định Phi tiếp tục đi về phía trước, nghe sau lưng một hồi hoan hô, độ cong môi cũng trở lên nhu hoà.

Trên toàn thân người trẻ tuổi xinh đẹp phát ra sức sống nhiệt huyết, khiến tâm tình ai cũng chuyển biến tốt.

--- ---Chương trình sẽ thu hai ngày, sau buổi chiều hoàn thành tiến độ liền có thể hoạt động tự do.

Scandal lần này của Lâm Phi và Mộ Thần cũng rất thuận lợi và huyền ảo, nhưng mà đùa lại thành thật, hai người đang qua lại, trong giới giải trí ai cũng biết, chỉ là trong nghề mọi người hiểu lẫn nhau, không công khai.

Đôi tình lữ thật vất vả né tránh truyền thông, đến đảo nhỏ này có thể ôn tồn một chút, mà Y Trạam cũng không phải không biết nhìn, tự nhiên sẽ không làm bóng đèn.

Nhiều người muốn đi bơi, cô cũng không có hứng thú, trong lòng liền nghĩ đi dạo loanh quanh thôi.

Trên đảo, các công trình kiến trúc rất có phong cách, gió thổi vào người, hít sâu một cái cảm giác thật sảng khoái.

Y Trạam ngồi lên chiếc ghế ở khoảng sân rộng, xung quanh có mấy con mèo chạy tới chạy lui, cô đến một tiệm nhỏ phụ cận mua chút cá khô nhỏ.

Lúc này ngồi xuống đã có năm-sáu con mèo vây quanh.

Nơi này mèo đã quen được người lạ cho ăn, vì thế không hề sợ người, mà còn chủ động đòi thức ăn.

Sau khi ăn xong, Tạ Định Phi tản bộ ở khu vực phụ cận.

Đối phương đã đổi sang bộ mặc ở nhà, áo phông màu trắng, chiếc đai đen cùng màu với chiếc váy, dưới chân mang một đôi giày xinh xắn. Mái tóc đen dài được buộc gọn phía sau. Đang được một đám mèo vây quanh.

Không giống với buổi sáng đầy sức sống, bây giờ lại khác là một tia nắng lung linh tĩnh ảo.

Y Trạam cho mèo ăn miếng thức ăn cuối cùng, sờ sờ đầu mèo, tháo ra đồng hồ đeo tay.

Cô chạy đến vòi nước bên đường, xoay người chạm vào tầm mắt ai đó.

Cô liền nhìn lên...

Người đàn ông rất cao, ít nhất phải một mét tám năm, dáng người cao ngất như cây trúc.

Bên ngoài cực kì xuất sắc, dù cho cô trong làng giải trí thấy qua rất nhiều người đẹp, cũng không thể không than thở một câu.

Thích chưng diện là bản tính của con người, Y Trạam tinh tế quan sát đối phương.

Người đàn ông mặc áo sơ mi, cổ áo hơi mở rộng, tay áo xắn tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay màu lúa mạch.

Y Trạm đoán đối phương khoảng trên ba lăm tuổi, bởi vì từng trải nên người đàn ông này có khí chất như vậy.

Quả thật là con người tao nhã sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đăng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 16.2

Ánh mắt giao nhau, Tạ Dịch Phi theo lễ phép cười nhẹ.

Y Trạm cũng cười cười, tâm tình cô đang rất tốt, khó gặp được người đàn ông anh tuấn như thế.

"Đây là nửa còn lại của Trái Đất, cũng không ai biết cô, Y Trạm giơ tay lên vẫy vẫy chào đối phương: ""Xin chào.""

"Nói xong cô mới ý thức được, tại đây, chưa chắc người tóc đen da vàng là người Trung Quốc, vì vậy nói thêm một câu: ""Hello.""

""Hello""

Quả nhiên là người ngoại quốc dễ nhìn.

Y Trạm nhìn đối phương đi tới, trước đây cô đã học tiếng Anh, chỉ tán gẫu thông thường thì không có vấn đề.

Ở một nơi xa lạ, cùng tán gẫu với một người mới quen, là một thử nghiệm tốt, ít nhất có thể khiến con người ta bình tĩnh lại.

Cô đoán là người Anh, hoặc là người đến từ Anh. Bởi vì đối phương phát âm theo cách của người London, thanh sắc trầm thấp ôn nhuận.

Cô chỉ nói theo thanh sắc thường thường, gọi là dễ nghe một chút, nghe đối phương nói, liền cảm thấy rất hưởng thụ.

Hai người ngồi trên ghế dài, cũng không cố định trò chuyện về cái gì.

Thỉnh thoảng những con mèo vừa được cho ăn lại tới cọ cọ chân cô, cô lại cúi người xuống xoa xoa cằm chúng.

Hưởng thụ tiết tấu chậm chậm này...

"Tạ Dịch Phi nghiêng mặt sang: ""Buổi sáng tôi thấy cô ở bãi cát, khi đó cô đang chơi trò chơi.""

""Đúng vậy, nghề nghiệp của tôi là diễn viên, sáng nay tôi ghi hình một chương trình."" Y Trạm nhún vai, ""Mặc dù bây giờ tôi chưa quá nổi danh, nhưng tôi sẽ cố gắng để nhiều người biết đến tôi hơn.""

"Ánh mắt thiếu nữ sáng rực, bên trong con ngươi màu đen là bùng bùng khí thế, Tạ Dịch Phi cười nói: ""Tôi tin.""

""Cảm ơn."" Dừng một chút, Y Trạm lại hỏi: ""Anh làm nghề gì? Ban đầu tôi nghĩ anh là người mẫu hoặc nghệ sĩ đấy.""

Nhưng sau đó nghĩ lại, khí chất không đúng lắm.

"Tạ Dịch Phi che miệng cười: ""Rất xin lỗi, tôi chỉ là một thương nhân thôi.""

Trời bắt đầu tối, Y Trạm mới đứng dậy cáo từ.

Người này ăn nói cùng cử chỉ có tu dưỡng khiến người khác rất thoải mái, phần lớn là cô nói, đối phương nghe.

Vì là tình cờ gặp gỡ, cho nên cô không thấy bị áp lực, cái gì cũng có thể trò chuyện, ngoài ý muốn hai người khá hợp ý nhau.

Cô còn hỏi đối phương mai sẽ ra đây sao. Đối phương trả lời là có.

Ngày thứ hai sau khi quay xong chương trình. Y Trạm ăn xong liền đi dạo. Đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, bên ngoài cửa hàng bày rất nhiều loại hoa hồng đủ màu sắc, kiểu dáng ướt át.

Cô bảo cửa hàng gói cho cô một bó hoa hồng xanh. Không cần bó mà cứ thế cầm trên tay.

Thời gian cô đến, đối phương đã tới.

Y Trạm vẫy vẫy tay với đối phương, sau đó chạy đến tiệm bên cạnh mua cá khô nhỏ.

"Y Trạm đưa bó hoa cho đối phương, sau đó lắc lắc túi cá trong tay:" Hoa tặng anh, cá nhỏ cho mèo. Đều có phần."

"Tạ Dịch Phi cười nhận lấy: "Cô tặng hoa cho tôi?"

"Đi ngang qua một cửa hàng hoa liền mua, ngày mai tôi rời đi rồi, không bằng tặng cho anh." Dừng lại, Y Trạm nghĩ sau này hai người sẽ không có cơ hội gặp mặt."

"Y Trạm ý vào việc đối phương không hiểu, lại dùng tiếng Trung cười nói: "Anh thật cao thật anh tuấn dễ nhìn, ánh mắt xinh đẹp, mũi thật cao, môi rất gợi cảm, nên chắc chắn sẽ được các bạn nữ hoan nghênh."

Tạ Dịch Phi cười cười không nói...

Y Trạm cho là đối phương nghe không hiểu, nở nụ cười, sau đó ngồi xổm xuống cho mèo ăn cá khô.

"Tạ Dịch Phi cúi người nhìn xuống nói: "Cô rất thích mèo sao, lần nào cô cũng cho chúng ăn."

"Y Trạm cũng không ngần ngại gật đầu lên, trả lời: "Cũng không hẳn vậy, chỉ là trong bụng cảm giác khó chịu, bản thân tôi rất ghét cảm giác đó, cho nên có thể cho ăn lần nào liền cho ăn thôi."

Nếu người quen hỏi cô như vậy, cô sẽ chỉ cười cho qua thôi. Chút việc ấy cô lại có thể thoải mái nói với một người xa lạ.

Nói cho người khác phần lớn sẽ bị cười nhạo, hơn nữa cô cũng không muốn đem bi thương lấy cho người khác, từ sớm cô đã có thói quen gánh chịu một mình.

Nhưng sau ngày hôm nay, cô sẽ không gặp lại đối phương nữa, nên không sao.

Bởi vì Y Trạm phải thu thập hành lý, chỉ ngồi một chút tạm biệt đối phương, rồi sớm rời đi.

Tạ Dịch Phi nhìn người đi xa, lại nhìn hoa hồng trên tay, có chút bất đắc dĩ.

"Chuyện tặng hoa không phải là đàn ông chủ động sao?"

Lúc Từ Kiến An đi vào, nhìn thấy ông chủ đang cầm hoa...

Hoa vốn cắm trên bình hoa bị lấy xuống, để lên mặt bàn. Sau đó cắm vào hoa hồng xanh không hề hợp với bài trí của gian phòng, hơn nữa chỉ có một loại hoa...

"Tạ tiên sinh mua hoa sao?" Từ Kiến An nghĩ nghĩ nói: "Trong hoa ngữ hoa hồng xanh mang ý nghĩa định mệnh ta gặp nhau, ngài thực sự rất lịch sự tao nhã."

Tạ Dịch Phi nhìn bình hoa, định mệnh sao?

Anh xoay người đi ra ban công, trên đường chân trời nắng chiều đã rơi.

Nguyện cho chúng ta gặp lại lần nữa....

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 17

Hạ máy bay, chưa kịp điều chỉnh múi giờ, Y Trạm liền đi thẳng tới đoàn phim.

Sau năm ngày nghỉ, nhẹ nhàng qua đi giờ thi cô phải đuổi theo tiến độ quay, theo kế hoạch, cuối tuần đoàn phim sẽ kết thúc.

Buổi chiều ngày hôm sau, Lý Duy đến đoàn phim, còn mang theo đồ ăn mời mọi người. Lăn lộn trong giới giải trí mấy chục năm, Lý Duy làm việc rất cẩn thận.

Y Trạm nhớ lại thời gian vừa tham gia đoàn phim, vị đại diện này của cô có tới một lần, lúc gần kết thúc mới tới lần thứ hai...

Cô cũng biết Lý Duy là tổng giám sát nghệ thuật của công ty Vận Niên, luôn bận rộn với rất nhiều việc, nhưng mà cô cảm thấy vị đại diện này quá yên tâm về cô thì phải.

Lý Duy nhìn Y Trạm diễn mấy phân cảnh, tới một mức độ nào đó mà nói, Y Trạm diễn xuất không kém Triệu Tư Niên, biết Y Trạm thiên phú cao vẫn khiến Lý Duy giật mình, dù sao những người trải qua nhiều năm mới có kỹ năng giỏi như thế, mà Y Trạm chỉ là người mới.

Ly Duy nói chuyện với đạo diễn một lát, nếu là trước khi xem Y Trạm diễn, đạo diễn khen Y Trạm, Lý Duy sẽ cho rằng đạo diễn khen vì nhìn mặt mũi ông, nhưng quả thật Y Trạm xứng với những lời khen đó.

Khó có thiên phú cao, còn có tính tình bình dị, Lý Duy biết con đường toả sáng của Y Trạm ở tương lai.

Chờ đến thời gian nghỉ ngơi, Lý Duy mới gọi Y Trạm.

""Gần đây tôi chiêu mộ một người, cô ấy tên là Vương Ngọc, đã từng là người đại diện của Thẩm Từ Chiêu, chiêu mộ cô ấy, còn mất một phen công phu đấy. Chủ yếu là do tôi quá nhiều việc, sợ không đề ý được cháu, cho nên để cô ấy giúp cháu cũng khá tốt, cháu thấy thế nào?""

Y Trạm run lên, Lý Duy đang lặp lại một lần, cô mới lấy lại tinh thần.

""Cũng không phải là không thể...""

"Lý Duy gật đầu: ""Trước tiên hai người gặp nhau đã, buổi chiều tôi sẽ kêu cô ấy đến khách sạn chờ cháu, tự hai người trò chuyện nhé.""

""Vâng.""

Vừa khóp sao? Người đại diện đời trước của cô, nhân duyên lại tiếp tục chiếu cố cô....

Trên đường về khách sạn, đi qua tiệm cà phê mua cho chính mình một chén, tiện thể Y Trạm mua giúp Vương Ngọc một chén.

Vương Ngọc xem qua tư liệu của Y Trạm, hơn nữa hai người đã gặp nhau trước đây, cũng không còn xa lạ.

Tuy là người mới nhưng rất có thiên phú, bình tĩnh mà xem xét, bất luận là ai làm người đại diện, đều có thể làm cho cô ấy toả sáng.

Dù sao mới đóng một bộ phim, đã có chút tên tuổi, duyên với khán giả không tồi.

"Y Trạm đưa chén cà phê cho Vương Ngọc: ""Tôi tiện đường mua cho chị một chén.""

""Cảm ơn em"" Vương Ngọc nhận lấy, uống một ngụm, ngẩng đầu lên: ""Không bỏ đường, đậm vị hơn, làm sao em biết được khẩu vị của tôi vậy?""

Y Trạm run lên, lúc mua cô không nghĩ nhiều như thế, nhiều năm thành thói quen.

Đúng rồi, kiếp này hai người chỉ hơn người xa lạ một chút thôi.

""Là Thẩm tiên bối nói cho em biết lâu rồi.""

Vương Ngọc nghĩ hoặc nhìn Y Trạm, không biết vì sao, Y Trạm luôn mang lại cho cô một cảm giác rất quen thuộc.

Thêm với việc Nanh Vuốt rất thân cận với Y Trạm,... Kỳ quái, nếu Thẩm Từ Chiêu có quan hệ tốt với Y Trạm, sao trước đây cô chưa thấy qua Y Trạm, cũng không hề nghe Thẩm Từ Chiêu nhắc đến tên Y Trạm bao giờ...

Nhớ đến Từ Chiêu, Vương Ngọc khó tránh khỏi chút buồn đau...

Thời gian Thẩm Từ Chiêu mới xuất hiện, không có điều kiện như Y Trạm, cái gì cũng phải tự dựa vào chính mình, hai người phải trải qua bao nhiêu sóng gió.

Vương Ngọc thờ dãi, thu hồi những suy nghĩ kia, nhìn cô gái trước mắt.

""Tôi chỉ làm đại diện của hai người, một là Thẩm Từ Chiêu, hai chính là em. Tôi đã làm người đại diện cho Thẩm Từ Chiêu mười hai năm, cũng biết được cô ấy vì từng vai diễn, nỗ lực rất nhiều, cho dù là thiên tài cũng cần tôi luyện. Sau này tôi là người đại diện của em rồi, tiềm lực của em không kém hơn cô ấy, tôi sẽ một lòng giúp em.""

Y Trạm có chút cảm động, nửa đời của cô đều gắn với nghề diễn, tình tẻ mà nghĩ, không có nghề nghiệp nào hợp với cô hơn là nghề diễn.

Tiền đồ người đại diện đem đặt trên người cô, năm đó cô còn chưa nổi tiếng, vì kinh tế công ty còn muốn Vương Ngọc làm đại diện cho mấy người khác, nhưng Vương Ngọc không đồng ý.

Liền cứ thế làm đại diện cho một mình cô, được ăn cả ngã về không.

Nhiều năm như thế, trong giới giải trí đã khắc lên nhiều vết tích của Vương Ngọc.

""Cảm ơn chị, em sẽ cố gắng.""

Hai người lần nữa lại sát cánh bên nhau, lần này cô không còn là một người mới không có bối cảnh, phải chật vật như trước, mấy năm nay Vương Ngọc cũng tích lũy được không ít kinh nghiệm và phương pháp, cũng không còn là người mới không chút kinh nghiệm.

Lần này nhất định sẽ càng thuận lợi hơn trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 17.2

Vương Ngọc dùng tâm hơn Lý Duy rất nhiều, hầu như cách ngày sẽ đến đoàn phim một lần, Vương Ngọc mang kịch bản đã nhận đến cho Y Trạm.

Vì đã nhận hai bộ cổ trang, nên nếu lại nhận phim cổ trang nữa, sẽ khó tránh khỏi đem hình tượng cổ hoá, bất lợi cho nghiệp diễn sau này.

Hai người hợp tác nhiều năm như thế, mắt nhìn giống nhau mà kết hợp cũng rất tốt.

Y Trạm xem qua kịch bản cũng đồng ý.

""Đến đây thời gian mê đắm"" là một bộ phim thời thanh xuân, có điểm thiên về văn nghệ, lần này Y Trạm nhận vai nữ chính số một, diễn một sinh viên đại học."

Tuy rằng tình tiết tương đối đơn giản, nhưng thành viên sản xuất chế tác không tồi, đạo diễn khá có danh tiếng, phim truyền hình sẽ chiếu vào mùa hè, đã tính sẵn đối tượng người xem.

Nghĩ đến thực sự rất kĩ lưỡng, tỉ suất người xem sẽ không thấp.

"Sau khi đóng máy ""Tiểu ngạo giang hồ"", tiến vào giai đoạn truyền thông, cuối cùng là một list ảnh đăng lên mạng xã hội."

Lần này đạo diễn chọn dàn diễn viên có nhan sắc giá trị rất cao, mặc dù là phục chế, nhưng không thiếu thanh niên biểu hiện rất chờ mong, còn có kịch bản thay đổi rất nhiều, không khác gì phim mới.

Nữ chính Vân Tiểu là Y Lan Khê đóng, tạo hình đã được truyền thông, nhìn qua mặt này có mười phần giống với phiên bản Thẩm Từ Chiêu đã thủ vai, càng tạo đề tài nóng.

Cánh hoa bay bay, hướng gió biến hoá vi diệu, rất nhiều người đều cảm thấy rất đẹp.

Cùng trang phục nhưng sự cứng nhắc thì đúng không phải một người, quả thật khí chất chênh lệch rất nhiều.

Y Lan Khê không có kỹ năng diễn, chỉ có thể cứng nhắc trong hình, nhưng dù sao cũng xinh đẹp.

Trước đó Y Lan Khê đóng vai chính hai bộ phim, nhưng không tạo được tiếng vang lớn.

"Nhưng lần này là phục chế, sẽ khó tránh khỏi bị so sánh với mấy phiên bản ""Vân Tiểu"" trước đó. Đặc biệt là so sánh với Thẩm Từ Chiêu, bởi gì bề ngoài hai người gần giống nhau, hơn nữa phiên bản của Thẩm Từ Chiêu nổi tiếng nhất."

Khi so sánh, khác biệt liền hiện ra, một thì y như kịch bản bước ra, một thì cứng nhắc bất chước vụng về.

Thuở nhỏ, Vân Tiểu là thiếu nữ thoát tục, không tranh không giành, hiền lành thiện lương, nhưng thân thể không chạy khỏi vận mệnh trêu ngươi.

Y Lan Khê không thể diễn được khí chất này, trái lại diễn ra như sâu như hận.

Phía dưới bài so sánh, có fan đăng ảnh Thẩm Từ Chiêu đóng vai này trong phim, nhất thời tạo lên phong trào hoài niệm Thẩm Từ Chiêu.

""Sau Thẩm Từ Chiêu, trên đời không còn Vân Tiểu nữa.""

Y Trạm cũng nhớ lại kiếp trước đóng vai Vân Tiểu, để diễn được một vai, trước tiên phải hiểu nhân vật, bình tĩnh mà nói cá nhân cô cũng không thích nhân vật này. Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để nghĩ, trong phim mọi hành động của Vân Tiểu rất thánh mẫu, nhưng mà đồng đạo các fan, đại khái là vì nhân vật rất vô tư vĩ đại, nên người khác không đành lòng nắn, chỉ có thể tâm phục khẩu phục.

Vốn rất kì diệu, nhưng Y Lan Khê không thể nào diễn tả được cảm giác này, chỉ có thể làm mặt lạnh, khiến khí chất bất đồng...

Quá dễ dàng biến đen nhân vật.

"Nhưng bởi vì ""Tiểu ngạp giang hồ"" đang là đề tài hot, dù Y Trạm chỉ là vai nữ số hai, nhưng do kịch bản thay đổi, vai số hai cũng khá nổi bật, nhiều đất diễn, ấn tượng."

Y Trạm vào vai Đoạn Thanh Trúc, là một tiểu thư thế gia điều ngoa, ban đầu không hợp với nam chính, sau đó dần dần yêu nam chính, cuối cùng vì cứu đối phương mà chết, yêu nhưng đến cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

So sánh với nữ chính thoát tục, nữ hai càng thêm thân thiện. So sánh với nhân vật Diệp Ly trong phim trước đúng là tương phản.

Rất nhiều người trước là fan của Diệp cung chủ đều bị tẩy não, rõ ràng cùng một người diễn, đều là phim cổ trang...

Nhưng không có nửa điểm cái bóng của Diệp cung chủ.

Bộ phim này phục chế được tranh luận không ngừng, nhất là sau khi chiếu, tỉ suất người xem một đường cao lên.

Tuy rằng người chê nhiều hơn người khen.

Đa phần mọi người cùng bình luận nhận xét, vai nữ số hai Đoạn Thanh Trúc là diễn tốt nhất, mà lại không phải là diễn viên chuyên nghiệp, có thể thấy diễn viên này diễn rất có tâm và cẩn thận.

Mà một người vụng về mô phỏng theo, vĩnh viễn chỉ có thể gọi là mô phỏng.

Cứ như vậy bộ phim chiếu được một nửa. Nữ chính thì bị chê, còn nữ hai cũng mấy diễn viên khác thì nổi lên, được chú ý khen ngợi.

"Con đường diễn xuất của Y Trạm cũng tăng vọt, trước kia ghi hình ""Gặp gỡ người nổi tiếng"" giờ cũng phát sóng, đúng là dẹt hoa trên gấm."

"Chương trình ""Gặp gỡ người nổi tiếng"" đột phá đứng thứ ba, năm nay cũng là chương trình thu hút nhiều người xem trong top."

Chương trình được người ta gọt dưa, sắp xếp lại, phát trên mạng xã hội, mọi người điên cuồng chia sẻ.

Đó là một đoạn đối thoại...

""Y Trạm, rất nhiều người nói bạn rất may mắn, một lần liền nổi tiếng. Bạn nghĩ thế nào?""

"Người được phỏng vấn nhìn vào máy quay nghiêm túc: ""Tôi rất thích từ may mắn này, khán giả nói tôi may mắn, cũng chính là con đường sống muốn tôi càng tiến bộ, tôi sẽ cố gắng, tôi còn từng nghe có người nói tôi là bình hoa, tôi có thể cho đó là khích lệ sao? Dù sao sau này tôi sẽ càng cố gắng.""

"Lần trước tham gia ""Vận động không giới hạn"" được phát sóng, liền được khen ngợi không ngừng. Đầu tiên là tham gia trò chơi rất nghiêm túc, mấy nhiệm vụ đều thứ nhất, thân thể nhỏ nhỏ nhưng sức bật rất tốt, khiến mọi người rất giật mình, nhưng lại không thể chuyển tầm mắt."

Không có ý cướp ống kính, nhưng lại là tiêu điểm để máy quay dõi theo, lão cung mặc nguyên bộ thể thao màu đen quả thật rất huyền ảo.

Này đều quên đi, chương trình còn nói đó là hình tượng đẹp...

Lão cung nghĩ sao? Càng khiêm tốn là kiêu ngạo. Còn cho người khác con đường sống sao? Cô nói chỉ là may mắn, muốn không ngừng tiến bộ, những người giậm chân tại chỗ kỹ năng diễn kém chẳng phải không còn đường sống sao?

"Khiến Y Trạm cảm thấy mặt thộn, các fan của cô lấy biệt hiệu cho cô, bình thường gọi ""Cung chủ"", sau đợt trúng độc kia liền gọi cô là ""Lão cung""

Các nam nghệ sĩ cô từng hợp tác đều bị gọi là tàn phi, bị bắt vào hậu cung, người đẹp ba nghìn chỉ mình ta.

"Cái biệt hiệu này một phần do Lâm Phi, bình thường trên mạng xã hội cứ gọi cô là thêm hai chữ ""Cung chủ""."

Tạ Dịch Phi kết nối weibo (mạng xã hội), anh liền chú ý hai người, một là Triệu Tư Niên, hai là Y Trạm, mỗi lần hai người kia đăng nhập, điện thoại của anh sẽ vang lên âm báo.

Ngẫu nhiên có lúc anh cũng bình luận, tuy rằng bị bao phủ bởi rất nhiều bình luận khác. Tạ Dịch Phi mới đầu không rõ sao lại gọi là Lão cung, sau đó cũng cảm thấy rất kì diệu...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 18

Y Trạm nhận được điện thoại của người đại diện vào lúc đang ăn cơm.

Ba ngày sau là ngày sinh nhật đầu tiên của Thẩm Từ Chiêu sau khi qua đời, nhóm fan tự phát tổ chức hoạt động thăm viếng.

Trước đó Y Trạm nói cô là bạn của Thẩm Từ Chiêu, cho nên đối phương hỏi cô có đi tảo mộ không.

Y Trạm cúp điện thoại, đi đến bên cửa sổ.

Chớp mắt mà thời gian đã qua nửa năm, cô cũng đã thích ứng cuộc sống mới.

Cô vẫn muốn đi tới trước mộ bản thân đặt một nhánh hoa.

Nơi thật tốt để hồi tưởng, ít nhất trên thế giới này có người nhớ đến cô, vết tích cô tồn tại không hoàn toàn bị xóa đi.

Trong nghĩa trang, Y Trạm ngoài ý muốn nhìn thấy Hà Thần Không, đối phương mặc âu phục màu đen, buông hoa ngẩng lên mới nhìn thấy cô, cũng có chút ngoài ý muốn.

""Cô biết Thẩm Từ Chiêu?""

"Y Trạm bình tĩnh trả lời: ""Tôi là fan của cô ấy, cô ấy cũng là tiền bối tôi rất thích.""

"Hà Thần Không nhìn Y Trạm, không biết lại nghĩ gì: ""Tôi chờ cô ở bên ngoài, tôi có chuyện muốn nói với cô.""

Chờ người đi xa rồi, Vương Ngọc lấy bó hoa để vào một khu phía sau, người này đưa tới bó hoa hồng lớn màu trắng, muốn cùng Thẩm Từ Chiêu quan hệ không cạn.

Nhìn lên thê chữ, Vương Ngọc kinh ngạc, quay đầu lại tìm người, nhưng không thấy đối phương.

Thẩm Từ Chiêu và Hà Thần Không qua lại lúc trước khi trình làng giải trí, Thẩm Từ Chiêu không nói cho ai, cho nên Vương Ngọc không biết là bình thường.

Y Trạm nhìn bó hoa, chữ viết rồng bay phượng múa cứng cáp hữu lực.

Quãng đời còn lại thật lâu, rất khó quên em.

Mấy chữ rất ít, nhưng thuật lại nỗi lòng bất tận.

"Vương Ngọc hỏi Y Trạm: ""Em biết anh ta sao?""

"Y Trạm thu hồi tầm mắt, thanh âm không có nửa điểm phập phồng: ""Anh ta là tổng giám đốc của Thành thị, là nhà đầu tư bộ phim ""Tiểu ngao giang hồ"", trước chúng tôi có một lần cùng ăn cơm, tán gẫu qua vài câu.""

"Vương Ngọc trầm mặc, nhìn người trong hình có chút buồn bã, thanh âm trầm thấp: ""Về phương diện tình cảm của em chị không nói gì, nhưng chị muốn nói cho em biết, trong giới giải trí cần dựa vào chính mình, mỗi người đều phải phụ trách với những gì mình tự lựa chọn.""

Người đàn ông kia quyền cao chức trọng, Vương Ngọc còn muốn nhắc nhở vài câu, trong làng giải trí Vương Ngọc cô đã xem quá nhiều người thân bại danh liệt rồi.

""Chị Vương, em đã biết.""

Từ trong nghĩa trang đi ra, Y Trạm liền nhìn thấy Hà Thần Không dựa vào xe hút thuốc.

Người đàn ông này hồi trẻ tướng mạo vô cùng tốt, lúc ấy trong đoàn phim khờn ít cô gái trầm trồ, còn có người hỏi Hà Thần Không có nghĩ đi đóng phim không.

Hôm nay qua tuổi ba mươi, ngày ngó rút đi, ngược lại có một loại sức quyến rũ khác.

Vô cùng đàn ông..

"Hà Thần Không lấy tay dập tắt điếu thuốc: ""Lên xe đi, tôi có lời muốn nói với cô.""

Hai người đến một quán cà phê gần đó, hiện tại Y Trạm cũng có chút tiếng tăm, để tránh phiền toái không cần thiết, chờ phục vụ bung cà phê lên và rời đi rồi, cô mới tháo kính râm xuống.

"Hà Thần Không nhìn cô: ""Lần trước cô hỏi tôi nhìn qua cô thấy ai, hiện tại biết rồi chứ?""

""Tôi không cần biết.""

Cô không muốn nghe người đàn ông bọc bạch nội tâm một chút nào, cho dù là về cô.

Đều là chuyện thóc gạo vùng thối. (Muanho: hih.)

"Đối với câu trả lời của cô Hà Thần Không có chút bất ngờ: ""Câu trả lời rất thú vị, tôi có hứng thú với cô. Nếu cô nguyện ý cùng một chỗ với tôi, tôi sẽ không bạc đãi cô.""

"Y Trạm cổ quái nhìn Hà Thần Không: ""Anh nghĩ bao nuôi tôi? Anh cảm thấy tôi giống Thẩm Từ Chiêu.""

Tên gia hoả này nhiều năm qua cái khác không học, ngược lại bản lĩnh lớn muốn bao nuôi tiểu minh tinh...

Y Trạm nghĩ đến mình chính là tiểu minh tinh kia, có chút buồn bực...

"Đối phương nói thẳng ra, nằm ngoài dự đoán của anh, Hà Thần Không cười cười: ""Cô cảm thấy thế nào?""

""Không được tốt cho lắm.""

Cô không hứng thú cho mình đi làm thể thân. Cũng thật kì quái đi, qua nhiều năm như thế, Hà Thần Không còn dùng phương pháp này nhớ lại tình cũ. Tình sâu như vậy nhưng không phải là đóng phim...

Ở trong lòng Y Trạm điên cuồng gào thét, phải nhìn vào tình cảnh bây giờ, cô kìm nén xúc động muốn chửi người.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 18.2

"Ngón tay Y Trạm gõ xuống đầu gối, gương mặt nói: ""Cũng không phải không thể thương lượng, tuy nhiên một tháng tôi muốn ba chục triệu tiền tiêu vặt, một năm cho tôi đóng năm phim vai nữ một, đầu tư hơn tỷ, cần phải mời ảnh để đóng cùng, đạo diễn cũng phải có danh tiếng chút. Chờ làm được như thế, tôi thấy thành ý của anh, tôi sẽ cân nhắc có uy thân cho anh hay không.""

"Hà Thần Không khó tin nhìn Y Trạm, anh cười nhẹ: ""Cô đang nói đùa với tôi?""

"Y Trạm cảm thấy rất vô tội: ""Chẳng phải anh đang nói đùa với tôi sao? Tôi cũng nói đùa thôi, anh đừng coi là thật, tôi cũng coi là anh nói không thật.""

"Hà Thần Không: ""!!!"

Vì cái gì cảm giác lại giống như thế...

Càng ngày anh càng thấy người đối diện rất giống người kia...

Cũng chỉ có Thẩm Từ Chiêu khiến anh á khẩu không trả lời được, còn cô ấy vẫn bình tĩnh mỉm cười.

""Nếu như anh chỉ nghĩ muốn tôi ở bên cạnh để anh tìm an ủi, tôi khuyên anh đừng như thế. Anh nên giác ngộ buông tay đi, rất lâu không tạo cơ hội, bỏ qua liên viễn mất cơ hội. Anh đem mình thành như thế, cô ấy cũng không biết.""

"Hà Thần Không run lên: ""Nhưng là tôi không cam tâm.""

Đó là một khúc mắc, cho nên trước đó anh không dám đứng trước mặt đối phương, sau khi biết đối phương đã qua đời, lại càng tích tụ khó xoá bỏ.

""Con người đều lạ, người mà yêu anh chiều anh, anh thấy không hiếm lạ, người rời bỏ anh dứt khoát thì anh lại nhớ mãi không quên, kỳ thực không hề cần thiết.""

Y Trạm thấy mình không có thiên phú hàm canh gà, kỳ thực cô muốn nói là: Uy, đừng tự coi thường bản thân.

"Thân thể Hà Thần Không dựa vào phía sau, chậm rãi nhắm hai mắt lại: ""Có lẽ vậy, tôi thường vẫn nghĩ, tại sao cô ấy có thể rời đi thoải mái như thế, không hề níu kéo lấy một câu.""

Ban đầu hai người làm công tác hậu trường, lúc anh không kiên nhẫn, Thẩm Từ Chiêu sẽ nói với anh, kiên trì một lúc nữa thôi hoặc thử lại một lần nữa.

Duy chỉ có lần đó, đối phương không để cho anh kiên trì.

Y Trạ đã đứng lên phải đi, liếc nhìn Hà Thần Không.

""Giữ lại người phải đi là một chuyện không có lời. Người mạnh mẽ sẽ dứt khoát chặt đứt, người yếu đuối trốn tránh trong cái kén, tự liếm láp vết thương. Nếu tình yêu tồn tại, cũng là hai người mạnh mẽ phong hoa tuyết nguyệt, chứ không phải hai người yếu rồi khổ đau hận thù.""

Đã buông tay, cần gì lưu luyến.

Bi thương không tất yếu mỗi người đều biết. Người khác cũng không thể chia sẻ với mình. Cô nhớ ngày đó chia tay, cô không có cảm giác gì, nhưng buổi tối không ngủng rơi lệ, cô cũng không biết vì cái gì.

Rõ ràng cô không hề muốn khóc.

--- -----

Tối hôm đó, một sân rộng vùng phụ cận tổ chức một hoạt động kỷ niệm, trên màn hình lớn không ngừng phát những đoạn ngắn hình ảnh Thẩm Từ Chiêu.

Y Trạ đứng trong đám người, cô thấy rất nhiều người bạn của cô đều tới, trong tay bùng ngọn nến, ánh mắt hồng hồng.

Trong lòng cô cảm thấy khó chịu, ngực cũng cảm thấy khó thở.

Trong đó có người nói muốn người đại diện của Thẩm Từ Chiêu lên bục, Y Trạ kìm không được lên theo.

Người dẫn chương trình nhìn thấy Y Trạ liền sững sốt một chút, gần đây cô một đường thẳng tiến, anh cũng nhận ra.

Y Trạ cũng không rõ mình thế nào liền chạy lên, tuy rằng Vương Ngọc kinh ngạc, nhưng cũng chủ động giới thiệu Y Trạ với mọi người.

""Đây là Y Trạ, bằng hữu tốt lúc sinh thời của Thẩm Từ Chiêu, mọi người chắc hẳn đã nghe qua tên cô ấy."" Cô liền đưa micro cho Y Trạ. ""Rất cục Y Trạ lấy lại tinh thần: ""Xin chào, tôi là... Fan của Thẩm Từ Chiêu, cũng là bằng hữu của cô ấy.""

"Y Trạ nhìn màn hình lớn, hiện tại đang phát đoạn ngắn cô - Thẩm Từ Chiêu đóng vai chính phim ""Tiểu ngạo giang hồ""."

"Người dẫn chương trình nghĩ đến cô đóng vai Đoạn Thang Trúc trong phiên bản mới ""Tiểu ngạo giang hồ"", hơn nữa rất được khen ngợi, nghe nói là vai phiên bản mới duy nhất có thể vượt qua các phiên bản cũ."

""Y Trạ, chúng tôi đều biết cô có tham gia phim ""Tiểu ngạo giang hồ"" phiên bản mới, hôm nay là sinh nhật chị Thẩm, cô có thể diễn một đoạn đau buồn không?""

Y Trạ run lên, Vương Ngọc cũng thật bất ngờ, Y Trạ vừa muốn cự tuyệt, nhưng không nghĩ Vương Ngọc đã đồng ý.

Nhận lấy kiế, Y Trạ hơi nghiêng người nhìn xa xăm.

""Gốc rễ của tu nghiệp là quên mình vì người, Phật viết từ bi vì cứu người, nên trời đã ban tặng cho ta khác với người phạm tục, liền có chuyện ta cần phải làm! Tiên về với tiên, ma về với ma, mà ta, thân Phật cũng không thể quyết định vận mệnh của ta.""

Niệm xong một lời thoại kinh điển....

Mọi người dưới đài đều giật mình, mà Vương Ngọc cũng xem đến ngây dại.

""Sau Thẩm Từ Chiêu, ngoài đời không còn Vân Tiếu.""

Sau một khắc kia, như lạnh buốt sống lưng, càng giống như Thẩm Từ Chiêu sống lại...

Ánh mắt nhiều người dưới đài càng đỏ hơn...

Vào ban đêm, một đoạn video lan truyền trên mạng xã hội, ban đầu chỉ là trên diễn đàn fan Thẩm Từ Chiêu, sau đó có người phát đi.

Vừa đúng hôm nay sinh nhật Thẩm Từ Chiêu, mới đăng video khoảng một giờ, lượng xem đã qua vạn, rất nhiều lời bình luận,

Có người nói Y Trạ muốn mượn tên tuổi Thẩm Từ Chiêu để bay lên, rắp tâm bất lương.

Còn có người nói Y Trạ là fan của Thẩm Từ Chiêu, lần trước tham gia chương trình truyền hình nhảy đoạn kia, là Thẩm Từ Chiêu nhảy múa trong phim, lần này xuất hiện tại hoạt động tưởng niệm không lạ, mà người đại diện của Thẩm Từ Chiêu cũng nói hai người là bạn tốt, không cần tính toán loạn.

Nhưng càng ngày càng nhiều người mắng đạo diễn có mắt như mù, ban đầu còn từ chối phiên bản Thẩm Từ Chiêu đem vai cổ hoá, rất khó tạo đột phá,

rõ ràng là viện cố.

Vì sao Y Trạm không đem vai diễn Vân Tiếu như oán phụ khổ nhiều yêu nhiều hận cũng nhiều. Đạo diễn người đứng ra, ta cam đoan không đánh người mới là lạ.

Đưa ta bằng thanh ngọc khiết, không nhiễm thế tục, Vân Tiếu.

Có người đem đoạn ngắn giống nhau, Y Trạm diễn và Y Lan Khê diễn, so sánh thì thấy khác biệt thật lớn...

Y Trạm không nghĩ tới, ngẫu hứng diễn một đoạn ngắn lại gây tiếng vang lớn như thế, cô không có ý gây lên... Bất quá hiển nhiên Y Lan Khê không nghĩ thế.

Nhưng đã thành như vậy, cũng không có biện pháp. Tỉ mỉ nghĩ kĩ, Y Lan Khê xuất đạo cũng mượn hào quang của Thẩm Từ Chiêu, giờ phải chịu phản tác dụng.

Sáng hôm sau, Y Trạm nhận được điện thoại, Y Chính Hoảng gọi cô về ăn cơm.

Y Trạm thờ dài, người có tiền thật là phiền phức, một chút cũng không hài hoà. Kiếp trước là cô nhi, cô chưa từng phải ứng phó quan hệ gia đình.

Lần này có cả ông bà của Y Trạm, tính như cơm đoàn tụ, cô tìm tòi ký ức của nguyên chủ, hai vị kia có khá nhiều bất mãn với cô.

Y Trạm lại thờ dài, không hài hoà thì kệ thôi, còn hơn không có tiền phải bốn ba vất vả khắp nơi, có tài nguyên tốt như vậy, thì mới có thể tiến nhanh hơn chứ.

Quên đi, coi như một nhiệm vụ trong trò chơi, cố mà làm... Một phó bản thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 19

Y Trạm ngừng bước chân đứng lại ở giữa cửa, trong phòng khách ba thế hệ ngồi quay quần tập trung một chỗ, tình cảm hòa thuận hưởng thụ niềm hạnh phúc gia đình.

Đại khái cô vĩnh viễn bị gạt bỏ ở phía ngoài những cuộc vui hợp mặt gia đình kiểu này.

Hoàn toàn không hợp chỉ làm người ngoài cuộc.

Trước đây, Y Trạm là cô bé vừa kiêu căng lại vừa yếu đuối, đại khái là có thương tâm mà không tức giận. Thế nhưng vào giờ khắc này, cô lại không có bất kỳ cảm giác gì, cũng không muốn phá vỡ phần tình cảm lạnh nhạt này.

Cách xuất hiện có thể không được khen ngợi nhưng lại có thể giảm bớt được rất nhiều phiền toái.

Nửa năm qua, cô vẫn liên tục đi đóng phim ở bên ngoài, khoảng thời gian có mặt ở nhà tính tổng lại vẫn chưa đến một tuần, ngoài mặt đối với người trong nhà có vẻ như là bình an vô sự, nhưng vào giờ phút này Y Trạm lại có một loại linh cảm xấu.

Rất ít khi cô có linh cảm, thế nhưng mỗi một lần đều rất chính xác.

Bạch Bình liếc mắt nhìn lướt qua người đang đi vào, nhẹ nhàng đưa tay đặt lên bụng của chính mình, có cảm giác bà không còn khiêm tốn giống như trước đây nữa, ở giữa vùng lông mày không che giấu được sự vui vẻ xuân phong đắc ý, giống như là bỗng dưng bà ta không có gì phải sợ nữa vậy ...

“Ông nội, bà nội, cha, dì, con về rồi.” Y Trạm chủ động mở miệng chào hỏi.

Người đứng lên trả lời đầu tiên chính là Y Trác Vĩ.

“Cuối cùng cháu đã về rồi, cả nhà đang chờ cháu về để cùng ăn cơm, gần đây công việc của cháu có bận nhiều không?”

Y Trạm khẽ nở nụ cười, mở miệng nhàn nhạt nói: “Cũng có một chút, chiều nay cháu có công chuyện, sau khi giải quyết xong lập tức chạy ngay về nhà.”

Khoảng thời gian được nghỉ ngơi giữa hai bộ phim là mười ngày, Y Trạm chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt nhưng lại nhận được chỉ thị mới của ông chủ.

Bộ phim “Sóng ngầm” ba tháng sau sẽ bấm máy, nói cách khác sau khi cô quay xong bộ phim truyền hình này sẽ không có thời gian nghỉ xả hơi đã phải tiếp tục đi quay bộ phim khác.

Chiến đấu từ dòng phim truyền hình chuyển sang chiến trường màn ảnh rộng.

Thời gian chuẩn bị cho bộ phim “Sóng ngầm” kéo dài hai năm dài đằng đẵng, tất cả các cảnh quay đều được lựa chọn những bối cảnh tuyệt nhất, số tiền đầu tư lên đến hàng trăm triệu, diễn viên chính kiêm nhà sản xuất Triệu Tư Niên không những đặt ra yêu cầu cao đối với cô mà ngay cả với những người khác cũng sẽ không hạ thấp tiêu chuẩn,

Y Trạ có bốn mươi giây múa đơn, Triệu Tư Niên nói có thể không dùng diễn viên múa thay thế, cho nên Y Trạ không thể làm gì khác hơn là khổ luyện tập múa.

Trong thời gian mười ngày nghỉ ngơi này cơ bản đều phải tập trung vào rèn luyện hình thể, hơn nữa ông chủ Triệu cũng đã từng nói, cho dù là trong khoảng thời gian ở trường quay đóng phim nhưng mỗi tuần vẫn phải duy trì ít nhất ba lần tập luyện, mỗi lần học ba tiếng múa ballet theo chương trình học.

Thật may là dòng phim đô thị không giống với dòng phim cổ trang mỗi ngày quay phim đều phải hóa trang mất hơn hai tiếng đồng hồ, cũng không cần phải treo người trên cáp treo, tập trung làm việc nhanh đúng là có thể có thời gian.

Y Trạ cảm thấy rất buồn bực, gần đây ở nước ngoài Triệu ảnh đế tham gia nhiều chương trình điện ảnh vậy mà vẫn lúc rảnh rỗi vẫn còn có thể quan tâm đến cô, bàn tay vươn quá dài mà, cũng không cần phải tận tụy với công việc đến thế chứ ... Hơn nữa chỉ cần thành quả mà hoàn toàn không chút cân nhắc đến mức độ khó của nhiệm vụ lớn nhỏ cùng với những động tác yêu cầu ở mức cao.

Thân chỉ là một diễn viên nhỏ chẳng lẽ cũng không có quyền phát biểu hay sao?

Được rồi, tạm thời là không có.

Mỗi lần Y Trạ bước chân từ phòng tập múa đi ra ngoài thì trang phục cũng đều ướt sũng, so với việc phải quay phim với cường độ lớn hơn ở trường quay, trong thâm tâm cô tình nguyện treo người trên cáp treo hàng tiếng đồng hồ.

Nhưng mà cũng không phải không thu hoạch được gì, người đại diện nói khí chất bước đi của cô tốt hơn rất nhiều.

Lưu Tinh khá là bất mãn: “Có thể bạn bị cái gì chứ, nhất định cháu coi thường việc chúng ta đến đây, cho nên mới để chúng ta phải chờ đợi cháu lâu như vậy?” Dừng một chút, quay sang nhìn về hướng khác rồi mới lại tiếp tục nói: “Bà cũng không muốn tiếp tục nói về cháu nữa, hôm nay là một ngày tốt lành đừng có làm hứng thú của mọi người, đi của cháu đi bệnh viện phát hiện có thai, đã hai tháng, cháu sắp có thêm một người em trai rồi, sau này chú ý thêm một chút.”

Sau khi Y Trạ thấy ngạc nhiên cũng bừng tỉnh hiểu ra, chẳng trách lúc vừa mới về đến nhà cô cảm thấy đáng về của Bạch Bình có gì đó khác với ngày thường.

Ghép các tình tiết với cũng thấy hợp lý ... Điều dưỡng thân thể lâu như vậy, qua tuổi bốn mươi cuối cùng cũng được toại nguyện ... chỉ cần sinh được con trai sẽ trở thành hòn ngọc quý.

Y Trạ mở miệng chân thành nói: “Dì Bình, con chúc mừng dì, không bao lâu nữa thì con sẽ có thêm một em gái hoặc em trai.” Dừng lại một giây rồi cô nói tiếp: “Bà nội, cha nói với con năm rưỡi có thể về đến nhà, lần sau con sẽ đến sớm hơn một chút.”

Tâm tình Y Chính Hoàng rất tốt, lên tiếng giải thích giúp con gái: “Mẹ, đúng là con nói đồng ý với Y Trạ năm rưỡi đến là được.”

Lưu Tinh nghe con trai bà nói như vậy, há miệng mắc quai nhưng cũng không nói thêm điều gì nữa.

Trước đó Y Trạ cũng đã tìm tòi một chút ký ức của nguyên chủ, cảm thấy có chút buồn cười.

Lúc Y Trạ còn nhỏ, hai ông bà vẫn rất thương yêu cô cháu gái nhỏ duy nhất này, tựa như là xin gì được nấy.

Mặc dù lúc đó Lưu Tinh không hợp tính với con dâu nhưng ngược lại với cháu gái thì không như vậy.

Nhưng mà đến khi hai mẹ con Bạch Bình đặt chân vào cửa, tất cả đều bị đảo lộn không còn giống như trước đây, đặc biệt là sau sự kiện Y Lan Khê đỡ cho Y Trạ một đao. Thấy vọng ngày càng chồng chất, đã vậy Y Lan Khê lại ở bên cạnh tự hạ thấp bản thân. Lưu Tinh càng ngày càng cảm thấy Y Trạ không hiểu chuyện, cảm thấy tính tình của Y Trạ càng ngày càng ngang ngược điều ngoa, bà ta cảm thấy tính cách đó không còn hợp không còn phải tiếc nuối gì nữa.

So sánh với nhau, thái độ cung kính hèn mọn của hai mẹ con Bạch Bình, dĩ nhiên là hợp tâm ý hơn rồi.

Tại thời điểm mỗi lần xảy ra tranh chấp giữa hai cô cháu gái, Lưu Tinh thường xuyên đứng ra làm người chủ trì công đạo, nhưng mà cũng chỉ nói đi nói lại mấy câu nói kia.

Về mặt đây thất vọng chất vấn: “Y Trạ, Lan Khê là chị gái của cháu, nếu không phải lúc đó Lan Khê liều mình xông ra cứu cháu, không biết giờ phút nào cháu sẽ như thế nào nữa, làm sao cháu có thể vong ân phụ nghĩa? Chỉ có chút chuyện như vậy mà cũng không chịu nhún nhường lại còn tính toán chi lý? Thật uổng công những năm qua chúng ta yêu thương cháu!”

Trên bàn ăn, mọi người ngồi xung quanh khiến cho Bạch Bình trở thành tiêu điểm, tất cả mọi người ai cũng khâm trọng.

Mộ Vũ Trạch sắp là con rể của nhà họ Y hôm nay cũng có mặt ở đây, mới ban nãy anh vẫn lo lắng chuyện Bạch Bình có thai sẽ trở thành đòn công kích mạnh đối với Y Trạ, nhưng bây giờ chứng kiến cô vẫn có thái độ bình tĩnh đúng là nằm ngoài dự liệu của anh.

Càng ngày anh càng không hiểu nổi con người của Y Trạ, ngay khi bước chân vào nhà tắm mắt của cô chỉ giao tiếp lướt qua một lần, sau đó không một lần nhìn lại.

Vào giờ phút này Y Trạ đang tập trung tinh thần ăn cơm, mặc dù cso một số người sẽ làm ảnh hưởng đến khẩu vị của cô, nhưng đúng thời điểm này cô thực sự cảm thấy rất đói, hơn nữa ... Phải ăn no mới có thể chiến đấu.

Lưu Tĩnh vẫn nhìn Y Trạ, đợi đến khi nhà bếp dọn sạch sẽ chén bát trên bàn ăn, đồng thời đặt đĩa trái cây và một vài món điểm tâm ngọt, rồi cuộc cũng không kìm nén được con tức giận.

Lúc ban đầu ý định của bà ta là chờ đến khi Y Trạ mắc lỗi thì sẽ thực hiện kế hoạch bắt con tép thả con tôm, nhưng bà ta không nghĩ tới ngày hôm nay Y Trạ lại có thể đặc biệt giữ được bình tĩnh, khiến cho bà ta nảy sinh một loại dự cảm xấu.

Nếu giống như ngày trước thì cũng coi như xong, thế nhưng bây giờ lại không xảy ra tình huống gì theo nhận định ban đầu, trong bụng Bạch Bình đang mang thai chính là cháu trai đích tôn của nhà họ Y, nếu như toàn bộ tài sản công ty đều phải để lại cho Y Trạ, vậy thì Y Lan Khê và cháu trai đích tôn của bà ta phải làm thế nào ...

Trong lòng bà ta suy nghĩ tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra, sự việc của nhà họ Y dựa vào cái gì lại để cho nhà mẹ đẻ của Tần Tiếc nhúng tay vào, nói đi thì cũng phải nói lại, gần đây tình hình tài chính nhà họ Y cũng không được tốt cho lắm ... Cần phải kết thông gia để truyền vào sức sống mới.

Mặc kệ nhìn từ phương diện nào, Y Trạ chính là sự lựa chọn hợp lý nhất.

“Y Trạ, cháu gần mười chín tuổi rồi, không đi học chuyên ngành gì thì cũng không thể hồ đồ mãi như thế được, cháu xem chị gái cháu cũng không có giống như thế.”

Y Trạ nhìn lại bản thân mình: “Có cái gì không giống sao?”

“Lan Khê đã học chuyên ngành của mình, hơn nữa cũng đã đính hôn, bây giờ chúng ta hoàn toàn không cần phải lo lắng cho con bé nữa.”

Ngon tay Y Trạ gõ gõ vào đầu gối. Đúng rồi, Y Lan Khê đã từng tham gia khóa học diễn viên ở học viên Điện Ảnh, mặc dù không phải là học hệ chính quy.

Về phần Mộ Vũ Trạch ... Thôi bỏ đi, về người này dùng một câu cũng không nói hết được, cô vẫn giữ nguyên ý kiến của mình.

Cho nên ý là gì? Là muốn khuyên cô nên tiếp tục đi học hay là khuyên cô lập gia đình sớm đây? Y Trạ cũng không muốn lãng phí thời gian suy đoán mấy vấn đề vớ vẩn này, cứ chờ để đối phương tự công bố đáp án.

Lưu Tĩnh mở miệng nói với giọng điệu đối xử chân thành: “Cháu cứ như thế này mãi cũng không phải là biện pháp tốt, bà nghe nói con trai thứ ba nhà họ Hà rất có thiện cảm đối với con, đầu tiên cháu có thể cùng cậu ta gặp mặt tiếp xúc nhiều một chút, người của nhà họ Hà cũng được coi là đứng đắn, kết thân với nhau là có của ăn của để.”

Trúng phóc, quả nhiên không phải là có ý tốt gì.

Y Chính Hoảng nhú nhú mày: “Mẹ, Y Trạ còn nhỏ.”

Lưu Tĩnh không thêm đề ý đến mà đáp lại: “Cho nên mẹ mới nói sẽ tiếp xúc trước, đến một khoảng thời gian thích hợp có thể giống như Lan Khê, tổ chức bữa tiệc đính hôn trước là được, sau hai năm nữa chờ Y Trạ học xong chuyên ngành đã chọn thì hai người tổ chức kết hôn cũng không muộn, mẹ chỉ là muốn điều tốt cho con bé thôi.”

Trong đầu Lưu Tĩnh suy nghĩ tính toán vang lên đồm độp, gần đây tập đoàn Y thị đang có ý định cùng hợp tác với nhà họ Hà, nhưng mà tình hình đối tác thì lại có vẻ rất ít hứng thú với sự hợp tác này, dù sao về thực lực tài chính giữa hai bên cũng không thể nào ngang nhau.

Nếu như hai nhà kết thân làm thông gia, không khác nào sẽ thúc đẩy giao dịch này thành công, mà đối với Y thị vô cùng hữu ích.

Cùng hợp tác với nhà họ Hà chắc chắn Y thị sẽ được nâng lên một tầm cao mới, nguy cơ hiện tại đang phải đối mặt sẽ được giải quyết, sau này cũng sẽ không bị nhà họ Tần quàn chế, quan trọng nhất là đẩy được Y Trạ ra khỏi nhà sẽ không còn người nào tranh giành tài sản với cháu trai đích tôn của bà ta được nữa.

Một mũi tên bắn trúng ba con chim.

Mộ Vũ Trạch suy nghĩ một chút, con trai thứ ba nhà họ Hà, tên đó không phải là một dang công tử bột hay sao? Hơn nữa cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi ...

Anh nhú nhú cặp lông mày.

Ở một nơi nào đó, vị tam thiếu gia nhà họ Hà được người ta nhắc đến tên lập tức hất xị hơi một cái, cảm thấy không có cách nào giải thích được.

Y Trạm liếc mắt nhìn không phát ra tiếng cười, đây là quang minh chính đại đánh chủ ý muốn bán cô đi hay sao? Lại còn có thể dùng cái giọng điệu tình thâm khuyên nhủ nữa chứ.

Muốn nuốt gọn cũng không phải là quá lộ liễu hay sao chứ?

Nhưng mà đối phương chỉ nói chung chung chứ cũng chưa làm rõ vấn đề, cô vĩnh viễn sẽ không để cho bản thân mình trở thành một món ăn trong mâm của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 20

Trước kia Y Trạm cũng không bao giờ vì lợi ích gia tộc mà chịu thiệt, giờ đây cô cũng không muốn thay đổi.

Cùng với cô không hề tức giận, chỉ là cảm thấy rất buồn cười. Nói thì vậy, nhưng họ suy tính những gì, cô ngốc hay sao mà không biết.

Vì cái gọi là lợi ích gia tộc?

Y Trạm nghiêng đầu nhìn Y Lan Khê, chắc chắn quyết định đó, không thiếu sự trợ giúp của vị này.

Chị gái của cô, đầu óc tuy không quá tốt, nhưng tâm cũng không nhỏ...

“Đối phương như vậy với cô, thì sao cô có thể không đổi lại một chút “tình nghĩa chị em thắm thiết”?”

“Y Trạm suy tư nói: “Cha, mọi người hiểu lầm rồi, con cùng Hà tiên sinh không thân, ngài ấy là nhà đầu tư phim, lúc đó tới kiểm tra tiến độ, lúc đó chị cũng ở đó, giữa con và ngài ấy có chút không thoải mái, may có chị tới giải vây.”

Chị nói với Hà tiên sinh, con ở nhà bị mọi người chiều đến hư hỏng, tính tình cao ngạo vô lễ, cho nên Hà tiên sinh không nên tính toán với con.

“Như thế nói thành, chị và Hà tiên sinh rất hợp duyên. Em không thể xinh đẹp và ôn trọng như chị, sau đó Hà tiên sinh có vài lần tìm em, đề tài tán gẫu đều nói liên quan đến chị, Hà tiên sinh rất để ý tới chị, hỏi rất nhiều chuyện tình về chị, Hà tiên sinh biết chị đã đính hôn, nên mới vòng vèo tìm tới em, làm mọi người hiểu lầm””

Hà tiên sinh a, tại ngài đã khơi ngòi, nên không thể trách tôi a.

Cô biết những người này không thể tìm Hà Thần Không đổi chất.

Hà Thần Không lại hất hơi hai cái, anh xoa xoa mũi, hôm nay sao vậy nhỉ? Anh có dự cảm không tốt.

Một phen nói xong, không khí liền trầm xuống.

Đã có hôn ước, lại có người đàn ông khác để ý, vẫn là chuyện không hay... Hơn nữa vị hôn phu lại ngồi ngay chỗ này.

“Y Lan Khê tức giận nhìn Y Trạm: “Em nói bậy. Sao em dám nói xấu chị lung tung như vậy?””

“Y Trạm giật mình: “Chẳng lẽ chị không thay em xin lỗi sao? Chị không cần khẩn trương như vậy, chị cùng anh rề rề tình sâu, anh rề rề sẽ không hiểu lầm. Hà tiên sinh là tự nguyện. Nhưng người ngài ấy thích là chị, em không muốn làm thế thân, hơn nữa Hà tiên sinh cũng sẽ không đồng ý...””

“Luru Tình nhăn mi: “Tại sao có thể như vậy?””

Nếu người vị Hà tiên sinh kia vừa ý là Y Lan Khê, vậy thì chuyện kia khó làm rồi.

“”Lan Khê, sao trước mặt người ngoài con có thể nói em gái mình như vậy? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?””

Cứ thế mà Hà Thần Không biết tính cách Y Trạm, sẽ càng không dễ tiếp nhận Y Trạm, mà đối phương càng không ngốc. Ai sẽ lấy một cô gái bỏ nhà trốn đi, kiêu ngạo ương bướng chứ.

Trước đó Luru Tình nghĩ Hà Thần Không coi trọng Y Trạm, vậy thì thật có phúc, nhưng nếu đối phương coi trọng Y Lan Khê dịu dàng hiền lành, hiểu lễ nghĩa có tri thức cũng là bình thường.

Dưới đáy lòng Lưu Tình thờ dài, nếu Y Lan Khê chưa đính hôn với Mộ Vũ Trạch thì tốt biết bao, thật là đáng tiếc a...

Mộ gia tuy cũng thuộc hàng giàu có, nhưng so với Hà gia thì không cùng tầng lớp. Mộ Vũ Trạch cũng đẹp trai chu đáo, nhưng so với Hà Thần Không thì không cùng cấp bậc, mà đằng sau Hà Thần Không là cả một công ty lớn...

Nhưng đã muộn mất rồi...

Y Lan Khê có miệng mà khó trả lời, cô đúng là đã nói với Hà Thần Không một chút... Khi đó cô nhìn Hà Thần Không có vài phần để ý Y Trạ, liền không cam lòng, rõ ràng cô mới là vai chính.

“Sau khi công chiếu “Tiểu ngạo giang hồ”, không ngừng có người đem hai người ra mà so sánh, trước đây Y Lan Khê cô luôn được làm tâm điểm, mà bây giờ cục diện chợt thay đổi, làm sao cô có thể tiếp thu được.”

Cô tuyệt đối sẽ không để bản thân phải núp dưới cái bóng của Y Trạ một lần nữa.

Y Lan Khê biết được, Hà Thần Không mấy lần mời Y Trạ đều bị từ chối, cô mới nghĩ đến một chiêu, nói cho Lưu Tình biết Hà Thần Không có hảo cảm với Y Trạ, sau đó thêm vài lời, Lưu Tình liền động tâm tư.

Tuy rằng Y Trạ được gả đến Hà gia thì quá tiện nghi.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, cũng chỉ như thế, Y Trạ sẽ không thể tiếp tục tranh giành với cô và đứa nhỏ trong bụng mẹ cô.

Hiện tại Y Trạ trở lên thông minh, giờ cô đoán không ra tâm tư của Y Trạ, còn Hà gia bên kia, gia quy rất nghiêm, sẽ không cho dâu con lộ diện bên ngoài, như vậy việc đóng phim của Y Trạ sẽ ngưng hẳn, cũng sẽ không gây khó chịu cho cô nữa.

Hà Thần Không nổi danh ngang tàng, cả Hà gia đều phải chấp nhận tính tình của anh ta, sau này hai người chưa hẳn đã hợp nhau. Suy nghĩ lại bản thân đã có Mộ Vũ Trạch, trong lòng Y Lan Khê mới dễ chịu hơn một chút.

Cô nhất định phải hơn Y Trạ, dù bất kể ở phương diện gì. Cô mất nhiều năm như thế để lấy lòng mỗi người, sao có thể trở về nguyên hình được.

Y Lan Khê còn nhớ rõ lúc còn nhỏ đi qua nhà ở hiện tại, cha cô ngồi trên ghế xem sách, còn có một cô bé mặc váy áo như tiểu công chúa chơi đùa bên cạnh.

Tốt đẹp như một bức họa.

Lúc đó cô chưa thấy cô công chúa nào xinh đẹp như vậy, còn có một ngôi nhà đẹp như thế, cảm giác như một câu chuyện cổ tích.

Từ khi đó, Y Lan Khê cô liền thế cô nhất định phải ở trong phòng đẹp như vậy, được mặc quần áo xinh đẹp như vậy. Cô cùng mẹ mất nhiều năm tâm tư như thế, mới trở thành chủ nhân của cái nhà này... Cô không thể để Y Trạ đoạt đi tất cả được.

“Mộ Vũ Trạch biết ngọn nguồn mọi chuyện, trong lòng thấy không thoải mái, liếc nhìn Y Lan Khê, giọng có chút lạnh: “Lần sau nếu chưa rõ ràng đừng nói lung tung, cho dù là em không thích, cũng không thể nói Y Trạ như vậy với người ngoài.””

“Y Chính Hoàng cũng không tán thành: “Dù sao Y Trạ tuổi còn nhỏ, bây giờ nói chuyện này còn quá sớm, đã là hiểu lầm, chúng ta không nói nữa, ăn cơm tiếp đi.””

Móng tay Y Lan Khê đâm vào da thịt, không nói gì nữa, cuối cùng vẫn là Bạch Bình nói câu chuyện về việc mang bầu, không khí lúc này mới hoà hoãn hơn.

“Lưu Tình nhìn Bạch Bình uống canh xong, thân thiết nói: “Ngày mai mẹ sẽ qua chiếu cổ con, dù sao con cũng có tuổi rồi, mang bầu khó giữ, vì giữ thai tốt nhất con nằm ở trên giường thôi, lần này vì đứa bé con đành chịu uỷ khuất. Ban đầu cũng vì mang thai mẹ mới cho con vào cửa, chẳng ai nghĩ tới, đứa nhỏ kia duyên phận quá ngắn, nhưng tất cả đều đã qua, lần này tự mẹ chăm nom, nhất định đứa nhỏ sẽ không có chuyện gì.””

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 20.2

Nhắc đến chuyện trước kia, sắc mặt Bạch Bình có chút khó coi, nhưng vẫn cười đồng ý.

Ngoại trừ đi tắm đi nhà vệ sinh là nằm, nhưng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lưu Tình hài lòng gật đầu một cái, tuy cô con dâu này xuất thân không tốt, nhưng lại nghe lời hiểu chuyện còn hiếu thuận, không giống với Tần Tích...

Y Trạm nghiêng ngắ, Bạch Bình lớn bụng lên mới được vào cửa, này cũng khó trách sao Luru Tỉnh lại đồng ý, nhưng sau đó lại bị sảy thai...

Nếu Y Lan Khê có một nửa thủ đoạn của mẹ cô ta, sợ hiện tại Y Trạm cô cũng không yên.

Hôm sau Y Trạm rời nhà ra ngoài, giải thích với cha rằng ra ngoài thuận tiện cho việc đóng phim, ở đó gần chỗ quay hơn nhiều.

Bạch Bình mang thai, Luru Tỉnh luôn nhìn chăm chăm, tốt nhất là cô chuyển ra ngoài cho tự tại, hơn nữa mặc dù Bạch Bình nằm trên giường, cũng không thể đảm bảo không có gì xảy ra. Cô không nghĩ nhảy vào vùng nước đục đó đâu.

Tốt nhất là nhắm mắt làm ngơ...

"Địa điểm quay phim ""Thời gian đắm chìm"" ở gần một trường đại học, vừa mới nghỉ hè, sinh viên đều nghỉ nên trường học rất trống trải."

Nam Nhất Hào là người đạo gần đây khá nổi tiếng, hai mươi tư tuổi, là người mẫu đôi nghề sang diễn viên, chân dài, đẹp trai giá trị cao, hai người hợp tác đóng cặp đôi thanh xuân.

Cảnh quay là một con đường nhỏ, hai bên cây cối xanh tươi, một nam đeo một nữ trên chiếc xe đạp đẹp như một bức họa.

Nữ chính nghiêng người, ánh mắt chăm chú nhìn nam chính, toàn bộ là một màu hồng mộng mơ. Trên mặt mang theo nét thanh xuân tươi trẻ thu hút ánh mắt người xem.

Như trong nháy mắt trở về thời thanh xuân...

Y Trạm diễn thực sự quá tốt, không hề có cái bóng của vai diễn trước đó. Ma nưc thủ đoạn ác độc, nữ hiệp trượng nghĩa hào phóng, nữ sinh thanh xuân tươi trẻ.

Mỗi vai diễn đều thể hiện đúng sắc thái tâm lý, cũng làm người xem ấn tượng sâu sắc. Trên mạng xã hội, rất nhiều bình luận được đăng.

Công chúa chân dài: Lão cung, mỗi vai diễn là một sắc thái khác nhau, ta muốn gả cho người, lão cung ghen lời, mau hôn ta a.

Thị nữ thiếp thân của Cung chủ: chúc mừng cung chủ lại thu hoạch một mỹ nhân...

Diệp Ly là tức phụ của tôi: màn hình bị tôi phun bắn, tôi lại đang phải liếm khô đây.

"Cà chua đi ngang qua: vị công chúa chân dài đang đứng đầu ời, tôi vừa vào trang cá nhân của bạn, người một nam nhân mà lại uỷ thân thế sao? Nếu như thế ta cũng không rụt rè, ta sẽ chặn bình luận của người, sau đó mọi người sẽ có cơ hội, mọi người mau khen ta a.""

Quý Vi vừa bình luận xong, thân thể dựa về đằng sau, liền cảm nhận có một người đàn ông phía sau.

Cô liền nghiêng người nhìn...

Thật muốn che mặt gào thét, ai có thể nói cho cô biết Tạ tiên sinh đứng ở sau lưng cô từ bao giờ...

Cúi đầu nhìn xuống sàn, a, sàn trơn bóng không hề có một khe hở nào để có thể chui xuống.

A.... hình tượng của cô a, cô là trợ lý hành chính làm việc hiệu suất cao, không phải là người làm việc riêng trong giờ làm việc.

"Tạ Định Phi nhân nhậ hỏi: ""Vì sao các cô đều gọi cô ấy là... Lão cung?""

Trời ơi, nhất định là cô nghe nhầm, vấn đề vô bổ như vậy lại do ông chủ hỏi, hơn nữa lại dùng giọng điệu nghiêm trang như vậy.

"Quý Vi không biết tâm tình lúc này của mình là gì, cùng ông chủ giải thích nghĩa của từ ""Lão cung"", thuận tiện bí mật đem khoe ảnh thần tượng của mình..."

Ông chủ nghe xong, như có chút suy nghĩ gât đầu một cái, nhìn ông chủ xoay người bước đi, nguy hiểm quá, cô cảm giác như mình mất cả nửa cái mạng...

Mọi người trong đoàn phim đều tràn đầy bất ngờ.

Y Trạm yên lặng không nói, chỉ cảm thấy ngỡ ngàng... Sao định đến mà không cho trợ lý gọi thông tin trước.

Trên mặt Triệu Tư Niên bình thản, một nhóm hậu trường với các diễn viên quần chúng thét cả ra tiếng.

Đây là Triệu ảnh đế sống sờ sờ a! Vô cùng chân thật. Khí chất đặc biệt. So với trong phim đẹp trai hơn rất nhiều.

Triệu Tư Niên nhan nhậ nói: "Tôi chỉ đến xem tiến độ một chút, ngồi một bên là được rồi."

Đạo diễn bảo trợ lý lấy một cái ghế, Triệu Tư Niên không nói gì thêm, đeo kính mát ngồi dưới một cây dù lớn, trên gối là một tập ảnh dày cần kí tên, tay không ngừng kí, mắt lại chăm chú nhìn vào màn hình quay.

Cảnh này phải đợi khoảng một tuần, đạo diễn theo dõi dự báo thời tiết, biết chiều sẽ có mưa, nên đã sớm chờ.

Diễn cảnh mưa yêu cầu kĩ thuật nhiều, mưa lớn hay nhỏ, nắm chặt thời gian, đèn chiếu đều đã bố trí xong.

Cho nên một lần liền thành công, không thì rất phiền phức.

Cảnh này nữ chính đứng dưới mưa ở thao trường tỏ tình với nam chính, không thể dùng vòi nước phun xuống tạo mưa vì sẽ không đúng không khí cảnh quay.

Trận mưa này thật sự khó có được.

Hiện tại đã cuối thu, Y Trạm chỉ mặc một bộ váy trắng, con người đen nhánh phản xạ ánh đèn đường, nhìn có chút chói mắt.

Cô chạy nhanh đến, vươn tay ôm lấy người ấy từ sau lưng.

"Nếu anh hỏi em 'Lá khô có tác dụng gì?', em sẽ trả lời 'Lá khô tẩm bỏ cho đất bị bệnh'. Nếu anh hỏi em 'Sao cần có mùa đông?', em sẽ trả lời 'Mùa đông để tích lũy năng lượng tạo lá mới'. Nếu anh hỏi em 'Lá cây sao xanh biếc như thế?', em sẽ trả lời 'Vì sao ư? Đương nhiên bởi vì chúng tràn đầy sức sống.' Nếu anh lại hỏi em 'Sao mùa hè lại phải kết thúc cho mùa khác tới', em sẽ trả lời 'Vì để toàn bộ lá xanh có thể chết đi'. Cuối cùng anh hỏi em 'Cô gái bên cạnh anh đã đi nơi nào?', em sẽ trả lời 'Anh sẽ không thấy cô ấy. Bởi vì cô ấy đã ở trong lòng anh. Em, không ở trong thế giới của anh, đang đợi anh bao trùm.'"

Đến câu cuối, là lớn tiếng nhưng run rẩy nói ra, mang theo âm rung rất nhỏ.

Mối tình đầu của cô gái, đầy khản trương, sợ hãi, chờ mong cùng vui sướng, tâm tình thay đổi từng cái một, đến cuối cùng là bất cứ giá nào cũng phải nói ra.

Nam chính quay đầu, hình ảnh liền dừng lại.

"Cut!"

Đạo diễn vừa nói xong, trợ lý liền xông lên mở ô, che cho hai diễn viên chính.

Triệu Tư Niên gạt mình, tay cô sức một chút, gạch một đường, làm hỏng bức ảnh.

Hai tay anh nắm chặt, có điều suy nghĩ nhìn cô gái đứng trong mưa.

Hôm nay nhiệt độ khoảng năm - sáu độ, gặp mưa như vậy, không chú ý sẽ bị cảm mạo. Sau khi khoác áo rét, Lạc Nhất Hào (muanho: chương trước muanho bị nhầm, anh nam chính tên là Lạc Già chứ không phải Nam Nhất Hào, nhưng muanho không biết chuyển từ Già thế nào, đành để tên như vậy) quay đầu nhìn Y Trạm: "Cô biết không, lúc nãy kém chút nữa tôi cho rằng cô chính là Vệ Giai Lan còn tôi chính là Vệ Lượng." (trong bản convert là Vệ Nướng). Y Trạm kho khan một chút: "Cảm ơn khách lệ."

Hiện tại cô thấy cả người đều lạnh, may mà quay một lần liền đạt, chứ không thì ăn khổ.

Y Trạm đã cởi thay quần áo ướt, giờ mới thấy ấm một chút, cô tiếp nhận ly trà nóng có người đưa tới, ủ trong lòng bàn tay rồi ngẩng đầu, mới phát hiện người đưa trà là Triệu Tư Niên...

"Uống chút trà nóng, loại thời tiết này hàn khí rất dễ vào người, không nên bị cảm mạo làm trễ tiến độ của đoàn phim."

Y Trạm vốn có chút cảm động, nghe đến câu cuối, cảm động liền tan thành mây khói...

Y Trạm gật đầu, "Cảm ơn..., Triệu tiên bối."

Quay xong cảnh, mọi người đều thở phào, đạo diễn liền dễ tính cho mọi người nghỉ buổi chiều.

Triệu Tư Niên nhìn Y Trạm, nhân nhạ nói: "Chị của tôi muốn tôi cảm ơn cô, còn thuận tiện hỏi cô, cô thuyết phục Yêm đi nhà trẻ như thế nào?"

Yêm? Y Trạm suy nghĩ một hồi mới nhớ ra tiểu mập mập đáng yêu kia...

Đứa nhỏ mà cô đã dẫn đi chơi cả buổi chiều, và tặng cả hộp đựng ba tầng và túi sách.

"Kỳ thực cũng không có gì, cậu bé không chịu đi nhà trẻ là do có người nói cho cậu bé biết, nhà trẻ làm cho cậu bé phải tách ra khỏi mẹ. Tôi chỉ giải thích là không phải, nhà trẻ là nơi có bạn để chơi, cho nên cậu bé tự nguyện đi nhà trẻ."

Triệu Tư Niên: "..."

Như thế liên thuyết phục được sao? Trước đó cả nhà anh thi triển hết các kiểu kỹ năng đều không được, tiểu gia hỏa đều không chịu đi, tiếng khóc rung trời.

"Nói chung cảm ơn cô, chị tôi bảo tôi mời cô đến nhà ăn cơm, muốn gặp cô nói lời cảm ơn."

Y Trạ cười: "Chỉ là việc nhỏ thôi mà."

Không cần mời cơm đâu...

"Chị của tôi nhất quyết muốn mời cô đến nhà ăn cơm, phải gấp mặt nói lời cảm ơn mới chân thành, vừa vặn hôm nay cô kết thúc công việc sớm, tôi mời cô tới nhà tôi làm khách, liền hôm nay đi, đến thời gian tôi sẽ đưa cô tới."

Y Trạ: "..."

Y Trạ ngồi ở vị trí kế bên ghế lái, dư quang lướt qua Triệu Tư Niên.

Cô cảm giác không phải đi tiếp nhận lòng biết ơn, mà là đi chịu trận...

Triệu Tư Niên không có gì phải để ý, nhưng trước mặt mọi người cô được ảnh đế mời về nhà ăn cơm, áp lực quá lớn. Mặc dù ảnh đế là ông chủ của cô, và có nguyên nhân cô mới được mời...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 21

Mọi người trong đoàn phim đều tràn đầy bất ngờ.

Y Trạ yên lặng không nói, chỉ cảm thấy ngỡ ngàng... Sao định đến mà không cho trợ lý gọi thông tin trước.

Trên mặt Triệu Tư Niên bình thản, một nhóm hậu trường với các diễn viên quần chúng hét cả ra tiếng.

Đây là Triệu ảnh đế sống sờ sờ a! Vô cùng chân thật. Khí chất đặc biệt. So với trong phim đẹp trai hơn rất nhiều.

Triệu Tư Niên nhan nhợt nói: "Tôi chỉ đến xem tiến độ một chút, ngồi một bên là được rồi."

Đạo diễn bảo trợ lý lấy một cái ghế, Triệu Tư Niên không nói gì thêm, đeo kính mát ngồi dưới một cây dù lớn, trên gối là một tập ảnh dày cần kí tên, tay không ngừng kí, mắt lại chăm chú nhìn vào màn hình quay.

Cảnh này phải đợi khoảng một tuần, đạo diễn theo dõi dự báo thời tiết, biết chiều sẽ có mưa, nên đã sớm chờ.

Diễn cảnh mưa yêu cầu kỹ thuật nhiều, mưa lớn hay nhỏ, nắm chặt thời gian, đèn chiếu đều đã bố trí xong.

Cho nên một lần liền thành công, không thì rất phiền phức.

Cảnh này nữ chính đứng dưới mưa ở thao trường tỏ tình với nam chính, không thể dùng vòi nước phun xuống tạo mưa vì sẽ không đúng không khí cảnh quay.

Trận mưa này thật sự khó có được .

Hiện tại đã cuối thu, Y Trạ chỉ mặc một bộ váy trắng, con người đen nhánh phản xạ ánh đèn đường, nhìn có chút chói mắt.

Cô chạy nhanh đến, vươn tay ôm lấy người ấy từ sau lưng.

"Nếu anh hỏi em 'Lá khô có tác dụng gì?', em sẽ trả lời 'Lá khô tẩm bồ cho đất bị bệnh'. Nếu anh hỏi em 'Sao cần có mùa đông?', em sẽ trả lời 'Mùa đông để tích lũy năng lượng tạo lá mới'. Nếu anh hỏi em 'Lá cây sao xanh biếc như thế?', em sẽ trả lời 'Vì sao ư? Đương nhiên bởi vì chúng tràn đầy sức sống.' Nếu anh lại hỏi em 'Sao mùa hè lại phải kết thúc cho mùa khác tới', em sẽ trả lời 'Vì để toàn bộ lá xanh có thể chết đi'. Cuối cùng anh hỏi em 'Cô gái bên cạnh anh đã đi nơi nào?', em sẽ trả lời 'Anh sẽ không thấy cô ấy. Bởi vì cô ấy đã ở trong lòng anh. Em, không ở trong thế giới của anh, đang đợi anh bao trùm.'"

Đến câu cuối, là lớn tiếng nhưng run rẩy nói ra, mang theo âm rung rất nhỏ.

Mối tình đầu của cô gái, đầy khản trương, sợ hãi, chờ mong cùng vui sướng, tâm tình thay đổi từng cái một, đến cuối cùng là bất cứ giá nào cũng phải nói

ra.

Nam chính quay đầu, hình ảnh liền dừng lại.

"Cut!"

Đạo diễn vừa nói xong, trợ lý liền xông lên mở ô, che cho hai diễn viên chính.

Triệu Tư Niên giật mình, tay cố sức một chút, gạch một đường, làm hỏng bức ảnh.

Hai tay anh nắm chặt, có điều suy nghĩ nhìn cô gái đứng trong mưa.

Hôm nay nhiệt độ khoảng năm - sáu độ, gặp mưa như vậy, không chú ý sẽ bị cảm mạo. Sau khi khoác áo rét, Lạc Nhất Hào (muanho: chương trước muanho bị nhầm, anh nam chính tên là Lạc Già chứ không phải Nam Nhất Hào, nhưng muanho không biết chuyển từ Già thế nào, đành để tên như vậy) quay đầu nhìn Y Trạm: "Cô biết không, lúc này kém chút nữa tôi cho rằng cô chính là Vệ Giai Lan còn tôi chính là Vệ Lượng." (trong bản convert là Vệ Nướng).

Y Trạm kho khan một chút: "Cảm ơn khách lệ."

Hiện tại cô thấy cả người đều lạnh, may mà quay một lần liền đạt, chứ không thì ăn khổ.

Y Trạm đã cởi thay quần áo ướt, giờ mới thấy ấm một chút, cô tiếp nhận ly trà nóng có người đưa tới, ủ trong lòng bàn tay rồi ngẩng đầu, mới phát hiện người đưa trà là Triệu Tư Niên...

"Uống chút trà nóng, loại thời tiết này hàn khí rất dễ vào người, không nên bị cảm mạo làm trễ tiến độ của đoàn phim."

Y Trạm vốn có chút cảm động, nghe đến câu cuối, cảm động liền tan thành mây khói...

Y Trạm gật đầu, "Cảm ơn..., Triệu tiền bối."

Quay xong cảnh, mọi người đều thờ phào, đạo diễn liền dễ tính cho mọi người nghỉ buổi chiều.

Triệu Tư Niên nhìn Y Trạm, nhân nhạ nói: "Chị của tôi muốn tôi cảm ơn cô, còn thuận tiện hỏi cô, cô thuyết phục Yếm đi nhà trẻ như thế nào?"

Yếm? Y Trạm suy nghĩ một hồi mới nhớ ra tiểu mập mập đáng yêu kia...

Đứa nhỏ mà cô đã dẫn đi chơi cả buổi chiều, và tặng cả hộp đựng ba tầng và túi sách.

"Kỳ thực cũng không có gì, cậu bé không chịu đi nhà trẻ là do có người nói cho cậu bé biết, nhà trẻ làm cho cậu bé phải tách ra khỏi mẹ. Tôi chỉ giải thích là không phải, nhà trẻ là nơi có bạn để chơi, cho nên cậu bé tự nguyện đi nhà trẻ."

Triệu Tư Niên: "..."

Như thế liền thuyết phục được sao? Trước đó cả nhà anh thi triển hết các kiểu kỹ năng đều không được, tiểu gia hóa đều không chịu đi, tiếng khóc rung trời.

"Nói chung cảm ơn cô, chị tôi bảo tôi mời cô đến nhà ăn cơm, muốn gặp cô nói lời cảm ơn."

Y Trạm cười: "Chỉ là việc nhỏ thôi mà."

Không cần mời cơm đâu...

"Chị của tôi nhất quyết muốn mời cô đến nhà ăn cơm, phải gặp mặt nói lời cảm ơn mới chân thành, vừa vặn hôm nay cô kết thúc công việc sớm, tôi mời cô tới nhà tôi làm khách, liền hôm nay đi, đến thời gian tôi sẽ đưa cô tới."

Y Trạm: "..."

Y Trạm ngồi ở vị trí kế bên ghế lái, dư quang lướt qua Triệu Tư Niên.

Cô cảm giác không phải đi tiếp nhận lòng biết ơn, mà là đi chịu trận...

Triệu Tư Niên không có gì phải để ý, nhưng trước mặt mọi người cô được ánh đèn mời về nhà ăn cơm, áp lực quá lớn. Mặc dù ánh đèn là ông chủ của cô, và có nguyên nhân cô mới được mời...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 21.2

Xe ngừng lại, là một tiểu khu rất đẹp, có hồ có núi, Y Trạm quan sát qua.

Ở đây có khoảng mười ngôi biệt thự, mỗi căn chắc cũng trên nghìn met vuông, lấy đơn vị tỷ để nói về giá, mà ở đây không phải chỉ có tiền liền có thể mua được.

Trong tiểu khu, mỗi một kiến trúc đều do những kiến trúc sư nổi tiếng vẽ lên, không câu nệ về thời gian không gian, kiến trúc cùng phong cảnh tự nhiên vô cùng hài hoà, có cảm giác lâm viên cổ điển.

Nhưng Y Trạm biết ở đây từng nơi đều tấc đất tấc vàng, cảm giác như "Tuy do người làm, nhưng tựa chốn Bồng Lai", đều do vàng thật bạc thật đập thành.

Yếm nghe được tiếng xe, chạy đến cửa nhìn, sau đó chân mập mập lại chạy trở về "Mẹ, Cung chủ, cung chủ tới".

Triệu Văn Nguyên kéo con trai lại, vừa ngẩng đầu lên liền thấy hai người vào.

Y Trạm là bị tóm tới, để giảm bớt lúng túng liền chủ động chào hỏi: "Xin chào Tạ phu nhân."

Đập vào mắt là căn phòng bày rất nhiều tranh chữ cùng đồ sứ, mang phong cách Trung Quốc, nếu những đồ kia đều là đồ chuẩn thì giá trị vô cùng cao.

"Không cần gọi tôi là phu nhân, cứ gọi tôi là Văn Nguyên, tôi có xem phim cô đóng, tôi rất thích vai diễn Diệp cung chủ, cô còn khuyên được Yếm chịu đi nhà trẻ. Cảm ơn cô nhiều."

Dừng lại, Triệu Văn Nguyên trách cứ nhìn Triệu Tư Niên: "Tôi đã nói với em trai rất lâu rồi, ngược lại cậu ta không gấp không chậm, hôm nay mới mời cô tới."

Hai tay Y Trạm tạo thành chữ thập: "Chị thật quá khách khí rồi."

Triệu Tư Niên ôm lấy Yếm, anh không phát biểu ý kiến, chị của anh lớn hơn Y Trạm gần hai chục tuổi, gọi chị không biết ai thấy mệt đây...

Anh nghĩ nghĩ rồi lại hỏi: "Gần đây anh ba không ở đây sao?"

"Khoảng thời gian này cậu ấy ở trong biệt thự lưng chừng núi, cùng cha mẹ, ngẫu nhiên cũng có lúc tới đây."

Hơn mười năm trước, Triệu Văn Nguyên gả vào Tạ gia, hai vợ chồng kết hôn nhiều năm mới được một đứa nhỏ là Yếm, vì thế cả nhà đều rất yêu chiều Yếm.

Tạ gia có ba anh em, anh cả và anh hai chỉ cách hai tuổi, anh thứ ba là Tạ Dịch Phi nhỏ hơn anh cả gần mười bảy tuổi.

Tạ cha lớn tuổi có con, Tạ Dịch Phi là được yêu chiều từ nhỏ mà lớn lên, ngũ quan như họa, người gặp người thích, nên trở thành công chúa của cả nhà.

Khi còn bé Tạ Dịch Phi vừa khóc, Tạ cha sẽ không hỏi trước liền mắng cho hai anh trai một trận, lại đau lòng hỏi con trai thứ ba nguyên nhân làm sao mà khóc...

Nghiêm khắc với anh cả anh hai, con trai nhỏ nhất biến thành một kiểu khác... họa phong... Làm Tạ cha tức giận mà lại lo lắng.

Hai anh trai của Tạ Dịch Phi cũng rất chiều em trai, liền mong chờ em trai nói muốn gì đó, để mang về dỗ em trai vui vẻ.

Nhưng Tạ Dịch Phi từ nhỏ cái gì cũng có, ít khi mà muốn có cái gì.

Tạ gia có ba người con trai. Người anh cả tòng quân, hiện giờ đã trên năm mươi, quân hàm không thấp. Anh hai theo chính trị nhiều năm cũng có chút địa vị..., còn Tạ Dịch Phi mười năm trước thừa kế công ty, thành thương nhân.

Ban đầu Tạ Dịch Phi có thiên phú với những con số, đã từng mộng tưởng trở thành một nhà vật lý hoặc nhà số học, đồng thời thăng về hướng này để phát triển.

Cho đến khi lão đại dứt khoát tòng quân, lão nhị lựa chọn ngao du khắp nơi, thân là con trai còn lại, anh không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp nhận công ty Tạ gia, rồi nghiêm túc kinh doanh.

Đó là cuộc sống...

Sự thực chứng minh, Tạ Dịch Phi mặn cảm với con số, cũng có thiên phú làm ăn, dùng mười năm để đưa công ty phát triển huy hoàng.

Triệu Văn Nguyên là chị dâu của Tạ Dịch Phi, vợ của anh hai, xuất thân thư hương, trước đó cả nhà ở trên lưng chừng núi, bởi vì cách thành thị một khoảng, đứa nhỏ phải đi học, không thuận tiện nên mới chuyển về đây.

Ở tiểu khu này Tạ Dịch Phi có hai căn, vừa hay song song với nhau, một cái nhà thì anh ở, một cái để cho chị và cháu ở.

Khi anh có thời gian rảnh, cũng đi qua chơi một chút, nhưng hôm nay chưa tới.

Thái độ Triệu Văn Nguyên hiền hoà, phim Y Trạm đóng cô đều xem, là fan của Y Trạm, lúc này nhìn thấy chân thật ở bên ngoài lại càng thích.

Yếm thích theo mẹ, cũng vây quanh Y Trạm, một hồi gọi "cung chủ", một hồi gọi chị ơi...

Ba người hoà thuận vui vẻ, Triệu Tư Niên như người ngoài cuộc.

Thẳng đến tám giờ tối, Y Trạm ăn no hoa quả, rốt cuộc Triệu Văn Nguyên không giữ Y Trạm nữa, Yếm lay lay tay Y Trạm, lưu luyến không rời: "Chị chị, có thời gian chị nhất định phải đến chơi với em thường xuyên nha."

Y Trạm cười đồng ý, xoa xoa đầu tiểu gia hoà.

Triệu Văn Nguyên nhìn hai người, em trai cô là người cứng nhắc, lần này chẳng nhẽ chịu làm tài xế, cho dù đây là âm mưu của cô.

Hai người trai tài gái sắc rất xứng đôi, tuy rằng chênh lệch tới mười hai tuổi, dù Triệu Tư Niên có trâu già gặm cỏ non cũng không sao.

Thực sự cô có hảo cảm với cô gái Y Trạm này.

Trong lòng Triệu Văn Nguyên đầy tính toán.

Điện thoại vang lên âm báo tin nhắn, Tạ Dịch Phi cúi đầu, cứ như vậy, anh không chú ý tới người ngồi trên xe vừa đi sát qua.

Đèn trong tiểu khu rất sáng, Y Trạm nhìn người trong xe kia, vì cúi đầu nên chỉ thấy gò má nhưng rất quen mắt.

Cô thoáng kinh ngạc, đó chẳng phải là người bạn ngoại quốc cô từng gặp và nói chuyện, sao anh ấy lại ở đây?

Cho đến khi xe đã đi qua, anh cũng chưa ngẩng đầu lên.

Y Trạm thu hồi nghi hoặc, có lẽ chỉ là bên ngoài giống nhau thôi, chứ làm sao có thể trùng hợp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 22

Bộ phim “Thời gian đắm chìm” có hai mươi tập, bối cảnh duy nhất sử dụng chính là thanh xuân vườn trường, phần hậu kỳ cũng không quá đặc biệt, cho nên chỉ trong vòng một tháng cũng đã quay được khoảng bảy mươi đến tám mươi phần trăm.

Không có gì thay đổi thì cuối tuần sau là có thể hoàn thành, mới đây đã quay xong một vài hoạt cảnh nổi bật đặc biệt.

Đúng thời điểm Từ Tổ đến tham ban, Y Trạm vẫn còn đang quay phim.

Từ Tổ khoanh hai cánh tay đứng bên cạnh chờ đợi, anh nhìn cô gái đang đứng trước ống kính máy quay, anh nhớ tới có rất nhiều người khen ngợi kỹ năng diễn xuất của Y Trạm tiến bộ thần tốc, nhưng kỳ thực không phải như thế.

Ngay lúc ban đầu Y Trạm tự đề cử bản thân với anh chính là ở trạng thái này.

Chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: cốt khí.

Nếu nói có người trời sinh thích hợp đứng trước ống kính quay phim, đại khái có thể nói người đó chính là Y Trạm.

Cho dù là di chuyển bước chân hay là biểu cảm trên gương mặt có sự thay đổi rất nhỏ, người khác nhìn vào cũng không tìm ra lỗi, đồng thời còn có thể dẫn dắt tình cảm của đối phương cùng diễn xuất.

Có thể đóng phim cùng với một người như vậy, mặc dù phán đoán có chút mâu thuẫn nhưng lại rất thoải mái, đồng thời lại có cảm giác phải chịu rất nhiều đả kích.

Giữa khoảng thời gian nghỉ ngơi, Y Trạm vừa uống xong ngụm nước lập tức đi đến chào hỏi: “Đạo diễn Từ, anh đã đến rồi.”

“Ừ, tháng sau giải thưởng Ngọc Lan sẽ bắt đầu khai mạc, cô nhận được thư mời có đi hay không?”

Giải thưởng Kim Nhạn và giải thưởng Ngọc Lan là hai giải thưởng điện ảnh có tầm ảnh hưởng lớn đối với dòng phim truyền hình.

Đại diện đánh giá giải thưởng Kim Nhạn là do các chuyên gia và khán giả bình chọn, người giành được giải thưởng phần lớn là do hội liên hiệp điện ảnh và khán giả bầu bằng phiếu bình chọn. Đại diện đánh giá giải thưởng Ngọc Lan lại là các chuyên gia trong ngành điện ảnh bình chọn, mang tính chất quốc tế cao nên cũng được nhiều nghệ sĩ coi trọng.

Đối với giải thưởng Ngọc Lan năm nay, có rất nhiều bộ phim điện ảnh được đề cử, bộ phim cổ trang “Cây trâm phượng” có sự đột phá mạnh giữa lớp lớp vòng vây, không có gì thay đổi bộ phim được đề cử giải đạo diễn xuất sắc nhất và giải diễn viên phụ xuất sắc nhất, vô cùng hiếm thấy.

Trở thành một hiện tượng mới trong rất nhiều bộ phim đã từng được đề cử.

Ngày mùng mười tháng sau buổi lễ trao giải sẽ công bố người nhận giải thưởng, vừa vặn thời gian gần đây Từ Tổ có mặt ở Z thị, cho nên mới đến thăm bạn, tiện thể bàn bạc một vài chi tiết nhỏ với Y Trạm.

Vào được đến vòng này cũng vô cùng hiếm thấy, đối với việc giành được giải thưởng lần này Từ Tổ cũng không bắt buộc phải đến tham dự, mà Y Trạm là người mới cho dù không đoạt được giải thưởng nào nhưng đến tham dự những buổi lễ trao giải long trọng như vậy cũng có chỗ tốt.

Hoạt động trong ngành giải trí này giao thiệp đóng vai trò rất quan trọng, mà trong một buổi lễ trao giải thưởng lại thường tập trung rất nhiều các vị đạo diễn nổi tiếng cũng như những nhà đầu tư lớn, muốn làm một nghệ sĩ không chỉ có tài năng là có thể xong việc.

“Đương nhiên phải đi.” Y Trạm trả lời sau đó nhìn Từ Tổ đánh giá từ trên xuống dưới: “Đến tham dự buổi lễ lúc bước trên thảm đỏ tôi không có bạn trai đi cùng, bình thường đạo diễn Từ vẫn luôn phong lưu phóng khoáng, không bằng giúp tôi một tay được không? Chúng ta cũng tương đối thích hợp?”

Hai người đại diện cho một bộ phim, cùng nhau bước trên thảm đỏ cũng là chuyện đương nhiên, nhưng mà vào thời điểm này khi Từ Tổ nghe giọng nói của Y Trạm thì lại cảm giác có gì đó không đúng cho lắm ...

Đạo diễn Từ có cảm giác giống như bản thân bị Viên lang ngoại chọn trúng ...

Vị đạo diễn bị chọn trúng nhớ tới lúc trước anh có nghe được một số tin đồn liên quan đến Y Trạm: khổ đáng vì yêu bạn trai của chị gái, tính cách thì điều ngoa trong ngành, là nhị tiểu thư của nhà họ Y bị cả nhà bài trừ phải sống ở bên ngoài.

Anh rất khó có thể lên tiếng thanh minh trong những tình huống như vậy cùng với người đang đứng trước mặt, mặc dù như thế có chút xấu xa.

Hết sức không may mắn, vừa vặn anh cũng có quen biết với Mộ Vũ Trạch, đúng là cậu ta rất hào hoa phong nhã, chỉ riêng điều đó cũng đủ để thu hút ánh mắt nhìn của nhiều phụ nữ rồi.

Thế nhưng anh vẫn rất khó có thể tưởng tượng đến hình ảnh Y Trạm khóc lóc ní non dây dưa với đôi phượng.

Quả thực chẳng khác gì hoạt cảnh giả tăng thêm trong bộ phim khoa học viễn tưởng.

Từ Tổ không nhịn được hỏi: “Nghe nói Y Lan Khê cướp đoạt bạn trai trúc mã của cô?”

Cho dù là nam thanh niên thời đại mới, trong lòng cũng tràn đầy tính hiếu kỳ bất quá!

Y Trạm ngẩng đầu nhìn một cái rồi hạ tầm mắt xuống: “Đạo diễn Từ, chẳng lẽ anh có ý định muốn trêu đùa tôi hay sao?”

“Còn ... Không có.”

“Chắc anh đã xem bộ phim “Tôi chỉ là người qua đường” rồi nhỉ, theo quy luật khách quan có thể anh đánh giá như vậy là rất cường đạo, tôi và Mộ Vũ Trạch không phải là người yêu của nhau, vậy tại sao Y Lan Khê không thể tỏ tình với anh ta? Chị ấy không cầm dao kẻ trên cổ để bức bách, hai người đó là lưỡng tình tương duyệt, tôi chỉ là người qua đường chứ không phải vật hy sinh, tôi vẫn tồn tại không phải vì muốn làm nền cho tình yêu của bọn họ kiên trì đến mức nào.”

Từ Tổ giật mình nói: “Sao cô có thể rộng lượng đến thế?”

Anh vẫn có chút hoài nghi, lúc còn ở đoàn làm phim trong khoảng thời gian Y Trạm và La Thi Nhân cùng hoạt động chung với nhau, anh cũng biết cô gái này tuyệt đối không phải vô hại giống như vẻ bề ngoài.

Trước đây khi còn ở trong đoàn làm phim ... Từ Tổ lại nghĩ đến La Thi Nhân, cô ta nhận được vai diễn trong bộ phim là vì sự nổi tiếng ngày trước, cùng với sự lãng xê không cần biết là tốt hay không tốt, rốt cuộc một lần nữa cũng lấy lại nhân khí.

Lần này La Thi Nhân cũng không vội vàng trở về màn ảnh lớn, mà lại nhận vai nữ chính của một bộ phim cổ trang, hợp tác với Mộ Thần, mặc dù nội dung kịch bản bộ phim có chút cầu huyết nhưng nhận được phản hồi không tệ chút nào.

Rốt cuộc cũng quay lại con đường cũ, hoàn toàn lật ngược thế cờ.

Cũng không có gì quá bất ngờ, có thể tồn tại được trong ngành giải trí pháp phòng bất định này, sự nghiệp lúc lên cao lúc xuống thấp xảy ra là điều rất bình thường, cũng không phải là một đêm vươn mình thì sau này có thể không buồn không lo.

“Ba điểm, thứ nhất, sẽ đứng cách xa người đàn ông kia một chút, dù sao cũng là anh rể, sẽ không có mối quan hệ mật thiết.

Thứ hai, cách xa Y Lan Khê một chút, không vì một nguyên nhân nào khác, đơn giản chỉ là không hợp.

Thứ ba, tôi sẽ cố gắng diễn xuất thật tốt, chăm chỉ làm việc, ra sức thực hiện mục tiêu khi còn trẻ, cho đám đàn ông ở vòng ngoài cuộc đời.”

Từ Tổ nhìn Y Trạ đầy nghiêm túc: “Tôi muốn dâng đầu gối.”

Y Trạ lắc đầu một cái: “Tôi không muốn đầu gối của đạo diễn, tôi chỉ muốn nhận trí óc của đạo diễn mà thôi.”

Từ Tổ: “.....”

“Thầy Triệu, thầy đã đến rồi.”

Nghe thấy giọng nói của trợ lý vang lên, Y Trạ quay đầu lại, Triệu Tư Niên đến đây từ lúc nào mà cô không hề phát hiện ra, anh ta nghe toàn bộ cuộc nói chuyện giữa cô và Từ Tổ rồi à.

Gần đây, Triệu Tư Niên có đến đây tham ban mấy lần, phân nửa thời gian là cùng cô đọc lời thoại kịch bản, thỉnh thoảng còn nói chuyện tán gẫu một chút về các tình tiết nhỏ của bộ phim.

Trong quá trình thực hiện bộ phim “Sóng ngầm” nhà sản xuất kiêm diễn viên chính, Triệu Tư Niên tuyệt đối chuyên nghiệp.

Y Trạ đứng nhìn thôi cũng biết, ông chủ của cô rất coi trọng bộ phim này.

Nói như thế, có người bị bệnh hoặc là không bị bệnh, thì ông chủ vẫn ở chỗ đó, không buồn không vui, dù có nghỉ ngơi hoặc không nghỉ thì kịch bản vẫn ở chỗ đó, không đến không đi.

Bản thân Triệu Tư Niên chính là người sắt, sau đó cũng muốn đào tạo người khác thành người sắt.

Lúc đầu Từ Tổ cũng có chút bất ngờ, nhưng nghĩ đến đối phương là ông chủ của Y Trạ, hai người hợp tác cùng nhau đóng chung một bộ phim cũng là điều dễ hiểu.

Như thế xem ra quan hệ của hai người cũng không tệ. Sau khi bộ phim điện ảnh về đề tài hậu cung “Lão cung quốc dân” được công chiếu, Triệu Tư Niên lại được tiến lên một tầm cao mới.

Hôm nay đúng là Triệu Tư Niên không bàn bạc gì đến công việc, anh chỉ nhắc nhở Y Trạ đừng quên buổi học múa ballet, sau đó ngồi một chút cũng rời đi.

Trong lúc vô tình Triệu Tư Niên nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

Giải thưởng Ngọc Lan năm nay, Triệu Tư Niên cũng là một bình ủy trong ban giám khảo, anh đã xem qua vai diễn của Y Trạ trong một đoạn ngắn của bộ phim, kỹ năng diễn xuất của cô biết tròn biết méo không thua gì diễn viên có dày dặn kinh nghiệm, thế nhưng đề tài thảo luận cũng không được hân hoan là sự thật.

Ban giám khảo sẽ không theo thông lệ cũ mà cho người ta tiến vào vòng trong, có thể phá lệ hay không để cho người ta nhận được giải thưởng ... Vậy thì cũng còn chưa biết.

Sau khi đoàn làm phim kết thúc cảnh quay cuối cùng, ngày hôm sau chính là buổi lễ trao giải thưởng Ngọc Lan.

Bây giờ tối bắt đầu cử hành buổi lễ, khoảng năm giờ đã bắt đầu có một vài người mặc những bộ trang phục đặc chất nghệ sĩ bước trên thảm đỏ tiến vào khán đài, trong nhất thời ánh đèn flash phát sáng lấp lánh.

Bộ lễ phục của Y Trạ đang mặc là do Vương Ngọc tìm nhà tài trợ thương lượng mượn được, bộ lễ phục rất hợp với khí chất của cô, chỉ vừa mới liếc mắt nhìn cô đã thấy rất thích.

Bộ lễ phục thời thượng này là của một nhãn hiệu nào đó, ngay cả cửa hàng chuyên kinh doanh còn chưa có, người bình thường đúng là khó có cơ hội mượn được. Chiếc váy đuôi cá khoét sâu phần ngực, thân váy được thêu hoa văn rất là tinh xảo, nhìn có vẻ đơn giản nhưng vô cùng tinh tế, vừa thanh

lịch lại vừa quyển rũ.

Hôm nay cô đến chính là để tham gia buổi lễ, mặc dù bản thân đã dự đoán một số việc nhưng mặc bộ lễ phục để lộ phần eo đúng là ngoài dự đoán!

Y Trạm nâng váy bước xuống xe, mấy chiếc xe bên cạnh vẫn đang lẩn tránh chậm chậm, mấy vị nữ diễn viên đều muốn kéo dài thời gian đến thời điểm then chốt mới ra sân.

Y Trạm tự nhiên nắm bàn tay của Từ Tổ, vừa mới chuẩn bị nhấc chân bước đi thì lại phát hiện có chút không thích hợp, lập tức buông tay ra ... Đổi lại thành khoác cánh tay đối phương, mở miệng dịu dàng nói khẽ: “Đi thôi.”

Khóe miệng Từ Tổ giật giật.

Bộ phim “Cây trâm phượng” không giành được giải đạo diễn xuất sắc nhất, ngược lại tâm trạng của Từ Tổ vẫn rất bình tĩnh, điều này cũng nằm trong dự đoán của anh.

Từng hàng mục đề cử được nêu lên, cuối cùng cũng đến giải thưởng nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Sự thực Y Trạm cũng không quá sốt sắng, lẩn lộn trong vòng trong giải trí lâu như vậy cô biết mỗi một giải thưởng đều có sự đặc biệt của nó, cô có thể được nêu tên đề cử thực sự không dễ dàng gì, tỷ lệ giành được giải thưởng đúng là quá mong manh.

Điều này không phải là tự ti coi nhẹ bản thân mình, mà chỉ đơn giản là chấp nhận hiện thực.

Cô đến tham gia buổi lễ ngày hôm nay chỉ đơn giản là làm quen dần với việc bước chân trên thảm đỏ.

Ôm suy nghĩ như vậy trong đầu, đến khi Y Trạm nghe thấy người chủ trì buổi lễ trao giải đọc tên của cô, phải mất năm giây cô mới phản ứng được.

Quả nhiên, cuộc đời mỗi người ở khắp nơi đều phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Nửa tiếng trước, năm vị giám khảo phát sinh ý kiến bất đồng nghiêm trọng khi bình chọn giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Đến cuối cùng còn lại hai nữ diễn viên phải chọn lấy một người.

Một nữ diễn viên đóng vai phản diện trong bộ phim cổ trang và một nữ diễn viên có chục năm kinh nghiệm diễn xuất trong bộ phim đề tài mẹ chồng nàng dâu.

Hai nữ diễn viên đều rất xuất sắc, một người là diễn viên mới vào nghề, một người là diễn viên uy tín lâu năm trong nghề. Kỹ năng diễn xuất giống nhau đều biết tròn biết méo, bởi mỗi một nhân vật được xây dựng đều không giống nhau mỗi người một vẻ.

Vòng lựa chọn cuối cùng khiến các vị giám khảo phải đau đầu nhưc óc.

Triệu Tư Niên dẫn đầu lấy phiếu bình chọn cho Y Trạm.

Đạo diễn Trần Gia Dụ suy tư một chút cũng lấy phiếu bình chọn cho Y Trạm.

Bộ phim “Sóng ngầm” mà Y Trạm đang đóng vai nữ chính là do ông làm đạo diễn, cho nên Y Trạm có thể nhận được giải thưởng này đối với bộ phim rất có ích, hơn nữa kỹ năng diễn xuất của Y Trạm thực sự rất tốt, ông lấy phiếu bình chọn cho cô cũng không có gì sai.

Hai vị giám khảo khác lại trưng ra bộ mặt vô cùng kinh ngạc, vì bọn họ lấy phiếu bình chọn cho nữ diễn viên còn lại.

Tỷ lệ hai hai bằng nhau, lá phiếu bình chọn của vị giám khảo cuối cùng chính là mấu chốt quyết định.

Vương Vĩnh là một người già dặn kinh nghiệm, theo lý thuyết ông ta nên lấy phiếu bình chọn cho nữ diễn viên có kinh nghiệm lâu năm, dù sao điều đó mới đúng là phong cách trước sau như một của giải thưởng Ngọc Lan. Thế nhưng, năm nay bỗng dưng ông ta thay đổi chủ ý.

Ông ta nhớ đến đoạn video ngắn kia đã từng lan truyền trên mạng, đoạn video thể hiện Y Trạm bất chước lời diễn xuất của Thẩm Từ Chiêu.

Nghe nói khi Thẩm Từ Chiêu còn sống hai người có mối quan hệ không tệ, không biết có phải là đã nhận được sự chỉ bảo hay không, nhưng phong cách xử lý tình huống dù là rất nhỏ của hai người khá giống nhau, Thẩm Từ Chiêu xảy ra chuyện đúng là đáng tiếc, còn trẻ tuổi như vậy mà bất ngờ phải từ già cuộc đời

Nghĩ như vậy, cho nên bỗng dưng ông ta muốn giúp đỡ nữ diễn viên mới vào nghề này một lần.

Dù sao giải thưởng này đối với một người khác xem như là thêm gắm thêm hoa, cũng không quan trọng đến như vậy.

Sau khi Vương Vĩnh nói ra cái tên được nhận phiếu bình chọn của ông ta, tất cả tranh luận đều kết thúc.

Y Trạm đi lên khán đài, trân trọng đón nhận biểu tượng giải thưởng từ người chủ trì buổi lễ, sau đó mới phát biểu: “Tôi cảm thấy rất bất ngờ, chân thành cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, tôi thật sự vô cùng vui mừng, đồng thời xin tha thứ vì quá xúc động nên tôi nói năng có chút lộn xộn.”

Một chút chuẩn bị cô cũng không có, nhưng mà cũng còn may, bản thân cô là một diễn viên chuyên nghiệp, bất cứ lúc nào cũng có thể hào nhập vai diễn một cách nhanh nhất.

Có thể “Biểu hiện” vai diễn một người mới lần đầu nhận được giải thưởng đầy hưng phấn.

Người chủ trì đùa nghịch một phen rồi mới thả người đi xuống khán đài. Y Trạm cầm cúp đi về chỗ ngồi, tiếp nhận những lời chúc mừng của người bên cạnh.

Y Trạm chưa kịp ngồi xuống ghế, liền phát hiện có người đang nhìn cô.

Y Trạm quay đầu lại, ánh mắt của Y Lan Khê đang nhìn thẳng vào cô.

Thì ra bà chị gái này cũng đến, trước giờ cô đều không có chú ý đến.

Ánh mắt này ... Thật tốt, cô lại được người ta ghi nhớ ...

Y Trạm và Từ Tổ sánh bước từ hội trường đi ra ngoài, điện thoại di động của cô vang lên.

Người gọi điện thoại đến là Lâm Phi, hai người cùng nhau hợp tác đóng chung bộ phim “Cây trăm phượng”, sau đó Y Trạm lại nhận vai diễn viên chính bộ phim “Vui chơi giang hồ”, Lâm Phi cũng nhận vai làm diễn viên khách mời, mối quan hệ không tệ.

Giọng nói phía bên kia truyền đến mang theo tiếng khóc nức nở, giọng điệu gấp gáp: “Y Trạm, tôi không biết làm thế nào bây giờ!”

Y Trạm hoảng lên: “Chị đừng gấp, từ từ rồi nói với em, chị đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 23

Lúc Y Trạm chạy đến nơi, nhìn thấy Lâm Phi lạnh lẽo im lặng ngồi co gồi trên ghế dài, đôi mắt đỏ ngầu.

Trút bỏ ánh hào quang, thật ra Lâm Phi cũng chỉ là một cô gái trẻ mới hơn hai mươi tuổi.

Lúc này nhiệt độ trong phòng so với bên ngoài thấp hơn mấy độ, vị trí này lại là đầu gió, ban đêm gió lạnh, xung quanh không có một bóng người.

Y Trạm ngồi xuống bên cạnh Lâm Phi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Phi ngẩng đầu lên, mở miệng nói chuyện có chút không được mạch lạc rõ ràng: “Chị ta ngấm ngầm mưu tính chị, mới vừa nãy ... Mộ Thần và chị chia tay rồi.”

Có vẻ như là chịu đủ kích rất lớn.

Quan hệ giữa Y Trạm và Lâm Phi cũng chưa thân thiết đến mức tốt nhất, mới vừa nãy chị ta ngồi trên ghế mở điện thoại ra xem thông tin mục danh bạ, không biết vì sao lại ấn số gọi điện cho Y Trạm.

Chị ta cũng không nắm chắc liệu đối phương có đến hay không.

Y Trạm cầm bàn tay của Lâm Phi nói: “Từ Từ nói với em đã xảy ra chuyện gì.”

Dần dần Lâm Phi lấy lại bình tĩnh, lần này mới nói ra sự việc từng chút từng chút một.

Xế chiều ngày hôm nay, Lâm Phi nhận được điện thoại của trợ lý La Thi Nhân, yêu cầu cô đi một chuyến, nói là công ty có chuyện.

Lâm Phi và La Thi Nhân đều là nghệ sĩ ký kết chung với một công ty quản lý, mối quan hệ giữa hai người không được tốt, nhưng lo ngại đến vấn đề thể diện cho nên vẫn đáp ứng yêu cầu. Sau khi đến công ty, Lâm Phi mới biết có một nhà đầu tư coi trọng La Thi Nhân, muốn chị ta bồi tiếp qua đêm, La Thi Nhân không chịu nhưng cũng không muốn đắc tội người đó, sau đó lừa Lâm Phi chạy đến gánh vác!

Người đàn ông kia quyền cao chức trọng, không thể đắc tội nổi, Lâm Phi từ chối sau đó lấy lý do bản thân không dùng quen loại dầu gội đầu của khách sạn, nói bản thân muốn đi siêu thị mua đồ, sau đó để người đàn ông kia ở lại khách sạn còn bản thân chạy đến đây ngồi.

Cô ngồi trên ghế dài ở công viên cách khách sạn không xa, trước tiên gọi điện cho La Thi Nhân, không ngờ được rằng chị ta lại cần ngược lại một cái với giọng điệu không kiên nhẫn, nói là cất nhắc cô, có biết bao nhiêu người đang chờ đợi cơ hội này.

Sau khi hai người chấm dứt cuộc nói chuyện, Lâm Phi lại gọi cho Mộ Thần, mối quan hệ của hai người là tình yêu nam nữ, trong lòng Lâm Phi rất lệ thuộc vào đối phương.

Không ngờ rằng sau khi Lâm Phi nói hết sự việc, Mộ Thần trầm mặc một lúc mới mở miệng nói chia tay ...

Đến lúc này Lâm Phi mới chịu tin tưởng những lời đồn đãi trong khoảng thời gian gần đây, Mộ Thần và La Thi Nhân đang có mối quan hệ qua lại trên mức đồng nghiệp.

Hai người đó rất thân thiết, sau khi kết thúc bộ phim “Cây trăm phượng” hai người còn hợp tác đóng chung một bộ phim nữa. Mỗi lần Lâm Phi hỏi đến, Mộ Thần cũng chỉ nói đó là quan hệ công việc.

Sớm đã có dấu hiệu

La Thi Nhân lớn hơn Mộ Thần mười mấy tuổi, hai người đó qua lại với nhau, vậy mà cô là người cuối cùng biết sự thật.

Rất lâu trước đó đã có người nói với chị ta, trong cái vòng tròn giải trí hào nhoáng này không thể tin được bất cứ điều gì, hôm nay chị ta mới biết, sự việc này xảy ra cũng là điều dễ giải thích, thời điểm bộ phim “Cây trăm phượng” vẫn đang tiến hành quay, tại sao La Thi Nhân vẫn tìm cớ gây hấn với cô bất cứ ở đâu bất cứ lúc nào ...

Hai người đó bên cạnh nhau từ lúc nào mà cô cũng không hay biết.

Lâm Phi bùng nổ khóc: “Y Trạ, bây giờ thật sự chị không biết phải làm thế nào ... Có khả năng chị không hợp với lĩnh vực điện ảnh này.”

Trong lòng chị ta cũng biết, một khi đắc tội với vị đầu tư cao cấp kia chắc chắn sẽ bị phong sát không thương tiếc khắp nơi, thế nhưng bất luận như thế nào chị ta cũng không muốn quay lại khách sạn đó.

Y Trạ nhìn thẳng vào ánh mắt của Lâm Phi: “Chị vẫn luôn cố gắng phấn đấu, chị chắc chắn muốn từ bỏ sao?”

Lâm Phi sợ run lên, lắc đầu một cái.

Ngay cả bản thân Y Trạ cũng chưa từng tự an ủi bao, làm thế nào cô có thể an ủi người khác được đây. Thình thoảng cô vẫn tự nói với bản thân, không được thất bại, bởi vì sau lưng cô không có bất kỳ một người nào, không có đường lui cho nên vĩnh viễn cô không cần cố gắng tìm kiếm người nào đó đồng cảm với mình.

Cũng đã từng có lần cô không đỡ nổi một đòn, nhưng hôm nay đã sớm luyện thành đao thương bất nhập.

Tâm tư Lâm Phi đơn thuần thẳng thắn, dù sao đi nữa đối mặt với truyền thông mọi việc cũng sẽ không được suôn sẻ, không được vẹn toàn, suy nghĩ cũng rất cởi mở, cũng không có dã tâm gì lớn, có thể trước ngày hôm nay còn cho rằng tình yêu mới là điều quan trọng nhất, nếu không đúng như vậy sẽ không để cho Mộ Thần mượn danh tiếng của chị ta tạo nên một scandal mới.

Nhưng muốn hoạt động ở trong vòng tròn của ngành giải trí này lại không giống như thế, nhất định phải học được cách đánh giá người mi cao mắt thấp như thế nào, quy tắc tuần hoàn ra làm sao, cái vòng tròn này quá tào bạo và nóng nảy, đơn thuần không quan trọng, giữ vững lập trường ở vị trí thứ nhất biểu hiện ra bên ngoài là đủ rồi.

“Chị không nên trách người khác không giúp mình, hoặc chị là loại người hèn hạ, từ khi bắt đầu chị bước chân vào ngành giải trí thì sẽ chỉ có mình chị nhận được vinh quang và đau khổ, không một người nào có thể cùng chị chia sẻ tất cả những điều đó. Người chân chính có thể giúp chị vĩnh viễn chỉ có bản thân chị mà thôi.”

Lâm Phi ngẩng đầu lên, mặc dù Y Trạ không nói lời an ủi khuyên giải, nhưng trong nháy mắt làm cho chị ta tỉnh ngộ.

Y Trạ nhìn thẳng vào ánh mắt của đối phương: “Chị nhìn em, chị chỉ mới hai mươi ba tuổi, chị sợ cái gì? So sánh với La Thi Nhân thì chị trẻ tuổi hơn xinh đẹp hơn, qua mười năm nữa tất nhiên chị sẽ đánh bại được La Thi Nhân ở thời điểm này, người đàn ông kia cũng không xứng với chị.”

“Nhưng ... Bây giờ, chị nên làm thế nào?”

Y Trạ lau nước mắt giúp Lâm Phi: “Chuyện gì cần đến rồi sẽ đến.”

“Lâm Phi, sao em lại ở chỗ này? An tiên sinh vẫn đang chờ em.”

Người đại diện chờ mãi vẫn không thấy người quay về, gọi điện thoại cũng không nghe máy, lúc này mới tìm ra, chị ta đã đi tìm một lúc lâu, không ngờ được rằng Lâm Phi lại ngồi ở công viên gần đó.

Vị An tiên sinh kia, hàng năm đều mang về cho công ty rất nhiều vụ đầu tư và các mối quan hệ rộng, ngàn vạn lần không thể đắc tội. Lâm Phi sợ run lên quay sang nhìn Y Trạ

Y Trạ

Thực sự cô là người dễ mềm lòng, ở kiếp trước khi cô rơi vào tình cảnh khốn đốn bên cạnh không có người an ủi, đến cuối cùng,

Cô nằm gai nếm mật tìm cơ hội vượt qua ngọn núi, đến lúc đó mới phát hiện không có người nào chờ đợi.

An Bác Dung chờ đợi khoảng chừng hai tiếng đồng hồ, rốt cục cũng thấy người quay về, lại còn dẫn theo một cô gái nữa, tầm mắt của hắn quan sát người mới đến đánh giá từ trên xuống dưới, dung mạo không hề tầm thường chút nào.

Đối với thú vui trên giường hắn không có ham mê những cái khác, nhưng mà ba người cùng hoạt động thì lại không kháng cự.

“Xin chào An tiên sinh, vừa vặn Lâm Phi có việc phải làm, tôi là đồng nghiệp của chị ấy, đến đón chị ấy đi, hôm nay cảm ơn ngài chiêu đãi.”

An Bác Dung dập tắt điếu thuốc lá trên tay, khẽ cười một tiếng: “Cô nói đi là đi sao, cô từ đâu đến?”

Một người đứng bên cạnh cúi xuống ghé tai nói nhỏ mấy câu, ánh mắt An Bác Dung trở nên thâm sâu hơn: “Thì ra là nhị tiểu thư nhà họ Y, tôi và cha cô còn là bạn cũ của nhau đấy.”

Y Trạ

“Cô đừng gọi tôi là chú, tôi và Y Chính Hoàng không quen. Hơn nữa, chuyện của tôi và cô ta, cô là người ngoài không cần thiết phải can thiệp vào, là cô ta đã đồng ý, chỉ nói đi mua đồ tại sao lại có thể thay đổi ý kiến được? Cô đi thì tôi mặc kệ nhưng cô ta thì phải ở lại rồi.”

An Bác Dung chỉ chỉ vào người Lâm Phi.

Không phải chỉ là một diễn viên mới nổi tiếng thôi hay sao, hắn không tin còn có thể lật tung đến trời.

Lâm Phi lại run cầm cập, bàn tay nắm chặt bộ quần áo, mới vừa nãy chị ta bị trúng kế của La Thi Nhân, chưa xác định thực hư thế nào mơ mơ hồ hồ mới nhận lời đồng ý, thế nhưng bây giờ lại thấy hối hận.

Dừng lại một lúc, An Bác Dung lại tiếp tục nói: “Hai người cùng đi cũng được, Y nhị tiểu thư, rõ ràng cô ta để tôi phải chờ đợi lâu như vậy, nếu như cô muốn can thiệp vào vậy thì chỉ có cô mới có thể coi được nút thắt giữa ba người chúng ta, sau đó tôi lập tức thả hai người đi.”

Người đàn ông này ngay cả bắt nạt người khác cũng nói nhẹ như mây bay vậy sao, có thể dùng bốn từ để giải thích “Lịch sự bại hoại.”

“Nếu An tiên sinh có quen biết với cha tôi, cần gì phải gây khó dễ.”

“Y Chính Hoàng lại có thể cho con gái của mình đi làm mình tình, cũng đủ rộng rãi. Tôi nói thật cho cô biết, thời gian gần đây Y Chính Hoàng gấp đến mức độ sút đầu mẹ trán, còn muốn để cho ta đầu tư nhập cổ phần, nếu như mà tôi yêu cầu hắn ta gả con gái thứ hai cho tôi, cô thử nói xem hắn ta có đồng ý hay không?”

Sắc mặt Y Trạ

Tính ra An Bác Dung cũng mới hơn ba mươi tuổi, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác nói cho mắc nghẹn như vậy, hắn không những không tức giận mà còn cười nói: “Thật là một cô bé nhanh nhẹn nhanh miệng.”

Y Trạ

Sự việc xảy ra đã đến mức này, phía đối phương cố ý làm nhục, không thể đồng ý vậy thì không bằng triệt để phá vỡ, Y Trạ

“An tiên sinh có hứng thú với kiểu dáng nội y của phụ nữ như thế này, tôi đây cũng rất khâm phục, ly rượu này là xin mời ngài uống.”

Y Trạ

Hất rượu vào mặt loại người này, cho dù là kích động cũng không có gì cảm thấy hối hận.

Hành động chân thực đến tình trạng này, cô bắt đầu suy nghĩ đến tình huống xấu nhất, nếu như không thể làm diễn viên được nữa, bản thân cô còn có thể làm nghề gì kiếm sống

Có lẽ mở cửa hàng bán hoa cũng không tệ?

“Thật xin lỗi, là chị làm liên lụy đến em.” Về mặt Lâm Phi đầy lo lắng.

Y Trạm cười cười khiến cho người ta yên tâm: “Không có việc gì, chị cứ về nghỉ ngơi trước đi, em đã có cách.”

Hai người chia tay, Y Trạm còn chưa về đến nhà thì điện thoại đã vang lên.

“Y Trạm, em điên rồi sao, em làm gì thế tự dưng lại đi kiếm chuyện rắc tội với An Bác Dung!”

Quả thực, hiện giờ Vương Ngọc chỉ muốn phát điên, Y Trạm là người có tính cách hòa nhã, bình thường cũng khiến cô không phải lo lắng nhiều, cô không ngờ được rằng Y Trạm lại đi chọc vào cái sọt rác lớn như vậy!

“Thật xin lỗi.”

Sau khi Y Trạm nói lời xin lỗi, cô mới mang sự việc trải qua đại khái nói ngắn gọn một lần, Vương Ngọc nghe xong trầm mặc hồi lâu.

“Nếu em đã làm, thì cũng có thể chịu đựng được hậu quả.”

“Em hiểu rõ, chị Vương, khiến chị thất vọng rồi.”

“Bản thân em không thấy hối hận là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 23.2

Y Trạm ngủ một mạch đến sáng, ngày hôm sau ông chủ gọi cô đến công ty.

Triệu Tư Niên nhìn người đứng trước mặt: “Cô biết bản thân sẽ gặp rắc rối là được rồi, bộ phim điện ảnh đang quay sẽ không bị ảnh hưởng gì, là do công ty chúng ta bỏ tiền đầu tư, nhưng mà ở những phương diện khác ... Tốt nhất cô nên có sự chuẩn bị tâm lý.”

Y Trạm cũng không muốn nói nhiều lời, chỉ gật đầu một cái khẽ nói: “Vâng.”

Triệu Tư Niên nhìn Y Trạm mấy lần, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Lý Duy nhìn Y Trạm mở miệng nói: “Cháu vẫn luôn là người thông minh, sao lần này lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy.”

Y Trạm chậm rãi xoay người: “Ai cũng có thời điểm bị kích động, dù sao cũng đã làm.”

Lý Duy nhìn Y Trạm bình thản như vậy, ông cũng không nói thêm điều gì. Thật ra thì ông cũng biết, mọi vấn đề Y Trạm đều hiểu rất rõ, bản thân cô có một trái tim nhân từ.

Nguồn tài nguyên của công ty cũng chỉ có hạn, Y Trạm đắc tội với người đàn ông kia, nếu như đối phương cố ý gây chuyện ngăn cản, chi sợ sau này đi đến đâu cũng gặp khó khăn.

Tồn trọng? Công bằng? Ở trong ngành giải trí này sẽ không tồn tại những loại từ ngữ này. Phải chịu uất ức cũng sẽ không có người quan tâm, ở nơi này chỉ nhìn vào kết quả duy nhất, tất cả mọi người chỉ tập trung chú ý đến một bộ phận người nhất định.

Bộ phim “Thời gian đắm chìm” đã quay xong, thế nhưng sau đó lại không được trình chiếu theo như đã định, mà chỉ nói tạm thời giữ lại xem xét đồng thời trình chiếu bằng một bộ phim khác.

Rất nhiều kịch bản hay được mang đến cũng đều bị thu hồi lại, bởi vì có cố gắng quay cũng sẽ không được phát sóng, còn lại mấy tập kịch bản khác cũng đều được các đại gia làm chủ đầu tư chuyển cho các tiểu tình nhân nhận đóng phim, cho dù Y Trạm không cần nghĩ cũng nhận ra ý nghĩa là gì.

So với tướng tượng của cô cũng không khác nhau là mấy, không hề bị phong sát toàn diện. Ông chủ của cô cũng không quá xấu xa, cũng không có đối xử lạnh lùng với cô.

Thời đại này, tin tức phát triển mạnh mẽ như vậy, muốn che giấu tin tức liên quan đến một người cũng không thể dễ dàng đến thế.

Y Trạm nhận được thông báo công việc của cô được giảm bớt đi không ít, đồng nghĩa với nó là Y Trạm có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày cô đều có thời gian đến phòng học múa ba lê, sau đó buổi tối về nhà cô dắt chó đi dạo.

Cô chính thức đã nhận nuôi Nanh Vuốt, cuộc sống vẫn tiếp tục trôi qua hàng ngày, cô đã trải qua hai kiếp sống, cũng đã từng đứng trên đỉnh cao sự

nghề, cho nên thực ra không có cái gì mà nghĩ không ra.

Lúc đầu cô khuyên nhủ Lâm Phi, mới hai mươi ba tuổi thì có gì đáng phải sợ, so với Lâm Phi cô lại càng trẻ tuổi hơn, vậy thì lại càng không có gì phải sợ.

Hơn nữa, cô lại có cơ hội làm lại cuộc đời một lần nữa, những thứ này coi như là được lợi rồi.

An Bác Dung chỉ chờ mỗi nhện vào một mình Y Trạ, trái ngược lại Lâm Phi không bị ảnh hưởng gì, trải qua sự việc lần này cả người Lâm Phi trở nên thành thục hơn rất nhiều, đối xử với mọi người đều có sự chuẩn mực hơn, chuyên tâm phát triển sự nghiệp của bản thân.

Nói như vậy, đại khái chính là mỗi một người đã trải qua thất bại hay vấp ngã đều sẽ trưởng thành hơn trước nhiều.

Mỗi khi có thời gian rảnh rỗi, Lâm Phi sẽ đến tìm Y Trạ, cùng với cô dắt chó đi dạo ...

Thực sự Y Trạ quá giỏi, sự việc phát triển quá nhanh, trong lòng Lâm Phi vẫn luôn lo lắng Y Trạ sẽ không chấp nhận nổi, nhưng mà hiển nhiên sự lo lắng của Lâm Phi là vô ích, vì người trong cuộc lại thể hiện đáng về bình thân không tìm không phải.

Ba tháng sau, Y Trạ bắt đầu gia nhập đoàn làm phim “Sóng ngầm”

Bức ảnh truyền bá đầu tiên của bộ phim được đăng lên trên các trang báo mạng internet, Triệu Tư Niên là nhân vật nam chính mang theo ánh hào quang sáng chói, lập tức chiếm giữ vị trí thứ nhất trên các bảng xếp hạng.

Y Trạ biến mất ba tháng, phía chính phủ giải thích là đi bồi dưỡng kỹ năng diễn xuất vì sự nghiệp điện ảnh.

Đoàn làm phim còn tung lên mạng mấy tấm ảnh chụp nữ diễn viên chính mặc bộ trang phục múa ba lê, ngay lập tức cái tên Y Trạ được săn đón nhiệt tình trên hệ thống mạng.

Mỗi lần Y Trạ xuất hiện đều thể hiện phẩm chất quý phái, chỉ với bộ phim đầu tiên cô đã giành được giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, mặc dù cô thành công nhận được vai nữ diễn viên chính có chút khiến người ta phải bất ngờ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể tiếp nhận được.

Lại nói, Y Trạ là nữ nghệ sĩ đầu tiên được Triệu Tư Niên ký kết hợp đồng, Triệu Tư Niên cũng có thể chọn cô làm diễn viên chính là điều đương nhiên.

Có phong sát cũng không làm gì được, nhiều nhất cũng chỉ làm giảm bớt tỷ lệ xuất hiện trên màn ảnh.

Không có kịch bản tốt để lựa chọn, Vương Ngọc lại giúp Y Trạ nhận một kịch bản khác, sau khi bộ phim này đóng máy cảnh quay cuối cùng vừa hay có thể đi tham gia tập luyện.

Theo kịch bản bộ phim này, Y Trạ vẫn nhận vai nữ chính, là do Vương Ngọc vận dụng mối quan hệ rộng rãi cho nên đến cuối cùng Y Trạ cũng nhận được cơ hội phỏng vấn.

Y Trạ còn tự mình đi phỏng vấn, đạo diễn gật đầu mới chắc chắn được nhận vai, dù sao kịch bản phim truyền hình cũng có sự khác nhau rất lớn so với phim điện ảnh.

Người trong cuộc bình tĩnh cho nên những người khác cũng không quá khẩn trương như vậy, trong lòng Y Trạ có tính toán, sau khi bộ phim “Sóng ngầm” được công chiếu sẽ cso khả năng chuyển biến tốt.

Người đàn ông kia có thể phong sát cô, chẳng lẽ lại có thể phong sát được “Hiệu ứng hàng hiệu” của thế giới giải trí Triệu Tư Niên? Cô chỉ cần bám vào hiệu ứng nóng sốt này đại khái cũng có thể thơm lây.

Hơn nữa, người đàn ông kia có thể phong sát cô hai năm, chẳng lẽ còn có thể phong sát cô hai mươi năm sao, chỉ bằng tiết tấu chậm lại một chút coi như đang sạc điện là được rồi.

Chắc chắn sẽ có khởi sắc, suy nghĩ về chiều hướng tích cực, chờ đến khi sau này trở nên bận rộn hơn, có thể sẽ không còn thời gian nhàn hạ như thế này được nữa.

Ngay lúc ban đầu, An Bác Dung những tương đối phương sẽ không chống đỡ được bao lâu, lập tức sẽ tìm đến cửa hoặc là sẽ tìm một người sắc sảo tìm cách dọn sạch sẽ, sau đó hần chỉ cần chia tay ra thì người đó sẽ tiếp nhận.

Nhưng khi hần nhìn thấy trên mạng đăng bức ảnh Y Trạ dắt chó đi dạo với hàng vạn bình luận trở lên, trong nháy mắt tâm trạng trở nên cực kỳ bế tắc.

Điều này chỉ khiến hần càng cảm thấy ảm ức hơn mà thôi.

Thời gian gần đây Tạ Định nghe được không ít tin tức liên quan đến Y Trạ, ở trong ấn tượng của anh, cô gái nhỏ kia chính là một “tam nương liễu mạng”.

Mặc dù anh không hiểu rõ hoạt động trong ngành giải trí như thế nào, nhưng vẫn biết thể loại thuận theo tự nhiên để hấp thụ chút ánh sáng, anh nói bóng gió hỏi Triệu Tư Niên.

Gần đây giới truyền thông đăng lên vài bức ảnh, phần lớn là hai người chụp chung.

Triệu Tư Niên nhân nhậ mở miệng nói: “Đắc tội người khác, gặp phải một chút phiền toái nhỏ.”

“Phiền toái nhỏ?”

“Y Trạ không mở miệng nói với em, xem ra trong lòng rất có lòng tin, đại khái có thể giải quyết.”

Không phải Triệu Tư Niên không muốn giúp đỡ Y Trạ, thế nhưng anh nhìn hành động thường ngày của Y Trạ lại không hề có chút gấp gáp nào, đồng thời anh cũng muốn chờ xem đối sách của cô ra sao.

Tạ Dịch cũng không nói thêm điều gì nữa, buổi chiều sau khi xem xong tập tài liệu, anh gọi trợ lý đến, sau đó giờ chiếc điện thoại di động ra.

“Cậu nhìn giúp tôi xem, đây là ở nơi nào?”

Trợ lý liếc mắt nhìn triệ để choáng váng

Phía trên bức ảnh chỉ có một con chó ngầy ngốc trên bãi cỏ, xung quanh đó không có bất kỳ một kiến trúc nào khác ...

Ngay cả tra cứu trên bản đồ Google cũng không tìm được gì!

Nhưng thân là trợ lý cấp cao của Tạ tiên sinh, chỉ chút chuyện còn con này làm sao có thể làm khó được hần!

Nửa tiếng đồng hồ sau, địa chỉ chính xác trên bức ảnh xuất hiện trước mặt Tạ Dịch.

Tạ Dịch nhận thấy không sai lập tức gạt đầu một cái: “Cậu tìm giúp tôi một căn nhà nhỏ ở đây.”

Anh cảm thấy có chút nhức đầu, khi đó lúc còn ở trên hải đảo có nói chuyện cùng với đối phương và đã thuyết phục được rồi, không nên có hành động nhỏ mọn, nếu như lờ mờ xuất hiện đại khái có vẻ quá tùy tiện.

Thân phận hàng xóm đại khái có lẽ sẽ không có vấn đề gì, anh phải nhanh chân hàng động. Kinh nghiệm bao năm qua nói cho anh biết, người chậm chạp sẽ bỏ lỡ rất nhiều điều thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 24

Bắt đầu quay phim "Sóng ngầm", Y Trạ đem tâm tư đều để vào việc quay phim, Nanh Vuốt mập mập đành gửi nhờ Lâm Phi chăm nom.

Lâm Phi tới chỗ Y Trạ chơi, Nanh Vuốt mập thêm hai kg đều do Lâm Phi, Nanh Vuốt biết ai mềm lòng, Lâm Phi là một, liền làm nũng với Lâm Phi muốn ăn.

Tại trang mạng xã hội, Lâm Phi liền đăng một ảnh chụp Nanh Vuốt.

Fan của Y Trạ nhận ra đây chính là chó mà Lão cung nhà mình nuôi mà, có người hỏi lại: Thành thật khai báo, rốt cuộc lão cung nhà ta quan hệ như thế nào với cô?

Lâm Phi không chỉ trả lời, mà còn nói: Y Trạ cũng là lão cung của tôi, chị em chúng mình chung sống hoà thuận nhé~...

Trước đó có người cảm thấy, Y Trạ trong "Cây trâm phượng" như một tổng giám đốc bá đạo, xứng với Lâm Phi xinh đẹp đáng yêu yếu đuối.

Vậy nam chính ngựa đực đi chết hết rồi sao.

Hơn nữa hai diễn viên âm thầm có quan hệ tốt, thường thường trên mạng xã hội Lâm Phi vẫn nói giúp Y Trạ. Mọi người vẫn đồn đoán có gian tình.

Phía chính chủ có chút tin, cả mạng xã hội nổ tung.

Nữ chính cùng với bên phản diện thuộc một phe. Mặc dù biết chỉ là đùa. Nhưng mọi người trên mạng xã hội đều rất sôi nổi.

Còn có người cắt đoạn ngắn có hai người ghép thành một MV, một ôn nhu một tà mị, ngoài ý muốn lại có chút thú vị!

Nhóm trạch nam đều muốn nổ.

Gần đây Y Trạm không có tác phẩm mới, nhưng trên mạng xã hội cô vẫn đứng đầu, lượng fan cũng tăng vô cùng nhiều.

Y Trạm phát hiện bản thân thu hút một nhóm kì quái, biến thành "Lão cung quốc dân"...

Y Trạm còn phải cảm ơn Triệu Tư Niên, mặc dù không bắt bình cho cô, nhưng cũng giúp cô rất nhiều.

Dự tính ảnh phim "Sóng ngầm" sẽ tung ra trước một tháng bắt đầu chiếu phim, để lâu như vậy nhằm giúp Y Trạm giữ vững độ hấp dẫn khán giả.

Triệu Tư Niên với 2 tầng ảnh đế, kỹ năng diễn xuất không cần xoi mói, Trần Gia Dụ ban đầu khá lo lắng Y Trạm không theo kịp tiết tấu của Triệu Tư Niên.

Ngoài ý muốn, hai người diễn vô cùng ăn ý, vô cùng chuyên nghiệp, tuy rằng điều kiện quay phim rất gian khổ, nhưng so với kế hoạch tiến độ nhanh hơn rất nhiều.

Ban đầu phim "Sóng ngầm", Trần Gia Dụ định nam chính là Triệu Tư Niên, về nữ chính người đầu tiên Trần Gia Dụ nghĩ tới là Thẩm Từ Chiêu.

Nhưng nghĩ tới Triệu Tư Niên và Thẩm Từ Chiêu không hợp nhau, lúc đó liền bỏ đi suy nghĩ trong đầu, sau đó thì trái lo phải nghĩ tìm người thích hợp.

Nhìn người trong ống kính, rất nhiều chi tiết Y Trạm xử lí giống Thẩm Từ Chiêu, chỉ là càng thoải mái hơn một chút.

Trước kia Trần Gia Dụ hợp tác với Thẩm Từ Chiêu hai lần, mỗi ngày Thẩm Từ Chiêu đều đến đoàn phim đúng giờ, tăng ca thì sớm thông báo, cũng rất nhanh hiểu ý, đối với ai đều nhân nhật, rất hoà khí.

Diễn viên chính đều có thái độ như vậy, những diễn viên khác cũng không thể đi muộn về sớm, liền như thế, bất động thanh sắc mà Thẩm Từ Chiêu kéo tinh thần làm việc của mọi người lên.

Trần Gia Dụ nghĩ lại thời gian phỏng vấn Y Trạm nhảy vũ đoạn kia, ... Liền cảm thấy kinh ngạc.

Trần Gia Dụ vội vã bỏ đi suy nghĩ, không thể suy đoán linh tinh.

Bối cảnh phim "Sóng ngầm" ở Thượng Hải đời trước cách bây giờ ba mươi bốn mươi năm, sứ mệnh của từng điệp viên các quốc gia, xuyên qua tới thành thị sắp bị đánh chìm.

Đoàn làm phim không tiếc kinh phí đầu tư dựng lại y nguyên bối cảnh lúc đó.

Y Trạm vào vai một sinh viên hệ vũ đạo, gầy tới mức mặc y phục vũ đạo, trên người không còn mấy khối thịt.

Vì một phút múa ba-lê trong phim, tròn một khoá tám tháng, nhưng còn có cách khác là tìm người đóng thế.

Đoàn làm phim có ba ngày nghỉ, lại trùng vào đại thọ sáu mươi của bà nội - Lưu Tĩnh, Y Chính Hoàng gọi điện thoại, dặn dò cô nhất định phải trở về, cái gì mà bữa cơm đoàn viên.

Y Trạm cười châm chọc, còn phải mua vé máy bay, mấy tháng không gặp Nanh Vuốt, cô cũng muốn trở về gặp nó.

Cô lo lắng Nanh Vuốt được Lâm Phi dưỡng thành heo... Vậy thì phải làm chó độc thân cả đời.

An Bác Dung có chút buồn bực.

Ban đầu anh nghĩ rằng: hừ, không phải chỉ là tiểu minh tinh thôi sao, tôi không tin không thu thập được cô.

Sự thật chứng minh, thực sự anh không thu thập được...

Thấy Y Trạm đang đứng đầu bảng xếp hạng trên mạng xã hội, độ nổi tiếng không giảm mà lại tăng, trong lòng An Bác Dung đầy kinh ngạc.

Phim Triệu Tư Niên đầu tư An Bác Dung không thể nhúng tay vào. Y Trạm không nhận được kịch bản, không đi tới cầu xin hần, cũng không trưng ra vẻ đáng thương khiến người khác đồng tình, cứ nhiên đi đóng phim đang quay.

"Tạm thời đổi công việc, nhận một kịch bản, sang năm công chiếu liền có thể gặp lại mọi người, ~thay đổi tâm tình~."

Phía bên dưới đều là những lời chúc phúc chờ mong, còn có Tiểu yêu tinh không biết xấu hổ gọi "Lão cung", còn các fan nam thì, "Lão cung chắc thay đổi rồi, tinh tu đề thăng tiến đây mà..."

Tình tu nhà người ý!

Bị người chặn không có kịch bản. Không nhận được kịch bản mới thì nói ra luôn đi, nói cái gì mà thay đổi tâm tình!

Cứ cố cậy mạnh chống cự sao? Thật là đáng ghét.

An Bác Dung lần qua lộn lại lật tung mạng xã hội lên, nhưng vẫn không nghĩ ra đối sách nào.

Đã có nhà đầu tư hỏi An Bác Dung, tại sao muốn phong sát Y Trạ, kỹ năng diễn tốt, đang nổi tiếng, rất nhiều nhà muốn mời đóng phim.

An Bác Dung trầm mặc...

Chẳng lẽ anh lại nói là do Y Trạ đã hất một ly rượu vào mặt anh. Như thế rất mất mặt...

Máy bay hạ cánh, Y Trạ về phòng ở của mình trước, ngủ một giấc, dậy tắm rửa, sau đó chọn một kiện lễ phục màu đỏ, mặc chỉnh tề mới ra khỏi cửa.

Chúc thọ bà nội, dù sao cũng phải đi về một chuyến.

Lúc Y Trạ xuống xe, trong phòng khách đã có không ít người, Y Lan Khê mặc một bộ váy liền màu trắng, tinh xảo lại thanh thuần, là tiêu điểm trong mắt mọi người.

Lưu Tình thấy Y Trạ, liền đi về phía Y Trạ: "Trước hết, con hãy đi gặp dì Bạch, gần đây dì con vẫn phải nằm tĩnh dưỡng, mới vừa nói chuyện với bà vẫn còn nhắc tới con."

"Dạ, bà nội sinh nhật vui vẻ."

Lưu Tình gật đầu một cái.

Y Trạ không muốn gặp Bạch Bình chút nào, Bạch Bình nhắc đến cô? Chắc chắn là không có chuyện gì tốt.

Bạch Bình nằm trên giường đã hơn ba tháng, cả người mập hơn một vòng, chắc là do bà nội cố gắng bồi bổ đây.

Bạch Bình mang thai nôn nghén rất nghiêm trọng, một ngày ăn đều không trôi, nhưng vẫn bị bà nội nhồi nhét vào bụng.

Nhồi đồ tẩm bổ như nhồi vịt, ... Cân nặng tăng thêm hai mươi cân không nói, cả người đều mệt mỏi, sắc mặt phù thũng.

Tất cả đều do đối phương đã lựa chọn, vì thế cũng không có gì đáng để đồng tình.

Bạch Bình ngồi dậy, sờ sờ bụng, thần sắc đặc ý giương mắt: "Y Trạ à, cuối cùng con cũng về nhà."

"Dạ."

Bạch Bình bảo Y Trạ rót cho bà chén nước, rồi bảo Y Trạ ngồi xuống.

Y Trạ bị Bạch Bình nắm tay cả buổi, liền cảm thấy lộp bộp trong lòng.

Đây là làm sao? Có đại chiêu mới gì sao?

Bạch Bình quan sát con gái vợ trước của chồng, quả thật có chút nhan sắc, thảo nào mê hoặc được đàn ông.

Bạch Bình mở miệng chậm rãi nói: "Y Trạ, lần này gọi con trở về, ngoài việc chúc thọ bà nội con, còn có chuyện dì muốn thương lượng với con."

"Dì nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 24.2

Y Trạ muốn rút tay mình về, thế nhưng Bạch Bình nắm quá chặt, Y Trạ đành để mặc phụ nữ có thai nắm tay cô.

Bạch Bình thở dài, "Công ty của cha con, hai năm gần đây không tốt lắm, Y Trạm à, tuổi con cũng không còn nhỏ, cũng nên chia sẻ cùng với người nhà, hơn nữa cha con rất lo lắng cho con, dù sao trong giới giải trí quá nhiều vấn đề, cha con hy vọng con có một người có thể dựa vào."

"Sau đó thì sao...?"

"Vị kia nhà họ An cũng rất tốt, cậu ta là con một, con gả qua sẽ không phải chịu khổ, con là con gái họ Y, hiện công ty xảy ra vấn đề, con hẳn tâm nhin cha con hết đường xoay chuyển hay sao? Nhìn công ty mỗi ngày đi xuống hay sao?"

Lúc này Lưu Tĩnh cũng mở miệng: "Con kết hôn với An Bác Dung, bên công ty của An gia cũng sẽ kéo cha con lên, Y Trạ, cha con yêu thương con nhiều năm như thế, con cũng nên nghĩ cho cha con, nhân phẩm An Bác Dung rất tốt, lại có điều kiện, sẽ không bạc đãi con, con sống cũng dư dả."

Đáng vẻ Lưu Tĩnh như nói chuyện đương nhiên phải thế. Đây cũng không phải chuyện lạ, kết hôn để kí kết hợp tác xảy ra không ít, vừa được lợi mà lại tương đối vững chắc.

An phu nhân chường mắt Y Trạ, chỉ là An Bác Dung hơn ba mươi tuổi rồi, còn có tần suất một tuần đổi một bạn gái, An phu nhân liền sốt ruột.

An phu nhân nghĩ con trai kết hôn sẽ hồi tâm, mới cho phép con trai cưới Y Trạ.

Bên nhà gái cửa chính thấp một chút cũng không có vấn đề gì, An Bác Dung thích là tốt rồi, hơn nữa, Y gia không là gì, nhưng mẹ của Y Trạ xuất thân từ Tàn gia, thật ra cũng không tệ.

Y Trạ cảm thấy buồn cười, lần trước chào hàng cho Hà Thần Không, bà nội không nhớ sao?

Lần này lại là An Bác Dung, lần đầu gặp muốn cô cởi áo, sau đó là vô liêm sỉ phong sát cô, như vậy mà là người có nhân phẩm???

Chắc cô kém cỏi ghê lắm, mới khiến mọi người thấy là cô đang với cao...

Y Trạ quay đầu hỏi Y Chính Hoảng, "Cha, cha cũng nghĩ như vậy sao?"

Y Chính Hoảng trầm mặc, nói có chút chột dạ: "Trước tiên hai người có thể tìm hiểu nhau một chút, từ bạn bè mà phát triển lên, quả thật An Bác Dung không tệ, sau khi kết hôn cậu ta sẽ hồi tâm."

An Bác Dung tỏ vẻ, sẽ cho Y Trạ thời gian, Y Chính Hoảng cũng thật bất ngờ, dù sao Y Trạ vẫn chưa tới hai mươi tuổi.

Nhưng chớp mắt nghĩ đến, công ty đang có vấn đề, nếu An Bác Dung trở thành con rể của ông thì vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng rồi.

Y Trạ thấy mình cần yên tĩnh một chút, nếu không cô sẽ nổ tung mất, cô chậm rãi uống một ngụm.

"Không được, con cùng An Bác Dung không hợp, hơn nữa còn có chút mâu thuẫn."

Bạch Bình nhẹ nhàng nói: "Y Trạ, sao với ai con cũng có mâu thuẫn, con nên thay đổi tính tình của con một chút, chị gái của con đối với ai cũng hoà hoà khí khí."

"Cho nên, đi có thể gả Y Lan Khê cho anh ta." Liếc mắt nhìn bụng Bạch Bình,

Y Trạ còn nói: "Hoặc sinh thêm một cô con gái, mười tám năm sau gả cho anh ta, dù sao anh ta có rất nhiều tiền."

Lưu Tĩnh nhũ nhũ mày: "Y Trạ, lần này con không được phát tính tình tiểu thư, công ty Y gia phá sản, con nghĩ xem, con sẽ được cái gì? Còn có thể tiếp tục làm đại minh tinh sao?"

"Cho nên, bà định cho con công ty sao?"

Lưu Tĩnh bị nghẹn lời, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lưu Tĩnh thấy suy nghĩ của Y Trạ thật viễn vông, đòi hỏi công ty....

Y Trạ cảm thấy trái tim rét lạnh, đừng nói tới An Bác Dung, hôm nay kể cả kẻ thù hay người què muốn cưới cô, chỉ cần có thể mang lại lợi ích, những người này sẽ không ngại ngừng mà gặt đầu, vì muốn đảm bảo vinh hoa phú quý cho chính họ.

Nhưng buồn cười nhất là, các cô đều rất đáng thương, Y Trạ thật đã chết từ khi cắt cổ tay rồi, cũng thật đáng thương, dù có người nhà như thế, không bằng Thẩm Từ Chiêu cô là cô nhi còn tốt hơn.

Y Trạ xoay người đi ra ngoài, không muốn nói thêm gì nữa.

Cô vừa ra khỏi phòng, tim liền đập mất tần suất, loạn nhịp.

Cô dựa vào tường, đầu óc choáng váng.

Ngay phía trước là phòng của cô, Y Trạm tính đi vào nghỉ ngơi một chút, dù sao cô cũng chẳng liên quan gì đến cái yến hội chúc thọ kia.

Từ hôm nay trở đi, Y gia với cô không có quan hệ gì nữa.

"Tại sao anh lại ở đây?"

Thấy người đang đứng công khai trong phòng cô, Y Trạm vô cùng kinh ngạc.

An Bác Dung đem đồ trên tay đặt lên bàn, nhếch khoé miệng: "Đương nhiên là người nhà cô mời tôi đến, tôi là khách quý, bọn họ còn chủ động mời tôi tham quan phòng cô, nghĩ muốn hoà giải mâu thuẫn giữa tôi và cô."

Anh cũng có chút ngoài ý muốn, trước bất quá phong sát Y Trạm một thời gian, cư nhiên bà nội Y Trạm lại đến gặp mẹ anh thương lượng.

Không biết nói gì, nhưng mẹ anh biết anh có ý tứ với Y Trạm.

Anh cũng không phủ nhận, dù sao quan hệ gần hơn, anh sẽ đòi nợ cũ...

Anh liền hiểu rõ, cô gái nhìn thì thanh cao kia, cũng chỉ là hoá trang, cư nhiên muốn gả cho cho anh như vậy.

Đối với An Bác Dung, Y Trạm không có một chút hảo cảm nào.

Số cô quá chán, mới bị cái mặt hàng ấy quán vào.

"Anh cút cho tôi." Vừa dứt lời, bước chân cô liền mất thăng bằng, An Bác Dung liền đưa tay đỡ người.

"Cô làm sao thế? Bắt đầu yêu thương nhưng nhớ tôi rồi sao? Đây là phòng cô, cô muốn ở đây sao?"

Tâm Y Trạm trầm xuống, choáng váng lại nổi lên, cả người cô vô lực và rất nóng.

Đáng chết! Chén nước kia có vấn đề.

Cô quá vô tâm rồi, đánh giá quá cao nhân tính. Không nghĩ nhưng người thân nhất của mình, lại dùng tới thủ đoạn hèn hạ như vậy.

Y Trạm đẩy An Bác Dung ra.

"Cô làm gì thế?"

An Bác Dung thấy Y Trạm ngỡ ngàng có chút không thể tin, rõ ràng là không biết chuyện.

Y Trạm cắn cắn đầu lưỡi, không để ý tới tên vô liêm sỉ kia nữa, còn chút lí trí, đẩy cửa ra đi xuống dưới lầu.

Phòng khách rộng lớn, lộng lẫy hào nhoáng, những cô gái mặc trang phục tỉ mỉ, thấp giọng nói chuyện với những người đàn ông mặc tây trang giày da bóng loáng, thỉnh thoảng che miệng cười ra tiếng.

Bước chân cô xiêu vẹo, đi giữa đám người, như một kẻ lạc loài.

Y Trạm cầm lấy một ly rượu, đi tới trước mặt Y Lan Khê, từ từ nâng cốc, đổ xuống đầu Y Lan Khê.

"A!!!" Y Lan Khê nhắm mắt lại và hét lên: "Y Trạm, em điên rồi."

Trên mặt Y Lan Khê là một dòng chất lỏng màu đỏ chảy xuống, Y Lan Khê buộc phải nhắm mắt lại, váy trắng cũng bị loang lổ vết đỏ.

Tiền khí trước đó biến mất không còn một mảnh.

Ánh mắt Y Trạm lạnh lẽo: "Y Lan Khê, chị thấy hài lòng chứ?"

Y Lan Khê lui bước về sau, lưng đụng vào bàn rượu mới dừng lại, đáy mắt đầy sự sợ hãi.

Mọi người đều giật mình, nín thở, nhất thời cả phòng khách lặng ngắt không tiếng động.

Trong cái vòng này, ai cũng chú ý nhất là mặt mũi, ít khi có người đem mâu thuẫn phơi bày trước mặt người khác. Hơn nữa lại trong trường hợp đông người như vậy...

"Còn chưa tỉnh táo sao?" Y Trạm cầm ly rượu ở bên cạnh, tiếp tục hất lên mặt Y Lan Khê lần nữa.

"Hiện tại thấy thế nào?"

Chương 41: Chương 25

Mộ Vũ Trạch đang nói chuyện cùng một người quen, phản ứng kịp, bước nhanh đi tới: "Y Trạ, em điên rồi sao?..."

"Anh đứng lại! Cầm miệng cho tôi! Chị em tôi nói chuyện, không cần người ngoài nhúng tay vào."

Trên lầu đều là người già và trẻ em, một người mang thai nằm ở trên giường, hai người khác già nhưng không đáng kính, cô không thể làm cứng quá.

Nhưng với Y Lan Khê cùng một thế hệ, cô không có gì phải cố kị. Và thực ra mọi việc xảy ra, không thiếu phần Y Lan Khê nhúng tay vào.

Nếu Y Lan Khê muốn nguy trang thành bông sen trắng, duy trì hoà bình mặt ngoài cô không thêm đề ý, nhưng lần này chạm phải điểm mấu chốt.

Mộ Vũ Trạch bị quát một tiếng, tạm thời không tiến lên.

Anh bị hằn ý trong mắt Y Trạ dọa sợ, cho tới nay anh chưa bao giờ nghĩ, sẽ có một ngày, cặp mắt chứa đầy yêu thương trước kia, lại nhìn anh với ánh mắt băng lãnh thế này.

Không thêm che dấu sự chán ghét cùng khinh thường.

Y Trạ cảm cái ly ném mạnh xuống mặt đất, tiếng thủy tinh vỡ vụn khiến nhiều người đã lui về sau một bước, nhiều cô gái mặt đã biến sắc.

Trên mặt Y Lan Khê là rượu, nước mắt đảo quanh hốc mắt, đưa mắt điềm đậm đáng yêu nhìn Mộ Vũ Trạch cầu cứu, lại thấy vị hôn thê đang e dè phía xa.

Lúc này còn mặt mũi thể hiện nhu nhược, đáng yêu?

Y Trạ lạnh băng nhìn Y Lan Khê: "Chị còn có mặt mũi để khóc sao? Y Lan Khê, tôi nói cho chị biết, nếu thuộc về tôi, cho dù là cho chị, chị sẽ không có được dễ dàng."

Lưu Tĩnh nghe thấy động tĩnh ở dưới lầu, vội vội vàng vàng đi xuống lầu, bà nhìn đại thọ sáu mươi của mình biến thành như vậy, vô cùng phần nộ, và không thể tin.

"Y Trạ, cô điên hay sao. Cô nhất định là điên rồi. Thế này thì cô còn chút gia giáo nào không? Nếu không phải trước kia chị gái cô cứu cô. Cô còn có thể đứng ở đây sao? Cô liền lấy oán trả ơn sao? Mẹ cô đã dạy cô như thế à?"

"Lấy oán trả ơn ư? Mẹ tôi đi sớm, nếu như mẹ còn sống, hiện tại cũng sẽ không thế này."

Y Trạ đưa tay vuốt ve dấu sẹo ở cổ tay...

Phần nộ khiến bộ não cô còn giữ được chút tỉnh táo.

Cô ngẩng đầu lên nhìn đèn thủy tinh lung linh trên trần nhà.

"Phòng này thật lộng lẫy. Hai mươi năm trước, bà khiến con trai bà bán đứng hôn nhân, để bảo vệ công ty Y thị, cũng là bảo vệ căn phòng này. Hôm nay tiếp tục vì Y thị, bà lại muốn bán đứng hôn nhân của tôi. Năm đó nếu không nhờ đồ cưới của mẹ tôi, công ty Y thị cũng không sống sót được tới hiện tại, các người đã tiếp nhận đồ người khác tặng, ít nhất cũng phải mang ơn, chứ không phải như hôm nay cố gắng bức người, các người cần cầu xin tôi, ít nhất cần có thái độ chân thành, chứ không phải bất chấp thủ đoạn."

Mặt của Lưu Tĩnh trắng đến đỏ bừng, sợ Y Trạ nói ra chân tướng, liền cao giọng nói: "Không biết lớn nhỏ gì cả, cô điên rồi, tôi không muốn nhìn thấy cô, cô mau mau cắt đi."

Y Trạ cười cười, đưa tay kéo khăn trải bàn, cố sức kéo ra, trên bàn bày chiếc tháp rượu năm tầng lộng lẫy xinh đẹp theo tiếng "Rầm" tất cả đều đổ xuống.

Chất lỏng chảy lênh láng trên mặt đất, khắp nơi đều là miếng ly bị bể, các món điểm tâm cũng rơi hết trên đất, các lẵng hoa để bàn cùng chịu chung số phận, rải trên nền nhà.

Một mảnh hỗn độn.

Ánh mắt Mộ Vũ Trạch tràn đầy kinh hãi, lên tiếng một lần nữa: "Y Trạ, cô đang làm gì? Mau dừng lại!"

Y Trạ không nhìn Mộ Vũ Trạch, cầm con dao ăn lên, chậm rãi quơ về phía đám người, mọi người liền lui về phía sau, nín thở, sợ Y Trạ làm ra hành động nguy hiểm đến bọn họ.

"Y lão phu nhân, bà không thích Tần Tích, nhưng lại cho con trai cưới Tần Tích, nói cho cùng là vì đảm bảo cuộc sống giàu sang cho chính bà, đã như thế, bà còn muốn bày bộ dáng cao cao tại thượng đó đến bao giờ nữa.

Y tiên sinh, nếu ngài cùng cô Bạch đây là yêu thật, nên ở chung một chỗ với nhau, nếu ban đầu Tần Tích biết ngài có con riêng, bà ấy tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý gả cho ngài.

Trên đời làm gì có chuyện đẹp cả đôi đường, các người khinh người quá đáng, ban đầu Tần Tích chịu gả thấp, giúp các người bảo vệ Y gia, hôm nay các người lại muốn dùng tiền đồ, tương lai của tôi, để duy trì vinh hoa của các người, tôi không có tâm lòng thiện lương như mẹ tôi đâu. Mẹ con tôi sống không phải vì Y gia, các người dùng hai người phụ nữ để đổi lấy vinh hoa phú quý mà còn có thể thấy thoải mái sao? Các người không biết xấu hổ là gì sao?

Tần Tích tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, bản thân bà ấy thiên chân vạn khổ để bảo vệ giữ gìn, cuối cùng lại tiện nghi cho tình nhân của chồng cùng con riêng, còn liên lụy cả con gái của chính mình. Trước đây tôi không quan tâm mấy việc này, cũng không muốn lấy cái gì từ Y gia, nhưng hiện tại tôi muốn thay đổi, thuộc về tôi, thuộc về mẹ tôi, tôi sẽ lấy lại hết! Cho dù là tôi không muốn! Cũng sẽ không chấp tay dâng cho người, trăm phương ngàn kế muốn chiến đoạt!"

Phá thuyền thì có ba nghìn đỉnh, cho dù tặng cho người không quen biết còn tốt hơn!

Chuyện đã đến nước này, cô không cần lưu lại đường lui nữa, tính từ hôm nay cô sẽ triệt để cắt đứt quan hệ với Y gia, cô muốn để cho mọi người biết, cô không có gì phải thẹn với lương tâm cả.

Sắc mặt Lưu Tĩnh thay đổi liên tục. Y Chính Hoàng nhìn Y Trạ, cũng không nói một câu, tuy rằng ông vẫn thương yêu Y Trạ, nhưng trong lòng cũng hồ thẹn...

"Các người vẫn thường nói Y Lan Khê đã cứu tôi một mạng, sự thực thì sao, cô ta cố gắng kéo chặt tôi, bản thân cô ta chịu một đao liên bảo là cứu tôi sao? Không biết là thật hay giả, nhưng hôm nay tôi vẫn trả cho các người."

Nói hết lời, Y Trạ liền quay ngược đầu dao lại, cắm vào vai chính mình! (Muanho: ôi không... Đau.)

"Từ nay về sau, tôi không thiếu các người cái gì nữa!"

Rất nhiều người kinh ngạc hô lên tiếng, các cô gái nhát gan thì thét lên.

Mộ Vũ Trạch nhìn vai Y Trạ, đầu óc trống rỗng: "Y Trạ, em đang làm gì? Sao em có thể..."

"Câm miệng, chuyện của tôi, không đến phiên anh quản." (Muanho: anh là cái gì chứ... "Hừ")

Y Trạ không lưu lại một phần nhân tình nào cả, Mộ Vũ Trạch cũng ngẩn ra, sắc mặt hết sức khó coi.

Xung quanh Y Trạ có phần lãnh ý, trên mặt còn nang theo nét cười, giống như cây đao kia không phải cắm lên người cô.

Khiến mọi người cảm thấy kinh sợ, quý dị.

Rất tốt, một đao này khiến cô thanh tịnh rất nhiều, cô sẽ không bị hôn mê ở đây, mơ hồ cô có chút hưng phấn, nhiều năm cô đóng vai sen trắng như thế, nhưng đóng vai phản diện còn sướng hơn.

Tuy máu chảy ra, nhưng thực ra vết thương không sâu, vì xé rách lớp nguy trang của Y gia, như thế cũng đáng.

Y Trạ lại tiến tới gần Y Lan Khê, Y Lan Khê đã không có bất kỳ phản ứng, ngây ngốc đứng ở đó, cũng không biết né tránh.

"Từ trước tới nay tôi chưa thiếu nợ chị cái gì, hiện tại cũng đều đã cho chị, kể tiếp những gì chị thiếu nợ tôi, tôi sẽ đòi về từng cái, từng cái một."

Long bàn tay Y Lan Khê tất cả đều là mồ hôi lạnh, một câu cũng không thốt lên được.

An Bác Dung đuổi theo Y Trạ xuống dưới cũng sợ choáng váng, cô gái này quá độc, anh hoàn toàn không thể khống chế được.

Sau ngày hôm nay, người Y gia sẽ không ngóc đầu lên được, sẽ trở thành trò cười của mọi người. Dựa vào hai người phụ nữ để đổi lấy vinh hoa...

An Bác Dung sợ run lên, chuyện gì xảy ra... Cô ấy đi về phía mình!

Y Trạ đứng trước mặt An Bác Dung: "Vị tiên sinh này, không phải ngài nghĩ muốn cưới tôi sao, nếu như ngài làm Y gia phá sản thành sinh lễ, kỳ thực tôi có thể cân nhắc..."

An Bác Dung:"....."

Hoá ra không phải tới để đâm anh...

Sắc mặt Y Chính Hoàng rất khó coi: "Y Trạ, hôm nay con uống nhiều, chớ nói nữa."

Y Trạ cười cười: "Tôi không uống nhiều, chỉ là ăn phải cái gì thôi." Dừng lại, giọng nói buông lỏng hài hước đánh giá An Bác Dung: "Xem ra là ngài không muốn cưới, vừa vậy, tôi cũng không muốn gả."

An Bác Dung:"....."

Anh rõ ràng thấy sự ghét bỏ trong mắt đối phương. Cô gái này thật dối trá, đã không nguyện ý mà còn cố tình chạy tới hỏi anh...

Y Trạ xoay người, nhìn "Người nhà".

"Sau ngày hôm nay, các người đừng nghĩ dùng tôi để đổi lấy cái gì, bởi vì tôi nhất định sẽ làm cho các người phải hối hận."

Cô nói xong, không cần nhìn ai, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Cho tới một lúc lâu sau, mọi người mới hồi phục lại tinh thần, đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn đồng lõa xộn dưới đất, lúng túng mở miệng cáo từ.

An Bác Dung nhìn Y Chính Hoàng, lạnh nhạt nói: "Y tiên sinh, rất tiếc chúng ta không thể hợp tác."

Tuy chuyện phát sinh hôm nay nằm ngoài dự đoán của anh, Y gia nên được ghi vào sổ đen. Nhưng đột nhiên anh cảm thấy, Y Trạ cũng không sai...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 25.2

Anh thường thấy dưới mắt bàn ngầm lục đục với nhau, còn không thấy ai như vậy có thể thoát ra ngoài, không thêm che dấu thô bạo cùng thô lỗ, hung hãn khiến mọi người không thể tin, nhìn mọi người sững sờ là biết.

Y Trạ có thể đem yến hội nhà cô ấy trở thành như vậy, khiến mặt mũi cả nhà mất hết, nên tính ra hắt một ly rượu vào mặt anh cũng là bình thường...

An Bác Dung giật mình, này là sao? Anh cảm giác đầu óc mình bị hư rồi...

--- -----

Thật mệt mỏi, nhưng phải nghĩ đến hướng tích cực, đã đến điểm thấp nhất, sau này sẽ đi lên cao dần.

Tóc Y Trạ xoa tung, dưới quần không biết dính cái gì trở nên nhem nhuốc không chịu nổi, trên vai thì vết máu loang lổ, đơn giản cô thoát giày cao gót, tay rách đi.

Bộ dạng bây giờ của cô chắc chắn sẽ dọa đến người khác, cô lo rằng có thể không gọi được xe...

Hiện tại cô không thể tới bệnh viện, nếu không ngày mai sẽ có tin hót trên mạng xã hội ngay, vết thương trên vai nhìn dọa người, kỳ thực không tổn thương tới động mạch, chỉ cần băng bó liền tốt rồi, hơn nữa thời tiết lạnh như thế, không lo bị nhiễm trùng.

Y Trạ lấy điện thoại ra, đang chuẩn bị gọi điện cho trợ lý, đột nhiên tia sáng trước mắt tối đi.

Trước mắt cô, ánh sáng phía sau lưng lên không nhìn rõ mặt, cô chỉ thấy là rất cao.

--- -----

Tạ Dịch Phi biết đoàn làm phim "Sóng ngầm" nghỉ, cũng biết Y Trạ trở về Y gia tham gia yến hội chúc thọ bà nội sáu mươi.

Anh cảm thấy, tự dung bản thân tham gia có chút không thích hợp, nhưng nghe nói Y gia đang muốn kết thân với An gia....

Anh đoán Y Trạ không biết chuyện, nhưng làm sao anh có thể để hai người gặp mặt theo phương thức giới thiệu làm quen chứ.

Vì vậy anh cũng không quá thích hợp ổn thỏa hay không.

Anh đã tới muộn chút, xuống xe đã thấy Y Trạm xách giày đi ra.

Thân thể gầy yếu bước đi trong đêm có chút cô liêu, sắc mặt tái nhợt, trạng thái không tốt lắm.

Tuy Tạ Dịch Phi không biết chuyện gì xảy ra, không hiểu sao có chút phẫn nộ, tại hải đảo Y Trạm khỏe mạnh tràn trề sức sống, sao lại biến thành như vậy?

Tạ Dịch Phi không nói gì, cởi áo vest, quây quanh chân Y Trạm.

Sau khi Y Trạm nhìn rõ mặt người tới, liền khiếp sợ: "Anh... Sao anh lại ở đây?"

Ai, cô cúi đầu nhìn một chút, có thể dùng hai chữ thể thảm để hình dung. Chuông điểm 12 tiếng sẽ trở lại nguyên dạng cô bé lọ lem Cinderella.

Đối phương thân sĩ như một vương tử... So sánh với bản thân hiện giờ, cô lui về sau một chút, đột nhiên cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, không còn dũng khí từ trước tới nay có vẫn có.

Người trước mắt vô cùng ưu nhã, sạch sẽ.

Tạ Dịch Phi đưa tay ra.

Y Trạm kinh ngạc nhìn anh, cô đem tay mình đặt vào lòng bàn tay anh. Quên đi, bây giờ mình đã thành như vậy, nếu không có anh thì cảnh ngộ càng bi thảm hơn.

Hơn nữa, cô thật sự muốn có một bờ vai để dựa vào, cô đã chống đỡ một buổi tối, có ai đó bước đi cùng cô hoặc đơn thuần đứng bên cạnh cô, bất kể là ai. "Sao anh lại ở đây? Bây giờ tôi thế này, quá tệ..."

Tuy rằng hai người chỉ là bạn đã từng gặp nơi du lịch, nhưng ấn tượng của Y Trạm về Tạ Dịch Phi rất sâu, hơn nữa có loại tín nhiệm không rõ từ đâu, nói xong mới nghĩ đến đầu óc mình hòng rồi, nên nói tiếng Anh, không thì đối phương sẽ không hiểu, không nghĩ đối phương lại lên tiếng.

"Bởi vì, tôi đến đón em."

Y Trạm mở to hai mắt nhìn, chờ chút, đối phương cũng biết nói tiếng Trung, mà lại nói tốt như thế?

"Anh... Tại sao anh biết nói tiếng Trung?"

Thanh âm người đàn ông trầm thấp, nghiêm trang trả lời: "Lúc ban đầu em nói với tôi bằng tiếng anh, tôi liền dùng tiếng anh để nói chuyện với em, hơn nữa em cũng không hỏi tôi."

Y Trạm"..."

Cô yên lặng lui về sau một bước, sắc mặt bắt đầu mất tự nhiên.

Cô cho rằng đối phương không hiểu tiếng Trung, mới khen vóc người đẹp mắt, còn nói rất nhiều lời thoại trong phim..

Buồn nôn a... Đơn giản là rất xấu hổ a...

Đúng, cô hát hai bài tiếng Trung, nói cho đối phương biết đó là bài hát Trung Quốc thần kỳ, một lời khó nói hết.

Cô không nghĩ ra lúc ấy đối phương mang tâm tình gì để nghe, cư nhiên có thể bắt động thanh sắc, không coi cô như người điên.

Đúng, cô cho là đối phương không hiểu tiếng Trung, còn nói rất nhiều chuyện không đầu... Liền giống như nói hết với cái cây biết động..

Quên đi, cô không muốn nhớ lại. Hai đời cộng lại cô chưa làm ra chuyện xấu hổ như thế bao giờ! Da mặt dày cũng chịu không nổi...

Tạ Dịch Phi nhìn mặt cô dần dần hồng lên, độ cung khoe miệng anh cũng trở nên nhu hoà hơn: "Vết thương trên vai em cần xử lý một chút, em có thể tự đi chứ? Có cần tôi đỡ em hoặc cõng em không?"

"Tự tôi có thể đi được..."

"Vậy để tôi đưa em về, trạng thái của em không tốt lắm..."

"Vâng."

Tạ Dịch Phi đỡ Y Trạm lên xe, hai người ngồi ở ghế sau, Y Trạm nói địa chỉ rồi không nói gì thêm.

Trong xe thật ấm áp, Y Trạm cũng không muốn hỏi tại sao anh lại ở đây, cô chỉ tự nói chính mình không được ngủ, nhưng được kia vẫn ảnh hưởng tới cô, cô nhắm hai mắt lại.

Tạ Dịch Phi để cho đầu cô dựa trên vai anh, anh cúi đầu vén tóc Y Trạm ra sau tai, lấy tay thử độ ẩm trán cô, mặt cô hồng hồng bình thường, quả nhiên nhiệt độ có chút cao.

"Thông báo cho Bác sĩ Lý, ngoài vết thương trên vai, nhiệt độ cơ thể cũng hơi cao, để cô ấy chuẩn bị."

Xe dừng lại, Tạ Dịch Phi ôm người xuống xe.

Tạ Dịch Phi giật mình, anh biết Y Trạm gầy, nhưng không nghĩ sẽ nhẹ như vậy, chắc khoảng bốn mươi cân...

Một người nhỏ nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 25.3

Bác sĩ tới, đầu tiên là băng bó vết thương cho Y Trạm, sau đó đo nhiệt độ cho cô, ba mươi chín độ, hơi cao, nhưng sau khi kiểm tra đo lường, liền đưa ra kết luận: không phải là sốt cảm mạo, mà là do uống thuốc.

Tạ Dịch Phi nghe được kết quả chuẩn đoán bệnh, ánh mắt tối lại, anh thông minh bậc nào, lập tức đoán được bảy tám phần, sau đó gọi cho trợ lý đi xác nhận.

So với anh nghĩ còn tồi tệ hơn nhiều.

Ánh mắt anh sầm tối, thảo nào Y Trạm một thân xóc xếch ra khỏi nhà họ Y...

Sau khi uống thuốc, cô gái nằm trên giường vẫn ngủ không được an ổn, chân mày nhăn chặt, Tạ Dịch Phi liền cầm quyển sách ngồi ở bên giường, vừa đọc sách vừa chăm nom cô gái.

Cho đến quá nửa đêm, gần về sáng, nhiệt độ cơ thể Y Trạm mới trở lại bình thường, anh mới đứng dậy đi sang phòng cách vách.

--- ----

Y Trạm mở mắt, đập vào mắt là gian phòng xa lạ, cô cúi đầu nhìn một chút, quần áo trên người cô đã được thay, áo ngủ không quá vừa người, cô giờ tay lên nhìn, hẳn là một bộ đồ ngủ có cả áo và quần, mà cô chỉ mặc mỗi áo.

Chiếc áo rất rộng, vạt dài rủ tới đầu gối của cô.

Đây là... Áo của đàn ông!

Y Trạm bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, cô nỗ lực đi nhớ lại chuyện ngày hôm qua, trong đầu nhớ đến...

Anh ấy.

Cô kiểm tra thân thể của mình, toàn bộ bình thường, không phát sinh chuyện say rượu xx, cô không phải sợ người khác lợi dụng lúc cô gặp khó khăn, trái lại cô lo lắng mình trúng chiêu... Không có đức hạnh đây ngã cười lên người ta a....

Y Trạm từ trên giường đứng lên, đi chân trần tới sân thượng, cảnh sắc xung quanh rất quen thuộc, đây là tiểu khu cô ở mà?

Nhưng đây không phải là nhà cô...

Biết đây là nơi nào, trong lòng cô có chút buông lỏng.

Tạ Dịch Phi gõ cửa một cái, sau đó bưng chén nước đi vào.

"Em bị mất nước, uống nước đi."

"Cảm ơn anh." Y Trạm nhận lấy. "Hôm qua là anh đưa tôi về sao?"

"Khi đó em đã không tỉnh táo, tôi chỉ có thể đưa em về nhà tôi, tôi biết nghề nghiệp của em, không tiện đi bệnh viện, cho nên gọi bác sĩ tới nhà, quần áo cũng là do cô ấy đổi, nơi đây không có quần áo của người khác, tôi liền lấy áo ngủ của tôi cho cô mặc tạm, có chút đường đột."

"Cảm ơn anh."

Đối phương nói rất hợp tình hợp lý, tự nhiên Y Trạm không thể tính toán chi li, mặc dù áo ngủ là đồ rất riêng tư...

Nhưng tại sao lại là áo ngủ a! Tuy tiện tìm một cái áo khác đều có thể mà! Thực sự là gấp quỳ, trong lòng cô đang cố thuyết phục bản thân không nên để ý chi tiết nhỏ đó, nhưng vẫn cảm thấy rất rất quẫn bách.

Tạ Dịch Phi thấy đối phương tuy giả vờ bình tĩnh nhưng tai lại đỏ lên, tâm tình liền tốt lên.

"Tôi có gọi người giao đồ ăn tới, em ra ăn một chút, quần áo cũng đưa tới một bộ, đặt ở bên cạnh gối đầu."

"Cảm ơn anh."

Tạ Dịch Phi nhìn Y Trạm, "Từ sáng sớm hôm nay em đã nói rất nhiều lần ba chữ này."

Y Trạm "..."

Đột nhiên cô không biết phải nói gì, quyết định bảo trì trầm mặc.

Y Trạm thay quần áo xong đi ra, quần áo này theo phong cách hàng ngày bình thường của cô, nhãn hiệu không hề tầm thường.

Không biết vì sao, anh ấy làm việc gì cũng vừa đúng, rất chu toàn đầy đủ, nhưng không vượt quá.

Sân thượng này nhìn cảnh sắc ngoài kia, và nhà mình không sai biệt lắm, hẳn là cùng toà nhà nhưng khác tầng.

Y Trạm nhấp một hớp sữa tươi ấm, "Anh... Cũng ở trong tiểu khu này à, đây là tầng mấy?"

"Tầng mười tám, hôm qua em nói địa chỉ, tôi phát hiện chúng ta ở cùng một tiểu khu, chúng ta ở một toà nhà à?"

"Đúng a, tôi ở lầu dưới, thật là trùng hợp..." Dừng một chút, Y Trạm lại hỏi: "Cho nên, anh là người Trung Quốc?"

Dừng lại, Tạ Dịch Phi thanh âm chậm chậm, tay nâng má nhìn Y Trạm, nói:

"Tạ Dịch Phi, ba mươi lăm tuổi, chưa kết hôn, thân thể khỏe mạnh, tiền kiếm đủ xài."

Y Trạm "..."

Mặc dù giọng nói rất nghiêm trang, nhưng cô có điều tra hộ khẩu đầu mà cận kề như vậy... Hơn nữa cô để anh đưa về, không hề lo lắng như thế...

Cô có chút kinh ngạc, bề ngoài của đối phương không giống như đã ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, nếu nói hai mươi lăm tuổi vẫn có người tin.

Mặc quần áo ở nhà, mỗi chỗ đều sắp đặt rất thoải mái, từ trong xương toát ra sự ưu nhã, đúng là một thân sĩ.

Chỉ là khí chất đối phương quá quý phái, không giống bề ngoài người hai mươi lăm tuổi nên có, trên người có loại bất động thanh sắc do năm tháng tôi luyện.

Đầu óc Y Trạm có chút loạn, sáng sớm bản thân lại cùng một người đàn ông xa lạ mới quen ăn bữa sáng.

Bất quá mới gặp qua một lần, nhưng có thể chung đụng hoà hợp như thế, sau khi cảm giác quẫn bách biến mất, cảm giác như biết rất lâu rồi, rất thoải mái.

Cũng tốt, không phải như người xa lạ gặp một lần, đối phương vừa tự giới thiệu cận kề...

Y Trạm ăn điểm tâm xong, thuận lợi rửa sạch bát đĩa mới rời khỏi, Tạ Dịch Phi đứng dậy đưa Y Trạm ra tới cửa, thanh âm ôn nhuận: "Sau này là hàng xóm, xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Xin chỉ giáo nhiều hơn..."

Thang máy hạ xuống tầng một liền đến nhà cô.

Về tới nhà mình, Y Trạm nhìn vào gương, hít một hơi thật sâu, vẫn cảm thấy có chút không chân thật.

Trong một đêm xảy ra quá nhiều chuyện.

Trong thời gian ngắn Y gia sẽ không tìm cô gây khó dễ, chú soái ca từng gặp nhất được cô đem về nhà, nhà lại ở tầng trên nhà cô.

Hoá ra ngoài rất đẹp mắt soái ca, mặc đồ ngủ ăn sáng cũng hết sức tao nhã, trông như một bức hoạ,... Có thể khiến người khác ăn được nhiều hơn...

Cường ép cắt đứt hình ảnh, Y Trạm nhớ tới cảnh tượng lần đầu hai lần gặp gỡ, đầm ngực giậm chân xấu hổ!

Người kia ác thật, hứng thú bất động thanh sắc nhìn cô nói bô bô, cô nghĩ thật sự muốn bóp chết lúc đó sao lại điên như vậy.

Còn đâu là cô gái ưu nhã???

Còn có đêm qua... Chắc anh ấy xuất phát từ lòng tốt giúp cô một tay, nhưng chắc chắn sẽ cảm thấy đầu óc cô không bình thường, vấy bị phá cùng một thân đầy mùi rượu...

Đại não Y Trạ có mấy giây suy đoán, cô rất muốn cắt bỏ đoạn ký ức này, cô ép buộc bản thân cần bình tĩnh, sau đó cô nhất quyết bỏ quên đoạn ký ức kia, giả vờ cái gì đều không phát sinh...

Liên quyết định như vậy! Dù cho đối phương nhắc tới, cô sẽ nhất quyết không thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 25.4

Buổi chiều Lâm Phi tới dẫn theo cả Nanh Vuốt, Y Trạ nhìn Nanh Vuốt mập thêm một vòng lớn, người khác nuôi lên nhệ dạ với Nanh Vuốt, cô vuốt đầu Nanh Vuốt.

Nanh Vuốt đã 2 tuổi, đến tuổi nên tìm vợ thôi.

Y Trạ vốn chuẩn bị ngày mai sẽ trở lại đoàn làm phim, tuy trên vai có thương tích, nhưng chỉ là nhìn dọa người, hơn nữa còn ở bên tay trái, không ảnh hưởng đến việc quay chụp, cẩn thận một chút không để vết thương bị nứt ra là được...

Tuy cô tự đâm mình, nhưng trước đó cô đã tỉ mỉ cân nhắc qua.

Buổi tối, ngoài ý muốn cô nhận được điện thoại của trợ lý, nói là thay đổi thời gian nghỉ, từ ba ngày lên tới chín ngày, bảo cô không cần vội trở lại đoàn phim.

Triệu ác ma, cư nhiên lại có tính người thế sao? Không giống phong cách bình thường a...

Triệu ảnh đế là vị cuồng công việc, không màng tình người, anh đối với chính mình rất hà khắc, người ngoài cũng không khác mấy.

Tính tình vừa thúi vừa cứng, may là có tài hoa cùng danh tiếng, lúc này mới trở thành "Chuyên nghiệp" cùng "Chuyên nghiệp".

Hơn nữa mọi người đều cho rằng Triệu ảnh đế là người đàn ông kim cương, làm việc cùng mọi người, cảm giác thật khó tin...

Y Trạ vẫn cảm thấy ảnh đế cao không với tới...

Y Trạ thở phào, cảm thấy may mắn, ít ra cô có thêm mấy ngày dưỡng thương, lúc đó vết thương cũng khỏi được bảy tám phần rồi.

Không nghĩ đến ngày hôm sau, liền có chuyện ngoài ý muốn, người đại diện gọi điện thoại tới, có hai tạp chí gọi điện muốn cô làm người mẫu chụp ảnh trang bìa cùng viết một bài viết, còn có bốn kịch bản hay được đưa tới,...

Trong một đêm thay đổi cục diện, trước kia một cái lời mời cũng không có, nói cách khác giờ không ai có ý khó dễ cô nữa.

Y Trạ không biết An Bác Dung là ăn nhiều mà đầu óc trở lên thông suốt, dù sao phong sát được giải trừ là tốt rồi.

Sau đợt nghỉ, cô trở nên bận rộn rất nhiều.

Trên bả vai cô bị thương, nhưng may là mùa đông, trang phục tạp chí chuẩn bị cũng khá dày, nhìn không ra, Y Trạ chụp cho hai tạp chí, còn những cái sau thì từ chối, dù sao trọng tâm vẫn là đóng phim.

Là nghệ sĩ không thể chỉ đóng phim thôi, quảng cáo, tạp chí, phỏng vấn, chương trình giải trí, cái gì cũng cần tham gia.

Đặc biệt là nữ nghệ sĩ trẻ, tài nguyên mới rất quan trọng, các fan đều mong muốn một nghệ sĩ trẻ và mới, để làm thần tượng.

Thẩm Từ Chiêu năm đó, tuy rất nổi tiếng, nhưng khí chất và dung mạo không phải loại tạp chí thích, rất đáng tiếc. Còn dung mạo của Y Trạ rất tinh xảo, đôi mắt hút hồn, lại mang theo hai phần anh khí, sáng ngời trước mắt người đối diện, có thể tự do thể nghiệm rất nhiều loại phong cách.

Ban đầu Thẩm Từ Chiêu chết rồi phục sinh, biến thành Y Trạ, ý niệm đầu tiên khi nhìn thấy khuôn mặt này là bình hoa, ý niệm thứ hai là có thể trở

thành người mẫu tạp chí.

Cảm thấy Y Trạm quả thật được lão thiên gia sủng ái.

"Cô ấy đang bị thương. Không thích hợp đi đóng phim." Tạ Dịch Phi nhàn nhạt nói.

Triệu Tư Niên nhú nhú mày: "Bạn biết trễ một ngày, kinh phí tăng lên bao nhiêu không?"

Tạ Dịch Phi cũng không ngẩng đầu lên, vẫn đậm phong khinh nói: "Tôi sẽ tiếp viện cho cậu."

Triệu Tư Niên nhìn Tạ Dịch Phi, lão tam nhà ta cái gì mà không có, tiền thì đặc biệt nhiều.

"Bạn quen biết cô ấy à, tại sao đột nhiên nói với tôi?" Triệu Tư Niên nghĩ nghĩ hỏi.

"Ừ." Tạ Dịch Phi bày ra dáng vẻ không muốn nói chuyện nhiều.

Triệu Tư Niên cũng không nói nữa, tuy rằng cảm thấy kì quái, nhưng đối phương hiếm khi mở miệng với ai, lại bù tiền cho anh...

Tự nhiên, anh không có khả năng không đáp ứng....--- -----

"Cây trăm phượng" gây được tiếng vang lớn, muốn quay tiếp phần nữa, tin tức vừa truyền ra, nhất thời fan đều cuồng nhiệt.

Fan nhiệt tình tăng vọt.

Tất cả lời nhắn từ khán giả đều muốn giữ nguyên đội ngũ để quay, không muốn đổi người!

Nếu như trước, những vai của Y Trạm sẽ bị đổi hết, nhưng hiện tại hạn chế giải trừ, bên chế tác đang cùng cô thương lượng.

Hơn nữa Thượng Tiểu Bạch là tác giả của nguyên tác sách trên mạng xã hội nói rằng, nhân vật Diệp Ly là vai diễn khiến anh hài lòng nhất, và thấy chỉ có Y Trạm mới diễn được Diệp Ly.

Vai diễn này lưu lại ấn tượng quá sâu, tuy tiện thay đổi người sẽ khiến quần chúng mâu thuẫn.

Y Trạm nghiêm túc tự hỏi qua, ban đầu Thẩm Từ Chiêu thành công, cũng cùng thời đại, nhưng dù sao Thẩm Từ Chiêu cũng xuất đạo cách đây vài chục năm trước.

Những năm đó, phần lớn nữ chính đều là đóa hoa sen trắng, hoặc tựa như thánh mẫu vậy, hình tượng đó duy trì đến bây giờ, thẩm mỹ khán giả cũng thay đổi, chú trọng hơn những vai đầy sức quyến rũ hoặc hợp với người xem.

Một người đang trắng tinh đóng vai phản diện dễ biến đen.

Ngược lại, vai phản diện nhưng yêu hận rõ ràng lại càng gây thu hút, tính cách có nhiều mặt, càng đáng chú ý hơn.

Không phải tất cả các bộ phim thành công đều được phục chế, và dù cô bây giờ, cũng không có khả năng phục chế vai diễn trước đây mấy chục năm của chính bản thân, dù sao hoàn cảnh có sự khác biệt lớn.

Quan trọng nhất, đã làm bông sen trắng bao nhiêu năm, cô cũng muốn đi một con đường mới, vì dù sao hai chữ bạch liên (bông sen trắng) đã hoàn toàn bị biến vị.

Điều kiện bản thân Y Trạm cũng rất tốt, không cần phải đi cầu cạnh xin xỏ, sẽ không bị hạn chế sự nghiệp.

Cô nghĩ không thông, Y Lan Khê lại có ý bắt chước Thẩm Từ Chiêu cô.

Mô phỏng theo mãi mãi chỉ là mô phỏng.

"Tiểu Thẩm Từ Chiêu" ban đầu sẽ gây thu hút cho một số người, nhưng nếu bản thân không đủ nội lực thì sẽ bị lòi đuôi ra, không ngừng bị so sánh với chính chủ, và mãi mãi chỉ núp trong bóng tối mà thôi.

Y Lan Khê tiếp tục nhận những vai đều là ngốc ngốc, trắng tinh, kẹo ngọt, kĩ năng diễn thì thô ráp, chỉ dựa vào nhan sắc, xinh đẹp quả thực khiến người thích, bắt đầu thì khán giả còn thấy mới mẻ, dần dần họ sẽ thấy nhàm chán mà thôi.

Ai cũng sẽ không thích nghệ sĩ không có tiến bộ trong kĩ năng diễn, khuôn mặt sẽ chỉ tới một trình độ nhất định, không có thực lực khán giả sẽ thấy phiền chán.

Lúc Y Lan Khê nhận vai kinh điển của Thẩm Từ Chiêu, đem không nhiễm thế tục, tâm tư đơn thuần - Vân Tiểu, thành oán phụ thâm cừu đại hận, fan liền không vui.

Y Lan Khê dờ dờ ương ương, khiến người xem bạo phát, đẩy lên phong trào xem lại phiên bản cũ, khiến nhiều khán giả bắt đầu hoài niệm về nhân vật Vân Tiêu bản cũ.

Vị trí Y Lan Khê, cũng trở lên lúng túng.

Y Lan Khê không rõ, Y Trạm cô cũng không muốn chỉ bảo cho cô ta.

Thời gian Y Trạm mới ra mắt công chúng, mọi người đều gọi cô là "em gái của Y Lan Khê", thời gian một năm trôi qua, tình huống đã hoàn toàn nghịch chuyển.

Y Lan Khê đi tới đâu, phóng viên phỏng vấn, sẽ tiện thể hỏi một chút vấn đề của em gái Y Trạm đang càng ngày càng nổi tiếng, cho dù trong lòng Y Lan Khê khó chịu thế nào, trên mặt vẫn mang theo nụ cười để trả lời, vì hình tượng của mình, phải duy trì tỷ muội tình thâm, cũng vẫn có thể chịu đựng được.

Fan phản ứng quá nhiệt tình và cuồng nhiệt, đoàn làm phim "Cây trâm phượng" vì trấn an fan, nói sẽ tận lực bảo đảm giữ lại nguyên vẹn nguyên bản nhân vật.

Lần này kịch bản được mọi người mong đợi, nên phim chưa khởi động máy khán giả đã tăng như thủy quân.

Chế tác Phụng bên kia đã xác định Mộ Thần và La Thi Nhân cũng sẽ tham gia.

Lâm Phi nhìn thấy tin tức, không nghĩ đến đôi nam nữ kia không hề biết ngại, quả thực là ghê tởm như nuốt phải con ruồi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 26.1

Sáu giờ Y Trạm tỉnh dậy, cô nấu chút cháo, tiện thể cho Nanh Vuốt ăn.

Hai ngày nay vết thương trên vai đã đỡ rất nhiều, chú ý một chút sẽ không sao.

Ngoài lúc đau đầu, giờ phải kiêng kị một chút, không có di chứng khác.

Đời trước Thẩm Từ Chiêu, sau khi có một chút danh tiếng, không cần sốt ba chín độ vẫn lao tới đoàn phim, làm việc và nghỉ ngơi rất quy luật.

Công việc giảm đi, lúc không có việc liền ở nhà, chơi đùa với Nanh Vuốt, sau đó ngủ, tỉnh ngủ thì xem phim, một bộ dạng thành thoi, không có dã tâm.

Cho tới khi bắt đầu công việc tiếp theo, mới đem tất cả nhiệt tình mà lao vào công việc.

Người đại diện thường nói trong cô có hai nhân cách song song tồn tại, khiến nhiều người không thấy rõ được, luôn cảm thấy tia sáng dưới đèn quá chói lọi rồi, bắn ra bốn phía khiến cảm giác không chân thật.

Thẩm Từ Chiêu rất thích diễn, nhiệt tình yêu thương.

Từ rất lâu trước đây, cô đã tiếp xúc với màn ảnh.

Lúc nhỏ, cô không có hồi ức gì đặc biệt với các chàng trai, chỉ có hai chữ "vất vả" xuyên qua trong hồi ức, dù sao ở trong viện mồ côi, chỉ có thể bảo đảm sinh tồn.

Sinh tồn chứ không phải sinh hoạt, hai định nghĩa rất khác nhau. Thế giới trẻ nhỏ đầy rẫy những bất nạt và ác ý thuần túy, dù có quá đáng, cũng không ai có thời gian mà truy cứu.

Từ nhỏ Thẩm Từ Chiêu sống trong tia sáng dưới đèn, trước và sau cũng không có nhiều khác biệt lắm.

Viện mồ côi, bình thường rất hiếm người tới, nhưng thời gian chính phủ hoặc công ty muốn tuyên truyền hình tượng liền đông như trảy hội.

Hồi nhỏ Thẩm Từ Chiêu có khuôn mặt dài, hai mắt to tròn long lanh, đứa nhỏ xinh xắn luôn được người đồng tình.

Mỗi lần cô đều đại diện cho viện mồ côi, dưới ánh đèn ống kính nhận quà người hảo tâm tặng. Một năm cứ bốn, năm lần như vậy, không biết có phải được rèn luyện nhiều như thế, sau này cô không còn sợ camera, không luống cuống trước ống kính.

Cho nên không quản điều kiện đoàn làm phim thế nào, Thẩm Từ Chiêu đều không bị ảnh hưởng, so với trước kia, hiện tại tốt hơn rất nhiều rồi.

Đối với cô, diễn phim là một loại phát tiết, có thể cho cô thả phanh, cũng là một loại mô phỏng, có thể đóng vai một người khác.

Một bộ rồi một bộ quay xong, cảm giác như trải qua rất nhiều đời rồi, tiếc nuối càng ngày càng ít đi.

Mà cuộc đời Y Trạh hiện chưa tới cấp bậc đó.

Trong kịch tổ có một ma vương suốt ngày tăng ca cùng mọi người. Mà giờ nghỉ cũng còn làm việc. Có thể thoải mái như trước kia, cần trải qua để nếm vị đắng đã.

Mười giờ, công ty cho xe tới đưa đến phòng chụp ảnh.

Chụp ảnh báo cũng giống con đường đóng phim, quyết định chủ đề để dựa vào, chỉ là tâm tình phải thể hiện rõ hơn, vì hình ảnh trong nháy mắt, nên càng xoi mói hơn.

Kỳ thực, lần này đối tượng được mời đầu tiên không phải là Y Trạh, nhưng vị kia đưa ra yêu cầu "không phải ảnh bìa thì không chụp", nên chỉ là trong trang báo liền cự tuyệt chụp ảnh.

Ban biên tập có thuyết phục nhưng không hiệu quả, liền đổi thành Y Trạh.

Ngược lại Y Trạh thấy không sao cả, dù cô đang hot, nhưng vẫn chưa có tư cách đó, hơn nữa cô cũng biết, đối với tạp chí, quảng cáo mới là nguồn thu nhập chủ yếu, trang bìa cần đổi phương cho phép... Không thể cưỡng cầu.

Trong vòng này từng ước định trở thành quy củ, mỗi một trang phục được tài trợ đều ấn theo vị trí của ngôi sao, chỉ một ngôi sao mặc, hoặc trình tự cho hai đến ba ngôi sao mượn mặc.

Trang phục đẹp khó có được, nhưng lần này Y Trạh không nghĩ tới, quần áo tài trợ không chỉ đẹp, quý... Mà còn thuộc hàng cao cấp.

Hơn nữa là tự tay nghệ nhân may, mới hoàn thành chuyển đến còn nóng hổi hấp. Không phải cô tự coi nhẹ mình, mà căn bản với vị trí hiện tại cô không được như vậy...

Cuộc sống như nhiều điều bất ngờ vui vẻ, dường như sau khi cầm một đóa kia xuống, việc gì đều thuận lợi hơn. Tuy cô luôn bình tĩnh lạnh nhạt cũng có chút không thích ứng được.

Mặc vào quả thật nhìn rất đẹp, nhiếp ảnh gia cũng chụp thêm nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 26.2

Y Trạh sợ làm hỏng quần áo, toàn bộ quá trình cô đều rất cẩn thận, chờ sau khi cô cởi quần áo để trợ lý mang đi, ban biên tập nói cho cô biết, quần áo này tặng cho cô...

Bình thường những trang phục mới này sẽ được đóng gói để gửi lại, Y Trạh không phải là người mới nên hiểu điểm này, cô liền bảo trợ lý đi hỏi.

Ban biên tập nói là ý tứ của Phẩm Bài Phụng, cũng không nói rõ nguyên do, việc này quá kỳ lạ đi, Y Trạh quay người lại hỏi người đại diện, Vương Ngọc cũng không biết chuyện này.

Cô như lọt vào sương mù, chỉ đành gói quần áo mang đi.

Thêm yếu tố trang phục, cuối cùng biên tập quyết định trang bìa cũng là Y Trạh, không phải do người, chỉ là vì trang phục cao cấp mà chỉ làm ảnh nội dung trong tạp chí sẽ không thỏa đáng, có thể đắc tội nhà chế tác.

Đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Dù chỉ là trang bìa hạ kỳ, nhưng xế chiều hôm đó, trên Internet có người tung ra hậu trường chụp ảnh.

Một buổi chiều mà người quan tâm đã vượt qua trăm vạn.

Nhóm fan đều tỏ vẻ: Cung chủ của chúng ta đẹp như họa, ta còn muốn xem lại một trăm lẻ một lần.

Tạp chí? Mua mua mua! Sắc đẹp này có thể tắm ánh mắt một năm!

Tất cả đều tán dương một phen, dù sao trang phục đẹp, người đẹp, không khí cũng đẹp, không có chỗ để xoi mói.

Trong vòng này, chú trọng nhan sắc, ngũ quan Y Trạm vừa hay chính là vẻ đẹp mọi người thích.

Không ít người hiểu biết về công việc, âm thầm kinh ngạc, sao Y Trạm lại giỏi như thế... Tuy cô đang được nhiều người yêu thích, nhưng trang phục kia mới được nghệ nhân chế tác ra, một nữ minh tinh mới khó có thể nắm bắt được thần thái...

Buổi tối Y Trạm chia sẻ bài viết tạp chí thả ra ngoài lề.

"Cảm ơn đã làm bản thân tôi trở lên xinh đẹp, rất vui về một lần hợp tác *che miệng cười*."

Trong nháy mắt, mọi người chen nhau bình luận ở phía dưới, đa phần đều nói không chờ được muốn mua tạp chí.

"Giống như tôi nghĩ, rất đẹp."

Tạ Dịch Phi bình luận, trong nháy mắt bị đẩy xuống phía sau, dừng lại không đến một giây, anh cũng không quá để ý, cười cười tiếp tục làm việc.

Một tháng sau, tạp chí kỳ trang bìa là Y Trạm bán chạy nhất trong năm, các tạp chí khác cũng mời không ngừng.

Kết thúc công việc về đến nhà, Y Trạm thay một bộ quần áo ở nhà thoải mái, buộc tóc gọn lên, đeo khẩu trang, rồi dẫn chó đi dạo.

Nanh Vuốt rất hoạt bát, mỗi ngày đều phải chạy ra ngoài chơi hai chuyến, thường Y Trạm không ở nhà, nếu có điều kiện đều chiều theo Nanh Vuốt.

Trong tiểu khu này, quản lý khá tốt, hơn bốn khu nhà, cây cối xanh tốt, người ở không nhiều, bình thường cô cũng không cảnh giác vì ít khi có người chú ý tới.

Dù sao giá phòng bày ở kia.

Y Trạm nhớ tới lần trước tới ngân hàng, thấu chi hạn ngạch năm mươi vạn, chắc là Y Chính Hoàng cho, nhưng mà đã bị ngừng.

Cô còn thấy một tài khoản, bên trong không chỉ khoản tiền nhỏ, Y Trạm kiểm tra thông tin xuất nhập trước đó, hàng năm sinh nhật cô sẽ có một khoản tiền lớn chuyển vào, khoản cuối cùng là vào năm năm trước.

Năm năm trước Tần Tích mất.

Bà cất giữ nhiều tiền như vậy cho con gái một phần là vì tấm lòng người mẹ, và cũng nhận thấy điều bất thường.

Chắc Y Chính Hoàng không biết về số tiền này, tuy chỉ như muối bỏ biển giảm bớt nguy cơ của Y thị, nhưng lại có thể đảm bảo cho cô dù không làm diễn viên, cũng có thể lấy ra đầu tư buôn bán, áo com không lo.

Có đường lui này, Y Trạm mới không sợ hãi.

Y Trạm vừa chạy xe vừa suy nghĩ, mãi cho tới khi Nanh Vuốt chạy đi mới phục hồi lại tinh thần.

Nanh Vuốt kích động chạy nhanh ở phía trước, tầm mắt cô dõi theo, phát hiện một cô chó trắng tinh.

Gia hỏa kia... Thấy gái đẹp đã quên chủ nhân.

Y Trạm không dám lơ là, chạy xe đuổi theo.

Nanh Vuốt đi tới bên cạnh chó trắng, dạo qua một vòng mới dừng lại, tìm mọi cách lấy lòng, nhưng chó trắng kia chẳng hề đáp lại.

Đi lên phía trước, Y Trạm mới nhìn kỹ, đây là giống chó thuần chủng, nếu là đực thì uy phong凛冽, nhưng là cái lại càng ôn nhu cùng hấp dẫn.

Đây là giống hiếm, vẫn là lần đầu tiên Y Trạm nhìn thấy một con sống sò sò trước mặt, cô nhìn chung quanh một chút, không thấy chủ nhân của cô chó này ở đâu.

Cô suy đoán, chủ nhân cô chó này chắc hẳn cũng là mỹ nữ, hơn nữa cũng rất cẩn thận, chăm nom bộ lông trắng sữa như thế này phải rất chịu khó, còn cô, chỉ có thể chăm nom chó có màu lông bản một chút cũng không nhìn ra.

Hai con chó đứng cạnh nhau, như chó mỹ nữ đứng cùng dã thú...

Y Trạm phát hiện ra một sự thật tàn khốc, nhan sắc Nanh Vuốt nhà cô có giá trị thấp như thế...

"Xin chào."

Y Trạm đang cảm thán, bỗng nghe tiếng người từ sau lưng, cô giật mình.

"Hoá ra là em sao, Y Trạm."

Thanh âm người kia trầm thấp đọc ra tên cô, cảm thấy hết sức dễ nghe, lần đầu cô cảm thấy tên mình nghe dễ chịu như vậy.

"Tạ... Tiên sinh, tại sao ngài lại ở đây?" Dừng lại, Y Trạm hỏi: "Kỳ quái, sao ngài biết đó là tôi?"

Che hơn nửa khuôn mặt...

"Ánh mắt."

Y Trạm phản xạ có điều kiện lấy tay che mắt: "Chỉ dựa vào ánh mắt sao?"

"Vẫn có thể nhận ra."

Tạ Dịch Phi mỉm cười, đúng là vẫn mang tâm tính tiểu hài tử...

Y Trạm ngượng ngừng để tay xuống...

"Tôi dắt Snow đi dạo." Tạ Dịch Phi cười cợt dây buộc chó ở trên cây: "Em có muốn cùng đi dạo không?"

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 26.3

"Chắc là không..." Cô mới nói thì Nanh Vuốt đã đi theo rồi.

Cũng phải thôi, đồ háo sắc, thấy em gái xinh đẹp bị mê hoặc là phải thôi, Nanh Vuốt xấu xa.

Y Trạm có chút xấu hổ: "Vâng."

Chó theo chủ nhân, con chó cao quý như thế ít người dám vuốt đầu nó, tên cũng rất dễ thương.

Khoan đã, chó theo chủ nhân, nhìn dáng vẻ Nanh Vuốt, Y Trạm thu hồi câu nói trong yên lặng...

Cô phát hiện, cô ở trước mặt người này, chó của cô ở trước con chó kia, đều một lời khó nói hết.

Hai người đi từ từ dọc theo đường trong tiểu khu.

Tạ Dịch Phi tùy ý hỏi: "Tôi nhớ trước đây em từng nói em là diễn viên."

"Phải, tôi nghỉ ngơi vài ngày, sau đó bắt đầu quay rồi, phải gửi Nanh Vuốt cho bạn chiếu cố, nhưng bạn tôi cũng rất bận, tôi đang nghĩ thuê người chăm nom."

Kỳ thực tiểu từ nhà cô rất nghe lời và hiền lành, nhưng vận động nhiều, mỗi ngày phải theo dõi hai mấy giờ trở lên.

Mỗi lần nhìn thấy Tạ Dịch Phi, Y Trạm đều bị khản trương, sau đó không bao lâu thì liền thả lỏng, đây là một trạng thái rất mâu thuẫn.

Tạ Dịch Phi nghĩ nghĩ rồi đề nghị: "Em có thể giao cho tôi, nhà tôi ở ngay tầng trên, chỉ là một nhấc tay."

Quả thực là rất tiện, nhưng hai người chưa thân đến mức như vậy.

Chiếu cố một con chó không phải đơn giản, sao Y Trạm có thể làm phiền người khác: "Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng anh cũng bận công việc, không thể khiến anh thêm phiền toái."

"Công việc của tôi cũng không quá bận." Dừng lại một chút, Tạ Dịch Phi nói tiếp: "Hơn nữa tôi cũng có mời người tới chăm nom, tầng cao nhất có ban công rộng, rất thoáng, tương đối thích hợp cho việc nuôi chó, dù sao nó cùng Snow cũng rất hợp duyên."

Y Trạm liếc nhìn cái mặt nịnh nọt của Nanh Vuốt, thế này mà gọi là hợp ý sao?

Tạ Dịch Phi nở nụ cười: "Giống này IQ rất cao, ngoại trừ hoạt bát chút thì cũng rất dễ chiều cố, Snow tuy là đực nhưng tính tình cũng rất ôn hoà."

Y Trạ tuyệt vọng liếc nhìn góc chó nhà mình, đối phương không phải là em gái, người vẫn u mê như vậy sao?

Đối phương đã nói đến vậy rồi, nếu mình mà không biết xấu hổ cự tuyệt thì : "Vậy đành làm phiền anh, phí thuê người chăm nom tôi sẽ chịu một nửa nhé."

Tạ Dịch Phi cười cười: "Được."

Sau hai ngày Y Trạ mang theo Nanh Vuốt đi dạo chơi, bình thường sẽ đứng phải vị trên lầu kia, hai người nói chuyện nhiều hơn. Trên người Tạ Dịch Phi khiến cho người khác an tâm, Nanh Vuốt cũng rất có hảo cảm với ngài Tạ.

Đem Nanh Vuốt giao vào tay Tạ Dịch Phi, cô rất yên tâm, trước khi đi Y Trạ còn đem chìa khoá dự phòng đưa cho Tạ Dịch Phi.

Kết thúc những ngày nghỉ, kịch tổ lại liều mạng bám theo tiến độ, chưa tới một tháng nữa là sang năm mới rồi, trước đây Y Trạ đã trải qua sang năm cùng tổ kịch, cho nên không cảm thấy sao cả.

Triệu Tư Niên vẫn là vị cuồng công việc, nhưng so với trước thì giảm bớt rồi, những người trong kịch tổ dưới chướng ma vương đều thờ phào.

Sang năm sẽ có hai ngày nghỉ, tuy không kịp trở lại, nhưng cũng được nghỉ ngơi tại khách sạn, hơn nữa cô là một người cô đơn, nên không sao cả.

Có người nhắn tin chúc mừng năm mới, Y Trạ liền bắn một tin nhắn chúc mừng năm mới cho Tạ Dịch Phi, ngay sau đó, Tạ Dịch Phi gọi điện lại.

Tạ Dịch Phi thanh âm nhàn nhạt: "Năm mới vui vẻ, có biết tôi là ai không?"

"Đương nhiên biết, Tạ tiên sinh, anh gọi điện cho tôi chỉ là hỏi cái này sao?"

"Ừm, thuận miệng nói với em như vậy, năm mới vui vẻ."

Y Trạ nở nụ cười: "Năm mới vui vẻ, lần sau tôi sẽ không gửi tin nhắn nữa, mà sẽ chính miệng nói chúc mừng."

Đối phương thân sĩ mà nghiêm túc, cô không cảm thấy nói như thế không có gì là không thích hợp."

"Vậy thì tốt, tôi đã nhớ kĩ, em nhớ thực hiện lời hứa nhé."

Qua ống nghe, thanh âm đối phương như có chút pháp phông, như thuận miệng nói mà thôi. Y Trạ lại ngẩn ra, sau đó đối phương rất tự nhiên mà đổi đề tài, cô cũng không nghĩ sâu xa.

Năm mới...

Đêm trước ngày khởi quay "Cây trâm phượng" bản điện ảnh, tin tức ừn ừn.

Tin tức phản diện của nhân vật nữ số hai tăng thêm được chứng thực, liền nổ ra không ít tranh luận.

Năm ngoái khi bàn về kịch bản, đa số khán giả vẫn ghép nam nữ chính thành một phe, thêm nhiều phản diện của nữ hai, liền biến thành hai nữ chính, rất nhiều người không thể chấp nhận.

Nhưng cũng có người vui với kịch bản mới này, phần nhiều là fan của La Thi Nhân, còn một số thành phần khác thì chỉ chờ xem kịch vui.

Trạ Phi thuộc một phe.

"Nam chủ là của nữ số hai, Lâm Phi là của Diệp cung chủ."

Fan đi qua trang mạng xã hội, tiện tay post bình luận, liền được mọi người hưởng ứng bàn tán rôm rả. Liền thành ngàn vạn cái bình luận.

Bình luận muôn màu hấp dẫn một nhóm lớn thích tám chuyện, càng bàn càng tưởng tượng sâu xa, thụ sủng nhục kinh, càng không nói đến chính sự nữa.

Dù sao năm ngoái, phim truyền hình cũng tạo nhiệt, gây sốt một thời gian, scandal giữa Lâm Phi và Mộ Thần truyền đi xôn xao, thật giả không phân rõ.

Scandal này đánh nát rất nhiều ảo tưởng của fan, rất nhiều fan yêu cầu giải thích, truyền nhau các loại suy đoán cùng nhiều phiên bản khác.

Trở thành trận đầu trước khi khai phim.

Vào ban đêm, Lâm Phi viết trên mạng xã hội, không như yêu cầu của fan Mộ Thần đi làm sáng tỏ.

"Cầu kịch bản viết thành ta sẽ gả cho Diệp cung chủ ~ ta sẽ làm trâu làm ngựa nửa đời để báo đáp ~(^.^)/~"

Cuối cùng lại vòng tới biên kịch, đủ loại ý tưởng.

Bình luận trên mạng chỉ qua đêm đã vượt mười vạn, Lâm Phi không trả lời thẳng, mà chỉ mở cái đề tài để vui đùa.

Nhưng không ai nhìn ra quan hệ giữa Lâm Phi và Mộ Thần đã có sự khác biệt.

Trước kia khi ban tuyên truyền làm lớn chuyện của hai người, Lâm Phi cũng không nghiêm túc giải thích cái gì, nhưng bây giờ mỗi lần phóng viên hoặc fan hỏi, Lâm Phi sẽ nghiêm chỉnh giải thích: chúng tôi chỉ là quan hệ hợp tác bình thường.

Hợp tác tức là quan hệ còn không cả tới mức bạn bè, hoàn toàn không có quan hệ nào khác.

Chuyện tình phát triển thành fan của Lâm Phi và fan của Mộ Thần quay ra chỉ trích nhau, cãi nhau thành một đoàn, mặc dù trước đây hai người không công bố, nhưng trong lòng mọi người đều ngầm hiểu.

Chuyện tình phát triển đến ngày thứ hai, Lâm Phi thuận lợi cắt quan hệ bạn bè trên mạng với Mộ Thần, nửa giờ sau, Mộ Thần cũng cắt quan hệ bạn bè với Lâm Phi.

Chứng minh quan hệ giữa hai người đã vỡ tan.

Ngay sau đó Y Trạ cũng cắt bạn bè trên mạng với Mộ Thần, sau đó còn có đạo diễn Từ phim "Cây trâm phượng" cũng cắt bạn bè với Mộ Thần.

Một người nói người không tốt còn có thể nói là bịa đặt, nhưng một nhóm người nói người không tốt, thì lại rất vi diệu.

Lâm Phi để điện thoại di động xuống, thờ dài.

Y Trạ nâng mắt nhìn, hỏi Lâm Phi: "Chị lần này... Vì sao lại làm như thế?"

Lâm Phi quay đầu đi: "Trước kia fan của Mộ Thần chửi bới chị, anh ta đều khuyên chị không cần để ý, không muốn đi giải thích, chị cũng thật ngu ngốc, hiện tại sẽ không." Dừng lại, Lâm Phi thay đổi giọng thờ ơ: "Gần đây, Mộ Thần nhận mấy kịch bản tốt, đang đứng trong giai đoạn phát triển tốt, đoàn PR của anh ta sẽ ngăn chặn bất kì tiếng xấu nào, nhưng chị sẽ không để cho anh ta đạt được ước nguyện đâu."

Thời gian này ngoại trừ chuyện này, phòng chừng người đại diện của Mộ Thần còn bận túi bụi đây.

Mà Lâm Phi cô nhận được tin tức, Mộ Thần muốn rời khỏi công ty hiện tại, đi ăn máng khác chính là công ty hiện cô đang kí hợp đồng.

Cô cùng La Thi Nhân ở cùng công ty đã đủ phiền, lại tới một người đáng ghét, lượn qua lượn lại, mà cô chỉ còn ba tháng nữa là hết hợp đồng rồi.

Công ty có nói với cô, hy vọng cô có thể kí tiếp để ở lại công ty, cô không tỏ thái độ coi như vẫn muốn ở lại.

Kỳ thực lần đó La Thi Nhân hăm hại, người đại diện của cô cũng thoát không được liên quan, tâm cô liền lạnh.

Chẳng qua cô ần nhẫn không phát, để đợi một thời cơ thích hợp, trong vòng này không có đúng hay sai tuyệt đối, toàn bộ vì kết quả mà đi tiếp, nếu như không làm ra sản phẩm tốt, tranh chấp với người khác thì chỉ trở thành trò cười, khán giả họ cũng chỉ thấy thành phẩm mà thôi.

Y Trạ gật đầu: "Chị muốn sang công ty khác, họ có thể vì tẩy trắng cho La Thi Nhân và Mộ Thần, truyền tin gây bất lợi cho chị, thế thì chẳng bằng chị tỏ thái độ trước."

Lâm Phi nghĩ nghĩ nói: "Đúng, chị nghe nói lần này sẽ giảm phần diễn của em."

"Người đại diện đã nói với em, "Sóng ngầm" còn chưa quay xong, phòng chừng còn mất nửa năm, giảm phần diễn của em thật vừa vặn, một tuần là quay xong rồi."

Điểm này, ngược lại khiến cô rất thoải mái.

Trong vòng đóng phim, tầm hai mươi mấy ngày là kết thúc, ba tháng tính ra rất dài, nhưng trong "Sóng ngầm", tất cả các cảnh đều là thực cảnh, chỉ quay không đã mất tám tháng, cộng thêm giai đoạn chuẩn bị trước và hậu kì xử lí, phải mất khoảng hai năm mới công chiếu.

Triệu Tư Niên đã phải hạ quyết tâm thật lớn, trong nước anh đã đạt ảnh đế ba lần, đến đỉnh, cho nên mục tiêu trong điện ảnh tiếp theo, rất có thể là tham dự giải thưởng thế giới tại châu Âu...

Y Trạ nguyện ý cùng cố gắng với đối phương, dù sao một bộ phim phong cách có rất nhiều cơ hội nhận giải, ít nhất là vào vòng vây rồi không thể trốn.

Cứ như vậy, sự nghiệp của cô như có người giúp đỡ.

Về bộ phim "Thời gian đắm chìm" bởi An Bác Dung ngốc nghếch kia mà đình trệ bốn tháng trời, đã bỏ lệnh cấm mà hình ảnh được công bố.

Gần đây, cô bận việc tuyên truyền phim, dù sao trì trệ lâu như thế, nhiệt độ thu hút có thể bị giảm xuống.

Toàn bộ hành trình của cô đều kín lịch, thì càng không có thời gian đi so đo với những người kia...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 27

Phim "Sóng ngầm" thiên về nam chính, nên phần diễn của nữ chính cũng ít hơn rất nhiều, quay tới trung kỳ, tuy còn phải quay tiếp nửa năm nữa, nhưng Y Trạ không cần mỗi ngày đều ở tổ kịch.

Cô về nhà trước một ngày, hẹn thời gian với vị trên lầu kia, dẫn chó trở về, tuy chia sẻ tiền thuê người trông nom, nhưng phiên người khác lâu như thế, cảm giác rất ái ngại.

Người tới mở cửa mặc một thân quần áo ở nhà, lui về phía sau một chút, thanh âm mang theo nụ cười thân thiện: "Em trở về rồi, mau vào đi."

Sao cảm giác có chút chờ đợi cô... Áo giác?

Y Trạ không nghĩ nhiều, theo người vào nhà.

Tạ Dịch Phi lấy một đôi dép từ tủ đựng giày, đưa cho Y Trạ.

Y Trạ giặt mình, mới đưa tay ra lấy.

Đép hồng nhạt... Màu sắc chỉ dành cho nữ, đột ngột có chút đột ngột.

"Tôi thuận tiện mua, dù sao dép của tôi, em đi sẽ bị rộng."

"Cảm ơn ngài, Tạ tiên sinh."

Rất vừa chân, đi cũng rất thoải mái, Y Trạ đã thành thói quen, người này làm việc hay chăm sóc đều không lộ, cảm giác như lẽ tự nhiên nước từ trên núi chảy xuống.

Cô xem xuống chân, hai đôi dép cùng kiểu, chỉ khác màu, đột nhiên có chút không tự nhiên, nhưng đối phương lại rất thân thiện, lại khiến Y Trạ tự thấy mình nghĩ nhiều, làm sao lại để ý những chi tiết này chứ.

Không phải bản thân có vọng tưởng gì chứ, mới có thể sinh ra ý nghĩ kỳ quái..

Trời ạ...

Y Trạ giao cho đối phương một nửa phí thuê người trông nom, Tạ Dịch Phi bình tĩnh nhận lấy, cô thở phào.

Cô nghĩ, thật là người nhiệt tình cùng ôn nhu.

Y Trạ mang Nanh Vuốt đi, nhưng lại xảy ra chút vấn đề.

Nanh Vuốt cư nhiên đứng ở cửa bồi hồi một lúc lâu, thường thường nhìn vào phòng, không bỏ đi được.

Này chủ nhân như cô giống người xấu lừa bán chó vậy.

Y Trạ: "..."

Cho ta chút mặt mũi a, không người ta lại tưởng ta ngược đãi người.

Tạ Dịch Phi nhìn một người một chó ở ngoài cửa, cúi đầu cười ra tiếng.

Y Trạ bắt đầu đi nhún nhún vai.

Tạ Dịch Phi đi tới, vươn tay dừng tại đỉnh đầu Y Trạ khoảng một giây, sau đó chuyển sờ sờ Nanh Vuốt bên cạnh: "Nghe lời, ngoan."

Y Trạn giật mình, theo bản năng cô nghĩ tay đối phương sẽ dừng ở trên đỉnh đầu mình...

Aizzz, cô lại nghĩ gì vậy trời.

Sau đó cô phát hiện, Nanh Vuốt liềm thật ngoan...

Đây là kỹ năng gì?

Trong lòng Y Trạm lại một phen kinh ngạc, đầu đá, ta nuôi người bao nhiêu năm, người lại có thể nghe lời người khác, tạo phản sao...

Giống chó này có ý thức bảo vệ lãnh thổ rất cao, hai giống đực ở cùng nhau rất dễ gây tranh đấu, nhưng Nanh Vuốt và Snow ở cùng nhau lại giống hai anh em tốt.

Đơn giản giống như hình với bóng...

Với chó giống này có lông màu trắng, màu sắc không thể tự vệ cho nên ôn hoà hơn chó màu đen, nhưng chó nhà cô chỉ coi là một nửa giống thôi, kỳ thực là hỗn huyết mà...

Y Trạm càng ngày càng hoài nghi, dòng máu của cha mẹ Nanh Vuốt, có khi có chút dòng máu của Husky không chừng, chỉ nhìn thì cao to uy vũ mà thôi.

"Thời gian đắm chìm" yên lặng gần nửa năm, rốt cuộc cũng đã lên đất liềm, nhưng cũng không vào thời gian hoàng kim.

Bỏ lỡ nguyên cả kế hoạch nghỉ hè, lại bỏ trí lâu như thế, rất nhiều người dự đoán tỉ suất người xem sẽ không quá lạc quan.

Dù sao cũng là phim thanh xuân sân trường, chủ yếu thu hút người xem là học sinh-sinh viên, bây giờ không phải ngày nghỉ đã mất đi một thời cơ tốt.

"Thời gian đắm chìm" chỉ là nam chính quay lại chốn cũ triển khai các diễn biến kí ức tình yêu.

Nam chính đi công tác mà trở lại cố hương, chỗ này không lớn như thành thị, nhưng lại chứa đầy những kí ức về mối tình đầu, chỉ cần chạm nhẹ cửa những kí ức ấy đã ào ạt mở ra.

Thời trung học Đường Tiểu cùng Hạ Miên là mối tình đầu của nhau, hai người ngồi cùng bàn, mỗi ngày cùng nhau viết viết, trao đổi nhật kí, cùng nhau leo núi ngắm mặt trời mọc.

Yêu đôi phương, từng khoảnh khắc đều có thể trở thành vĩnh viễn.

Hạ Miên phát hiện mắc phải bệnh u ác tính, tình tiết chuyển biến đột ngột, tuy rằng đã dốc toàn lực để cố gắng sống sót, nhưng vẫn phải nằm trong bệnh viện.

Đường Tiểu quyết định mang Hạ Miên tới hòn đảo mà cô ước mơ, hai người chèo ra khỏi bệnh viện, nhưng không đợi được thuyền đi tới hải đảo.

Hạ Miên ngã xuống tại bến tàu.

Nhiều năm sau, lần nữa trở lại cố hương, Đường Tiểu đứng ở bến tàu, dần dần tìm lại quá khứ bị chôn dấu, Hạ Miên đã từng không thể truyền đạt được tình yêu, xuyên qua vài chục năm đi tới bên cạnh anh.

Anh nhớ lại ngày đó mưa rất to, ở thao trường, có cô gái ôm lấy anh từ phía sau.

"Cuối cùng anh hỏi em "Cô gái ở bên cạnh anh đang ở đâu?". Em sẽ trả lời "Anh sẽ không nhìn thấy cô ấy. Bởi vì cô ấy đã ở trong lòng anh."

Tình yêu thanh xuân sẽ tồn tại bao lâu?... Không có đáp án.

Nhưng sẽ tồn tại ở một góc nào đó, cho đến ngày kia lần nữa mở nó ra...

Phát sóng tỉ suất người xem bình thường, nhưng trên Internet tỉ suất lại cao hơn.

Truyền hình thì thường thường, mãi cho đến gần hết, thu coi như mới bắt đầu tăng lên. Sau đó thời gian mấy tập kết thúc thu đột nhiên điên cuồng tăng lên, đạt được vị trí thứ hai.

Trong rất nhiều phim loại cung đấu cổ trang, phim thần tượng, phim khoa học viễn tưởng, phim "Thời gian đắm chìm" theo phong cách mới, lại kì lạ nổi lên.

Tuy rằng toàn bộ phim đều là kí ức, không tạo nhiều mối quan hệ phức tạp giữa các nhân vật, nhưng đạo diễn dùng hình ảnh bắt được rất nhiều hồi ức của nam chính thời niên thiếu, tạo thành một không gian khác đầy mộng ảo.

Đem nội tâm giãy giụa không giữ chút nào bày ra trước mặt tất cả khán giả. Đem tình yêu đầu nói liên tục, mặc dù có loại ưu thương nhân nhạt, lại làm

cho người khác đồng cảm

Không có hiểu lầm, không có ai khác, chỉ có hai người đơn thuần là yêu.

Đơn giản đến không cần thiết kể các kí ức, lại là một loại cảm động bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 27.2

Diễn biến khi phim kết thúc, Hạ Miên nằm viện, vì để lưu lại hồi ức đẹp cho cô, Đường Tiểu mang cô đi chụp ảnh, hai người mặc áo cưới.

Đây chính là cao trào của bộ phim, đêm nay trở thành đêm có doanh thu cao nhất, khiến vô số người rơi nước mắt.

Bộ phim khiến rất nhiều người nhớ lại thời thanh xuân, sinh ra tình cảm cảm thông.

Phim truyền hình đã chiếu xong, nhưng trên mạng xã hội nhiệt lại tăng chứ không lùi, hai diễn viên chính lại càng được mọi người chú ý.

Hai nhân vật chính nhan sắc rất tốt, bối cảnh cũng vô cùng đẹp, hai nhân vật chính không cần nói lời nào, chỉ đứng ở nơi đó, đều có thể khiến người xem thêm mấy phút.

Mọi người đều bình luận, cung chủ đại nhân khí phách như vậy nhưng lại có thể lộ ra mặt thuần khiết đẹp như thế! Vai gì cũng có thể diễn tốt, quả thực khiến người khác không thể nắm bắt.

Bình luận một trăm lần cũng không đủ a.

Đã thu vào hậu cung Lạc Quý nhân đẹp như hoạ a.

Nam chính Lạc Gia xuất thân từ người mẫu, cao 1m85, mặt thì đẹp trai, đôi chân thì dài, cũng đủ bắt được tâm nhiều fan nữ, đây là bộ đầu tiên của anh, anh mang theo nét biểu diễn ngây ngô, chân thật, hồn nhiên, càng phù hợp cho cảm giác mới tình đầu.

Dự tính của Y Trạ, bộ này sẽ không có tỉ suất xem cao, nhưng nhất định sẽ vẫn để tâm mà diễn, không thể qua loa trở thành khó coi, nhưng trên mạng xã hội, bộ này cũng thu hút được sự chú ý của nhiều người nằm ngoài dự đoán của cô.

Mua lại quyền phát, một tuần sau chiếu tại Hoàng Kim Cường, sau đó xuất hiện sự kì lạ.

Phát lại càng thu hút người xem hơn, tỉ suất người xem liên vọt đứng thứ ba!

Độ nóng duy trì liên tục dâng lên, Y Trạ cùng Lạc Gia trở thành cặp đôi nóng bỏng nhất màn ảnh.

Đề tài "Áo cưới theo vợ chồng Tiểu Miên", fan thảo luận vượt quá một tỷ.

Bởi vì phim thanh xuân đang rất nóng bỏng, kéo theo thể loại phim thanh xuân khác dậy sóng theo. Mà kịch bản thanh xuân mới, như hoa tuyết bay tới tấp về phía Y Trạ, rất nhiều mà ra giá không thấp.

Y Trạ đều từ chối, "Thời gian đắm chìm" hot như vậy cô không hề nghĩ tới.

Ban đầu cô nhận kịch bản này, bởi vì bản thân thực sự thích hồi ức.

Mặc dù nữ chính mắc bệnh u ác tính, nhưng không có tiểu tam, không có sảy thai, càng không có xuất ngoại du học, tổng thể rất thuần túy.

Mỗi một thành công đều không thể nhận lại, cô cũng sẽ không nhận lại vai tương tự.

Lần này cô không nghĩ khiến bản thân phải cực hạn.

Năm ngoái người đại diện đã nhận kịch bản cho cô, tháng năm bắt đầu diễn tập, vừa vận lúc "Cây trầm phượng" bản điện ảnh quay xong.

Cô cần hai tháng trống để tham gia diễn tập.

Tuy rằng hiện tại cô đã thoát khỏi con sóng nhỏ, nhưng dù sao đồng ý với người khác, không thể tùy ý bội ước.

Huống chi lần đầu nhận kịch bản cô đã có hứng thú.

Điện ảnh là quay rồi xử lí, không đạt có thể quay lại, còn Kịch là diễn viên diễn tại hiện trường, phải thật sự phát huy không được xảy ra sai sót, có khác biệt rất lớn. (Muanho: Đoạn này ko hiểu mô tê gì hết phim điện ảnh hay truyền hình đều có thể quay lại, còn không được xảy ra sai sót thì muanho đang nghĩ đến kịch diễn trên sân khấu, kiểu Gặp nhau cuối năm- Táo quân ấy)

Hiện tại cô là người mới, hợp tác với những diễn viên, nhân hiệu kịch nói lâu đời, tự nhiên càng muốn dụng tâm hơn.

Tin tức về "Cây trâm phượng" ừn ừn, âm thầm làm sóng ngầm nổi lên, tổ phim vẫn như thường tiến hành quay.

Khởi động máy, cắt băng, hình ảnh truyền thông, mỗi người cười đều rất hoà khí, nhìn không ra kẻ hở nào.

La Thi Nhân tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, cười nói: "Tổ phim chúng tôi đều là người một nhà, mọi người đều là huynh đệ tỷ muội cả."

Nếu thật là người một nhà, thế thì có mà buồn chết.

Khởi động máy vào ban đêm, bên đầu tư mời những người chủ chế đi ăn.

Lúc Y Trạm thấy An Bác Dung có chút bất ngờ... Nhưng nghĩ kĩ. An Bác Dung có quan hệ không cận với Thiên Thành Quốc tế, xuất hiện ở đây cũng không kì quái.

Thiên Thành quốc tế là công ty quản lí của Lâm Phi và La Thi Nhân, cũng là công ty Mộ Thần muốn gia nhập, bản điện ảnh lần này là do Thiên Thành đầu tư.

Y Trạm không khách khí, lần này người đại diện để cô nói chuyện khá thoải mái, dù sao lúc này không giống trước kia, hơn nữa cô có vai trong kịch bản, đạt giải thưởng Ngọc Lan cho nữ phối hợp diễn xuất sắc nhất, giá trị con người tự nhiên cũng khác.

Phản diễn tuy không nhiều, nhưng tiền thù lao thì không hề ít.

Sau khi An Bác Dung đi vào, thường thường nhìn về phía Y Trạm, chờ Y Trạm quay mắt nhìn sang, lại lập tức thu hồi ánh mắt.

Thanh âm La Thi Nhân thanh kiều mị mời rượu, tuy cô không rõ... Hôm nay vì sao An Bác Dung lúc nóng lúc lạnh.

An Bác Dung thấy Y Trạm nhìn tới, liền tiếp nhận ly rượu người bên cạnh đưa qua.

La Thi Nhân thấy An Bác Dung uống rượu do bản thân cô rót, đắc ý cười, tuy rằng trong lòng cô cũng đang nghi ngờ, không phải An Bác Dung đang phong giết Y Trạm sao? Thế sao hai người vẫn có thể ngồi cùng bàn...

Mà bên kia, Mộ Thần nhìn hai người nói chuyện, mặt có chút đen.

An Bác Dung đang chờ Y Trạm chủ động mở lời, bày ra bộ dáng "Tuy tôi không thêm đề ý, nhưng em sẽ vui vẻ cảm tạ."

Y Trạm nhìn cũng lười, từ đầu đến cuối đều không để mắt đến An Bác Dung, ngược lại Lâm Phi rất lo sợ, dù sao chuyện đêm hôm đó, ấn tượng quá sâu sắc.

Lâm Phi cũng không biết, sau đêm đó Y Trạm đã từng gặp An Bác Dung.

Y Trạm đi vào nhà vệ sinh, rốt cuộc An Bác Dung nhịn không nổi, sau đó cũng đi theo.

"Cô... Chẳng nhẽ không có gì muốn nói với tôi?"

Trên hành lang, An Bác Dung cản lại người vừa đi ra từ nhà vệ sinh.

Y Trạm nhìn An Bác Dung, không nói lời nào, tên gia hỏa này sao lại có thói xấu theo dõi nhà vệ sinh nữ.

An Bác Dung bị Y Trạm nhìn có chút không tự nhiên, thanh âm lớn một chút: "Nếu không nhờ tôi, phim truyền hình do em đóng vai chính vẫn không thể công chiếu."

Ha ha, Y Trạm cảm thấy đầu óc người này có chút không bình thường.

Về mặt An Bác Dung có chút ngạo mạn, giương giương cằm: "Em đúng là không biết ý tứ gì hết, thôi đi. Ngày mốt sinh nhật tôi, tôi mời mấy diễn viên chính trong đoàn phim, miễn cho em nói tôi không lớn, em cũng tới đi, miễn cho người khác bảo tôi nhắm vào em."

Anh đây là không nhắm vào tôi sao?

Y Trạm rốt cuộc cũng hiểu rõ, hoá ra người này đầu óc rất không bình thường.

Chương 50: Chương 28

Y Trạm nhìn An Bác Dung, vô cùng nghiêm túc nói:

"An tiên sinh, thực sự cảm ơn cả nhà ngài."

Bị ngài ngăn cản mà công chiếu phim muộn bốn tháng, phong giết một thời gian, cũng bởi vì thân phận ngài "cao quý" mà bị người Y gia muốn hạ được dâng tôi cho ngài.

Cô thật lòng cảm kích đến không chịu được.

Y Trạm ngẫm nghĩ, sao cô lại đụng phải loại người này chứ. Hay là có ám chỉ gì, thật là phí một tài năng mà có thể thể hiện tư thái như thế.

Nhất thời trong lòng Y Trạm là một đàn quạ bay qua.

Vốn An Bác Dung vẫn nở nụ cười, hai giây sau mới cảm thấy lời cảm tạ này có gì không đúng lắm.

"Em, sao em nói thế chứ?"

Thái độ Y Trạm vẫn chân thành như cũ: "Chê tôi không thành khẩn? Vậy thì đi, tôi sẽ lập một đàn thờ để thành khẩn hơn nữa, được chưa?"

Mặt An Bác Dung triệt để đen lại, thờ cúng đèn nhang, chẳng phải chỉ dùng cho người chết thôi sao... Cô ấy thật sự dám nói!

Anh nghiêm sắc mặt, thanh âm trầm hỏi: "Y Trạm, có thể em không biết, tôi chỉ muốn em đỡ tôi vui vẻ, trên tay tôi có nhiều dự án phim cho em tùy chọn..."

"Cút!"

Cô hết tính nhẫn nại rồi.

Theo bản năng, An Bác Dung lui bước, dán lưng vào tường.

Y Trạm đi lướt qua, toàn bộ quá trình đều không nhìn An Bác Dung lấy một cái, người này không nghe hiểu tiếng người sao?

An Bác Dung chờ Y Trạm đi rồi, mới dần dần buông lỏng.

Anh sờ sờ mũi, nói gì cô ấy cũng không nghe, nửa điểm không cũng không nhún.

Đến nay An Bác Dung chưa thấy ai tự đâm mình một đao, ngày đó, sau khi về nhà, anh thường thường nhớ lại một màn kia, đột nhiên dậy lên hứng thú.

Anh nghĩ trừng phạt, đồng thời lại có chút không muốn... Cái này không thể trách anh, lần đầu mặt anh bị tạt một ly rượu, lần thứ hai bị cô cầm dao dọa.

Muốn nói phong giết... Không hề hiệu quả, căn bản cô ấy không quan tâm.

Vì thế trước mặt cô, sự cường đại của anh không được thể hiện, vì không đứng dậy nổi.

Trong lòng An Bác Dung có bóng ma... Trước khi tới anh còn phải tự làm công tác tư tưởng một phen.

Nhưng mà,... Không có chỗ dùng...

Anh đứng ở ngoài hành lang trông trái mà sừng sốt một phút đồng hồ, lúc này mới đi theo.

Lâm Phi thấy An Bác Dung theo Y Trạm đi nhà vệ sinh, có chút không yên lòng, thấy Y Trạm trở về cô thở phào, ghé sát vào tháp giọng nói: "Em gặp An Bác Dung ở bên ngoài sao?"

"Vâng." Dừng lại, Y Trạm nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Lâm Phi, nghĩ nghĩ rồi dặn dò Lâm Phi: "Chỉ cứ đối với anh ta bình thường là được, coi như chuyện ngày đó không hề phát sinh, cũng đừng để ý anh ta có bối cảnh lớn thế nào. Chị càng đợi gặp anh ta, anh ta lại càng đặc ý, nếu chị để anh ta ngang hàng thì anh ta sẽ thật tốt."

Một kim vào mạch hạ xuống định nghĩa.

Lâm Phi: "....."

Y Trạm nói xong chân tướng, An Bác Dung kia không bình thường, lại thiếu... Ngược hay sao?

Lâm Phi phát hiện, cô có điểm nhìn không rõ An Bác Dung.

An Bác Dung ngồi xuống ghế, vài lần muốn mở miệng nhưng lại dừng lại, Y Trạm suy nghĩ, anh ta tốt nhất là có việc gì thì nói ra luôn đi.

Sinh nhật An Bác Dung, Y Trạm cũng đi, dù sao bên đầu tư để đoàn phim nghỉ hai ngày, chính là để những diễn viên chính, đạo diễn, chế tác đi dự sinh nhật An Bác Dung.

Có tiền liền sẽ dùng chơi.

Mọi người đều đi, một mình Y Trạm cô mà không đi thì có chút đột ngột, hơn nữa cũng không cần vì ít việc này mà đắc tội Thiên Thành Quốc tế.

Ngày An Bác Dung sinh nhật, tổ chức trên du thuyền, hai chiếc du thuyền cùng một chỗ, gọi thật nhiều bạn bè, đều là những công tử, thiếu gia, còn dẫn theo nhiều bạn gái, rất nhiều người đều là minh tinh trong làng giải trí.

Mặc dù đã cuối xuân, ánh dương rực rỡ lại không có gió, nhiệt độ chỉ khoảng mười mấy, không ít cô gái mặc bikini, phơi bày dáng người đẹp, mặc kệ thời tiết có chút lạnh, không khí rất náo nhiệt.

Y Trạm híp mắt thương thức mỹ nữ, có người liền xông tới.

"Thấy thế nào, cũng không tệ lắm phải không?"

An Bác Dung có chút đắc ý, ăn mặc rất hoa hòe, hôm nay có vài người khen nên rất đắc ý.

Y Trạm còn chưa mở miệng, lại có người xông tới. Đỗ Kiều cuối cùng tiếp cận được người: "An thiếu, bên trong nhiều mỹ nữ như thế, sao ngài lại đi ra ngoài này." Dừng lại, nhìn thấy Y Trạm ở bên cạnh, mới hồn nhiên hiểu ra, cười cười nghiêng ngả.

"Tôi đang nghĩ chuyện gì xảy ra, hoá ra là bị tiểu yêu tinh quyến rũ, vị này chính là sủng nhi mới của An thiếu sao? Tiểu hồ ly này thật xinh đẹp, sao ngài không gọi vào trong uống một ly?"

Tiểu yêu tinh? Sủng nhi mới? Y Trạm có chút châm chọc đọc lại hai cách gọi này ở trong đầu.

An Bác Dung bị Y Trạm liếc nhìn, trong lòng sùng sốt một chút, nhưng nghĩ tới hôm nay là sinh nhật bản thân, ai cũng đến để chúc mừng sinh nhật anh, trong nháy mắt an tâm hơn nhiều.

Anh không tránh né mà trừng lại!

Y Trạm cười ra tiếng, cười nói với Đỗ Kiều: "Cũng được, không bằng đi vào uống một ly."

An Bác Dung giật mình, cô ấy chưa bao giờ nể mặt mũi của anh, sao lại dễ dàng nói chuyện với Đỗ Kiều như thế? Tuy trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn cùng đi vào.

Bên trong vô cùng náo nhiệt, Đỗ Kiều rót rượu đưa ly tới, Y Trạm cười từ chối: "Tôi không thể uống rượu, nhưng hôm nay là sinh nhật An thiếu, không bằng chúng ta cá cược đi, tôi cũng không quá sành chơi bài, mọi người chơi chậm một chút."

Sắc mặt Y Trạm mang theo nét cười, phảng phất chỉ là thuận miệng đưa ra đề nghị.

Đỗ Kiều sùng sốt một chút: "Đương nhiên được, mỹ nữ đã nói không thể không phụng bồi, nhưng chúng tôi chơi cược khá lớn, hai mươi vạn một ván."

Y Trạm liếc nhìn An Bác Dung.

An Bác Dung giật mình, sao giờ đối phương lại ý là trung cầu ý kiến của anh, trong lòng khó tránh khỏi đắc ý, cố nén không bật cười, giả vờ bình tĩnh nói:

"Cứ chơi cùng bọn họ, thắng tính em, thua tính cho tôi."

Có thể nói là hào khí ngất trời! Mọi người bất động thanh sắc nghĩ ở trong lòng, thực sự An thiếu đang để ý người mới này.

Y Trạm cười cười: "Sao tôi lại muốn lấy tiền của An thiếu chứ, tuy rằng tôi không có nhiều tiền, mọi người thủ hạ lưu tình, chơi một phen tôi vẫn có thể, chỉ là tôi muốn thọ tính cùng chơi, dù sao cho đủ nhân số, cũng là góp náo nhiệt."

Trò chơi đơn giản, phụ thuộc nhiều vào may mắn. Các nhà nhận được quân bài đầu tiên là lá bài chủ, quyết định thắng thua là dựa vào quân bài này.

Bắt đầu từ lá bài thứ hai, đặt tiền cược ở phía trước, muốn tiếp tục chơi cần đặt thêm, đương nhiên cũng lựa chọn buông tay, đợi đến khi ván bài kết thúc.

Mấy vòng kế tiếp, thông thường đến cuối cùng, tổng hợp lại rất nhiều tiền.

Mọi người ở chỗ này đều sùng sốt, nhìn thấy hai người cùng nhau tiến đến, An Bác Dung một đường đi theo sau, đều nghĩ hai người là một đôi, khó trách vừa rồi An thiếu có chút không yên lòng.

Mặt An Bác Dung có chút đen, còn vài người lại nở nụ cười, hai người tách ra cùng chơi, bạn gái bọn họ đều ở bên cạnh xem..

Cô gái này một chút mặt mũi cũng không cho An Bác Dung.

Tuy rằng tính tình An Bác Dung không tốt, nhưng lại là người có gia thế nhất, những người còn lại bình thường đều phải nể mặt anh. Khó khi nào thấy An Bác Dung kinh ngạc tức giận mà không phát tác, lúc này ở bên góp "vui".

"Haha, chơi kiểu gì cũng có thể..."

"An thiếu, chẳng lẽ ngài hứng thú, chơi với nhau một chút."

La Thi Nhân ngồi bên cạnh cũng ngăn người, người này như thế nào mà không biết tán thưởng...

An Bác Dung lạnh mặt ngồi xuống, nhìn thủ thuật đánh cược của Y Trạm, thì ra là người không tinh thông.

Nếu khả năng Y Trạm sẽ ăn "mệt" rồi.

Quên đi, cũng chỉ là ít tiền, cùng lắm thì An Bác Dung anh sẽ bổ sung cho cô, sẽ cho cô thấy sự lợi hại.

Y Trạm tách bộ bài thành hai phần: "Để tôi xáo bài."

Lý Kim nhìn động tác xáo bài của Y Trạm có chút kinh ngạc, thủ pháp rất thành thạo, nhanh có chút khó tin, rất giống lần trước anh nhìn thấy tại sông bạc ở Ma Cao..., chuyên nghiệp chia bài.

Trên chiếu bạc có tổng cộng sáu người, Y Trạm, An Bác Dung, đạo diễn Lý Kim, Đỗ Kiều. Hai người còn lại là bạn bè của An Bác Dung, cũng là những công tử có tiếng.

Lâm Phi không tham gia, chỉ ngồi cạnh Y Trạm, cô không biết chơi, không nghĩ tới Y Trạm lại chơi...

Biết Y Trạm sẽ không làm việc mà cô ấy không nắm chắc, nhưng Lâm Phi vẫn rất lo lắng.

Y Trạm chỉnh lí bộ bài, xáo bài triệt để một lần, sau đó đưa bài ra, An Bác Dung cùng Lý Kim mỗi người xáo một chút nữa, sau đó mới bắt đầu phát.

Trước tiên mỗi người lấy một quân làm át chủ bài, lá bài này không thể nghi ngờ chính là quyết định thắng thua mấu chốt.

Mấy công tử kia bình thường đánh bài, kỹ thuật đánh bài cũng không tỉ mỉ nghiên cứu, thắng thua tùy tâm, nhưng đạo diễn Lý Kim thì kiên thức nhiều.

Lý Kim thấy tư thái xáo bài của Y Trạm, liền cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Người có thể xáo bài có thứ tự như vậy, cũng không thể nào không biết các thủ thuật đặt cược, nghĩ lại thì mới chỉ là tiểu cô nương tầm hai mươi tuổi, có lẽ là ông đã nghĩ quá nhiều.

Y Trạm nhận quân chủ bài xong, tùy ý liếc nhìn rồi đặt dưới tay, trên mặt mang nét cười, khiến nhiều người không đoán được tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 29

Người thắng trước cầm bài, An Bác Dung đã cầm bài hai lần rồi, hôm nay vận may của anh quá tốt đó.

La Thi Nhân liền nịnh nọt cười nói: "Mới bắt đầu mà vận may của An thiếu đã tốt như vậy rồi, quả nhiên là thọ tinh, may mắn đều đang ở chỗ ngài rồi."

An Bác Dung đắc ý nhìn Y Trạm, tùy ý ném ra hai mươi vạn: "Thắng tôi sẽ chia mọi người, tất cả mọi người đều có phần."

Ba vòng trôi qua, trên tay An Bác Dung đã có ba quân K, một vài người khác xem bài như vậy liền lựa chọn rút lui. Đỗ Kiều do dự trong chốc lát, kỳ thực bài của anh cũng khá tốt, có thể đánh cược một keo, tuy nhiên hôm nay là sinh nhật An Bác Dung, hết thấy đều nhường đối phương, lúc này không cần thiết tranh đoạt cái gì, làm cho đối phương không thoải mái.

Không phải là chỉ khoảng trăm vạn hay sao, không đến mức không thể không trang.

Cuối cùng biến thành chỉ còn Y Trạ và An Bác Dung chơi, An Bác Dung thì vô cùng đắc ý, Y Trạ thì vẫn vân đạm phong khinh (bình thản, không biểu cảm).

Hai người đang cầm bài, trong tay An Bác Dung là ba cây K, Y Trạ thì bài theo đây, nhưng quân cao nhất chỉ là 10.

Nhưng mà, hai người vốn là một đôi, thắng hay thua đều cùng một nhà a.

An thiếu vì nụ cười mỹ nhân mà mấy triệu cũng không thành vấn đề, còn cô gái này, không sợ hãi gì cả đều do còn có đường lui.

Hắn đây là tiểu tình thú giữa hai người, cô gái này muốn tuyên thệ chủ quyền của cô.

Sắc mặt Y Trạ vẫn như cũ, nhàn nhạt cười.

An Bác Dung nhìn lá bài Y Trạ vừa mở, cười nói: "Em nghĩ ăn trộm gà sao, thua thì có lỗ mất tiền không?"

Y Trạ thì tay nâng cằm, mi mắt rủ xuống nghĩ nghĩ, sau đó nâng mắt mỉm cười: "Nếu tôi thua, không có tiền để trả thì làm thế nào?"

An Bác Dung giật mình, kiêu căng cười nói: "Cho nên em không nên cậy mạnh."

Cô gái này, giờ mới biết sợ!

Y Trạ nhàn nhạt trả lời: "Nhưng tôi vẫn muốn chơi. Như vậy đi, nếu tôi thua, An thiếu không nghĩ lấy tiền của tôi, có thể yêu cầu tôi một việc, ngược lại cũng vậy, An thiếu mà thua tôi không lấy tiền, cũng yêu cầu An thiếu làm một việc."

An Bác Dung lòng tràn đầy tự tin, tự nhiên là không chút nghĩ ngợi liền đồng ý.

Những người xem ở bên cạnh cảm thấy thật là không coi ai ra gì.

Lúc này mọi người nhìn Y Trạ đều có chút vi diệu, cô gái này đều có chứa đường lui, quả nhiên là không có sợ hãi. La Thi Nhân nhún mày, Y Trạ có một một cây 6, một cây 8, một cây 9, cô ta lấy tự tin ở đâu để đi tới cùng?

Không phải là có gây náo động, chú ý của mọi người chứ, dù sao cô ta thua cũng không mất tiền.

Lâm Phi chăm chú nhìn lá bài chốt của An Bác Dung đang được lật mở.

An Bác Dung rốt cục cười phá lên: "Thế này tôi thắng chắc! Tứ quý! Bốn K!"

---- K bích.

Y Trạ ngẩng đầu, liếc nhìn An Bác Dung, sắc mặt cô từ đầu đến cuối đều là nụ cười thản nhiên. Chỉ thấy cô chậm rãi rút ra lá bài chốt từ lòng bàn tay để lên bàn.

Chính là lá bài bảy cơ.

Bốn tờ bài của cô cộng lại với nhau: 6, 7, 8, 9 cơ.

Chất cơ cùng bộ chéo! Điểm giết!

Mặt An Bác Dung cứng lại, không thể tin nhìn lá bài Y Trạ vừa đặt lên bàn kia.

Nếu có thể thực hiện hoá ánh mắt kia thì mặt bàn có lẽ đã có một cái lỗ rồi.

"Tôi thắng, những người kia cược tôi sẽ thu, An thiếu cũng muốn trả tiền sao?" Thanh âm Y Trạ rất nhẹ, tâm tình từ đầu đến cuối đều không chút phập phồng.

An Bác Dung cứng ngắc một lát, lúc này ánh mắt mới nâng lên nhìn người.

Chỉ thấy Y Trạ lấy ra một nửa số tiền, ném vào trước mặt An Bác Dung: "Đúng, tôi không muốn tiền của An thiếu, cho nên ngài đáp ứng một yêu cầu của tôi."

Mọi người trong phòng đều sững sốt, lặng ngắt như tờ.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Hai người không phải cùng một phe sao?

An Bác Dung cắn răng, vừa nãy anh đã đáp ứng, mà rất nhiều người nghe thấy, đàn ông nói là làm

"Em muốn thế nào?"

Anh cũng không tin, Y Trạ có thể quá đáng

Y Trạ đứng lên: "Luu sa bách luyện thành kim chuyên/ Nước tự đông tới kéo không ngừng, cái gọi là cá gặp nước, hôm nay là sinh nhật An thiếu, không bằng ứng cảnh, xuống nước bơi một chút?"

An Bác Dung: "....."

Y Trạ bình tĩnh nhìn đối phương, lúc này mới thu hồi nợ lúc trước: "Ngài cởi cúc áo sơ mi tới cúc số ba, sau đó xuống nước bơi một chút."

An Bác Dung không hề động, mọi người đều mở to mắt nhìn! Đều trở về chỗ cũ..

Hoá ra hai người không phải một phe a...

Y Trạ thấy An Bác Dung không phản ứng, không quá để ý nói: "An thiếu không muốn thực hiện hứa hẹn, quên đi, dù sao tôi cũng thuận miệng nói thôi."

Mặt An Bác Dung đen lại, động tá lưu loát cởi áo sơ mi, sau đó nhảy vào trong nước.

Một lúc mới lộ đầu ra khỏi mặt nước, ngược mặt lên nhìn người trên thuyền.

Cô gái này hẳn tâm không phải bình thường! Thực sự kêu anh nhảy xuống nước!

Trên boong tàu, mấy cô gái ăn mặc ít như vậy, chẳng lẽ không thấy lạnh? Có bệnh!

Anh sắp đông cứng đến nơi rồi!

Đỗ Kiều không nghĩ tới, tiểu minh tinh này không nể mặt An Bác Dung như thế.

Anh bị An Bác Dung trừng mắt một cái, run run. Nghĩ đến nếu không phải anh kéo hai người vào trong, cũng sẽ không có chuyện sau đó, Đỗ Kiều thầm nghĩ bản thân thật xui xẻo.

An Bác Dung đâu thể một mình chơi trong nước, anh phải kéo hai người vào chơi mới được, cười cười nói: "Đỗ Kiều, cậu cũng nhảy xuống đây bơi cùng đi."

Đỗ Kiều: "....."

Đỗ Kiều dám không đáp ứng sao, nếu như hôm nay không đem mặt mũi An Bác Dung tìm trở về, với cá tính của đối phương, Đỗ Kiều anh sau này sẽ chịu không nổi.

An Bác Dung là người không nói lý, cũng có thể đánh anh (Đỗ Kiều) một trận.

Mặc dù anh rất muốn khóc, nhưng vẫn cố trấn định, cười cười: "An thiếu đã muốn bơi, chúng ta cùng xuống cùng ngài ấy bơi đi."

Một tiếng "Phù... Phù", Đỗ Kiều đã nhảy vào trong nước.

Mọi người trên thuyền nhìn nhau, tiếp đến có hai, ba người nhảy vào trong nước, không ai dám không nể mặt An thiếu.

Một cô gái mặc bikini, do do dự dự cuối cùng cũng nhảy vào trong nước.

Thực sự giống thả sùi cào, từng người ôm lấy cánh tay, thật là náo nhiệt.

Cuối cùng trên thuyền chỉ còn lại vài người thuộc tổ phim "Cây trâm phượng".

Lâm Phi há to miệng, này... Đây là thế nào?

Y Trạ nhìn An Bác Dung và Đỗ Kiều, chậm rãi nói: "Tiểu hồ ly tinh, sủng nhi mới..."

Đỗ Kiều: "....."

Anh sao lại không có chuyện gì đi trên trục đối phương, đúng là xui xẻo mà.

Bây giờ mới tháng tư, nước biển lạnh thấu xương, bọn họ nhảy xuống biển đúng là có bệnh! Cô gái kia không cũng không thể nói lý! Sau này gặp phải nhất định phải trốn ngay!

Y Trạm nhìn lướt qua nhóm cô gái thất sắc đông cứng phía dưới, cô lắc đầu thở dài, cô vẫn luôn thương hương tiếc ngọc, vốn không tính toán khiến các cô xuống nước.

Nhưng mà người ta nguyện ý, cô cũng không có biện pháp, nhìn chân dài ngực đẹp, cóng đến hông cả người.

Y Trạm nhướn mày: "An thiếu, ngài thật hăng hái a, tôi chúc ngài sinh nhật vui vẻ, hàng năm có hôm nay, hàng tháng có sáng nay, chúng tôi trong đoàn phim còn có cảnh quay, không thể hí thùy cùng ngài, dù sao bị cảm sẽ ảnh hưởng đến tiến độ, mong ngài thông cảm."

Dừng lại, Y Trạm nhìn đạo diễn Lý Kim đang do dự không muốn nhảy xuống, cười hỏi: "Đạo diễn ngài nói xem đúng không?"

Lý Kim nhớ đến sáng nay vẫn còn ám chỉ nhắc nhở Y Trạm không nên đắc tội An Bác Dung, lòng bàn tay liền đầy mồ hôi.

Y Trạm quay lại buông lái, chỉ để lại câu nói:

"An thiếu, như thế chúng tôi đi trước một bước, ngài chậm rãi chơi dưới nước, không cần vội vã, nhất định sẽ rất vui."

Chiếc thuyền quay lại bọt nước tung toé bắn lên mặt An Bác Dung, anh vuốt mặt một cái, dùng sức đánh xuống mặt nước.

Hừ, hàng năm có hôm nay, hàng tháng có sáng nay...

Cô gái này thật sự làm ra được chuyện, tại sinh nhật hôm nay của anh khiến anh xuống nước, rồi lái thuyền của anh quay về bến.

An Bác Dung rất hiện đại, chiếc thuyền này thao tác tự động hoá, Y Trạm lại hiểu một chút, cho nên lái về cảng không có vấn đề gì, dù sao cũng không xa.

La Thi Nhân không thể tin, Mộ Thần cũng trợn mắt há mồm nói không ra lời.

La Thi Nhân lớn tiếng nói: "Cô điên, cô mau dừng lại, cô cứ nhiên ném bọn họ ở đó. Ta muốn trở lại đó."

"Du thuyền sẽ chỉ dừng ở bến tàu, nếu chị muốn xuống cùng bọn họ, tốt nhất chị nhảy luôn xuống, sau đó bơi về bến."

La Thi Nhân cùng Mộ Thần đi ra lan can nhìn, cũng đi được khá xa rồi, dù họ muốn nhảy xuống, cũng bơi không về nổi.

Trong nháy mắt thế giới liền an tĩnh!

Đời trước Thẩm Từ Chiêu lớn lên ở viện mồ côi, ở nơi đó sinh ra xinh đẹp là một ưu thế, nhưng gặp phải càng nhiều gian khổ.

Trực tiếp nhất là côn đồ khiêu khích gây chuyện.

Hôm nay cản đường, ngày mai thì vì bị cướp đoạt giết người mà bị nhốt vào đồn công an.

Mà trẻ con bắt nạt bạn, không cần bất cứ lý do gì, mà nếu như bạn lùi bước và sợ hãi, đối phương sẽ càng một tác tiến thêm một thước, cho nên bạn càng phải mạnh mẽ, phải cứng rắn hơn đối phương.

Bản thân ở tầng thấp nhất, cho nên tâm tình bị phóng đại.

Có người ghê tởm, không chỉ bởi chính bạn không mộng tưởng, là bởi vì am hiểu phá hoại mộng tưởng của người khác.

Nghi học từ sớm, trong người cầm dao, lấp rập súng ống, không có người kiểm soát càng không có kị kỵ, mạng người cũng rất nhẹ nhàng.

Cược thuật là Thẩm Từ Chiêu học được từ ông lão bán hàng đầu ngõ, lúc còn trẻ ông ấy bị chém mất na ngón tay do đắc tội người, không thể tiếp tục công việc, nhưng lại là thầy giáo tốt nhất.

Cô tìm được đầu sỏ bọn côn đồ, thuyết phục đối phương, dùng một ván bài để đổi lấy mấy năm bình an, từ nay về sau không tìm để gây chuyện.

Nếu như thua cược, cái giá phải trả cô không thể nào gánh được.

Đó là một hồi cược, không chỉ đánh cược bản thân, trước mắt bao người làm sao để không bị phát hiện.

Bởi vì cô không thể thua.

May mà cô cuộc thắng, không bị người ta phát hiện.

Cuộc thuật này, kiếp này cô cũng luyện qua, tuy không tinh bằng đời trước, nhưng đối hai quân bài không thành vấn đề.

Trên bàn chơi, cô giả vờ không tinh thông, để người trong phòng thả lỏng cảnh giác, sẽ không nhìn cô chăm chăm, như vậy cơ hội thành công sẽ lớn hơn nhiều.

Nhiều trường hợp phải diễn và..

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 30

Cô không muốn nhớ lại ký ức thời thiếu niên đời trước, những công tử nhà giàu này không tính là gì, so với những người trong quá khứ kia, ít nhất cũng biết cố kỵ việc phóng hỏa giết người, cũng có ràng buộc.

Cô đã sớm hiểu, ăn miếng trả miếng, phải có tài tự bảo vệ bản thân, vĩnh viễn không được ảo tưởng dùng thỏa hiệp đổi được an ổn.

Đối với An Bác Dung, Y Trạm không có nửa điểm hảo cảm, không có bất kì cô gái nào, sẽ đối với người đàn ông từng nói "Cởi cúc áo sơ mi ra" mà có được hảo cảm.

Nhưng cô thấy đối phương cũng có cái được, đều là ngoài sáng mà làm, có thể do điều kiện từ nhỏ anh đã ngấm thìa vàng quá thuận lợi, tuy cường thế không thể nói lý, nhưng tính cách rất quang minh.

Chỉ là tính tình khur khur cổ chấp, chắc hẳn do người nhà cùng những người bên cạnh dưỡng thành.

Dù sao trời sinh cô lười quản người khác, gia hỏa kia cô mặc kệ.

Dù thuyền dừng, Y Trạm liền về khách sạn, chỉ có cô cùng Lâm Phi đi.

Những người khác của đoàn phim không có gan này, tại bến tàu chờ những người kia trở về, trao đổi tâm tình cùng nhau.

Y Trạm trở về phòng, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nhờ trợ lý mua giúp ít đồ.

Tốt xấu gì cũng đã tham gia party sinh nhật, không tặng quà thì quá không lễ phép a.

Mà hôm nay cô chơi cũng rất vui vẻ.

An Bác Dung ho khan không ngừng, cảm lạnh quấn quanh người, hôm nay ở dưới biển hai mươi phút rét lạnh.

Nghe thấy có người gõ cửa, tâm tình phập phồng ra mở cửa, quanh thân khí rét lạnh tỏa ra.

"Xin chào An thiếu, tôi là trợ lý của Y Trạm, cô ấy nói... Đây là quà sinh nhật cho ngài."

Trợ lý vô cùng rụt rè đem quà đưa ra.

An Bác Dung tiếp nhận, sắc mặt mới tốt hơn chút.

Cô gái này gây chuyện nhưng giờ còn biết lấy lòng.

Hôm nay anh nhận một đồng quà sinh nhật, xem là quà gì anh cũng lười, có vật gì mà anh không có đâu? Đưa cái gì đều có thể lấy lòng anh sao? Quá ngây thơ rồi.

Nhưng mà quà đã đưa tới, anh liền miễn cưỡng mở ra xem một chút.

Anh thường thức nhưng rất là soi xét, ít thứ có thể lọt vào mắt anh.

An Bác Dung kiên cố mở vỏ bọc, bất ngờ phát hiện, là một hộp từ hồi sáu tuổi anh đã không uống nữa... Siro thuốc chữa cảm mạo!

Mà nhãn ghi giá cũng không xé bỏ!

Vì sao lại mua loại siro chữa cảm mạo này? Là đồ chơi của đứa nhỏ không phải sao?

Chỉ số chói mắt, 16.8, hôm nay cô ấy thắng hơn một trăm vạn, mà lại tặng cho anh đồ có mười đồng thế này.

An Bác Dung nghẹn họng một hồi, ho khan càng to hơn.

Cảnh trong phim cổ trang, ngoài cảnh xử lí trên máy, phân nửa là tìm cảnh thực tế non xanh nước biếc, cũng là nơi dân cư thưa thớt, điều kiện cũng thiếu thốn hơn.

Đồ ăn không được như đồng bằng, thành thị.

Trước khi đi, Y Trạm liền đem Nanh Vuốt gửi gắm cho vị ở trên lầu kia, cũng thanh toán một nửa phí thuê người chăm nom, cô biết nuôi chó là chuyện rất phiền phức, rất cần tinh lực, vốn cô định tự thuê một người chăm sóc.

Nhưng hiện tại Nanh Vuốt học xong một chiêu, sẽ tự đi cầu thang bộ (cầu thang an toàn) lên tầng trên.

Ai nói nó ngốc, nhưng đôi khi nó thật thông minh..

Một tuần Tạ Dịch Phi sẽ gọi cho Y Trạm một lần, đầu tiên là nói về chó, sau đó liền nói chuyện phiếm đơn giản.

Bất tri bất giác thời gian trôi qua mà Y Trạm không cảm giác được.

Không thể phủ nhận, tán gẫu cùng Tạ Dịch Phi rất nhẹ nhàng, có người chỉ cần tồn tại, người bên cạnh cũng cảm thấy sung sướng.

Y Trạm nhìn điện thoại: "Tạ tiên sinh, cảm ơn anh đã chăm nom Nanh Vuốt giúp tôi, tôi đang không tiện điện thoại di động, lần sau trò chuyện nhé."

"Được rồi, bây giờ em... Đang ở đâu?"

Y Trạm cười: "Tôi đang ở Hắc Long Giang, cùng quay với đoàn phim, Tạ tiên sinh, anh muốn đến thăm quan sao?"

Từ loa phát ra tiếng cười khê của đối phương: "Cũng không phải là không thể được."

Y Trạm giật mình: "Anh nói thật à?"

Cô chỉ thuận miệng nói, Hắc Long Giang rất xa, không cần thiết chỉ vì hiếu kì mà chạy đến.

Hơn nữa bây giờ đang quay ở trên đỉnh núi, không có hàng quán gần đây, diễn viên và nhân viên đoàn phim đều ở trong nhà dân tại vùng phụ cận, kỳ thực hoàn cảnh cũng không đến nỗi, nhưng Tạ Dịch Phong đến đây sẽ cảm giác tiếp đón không chu đáo.

Chủ nhà cho cô mượn chăn bông mới, hoa văn rất diễm lệ, đắp rất nặng nhưng cũng rất thoải mái.

"Ừm, tôi cũng vừa vặn đang đi công tác, thuận tiện ghé thăm, em nói với tôi em là diễn viên, tôi rất hứng thú, sẽ không quá đường đột đi? Tôi đến sẽ không ồn à?"

"Cũng không phải?"

Hai người quen biết cũng khá lâu, cô cũng làm phiền đối phương vô số lần, lần đầu tiên đối phương đưa ra yêu cầu, sao cô có thể từ chối.

Đoàn phim quay chụp, cũng không có gì đẹp a...

Nơi này ngoài núi thì là nước, thực sự không thích hợp với Tạ Dịch Phi, bắt quá đối phương vui lòng tới cô cũng không có biện pháp.

Y Trạm cũng không để trong lòng, cô gửi địa chỉ cho anh, sau đó nhắc trước khi đến anh báo cho cô một tiếng, đến lúc đó cô sẽ chiêu đãi một chút.

Tuy rằng chiêu đãi có thể chỉ là một bữa cơm không được mỹ vị lắm.

Trước kia sao cô không phát hiện anh lại là người rất hiếu kì.

Ngày thứ hai, Y Trạm vừa mở mắt thì âm báo điện thoại vang lên.

Có một tin nhắn mới.

Vẫn là giọng nói nhàn nhạt, cùng với câu từ đơn giản.

"Anh ở bên ngoài phòng em, thuận tiện mua bữa sáng, em mau ra ăn đi."

(Muanho: từ giờ muanho chuyển xưng hô của Tạ Dịch Phi - Y Trạ thành anh- em nha. Giờ cảm giác thân thiết hơn rồi mà.)

Y Trạ giật mình, tới đây cửa sổ, quả nhiên thấy đối phương đứng ở bên ngoài.

Tuyết bay đầy trời, một mảnh trắng xoá, anh mặc áo khoác xám tro, đứng ở nơi đó, trên mặt nở nụ cười nhẹ mà ấm áp.

Tuyết... Cảnh tuyết mỹ nhân đồ!

Y Trạ ngây người hai giây! Lúc phản ứng kịp, cô sờ sờ mũi, cảm thấy rất... mất mặt.

Quả thật cô bị hoảng sợ rồi.

Cô lập tức đóng cửa sổ vào, mặc áo khoác, mở cửa vội vã chạy ra ngoài: "Sao anh đã tới rồi?"

Mới hơn sáu giờ muốn đến đây phải hơn một giờ đi xe, đến sớm mà cũng không lên tiếng gọi cô, nói kinh hách đúng hơn kinh hi a.

Nhưng nhìn đến đối phương, lập tức cô có một ý niệm trong đầu: Tạ tiên sinh thật đẹp trai a... Rất ưa nhìn.

Không chỉ là khuôn mặt, mà là cả khí chất...

Nhiệt độ không khí vào sáng sớm rất thấp, tuy rằng đã tháng tư, nhưng ở nơi đây không có đến một nửa cảnh xuân, tuyết vẫn rơi không ngừng.

"Ăn chút gì đi, chắc em chưa ăn sáng nhỉ?" Tạ Dịch Phi cười, đem đồ ăn giờ lên.

Trên tay anh là chiếc hộp giữ ấm.

"Để em rửa mặt trước đã." Dừng lại, Y Trạ nói tiếp, "Tạ tiên sinh chắc cũng chưa ăn đi?"

"Ừm, ở đây có hai phần."

"Vây, anh vào phòng chờ em, em lập tức sẽ trở lại! Bên ngoài quá lạnh anh đừng để bị cọng."

"Ừm."

Lúc này kỳ thực đoàn làm phim phải phân chia ở nhiều nhà, vì một nhà không ở được nhiều người như vậy.

Ở nhà này có cô cùng Lâm Phi, và một số nữ diễn viên khác.

Gần đây quá lạnh, chín giờ đoàn phim mới bắt đầu làm việc, khoảng thời gian này đúng là quá lạnh rồi.

Trước đó, Y Trạ miêu tả một chút hình dạng phòng ở, cô chỉ là thuận tiện nói qua loa mấy cái, anh ấy lại thực sự tới xem.

Tạ Dịch Phi đi vào phòng, đánh giá xung quanh.

Kỳ thực gian phòng hết sức sạch sẽ ngăn nắp, chỗ đặc biệt, là chiếc chăn màu đỏ, cùng với trên cửa sổ đều dán chữ "Hi".

Ấm áp mà cực kì chất phác, cùng với vui vẻ.

Y Trạ nhanh chóng rửa mặt, nhanh chân trở lại phòng, đi vào cửa liền thấy Tạ Dịch Phi ngồi yên lặng ở kia, hai tay giao nhau đặt trên đùi.

Y Trạ giật mình, anh ấy sẽ không vì hoàn cảnh xung quanh mà bị ảnh hưởng đến khí chất của bản thân.

Vị tiên sinh này vừa nhìn đã biết xuất thân không thấp, rất bình tĩnh, khiến người khác cảm thấy anh ấy rất tùy ý, thoải mái.

Những thứ đó từ trong khung phát ra, anh ấy cùng An Bác Dung sôi nổi, hiển nhiên không cùng một loại hình.

Thanh âm Tạ Dịch Phi mang theo tiếng cười: "Phòng này, rất đặc biệt."

"Ha ha, đúng vậy, phòng này là của con trai chủ nhà vừa kết hôn, đây là phòng cưới, sau đó con trai cùng con dâu chủ nhà đi ra ngoài tìm việc, em liền thuê đúng phòng."

"Hoá ra là như thế."

Trên mặt đối phương lộ ra ý cười nhàn nhạt, cho dù Y Trạ vô ý tới mấy cũng nhận ra cô nam quả nữ, đóng cửa ngồi trong phòng như vậy, có chút ngại ngùng...

Nhưng cô thấy Tạ Dịch Phi vẫn thản nhiên, lập tức lại nghĩ, người khác kết hôn thì liên quan gì đến bọn họ chứ, liền không để trong lòng.

Y Trạm mở hộp giữ ấm, phía dưới là canh thịt nóng, phía trên là bánh bao!

Cả hai đều là đồ cô thích ăn, chỉ nhìn đã thấy mê người.

Hôm qua cô còn nghĩ tới hai đồ ăn này. Đây là canh nóng cô thích ăn nhất vào bữa sáng, nhất là những ngày tuyết lớn uống hóp canh nóng còn gì bằng, ăn mấy miếng bánh nước thịt chảy ra, cả người đều sáng khoái.

Giống như đưa than sưởi ấm vào ngày tuyết rơi, vì điều kiện đoàn phim có hạn mà. Mấy ngày nay cô đã phải ăn mì rồi.

Không tốt bằng đồ này a.

Y Trạm mượn chén đũa của chủ nhà, cẩn thận tráng nước nóng đưa cho Tạ Dịch Phi, còn cô thì không cần.

Cuộc sống của Tạ Dịch Phi thật tinh xảo, không phải là người chủ động mở miệng, người lạ cũng không lỡ để anh bị ủy khuất.

Tạ Dịch Phi tiếp nhận chén đũa: "Cảm ơn em."

Cơm nước xong thì đã bảy giờ, trong khu nhà bắt đầu náo nhiệt, Lâm Phi thấy người trong phòng Y Trạm có chút bất ngờ.

Y Trạm chuẩn bị nói, vị này chính là hành xóm, nhưng suy nghĩ lại, như thế có chút không ổn, tuy đó là sự thực.

Cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Đây là... Bạn của em, anh ấy rất tò mò về đoàn phim quay phim, nên tới xem một chút."

Tạ Dịch Phi lên tiếng chào hỏi: "Xin chào."

Lâm Phi giật mình: "Xin chào."

Đây là lần đầu tiên Y Trạm đưa bạn không ở trong vòng giải trí đến đoàn phim, khó tránh khỏi Y Trạm nhìn thêm một chút.

Vòng giải trí là nơi tập trung rất nhiều mỹ nhân, nhưng cô (Lâm Phi) cũng phải than thở một câu, bề ngoài người này vô cùng tốt, nhưng càng làm cho người khác giật mình, là khí chất của đối phương.

Đàn ông mà nhìn không ra độ tuổi, trông còn rất trẻ, nhưng khí chất của đối phương, cho thấy người này nhất định đã trải qua rất nhiều.

Khí chất này cần thời gian tích lũy cùng lắng đọng. Không nói rõ được cảm giác, thể hiện qua một chút chi tiết mơ hồ, lại làm cho người khác không thể bỏ qua.

Mâu thuẫn với bề ngoài gió êm dịu, nhưng khi kết hợp ở trên đối phương lại rất hoà hợp.

Xung quanh và người đàn ông này có chút không hợp nhau, rồi lại không đột ngột... Khiến mọi người cảm thấy rất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 31

Khu nhà dần dần náo nhiệt.

Những nữ diễn viên khác trong đoàn phim, đều có chút hiếu kỳ về người đàn ông đến thăm Y Trạm.

Đi tới nơi thâm sơn cùng cốc này, hai người chắc không chỉ có quan hệ bạn bè đi.

Mặc dù đối phương rất đẹp trai, phong độ cùng chính khí, người ngoài chào hỏi, lại không ai có ý tứ trêu đùa.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy, đó không phải là đối tượng có thể đùa giỡn trêu chọc.

Hôm nay quay cảnh đánh võ giữa trời tuyết, bên ngoài dưới 0 độ, diễn viên lại phải mặc quần áo mỏng, trang phục diễn cơ bản không thể chắn gió, đứng ở bên ngoài một hồi, lạnh từ đầu đến chân.

Để quay phim được đẹp, cho nên không dám mặc nhiều quần áo, nhưng phía dưới Y Trạm mặc thật quần bông thật dày, cánh tay đều dán miếng dán ấm hiệu Bảo Bảo.

Như thế có thể đỡ lạnh hơn một chút.

Uống nước ấm trợ lý vừa đưa tới, Y Trạ nói cảm ơn, cởi áo khoác bắt đầu hoạt động tay chân, nếu như không hoạt động gân cốt, đến lúc thực hiện hành động đánh bõ sẽ rất khó coi.

Trước đó cô đã sắp xếp một chỗ ngồi cho Tạ Dịch Phi, trên ghế có đặt thảm mềm, cũng đem túi chườm nóng của bản thân đưa cho anh.

Nơi này, chung quanh thông gió, phải làm tốt công tác giữ ấm, bị cảm thì nguy.

Y Trạ nhìn bộ dáng tinh xảo của đối phương, luôn cảm thấy đối phương quá tự phụ, có chút yếu đuối, không giống cô, từ nhỏ sống rất vất vả.

Nếu bị đông hòng thì nguy.

"Vươn tay ra."

Tạ Dịch Phi vươn tay ra.

Y Trạ cười cười, dán hai miếng dán ấm Bảo Bảo lên cánh tay anh, dặn dò: "Có phải như thế thấy ấm hơn không? Nếu như anh thấy lạnh, hoặc nhàm chán thì về phòng nghỉ ngơi nhé."

Toàn bộ quá trình Tạ Dịch Phi đều nhận nhận: "Ừm, anh biết."

Y Trạ cầm kiểm ra quay hình, hôm nay cô diễn cùng Mộ Thần, tiến độ rất mau, quay xong hai ngày này, cơ bản là cô có thể kết thúc.

Vì trong bộ phim này, cô diễn vai nữ ba, hơn nữa phần diễn giảm đi rất nhiều.

Lý Kim tới, liền chú ý thấy người đàn ông đến trường quay, rất đẹp trai, trước đây chưa thấy qua.

Lý Kim nghĩ một chút, An Bác Dung lại lịch như vậy, mà một chút mặt mũi Y Trạ cũng không cho, sao người này lại được săn sóc như vậy...

Nghĩ hẵn là thân phận của đối phương cũng không thấp, Lý Kim cũng không nói gì, còn chủ động chào một tiếng.

Sau chuyện phát sinh trên du thuyền kia, Lý Kim liền không dám trêu chọc Y Trạ, mà nói đi rồi nói lại, Y Trạ là một diễn viên rất chuyên nghiệp, lại hoà hảo cùng Lâm Phi, chưa bao giờ đi muộn về sớm, nhiều khi vì góc độ có vấn đề cần quay lại, cũng không hề cáu giận.

Gặp được diễn viên như thế, toàn bộ đoàn phim đều thoải mái rất nhiều, tốt hơn hẳn La Thi Nhân suốt ngày yêu cầu này nọ.

Tuy rằng thi thoảng do tăng ca quay phim Lâm Phi cũng phát ra chút tính tình, nhưng phó đạo diễn lấy chút gì đó mời cô ấy ăn, ăn xong thì liền cao hứng đi quay tiếp, như tiểu nữ sinh, quả thực dễ dỗ, cũng không phải năn nỉ nhiều.

So sánh, thì Y Trạ trầm ổn hơn nhiều, cũng khiến Lý Kim có chút kiêng kị.

La Thi Nhân thì tư chất già nhất, cũng là người có thù lao cao nhất trong đoàn phim, lần này tăng phần diễn của La Thi Nhân, gần như biến thành song nữ chính, La Thi Nhân lại càng yêu cầu chi phí ăn mặc tốt nhất, cũng có thể hiểu.

Ba nữ diễn, người sang suốt đều nhìn ra không nên trêu chọc bên nào, lần này Lý Kim cũng không dám làm loạn, Lý Kim thành ba phải, bên nào cũng đúng...

Chuyện phụ nữ, một người đàn ông tốt nhất là không nên xen vào.

Lý Kim không dám vì La Thi Nhân mà nhắm vào Y Trạ, chán sống sao? Y Trạ, vẻ mặt tươi cười đem cả du thuyền câu ấm nhảy xuống biển... Xuân vịnh.

Cho đến nay Lý Kim không dám nghĩ lại hình ảnh kia.

Hơn nữa mấu chốt là người làm ra chuyện đó lại không xảy ra chuyện gì!

Đến thời gian nghỉ ngơi, Y Trạ lo lắng, buồn kiếm liền chạy tới: "Tạ tiên sinh, anh có thấy nhàm chán không?"

"Từ trước đến giờ tôi không biết, phim truyền hình được quay như thế."

Y Trạ nở nụ cười: "Hiện tại biết, có cảm thấy mất đi sự thần bí không, đại hiệp đều dựa vào dây cầu cùng xử lý kỳ xảo."

Tạ Dịch Phi cười đứng lên, dùng mền trên đầu gối bao lấy người đối phương: "Em mặc ít như vậy, chẳng lẽ không sợ lạnh hay sao?"

Y Trạ cười, vén váy lên, lộ ra quần bông thật dày ở bên trong, "Em không lạnh, em mặc dày mà."

Tạ Dịch Phi cười cười, đem mền quần kỹ, "Hoá ra em quay phim vất vả như thế."

Y Trạm giật mình, tâm tư như bị cái gì chạm vào.

Vấn cho là, người khác chỉ quan tâm cô bay cao hay không, chứ không bao giờ quan tâm cô có mệt hay không, cô từ sớm đã có thói quen, dốc sức làm việc.

Đột nhiên cô có chút không quen.

Y Trạm chà xát hai tay, híp hai mắt: "Cũng bình thường mà, dù sao cảnh tuyết rất ít, một năm chỉ có vài ngày, hơn nữa làm việc gì, đều phải nỗ lực thì mới có thu hoạch chứ." Dừng lại, Y Trạm nói tiếp, "Tạ tiên sinh rất ít xem ti vi sao?"

Vài lần cô vào nhà anh, lúc thì anh đang xem văn kiện, lúc thì đang đọc sách, nếu mà mở ti vi, cũng là tin tức tài chính kinh tế.

Nghĩ đến điểm này, đột nhiên Y Trạm có chút ngượng ngùng, anh là người như vậy, vĩnh viễn sẽ không xem phim tình cảm kiểu này... Vậy tại sao lại muốn tới xem?

Đối phương nghĩ về công việc của cô như thế nào?

Y Trạm nghĩ nghĩ hỏi: "Tạ tiên sinh, bình thường anh có xem phim truyền hình? Để giết thời gian ý."

Tạ Dịch Phi tự hỏi một giây: "Ngẫu nhiên xem, hai bộ phim em đóng vai chính anh đều xem, rất hay, rất thú vị."

Y Trạm: "....."

Rất thú vị..

Đột nhiên Y Trạm thấy không tự nhiên, bản thân như đứa nhỏ nháo quậy trước đối phương.

Thực sự cô cảm thấy não bộ bị loạn rồi, Tạ Dịch Phi cứ bình tĩnh như vậy xem phim thần tượng thanh xuân mà cô diễn.

Y Trạm bình tĩnh lại rồi hỏi: "Tạ tiên sinh, anh có xem phim truyền hình khác không?"

Tạ Dịch Phi nghiêng đầu, cười: "Đương nhiên có xem."

Y Trạm thở phào.

Trước kia Tạ Dịch Phi ở nước ngoài, buổi tối trên một kênh Trung Quốc có chiếu phim truyền hình, mỗi ngày ba tập, ngẫu nhiên anh có xem vài tập, lúc đêm khuya vắng người, liền muốn nghe một chút tiếng Trung.

Hiện tại đã quên diễn biến, chỉ nhớ một hình ảnh, nữ chính mặc y phục trắng đứng trên vách núi.

Sau đó Tạ Dịch Phi phát hiện, đó chính là bộ phim mấy chục năm trước, mà vừa rồi Y Trạm có đóng một vai cho bản phục chế "Tiểu ngạo giang hồ".

Chỉ là Y Trạm diễn vai nữ hai, bởi vì bản phục chế nữ chính diễn không tốt, cho nên tất cả mọi người chỉ hoài niệm diễn viên đóng ở bản cũ.

Xem tin tức Tạ Dịch Phi mới biết, diễn viên kia tên Thẩm Từ Chiêu, bị tai nạn xe qua đời hơn một năm trước.

Mới hơn ba mươi tuổi, thật là đáng tiếc a.

Anh thấy kỹ năng diễn của Thẩm Từ Chiêu thật tốt, vì anh quên hết những tình tiết diễn biến và lời kịch của nữ chính, đã quên các nhân vật khác, nhưng lại vẫn nhớ được bóng lưng của nữ tử bạch y, cùng cảnh ý lúc đó.

Rất nhiều khán giả nói hai phiên bản, ngoại hình nữ chính tương tự, nhưng anh thấy, bề ngoài đúng là có chút giống nhau mà thôi, nhưng anh lười tranh cãi với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 31.2

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, lập tức chuẩn bị cho cảnh tiếp theo, Y Trạm nhìn đối phương tùy ý ngồi ở chỗ kia, tay nâng cằm, ánh mắt hết sức chuyên chú, những nhân viên chuẩn bị trong đoàn phim cũng không chuyên chú được như thế.

"Tạ tiên sinh, kỳ thực anh có thể... Làm việc gì đó nếu như thấy nhàm chán."

"Có thể làm gì?"

"Ví dụ như, chơi trò chơi trên điện thoại." Lúc nghỉ ngơi trên phim trường, cô thấy nhàm chán sẽ chơi Tiêu Tiêu Nhạc.

Trước kia, Thẩm Từ Chiêu đã chơi đến cửa năm trăm, rất nhiều fan hỏi thần tượng, sao không đổi điện thoại mới, cô nói mình dùng quen rồi.

Nhưng thật ra, không muốn đổi điện thoại, là vì không muốn chơi lại từ cửa thứ nhất,...

Tạ Dịch Phi cười nhìn Y Trạ: "Điện thoại di động của anh không có trò chơi."

Y Trạ giật mình, cầm di động của mình đưa ra: "Anh chơi Tiêu Tiêu Nhạc không, em chỉ có trò này."

"Được."

Lúc này Lâm Phi không phải diễn, lúc đi ngang qua chỗ Tạ Dịch Phi ngồi, bộ mặt liền biến thành kinh ngạc.

Nếu người khác thấy, cũng chỉ là đôi phương đang chơi một trò chơi trên điện thoại di động mà thôi, nhưng Lâm Phi lại khác.

Vì cô biết Y Trạ không muốn ai chạm vào tiến độ trò chơi, lúc trước tụ hội đoàn phim "Cây trâm phượng", lúc Y Trạ đi vệ sinh, Từ đạo diễn tiện tay cầm điện thoại của Y Trạ lên chơi, thông quan thành công.

Sau đó Y Trạ trở lại, tay cầm lại điện thoại, im lặng liếc nhìn, vẻ mặt không vui nói muốn tự bản thân chơi qua cửa trò chơi.

Giờ Y Trạ lại để người đàn ông này chơi trò chơi trong điện thoại của cô ấy, chắc chắn quan hệ giữa hai người không bình thường a...

Khi Tạ Dịch Phi tới, La Thi Nhân đã chú ý tới đôi phương.

Cô cũng không muốn trêu chọc Y Trạ, lúc này có cùng suy nghĩ với đạo diễn Lý Kim, không mưu mà hợp, An Bác Dung mà Y Trạ cũng dám ném vào nước, nhưng lại rất ân cần với người đến tham quan đoàn phim kia?

Chẳng lẽ người đàn ông này, là kim chủ sau lưng Y Trạ? Cho nên Y Trạ không giống với những người khác.

La Thi Nhân cẩn thận đánh giá đôi phương, rất nho nhã trầm tĩnh, bụng không phệ, mặt cũng không tỏ vẻ ngạo mạn.

Không giống với hình ảnh kim chủ mà La Thi Nhân nghĩ.

La Thi Nhân bảo trợ lí đi hỏi, nhưng cũng không hỏi được gì, chỉ biết đôi phương họ Tạ, là bạn của Y Trạ.

Bạn? Cô không tin.

Tuy La Thi Nhân kiêu ngạo và nóng tính, nhưng cũng là người có mắt nhìn, nên không có khả năng sẽ dừng bước trong làng giải trí. Năm ngoái La Thi Nhân mới tham gia Thiên Thành Quốc Tế, ký hợp đồng ba năm.

Cô có quan hệ không tệ với mấy vị cấp cao của Thiên Thành Quốc Tế, tính tình thế nào không sao, nhưng đáp nặn hình tượng trên màn ảnh tốt, công ty lại ủng hộ, cho nên vẫn tranh thủ được hảo cảm của khán giả.

Nghĩ đến gần đây bị An Bác Dung lạnh nhạt, mắt La Thi Nhân tối sầm lại, đối với ai cô đều có cách ứng phó, đàn ông đều là như thế, không có được mới là tốt nhất.

Nhưng mà La Thi Nhân không nghĩ tới, đột nhiên không tìm thấy An Bác Dung.

Dù cô chủ động lấy lòng, cũng không hề đáp lại chút nào.

Cô nghĩ có lẽ với đôi phương lộng khéo thành vụng, nên đôi phương không có phản ứng gì.

Cá lớn thoát lưới.

Nghĩ tới đây, La Thi Nhân lại càng căm hận, chuyện này nhất định là có liên quan tới Y Trạ.

La Thi Nhân càng nghĩ, càng nhận định là Y Trạ đã có kim chủ chống lưng, mới có thể không để ý tới An Bác Dung, người hôm nay tới, rất có thể là bối cảnh không thấp.

Tuy La Thi Nhân nghĩ sai, nhưng chó ngáp phải ruồi. (Muanho: vì quả thực Tạ tiên sinh có gia cảnh rất rất... sâu a.)

La Thi Nhân ngồi đối diện Tạ Dịch Phi, len lén lấy điện thoại ra, giả vờ chơi điện thoại, nhưng là chụp ảnh đôi phương.

Tuy rằng khi chụp không có thanh âm, nhưng La Thi Nhân cảm giác được, chụp vừa xong, đối phương nâng mắt nhìn lướt qua bên này.

Ánh mắt có chút lạnh.

La Thi Nhân giật mình, hoảng hốt, vô thức rút tay về. Nhưng nghĩ đến, đối phương vẫn cúi đầu chơi điện thoại, sao mà biết được.

Nhất định là cô nghĩ quá nhiều, La Thi Nhân ép buộc bản thân tỉnh táo lại, người này đâu có mắt ở đỉnh đầu đâu.

Cô cúi đầu, tìm trong danh bạ một người có chút bối cảnh, mà thân quen.

Nghĩ soạn tin nhắn.

"Vương tổng, hôm nay có người đến đoàn phim thăm quan, có chút nghiêm túc, anh ta có phải nhà đầu tư nào không? Lần này sao ngài không đến đoàn phim kiểm tra tiến độ?"

Cuối cùng là gửi kèm theo tấm hình vừa chụp.

Người trong hình, tuy đầu hơi cúi, nhưng cũng nhìn rõ ngũ quan.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chương 32

Vương Đại Lục xem tin nhắn vừa nhận được, cuối cùng còn có tấm hình.

Vương Đại Lục hỏi trợ lý, xác nhận gần nhất công ty không cho người đến đoàn phim kiểm tra tiến độ, không suy nghĩ nhiều liền trả lời tin nhắn.

"Không có, chắc ai đó cáo mượn oai hùm thôi, em đừng nghĩ nhiều, chờ em trở lại, cùng ăn bữa cơm nhé."

La Thi Nhân giật mình, liếc nhìn người đàn ông phía đối diện, tầm mắt đối phương rất chuyên chú nhìn điện thoại.

Cô cúi đầu trả lời tin nhắn.

Không biết? Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều, người kia chỉ là bạn của Y Trạm?

La Thi Nhân ngẫm lại, cũng đúng, gia thế Y Trạm không tệ, biết một vài vị nhà giàu cũng không lạ.

Bề ngoài người đàn ông này đánh lừa mà thôi... Cũng chỉ là một vị nhà giàu bình thường.

Bề ngoài mà thôi.

Chỉ là ánh mắt vừa rồi, La Thi Nhân đề xuống cảm giác quái dị, có lẽ đối phương chỉ cố làm ra vẻ thôi.

Không phải là người có bối cảnh, cô cũng không quan tâm, dù sao cô và Y Trạm cũng không hợp nhau, tốt nhất là nhắm mắt làm ngơ.

Bởi vì ngày mai có thể kết thúc, cho nên hôm nay phần lớn là cảnh Y Trạm diễn, hơn nửa là những cảnh bổ sung vụn vặt.

Đại hiệp trong phim võ thuật thường không phân biệt thu đông, vì phong độ, bất cứ lúc nào cũng mặc y phục đơn bạc.

Mùa đông vô cùng lạnh, diễn viên cũng rất vất vả. Thường diễn viên mặc áo lông dài, nếu quay chỉ nửa thân trên, sẽ buộc hai ống tay vào eo, như thế vừa tiện và vừa ấm áp.

Khi quay chụp tại hiện trường và trên màn ảnh ti vi sẽ rất khác nhau.

Hiện trường thì đại hiệp có nửa thân trên đoan đoan chính chính, nửa người dưới lại có thể bao quanh bởi áo bông nhiều màu sắc.

Đó là chỉ quay nửa thân, còn có cả những cảnh cả người.

Áo lông còn chưa đủ ấm người, nay lại cởi bỏ áo lông, trời băng đất tuyết, nên mặc áo lông thêm được một giây cũng tốt rồi.

Vì là quay bổ sung vụn vặt, nên có cả những cảnh mùa hạ.

Còn có mấy cảnh nhân vật đầy mồ hôi.

Thông thường với những cảnh như vậy với đoàn phim có điều kiện, sẽ dùng máy sưởi một hồi, nhưng giờ đang ở bên ngoài, phần lớn sẽ dùng nước hồ để phun luôn

Nước phải lạnh, nước nóng phun ra sẽ có hơi, sẽ tạo cảm giác có "hơi nước", không chân thật.

Trời lạnh thế này, lại trong gió rét, lấy nước lạnh phun lên mặt, lạnh từ đỉnh đầu chạy thẳng xuống lạnh cả lòng bàn chân, lạnh thấu xương.

Lâm Phi đau lòng cho Y Trạ, liền dùng thân thể cùng tay làm ấm chỗ nước sẽ phun, như thế độ ẩm vừa vặn, cũng không tạo hơi nước, phun đến mặt sẽ còn chút ẩm ẩm, sẽ đỡ khó chịu hơn nhiều.

Tạ Dịch Phi đưa tay ra.

"Để tôi làm cho, nhiệt độ của tôi cao hơn."

Hai giây sau Lâm Phi mới phản ứng lại, im lặng đem siêu đưa cho Tạ Dịch Phi.

Quan hệ của hai người thật là tốt a, ... Có khi còn tốt hơn cả Lâm Phi cô ấy?

Y Trạ ôm áo lông, người tạo hình đang phun nước lên mặt cô, cô thì hỏi: "Tạ tiên sinh, khi nào anh trở về vậy?"

"Buổi tối anh về khách sạn, có người bạn sẽ đón anh."

"Vậy thì tốt."

Sau khi kết thúc công việc tại đoàn phim, Y Trạ đưa Tạ Dịch Phi đến đầu thôn, tới đón là một chiếc xe đen bóng, xe như vậy, chạy trên tuyết rất thuận lợi.

"Anh mau trở về đi thôi, trời tối đường không dễ đi." Dừng lại, Y Trạ nói tiếp: "Tạ tiên sinh, hôm nay anh tới đoàn phim chắc không thấy nửa điểm thú vị đi, em đã sớm nói với anh mà, nhưng anh cũng đừng trách em nhé, coi như trải nghiệm một chút."

"Không đâu, anh cảm thấy mình hiểu thêm rất nhiều điều."

Y Trạ nhún vai: "Anh không cảm thấy nhàm chán là tốt rồi."

Tạ Dịch Phi nhìn Y Trạ, mỉm cười, nghĩ một chút rồi hỏi: "Ngày mai là kết thúc công việc sao? Sau đó em về thành phố Z không?"

"Đương nhiên, nơi này quá lạnh, tại thành phố Z hiện giờ, chắc anh nắng đang chiếu khắp nơi, em muốn trở về phơi nắng."

Sau đó dắt Nanh Vuốt đi dạo.

Tạ Dịch Phi đề nghị: "Ngày mai anh cũng đi, anh chờ em, buổi chiều chúng ta cùng ra sân bay."

"Đương nhiên được, nhưng chắc phải sáu giờ em mới xong việc."

Y Trạ thuận miệng hỏi: "Tạ tiên sinh tới đây xử lý chuyện buôn bán, là buôn bán gì vậy?"

Không thể trách cô hiếu kỳ, nơi này đặc trưng là cây Bạch Dương cùng hàng mỹ nghệ...

"Một cuộc làm ăn rất quan trọng."

Vì liên quan tới nửa đời sau, quả thật là rất quan trọng.

Lần đầu hai người gặp mặt, Tạ Dịch Phi đã nói mình là thương nhân, sau khi tiếp xúc một thời gian, Y Trạ thấy đối phương rất tốt.

Và từ những chi tiết nhỏ trong đời sống có thể nhận ra, anh là người sống trong nhung lụa, không giống cô.

Y Trạ cũng không hỏi tiếp, vẫy vẫy tay, "Đi đường an toàn nhé."

Đuôi xe biến mất tại chỗ rẽ, lúc này cô mới trở lại phòng trọ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 32.2

Hôm sau, Y Trạm diễn tới trưa, buổi chiều còn một cảnh nữa là xong.

Nếu phối hợp diễn tốt thì rất nhanh cô sẽ kết thúc công việc.

Cảnh này vốn là ba người diễn.

Hai nữ nhân vật cùng nam chính ngã xuống hồ. Nam chính do dự không biết cứu ai, Diệp Ly lại chủ động đánh đối phương một chưởng, làm đối phương buồn lòng tay ra.

Tự tay bỏ qua cơ hội sống sót, chìm vào đáy hồ.

La Thi Nhân không đồng ý nhảy xuống hồ, nói là thân thể không khỏe, hàn khí xâm nhập vào cơ thể rất khó dưỡng khôi, đạo diễn vài lần thuyết phục không được, chỉ đành sửa lại kịch bản.

Đổi thành nam chủ và Diệp Ly ngã xuống hồ, nam chính vô lực không thể cứu được đối phương nhưng lại không muốn buông tha, lúc sinh mệnh cả hai người rơi vào nguy hiểm, Diệp Ly dùng một chưởng đẩy đối phương ra, sau đó một mình rơi vào trong vực sâu vô tận.

Bị nước biển đen tối nuốt hết.

Đạo diễn trái lo phải nghĩ, La Thi Nhân không hợp tác, đạo diễn đành đi thương lượng với Y Trạm.

Hai bên đều là bà cô không thể đắc tội, tuy rằng đạo diễn rất muốn quay cảnh này, nhưng đành phải xem thương lượng thế nào.

“Mùa đông nhảy xuống hồ quá nguy hiểm, hay bỏ cảnh này đi?”

Y Trạm suy tư: “Hồ nước không kết băng, độ ẩm không quá thấp, mùa đông đi bơi cũng rất tốt.”

Bộ phim này sẽ rất hay và kịch bản xây dựng nhân vật rất tốt, và để diễn tả hết tính cách nhân vật thì cô phải cố gắng thật nhiều, và cảnh quay này góp phần cho việc xây dựng hình ảnh nhân vật ấy.

Lý Kim thấy thật khó tin, trước đó Lý Kim có chút lo lắng Y Trạm sẽ không phối hợp, bây giờ Lý Kim có chút bội phục Y Trạm.

Loại chuyên nghiệp này, trong làng giải trí, Lý Kim thấy cực kỳ ít, và có chút không giải thích được... Cảm động?

Dù sao đây là bộ phim anh làm đạo diễn, đương nhiên sẽ mong hoàn mỹ.

Đạo diễn lại đi thuyết phục Mộ Thần, Mộ Thần thì thể hiện là không thành vấn đề.

Toàn bộ chuẩn bị sắp xếp, đạo diễn nói, nếu quay một lần không qua thì sẽ không quay lại, vì ở trong nước lâu rất nguy hiểm.

Y Trạm mặc y phục chuẩn bị kỹ càng, xong xuôi, quay đầu lại, phát hiện người đứng sau lưng..

“Tạ tiên sinh tới khi nào vậy?” Hôm qua đã nói là sẽ chờ cô ở trong thị trấn mà.

“Nhất định phải xuống nước à?” Đối phương lại hỏi.

Lúc này nhiệt độ dưới nước chỉ khoảng bốn độ, thấp hơn rất nhiều so với thân nhiệt người.

Y Trạm giặt mình: “Anh yên tâm.. Em biết chừng mực.”

Cô bị hỏi tự dưng lại thấy chột dạ, là sao?

“Anh không hi vọng em nhảy xuống.”

“Anh không cần lo lắng.” Y Trạm vừa vận động làm nóng người vừa nói: “Cảm ơn anh quan tâm, đây chỉ là công việc, hơn nữa em chỉ làm theo khả năng thôi.”

Cô cảm thấy nói chuyện với anh, cô liền trở nên yếu ớt.

Lâm Phi nói, trước mặt Tạ Dịch Phi cô như thành một người khác.

Có lẽ vậy, cô chưa gặp một người như thế bao giờ, khiêm tốn lễ độ, khiến người ta cảm thấy như gió mát lành, liền nghĩ muốn đối tốt với người đó.

Y Trạm ngẫm nghĩ, quay phim quả thật cũng vất vả.

Nhưng nhập vai trên phim, thoải mái hơn rất nhiều so với làm đại biểu viện mồ côi phát biểu trước máy quay.

Y Trạ đã rất thoả mãn.

Tạ Địch Phi nhìn mặt nước lạnh như băng, nghĩ nhảy vào nước thôi cũng không dám nghĩ, còn muốn làm những động tác theo chỉ định nữa.

Với anh mà nói, anh chắc chắn sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ.

Y Trạ uống vài ngụm nước hồ lạnh như băng, cô cùng Mộ Thần phải diễn tới ba lần mới miễn cưỡng được thông qua.

Từ trong hồ đi lên, cô lập tức đổi quần áo, lấy chăn bọc quanh người, uống một bát lớn nước gừng, thân thể ấm lên, nhưng vẫn còng đến phát run.

Đúng là cảnh quay khó chịu, mong tới đây không có cảnh diễn tương tự.

Mộ Thần đổi quần áo xong, nhìn Y Trạ, nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Vừa rồi ở dưới nước, sao cô lại làm được?”

Mộ Thần là lần đầu tiên quay cảnh như thế ở dưới nước, bởi vì không quen nên cả quá trình đều nhắm mắt, nhưng phần hậu kì sẽ xử lí thành mở mắt cùng miệng, hơn nữa nhìn qua màn ảnh, khán giả sẽ không phát hiện ra.

Vài lần anh đều muốn nổi lên mặt nước, thật sự sợ hãi! Cảm giác lồng ngực bị chèn ép, lạnh gây khó chịu, sau đó bị Y Trạ kéo lại.

Tuy rằng khi đó rất tức giận, nhưng sau thì rất cảm ơn.

Y Trạ khiến nỗ lực của hai người không bị uổng phí.

Y Trạ có thể mở mắt cùng miệng, là do đã có thói quen, nếu như nước không sạch có thể gây hại cho mắt, cô sẽ không diễn, nhưng ở đây người ở thừa thớt, không phải lo lắng nước bị bẩn.

Hiếm khi Tạ Địch Phi trầm mặc.

Y Trạ phát giác kịp, hình như đôi phương hiểu lầm chuyện gì.

Hai ngày nay quay phim, quả thật điều kiện thì gian khổ, diễn viên vất vả, nhưng một năm chỉ có vài ngày như vậy, nếu ngày nào cũng cường độ làm việc như vậy, sẽ không ai muốn làm diễn viên...

Hôm nay Tạ Địch Phi tự mình lái xe tới, vẫn là chiếc xe hôm qua, Y Trạ không có nhiều hành lý, phần lớn đều được trợ lý gửi vận chuyển, cho nên thu thập một chút, hai người liền đi.

Hai người về đến thành phố Z đã là chín giờ tối.

Máy bay hạ cánh, vừa mở điện thoại, Y Trạ liền nhận được rất nhiều tin nhắn.

Cô mở tin nhắn trên cùng của Lâm Phi.

“Em bị phóng viên chụp, cùng với bạn của em”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 33

Y Trạ gạt mình, theo bản năng nhìn sang người bên cạnh.

May mắn là không chụp được thẳng mặt Tạ Địch Phi, nếu không kéo đôi phương vào thì cô cảm thấy rất xấu hổ.

Vương Ngọc là người đại diện lâu năm, xử lí mọi chuyện rất có kinh nghiệm cùng thủ đoạn, sau mười phút tin tức được phát ra, đã phát thông báo làm sáng tỏ.

Nói rõ người đàn ông trong hình là đồng nghiệp cùng công ty, giữa hai người không phải quan hệ yêu đương.

Vương Ngọc biết người đàn ông kia không phải nhân viên của công ty, chỉ là từ khi xuất hiện tới nay, Y Trạ không có người bạn nào khác giới xuất

hiện, mà hai người đi cùng chiếc xe, quả thật là quan hệ không cạn.

Vương Ngọc suy nghĩ một chút, Y Trạ làm việc luôn luôn cẩn thận, rất ổn trọng, nếu như thực sự có bạn trai, sẽ không bao giờ không thông báo trước như thế.

Đối phương nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng cô cảm giác đối phương đã trải qua chìm nổi nhiều năm, không biết có phải cô bị ảo giác hay không, thì thoáng nhìn Y Trạ phảng phất như nhìn thấy cái bóng của cố nhân...

Tuy rằng Y Trạ khác Thẩm Từ Chiêu từ khí chất đến tướng mạo.

Sự quen thuộc này cảm giác rất vi diệu, nhưng khi cô làm người đại diện của Y Trạ thì bớt lo rất nhiều, dường như phối hợp làm việc từ rất lâu, vô cùng ăn ý.

Nói người trong hình là đồng nghiệp, so với việc cố giải thích giữa họ chỉ là bạn bè càng khiến người ta liên tưởng nhiều hơn.

Hiện tại sự nghiệp của Y Trạ đang đi lên, không thích hợp có scandal, nếu có tình yêu, cũng sẽ không công khai.

Y Trạ mở trang web, mấy tấm hình kia không chụp được rõ, chụp từ khá xa, khó trách khi đó cô không phát hiện được.

Trong hình là hai người ngồi trên xe, không nói chuyện cũng không có động tác gì, nói là yêu đương cũng quá gượng ép đi.

Trong làng giải trí, tin tức thì không thiếu, nếu quá trong sạch tới mức không scandal nào thì thành kì quái, khán giả bây giờ không giống mấy năm trước, đã có không ít fan, bất quá có nghi ngờ đặt câu hỏi..., nghi ngờ tài khoản kia đăng tin vịt.

Một tiếng sau, tài khoản kia không chịu nổi áp lực, thông tin là chụp trên đường từ sân bay đến Cao Thanh Đồ, nhưng không có hình ảnh chụp rõ mặt người đàn ông.

Tiêu điểm chú ý nhưng cũng vì việc này mà trở nên mơ hồ.

Mười phút sau fan liền đến hiện trường.

Lão cung đẹp trai: hậu cung của Cung chủ không muốn quá đẹp, chỉ cần đem ôm về nuôi trong nhà!

Cái bóng Lưu Ly Tâm: %#<¥€?~~,...

Ắt...

Bính:....

Vốn là fan chạy đến chất vấn, đều biến thành hài hoà thảo luận hậu cung của lão cung nhà mình, chỉ nhìn bóng lưng đã thấy rất tuần tú, có thể bị bắt vào hậu cung làm "nhân viên" a...

Tiêu điểm bị mơ hồ, sau đó phương hướng thảo luận liền bị lệch sang một hướng khác... Càng lệch càng xa.

Y Trạ không biết nên diễn cảm ra sao, nhưng như thế này cô cũng thờ phào.

"Mối kết thúc đã được "Cho hấp thụ ánh sáng" tình yêu, giống như được tuyên truyền *cười to*, hình ảnh hót đây."

Cuối cùng là post lên hình ảnh tự chụp tại phim trường, trên người mặc y phục màu xanh phía dưới lại... Vây quanh bởi một cái áo lông đen.

Từ hình ảnh đó nhận ra, phong cách trên dưới không đồng nhất...

Quần chúng chạy tới, đều nói lão cung dù mặc gì đều rất mỹ, rất soái.

Một hồi scandal vừa mới được tung ra, cũng đã tắt thở.

Y Trạ nghiêm túc nhìn Tạ Dịch Phi: "Thật xin lỗi, lần này liên lụy đến anh bị phóng viên chụp hình."

"Không sao, đâu phải do em."

Y Trạ gật đầu: "Xem ra sau này em sẽ phải cẩn thận hơn, vì để không liên lụy anh, vẫn phải chú ý hơn, may mắn lần này không chụp được rõ mặt anh, lần sau sợ không được may mắn như thế."

Phóng viên thật lợi hại, lần này cô càng linh hoạt được, mỗi lần về nhà, cô đều phải lái xe mấy vòng, xác định không có ai đi theo mới lái vào tiểu khu.

Tạ Định Phi nhàn nhạt nói: "Kỳ thực anh không sao, người ta nhìn thấy một chút cũng không sao."

Y Trạm lắc đầu, dứt khoát trả lời: "Nhưng em để ý, không muốn ảnh hưởng đến thanh danh của anh."

Tạ Định Phi: "..."

Quả nhiên hai người còn chưa quen thuộc đến mức đó.

Y Trạm dắt Nanh Vuốt ra, nói cảm ơn với Tạ Định Phi, mới trở về nhà.

Cô để Nanh Vuốt chơi một mình, lấy quần áo đi tắm, từ phòng tắm đi ra, mới phát hiện điện thoại có rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Vì số này chưa được lưu vào danh bạ, cho nên hiện ra một chuỗi chữ số, cô đang thắc mắc là ai vậy, thì điện thoại lại đổ chuông.

Xem ra nếu hôm nay cô không nghe điện thoại thì người đầu dây này sẽ không bỏ qua.

(Còn tiếp)

Muanho: theo mọi người thì ai gọi cho Y Trạm vậy?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đăng Cáp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 33.2

(Tặng bạn Nguyễn Thu Hà)

Y Trạm vừa ấn nút trả lời, người bên kia chần chờ hai giây, hiển nhiên có chút bất ngờ khi đầu bên nhắc máy, sau đó gằn thét.

"Người đàn ông trong hình là ai? Em có quan hệ với người đó như thế nào?"

Sao phóng viên lại có số để gọi tới đây, Y Trạm suy nghĩ, thanh âm này nghe rất quen, cô thử hỏi: "An Bác Dung?"

Người đầu dây bên kia đắc ý cười: "Không sai, là tôi!"

Y Trạm cười, đối phương chưa kịp phản ứng thì cô đã cúp điện thoại, và cho số điện thoại này vào danh sách đen.

Người này không phải cấp trên, quan hệ không thân thiết, tự nhiên cô không cần giải thích.

Cô không thích nói lý với người khác, như thế rất ồn ào, giờ thì thế giới thanh tịnh rồi.

Y Trạm chơi với Nanh Vuốt một lúc, lại phơi nắng một hồi, rồi mới trở về phòng ngủ, quyết định tự cho mình ngủ bù những hôm trước thiếu ngủ.

An Bác Dung nhìn cuộc gọi đã bị cắt đứt, nửa ngày không phản ứng kịp.

Cô gái kia dám cúp điện thoại anh gọi! Anh mới nói hai câu! Chưa đến ba mươi chữ!

Anh gọi lại lần nữa, nhưng bên kia là giọng nói máy móc vang lên, lần thứ nhất là người sử dụng đang ngoài vùng phủ sóng, lần thứ hai liên thành tắt máy, lần thứ ba là chuyển sang tin nhắn thoại...

An Bác Dung phản ứng kịp, đây là anh bị cho vào danh sách đen a!

Anh lại gọi tiếp, nhưng vẫn là giọng nữ máy móc vang lên.

Mặt An Bác Dung hoàn toàn đen.

Y Trạm ngủ thẳng đến sáu giờ hôm sau mới tỉnh, cô dậy kéo rèm che để ánh sáng chiếu vào, buổi chiều cô đi thi bằng lái xe.

Vừa vặn có hai tuần rảnh có thể thuận lợi lấy được bằng lái xe.

Đời trước Thẩm Từ Chiêu biết lái xe, nhưng Y Trạh thì không có bằng lái xe, chung quy là rất không thuận tiện.

Cuộc thi hoàn toàn thuận lợi, hôm nay không phải cuối tuần nên rất ít người, cô đeo kính râm tuy có chút kỳ quái, nhưng không có ai nhận ra.

Y Trạh liếc nhìn màn hình điện thoại, Y gia... Những người kia đã lâu không nghĩ tới.

Sau chuyện ngày đó, cô cũng không muốn trở về.

Tuy Y Chính Hoàng thương yêu con gái, nhưng sẽ vẫn dùng hôn nhân của con gái để đổi lấy lợi ích, nhưng vẫn là cha ruột, Y Trạh tin tưởng trong cốc nước ngày đó, mười phần Y Chính Hoàng không biết bị bỏ thuốc.

Nhưng cô dám chắc, dù Y Chính Hoàng biết chân tướng, sẽ không do dự vẫn đứng về phía bà nội cùng mẹ con nhà kia.

Dù sao cô cũng không cần, không quan tâm đến bọn họ...

Y Trạh không định trở về.

Sắp đến ngày dự tính sinh, Bạch Bình đang ở trong bệnh viện dưỡng thai, Y Chính Hoàng nói Bạch Bình nhớ cô, mong cô trở lại.

Tất nhiên cô không muốn góp vui, cũng hiểu đối phương đang bụng to, bảo nhớ mình chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

Y Trạh về đến nhà, liền phát hiện có người chờ cô ở dưới lầu.

Mộ Vũ Trạch.

Cô suy nghĩ một chút, trước đây Y Trạh rời nhà trốn đi, Mộ Vũ Trạch tới khuyên, cô trở lại, sau sự kiện kia, họ vẫn nghĩ rằng vẫn dễ nói chuyện như vậy sao. "Anh có chuyện gì không? Mộ tiên sinh."

Mộ Vũ Trạch giật mình, một năm gần đây Y Trạh gần như biến thành một người khác, anh từ "Mộ ca ca" đã biến thành "Mộ tiên sinh".

Có gì đó đã đi sẽ không trở lại.

Hôm nay giọng nói của Y Trạh lạnh nhạt mà xa cách, như giữa họ chỉ là người xa lạ, hoặc nói, không bằng người xa lạ, nghĩ tới đây, trong lòng anh có chút cô đơn.

"Tiểu Trạh, lâu như vậy rồi, chắc em cũng hết giận rồi chứ. Bác trai rất nhớ em, Lan Khê cũng sẽ không tính toán với em. Mọi người thấy tin tức của em trên báo.... Sợ em tuổi còn trẻ... Sẽ bị lừa."

Tính toán? Y Trạh nhớ lại, tối hôm đó, cô hát hai ly rượu lên người Y Lan Khê, trước mặt rất nhiều người.

Y Lan Khê là một người sĩ diện, thật sự là ủy khuất đối phương.

"Tôi sẽ không trở về, tuy Y Lan Khê hết giận, nhưng tôi vẫn còn, tôi không rộng lượng được như thế, mặc dù bị lừa cũng là tôi cam tâm tình nguyện, không có liên quan gì đến Mộ tiên sinh."

Thanh âm Y Trạh nhàn nhạt, nhưng giọng điệu thì rất cứng rắn. Mộ Vũ Trạch cũng nghe thấy trong đó sự châm chọc.

Một lúc đó mà Mộ Vũ Trạch không biết nói tiếp thế nào.

Là anh xung phong nhận việc để khuyên Y Trạh trở lại. Vì từ trước tới giờ đối phương vẫn luôn nghe lời anh.

"Tiểu Trạh, dù sao cũng là người một nhà, bác trai đã lớn tuổi, em lại cứ để bác phải lo lắng, bác trai không quản chuyện lần trước cũng vì muốn tốt cho em."

Trong lòng Y Trạh cười châm chọc, cô nghe không cũng thấy nhàm.

Thái độ Y Trạh có lẽ, Mộ Vũ Trạch khuyên vài câu cũng đành thôi.

Lúc Mộ Vũ Trạch rời đi, Y Trạh dừng một chút, sau đó bước chậm rãi đi theo.

Mộ Vũ Trạch cảm thấy có người đi theo sau, biểu hiện trên mặt thì bất biến, trong lòng thì lại khó đề nén kích động, cuối cùng đối phương cũng nghĩ thông?

Y Trạh cũng không muốn mất công tìm hiểu suy nghĩ trong lòng Mộ Vũ Trạch.

Bảo vệ ở cổng thấy Y Trạh, vẻ mặt tươi cười chào hỏi: "Y tiểu thư."

Bảo vệ là fan của Y Trạh, theo dõi hai bộ phim cô đóng, cho nên thái độ vô cùng nhiệt tình.

Y Trạh gật đầu một cái: "Người mới vừa đi ra, là do anh cho vào sao?"

Bảo vệ giật mình: "Cậu ta nói là bạn của cô, sao vậy?"

"Lần sau các anh chưa xác nhận, thì không nên cho người lạ tiến vào, dù sao cũng không an toàn, anh ta tới chào hàng bảo hiểm, rất phiền."

"Được, Y tiểu thư, thực sự chúng tôi quá sơ suất, chúng tôi sẽ chú ý."

Ở tiểu khu này, phí quản lý hàng năm rất cao, cô suy nghĩ, quả thật nhìn Mộ Vũ Trạch cũng không phải người bình thường nhìn là biết có bối cảnh, thảo nào bảo vệ lại cho vào.

Lần sau Y Trạh không muốn gặp lại đối phương ở dưới lầu nhà mình.

Y Trạh chào hỏi bảo vệ, liền xoay người lại, Mộ Vũ Trạch thấy đối phương còn chưa ra tới liền đi lòng vòng, chờ bóng lưng Y Trạh biến mất, đứng tại chỗ tầm một phút, liền đi vào phòng trực ban hỏi.

"Vừa nãy cô ấy nói gì với anh vậy?"

Bảo vệ nghĩ tới sai lầm vừa rồi, bụng tích đầy tức giận, may là Y tiểu thư tốt tính, chỉ nhắc nhở chứ không trách cứ.

"Tôi chưa từng thấy ai mặc một thân hàng hiệu, tới cửa chào hàng bảo hiểm, đồ hàng hiệu trên người cậu đều là giả đi."

Mộ Vũ Trạch: "....."

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 34.2

Năm ngoái người đại diện nhận kịch bản, mấy ngày nữa sẽ diễn tập, cô liền phải tập trung tinh thần, hơn nữa bộ "Cây trâm phượng" bản điện ảnh cũng chính thức kết thúc, cũng bắt đầu cần phối hợp đi tuyên truyền.

Có người nhận định "Cây trâm phượng" bản điện ảnh có thể đạt doanh thu phòng vé khoảng năm tỷ, dù sao phản ứng về bộ phim rất tốt, đứng top năm những bộ phim được chờ đón.

Mà liên quan tới tiểu thuyết này một năm tới, in thêm ba lần. Vô cùng được quan tâm.

Kịch bản lần này Y Trạh hợp tác với một diễn viên kịch nói rất có danh tiếng- Chu Nghị, mới có hai mươi tám tuổi, làm việc khá là may mắn, đi lên như điều gặp gió. Bởi lần này Y Trạh tham gia, kịch chưa được tuyên truyền quảng bá, mới bắt đầu diễn tập nhưng đã rất được quan tâm.

Đây gọi là thom lây mà, mỗi người trong tổ kịch có cái nhìn khác nhau về lần này, vì kịch này khác với phim truyền hình và phim điện ảnh.

Kịch bản rất hay, đây mới là nguyên nhân chủ yếu cô nhận bộ này, mỗi diễn viên tại một thời điểm trong nghiệp diễn nhận một bộ kịch thích hợp sẽ có giúp đỡ rất nhiều.

Đây là kịch bản do nhà viết kịch có linh cảm từ ba năm trước, sau đó suy nghĩ đắn đo mới mới viết ra.

"Thế yêu" cùng "Oan gia vui vẻ" là hai bộ kịch đang cùng diễn tập.

Bọn họ cùng ký kết thuê sân để diễn tập, bởi lịch thuê sân bị sai lệch, mà hai bộ kịch bị trùng nhau thời gian thuê, mà không bên nào chịu nhượng bộ. Thời gian diễn sắp đến, hai tổ kịch phải cùng diễn tập.

Sau đó liền thành tân cớ giao nhau, buồn vui giao thoa trên sân khấu.

Y Trạh diễn vai nữ chính trong tổ kịch cổ trang, một tiểu thư khuê các.

Kịch sân khấu này, khi biểu diễn không cho phép NG, rất khảo nghiệm công lực của diễn viên, kịch bản thì càng khoa trương, không giống với phim điện ảnh nội liêm. Y Trạh diễn tập hai ngày, cũng dần dần nhập tâm vào đó.

Hai bộ kịch có bốn diễn viên chính, trừ Chu Nghị, còn có hai diễn viên tổ kịch hiện đại, Diệp San và Ngô Tây Ninh.

Vốn Diệp San rất bất mãn, khi tập luyện với một người đóng phim truyền hình, nhưng đối phương diễn tiến bộ rất nhanh, Diệp San cô cũng không nói được gì, hai người nói lời thoại trong kịch, xong ngoài ra thì không nói nhiều.

Y Trạm là tới diễn tập, không phải tới quan hệ, đương nhiên sẽ không chủ động cải thiện mối quan hệ.

Nhưng các diễn viên khác thì ngược lại, thái độ khá tốt, thi thoảng sẽ hỏi Y Trạm chút chuyện.

Đối với diễn viên kịch chuyển sang diễn phim điện ảnh hay truyền hình, bình thường nói lời kịch rất lợi hại, điểm này thì Y Trạm tràn đầy linh hội, bởi vì diễn viên kịch, mỗi lần diễn tập đều gọt giữa một lần, đương nhiên cơ sở đã vững chắc.

Y Trạm trong buồng vệ sinh, cách vách ngăn, chọt nghe có người nói chuyện.

Nghe thanh âm có vẻ là người quen.

"Cô ta không phải chỉ là diễn viên phim truyền hình đang lên thôi sao? Tôi nghe nói cô ta giờ đang lên thế này, ban đầu là nhờ vào quan hệ riêng đấy. Thật không công bằng, rõ ràng kỹ năng diễn như thế, lại được thù lao cao, diễn viên kịch bình thường thù lao không được bằng một phần mười? Mỗi ngày còn vô cùng vất vả."

Người nói là một diễn viên trong tổ kịch, May Liễu.

"Người ta có tiền cũng là tư bản, cô đừng nói nữa, diễn kịch thật tốt là được." Đây là Diệp San.

"Đạo diễn thực sự thiên vị, vì gì mà cô ta được làm nữ chính? Không sợ đoàn kịch bị phá hủy theo sao?" đây là May Liễu nói.

"Người ta vui lòng làm, chúng ta không có biện pháp, cô bớt trêu chọc cô ấy đi." Đây là Diệp San.

Y Trạm cười, hai người kia nói một phen như thế, không phải là càng chứng minh diễn viên kịch không có giá sao, may là cô đi từ buồng vệ sinh ra ngoài hai người không nhìn thấy, nếu không lại thành cãi nhau.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chương 35

Bộ kịch này sẽ công chiếu vào hai tháng sau, nên lịch luyện tập rất chặt, Y Trạm không có thời gian để ý những tranh đấu gay gắt kia, dù sao lúc nghỉ ngơi, cô luôn cúi thấp đầu tập trung chơi Tiêu Tiêu Nhạc...

Lần trước đưa Tạ Dịch Phi chơi một hồi, đối phương qua được rất nhiều cửa, tiến độ cực mau đến khó tin, sau Y Trạm có nhìn đối phương chơi một ván.

Tay Tạ Dịch Phi cực kì đẹp, khiến người chú ý đến rồi cũng phải dừng lại một chút, chỉ là xem tay, cũng biết khí chất chủ nhân không tầm thường.

Đốt ngón tay rõ ràng, đầu ngón tay điểm màn hình, không có một động tác dư thừa, hợp với chơi trò chơi ngay ngắn có thứ tự, mưu tính từng bước.

Nhưng về mặt thì rất thản nhiên, thoải mái, giống như hô hấp vậy.

Y Trạm không rõ, vì sao mà bất luận đối phương làm gì đều khiến người khác cảm thấy rất tinh xảo?

Tuy khuôn mặt đẹp trai cũng góp phần, nhưng khí chất mới là yếu tố quyết định, khí chất là một cái huyền diệu gì đó.

Bên sản xuất bắt đầu bán vé vào cửa, chưa được nửa giờ đã bán hết.

Phim truyền hình, điện ảnh, kịch tuy rằng đều là biểu diễn, lại khác nhau rất lớn. Phim truyền hình không cần mất tiền, có thể xem tại nhà, dựa vào quảng cáo để thu tiền lời, cũng có nhiều khán giả xem nhất.

Phim điện ảnh thì tiền không nhiều, đa phần là thanh niên đi xem.

Lần này Y Trạm tham gia làm việc tại đoàn kịch danh tiếng vô cùng tốt trong giới, cũng có lượng fan nhất định, giá vé khá cao.

Nhưng lần này là lần đầu tiên đoàn kịch định giá vé cao như thế.

488, 688, 888, VIP 1388.

Một bộ kịch mà lại có vé lên tới nghìn, làm Y Trạm giật mình, nhưng ngày hôm sau càng hot hơn nữa, cảm giác rất thần kì...

Bộ kịch chưa bắt đầu diễn, nhưng đã có khá nhiều đề tài xoay quanh.

Lúc này Y Trạm vẫn phải đến tổ lịch xin nghỉ vài ngày, bởi vì là bộ điện ảnh đầu tiên cô đóng, muốn đi tuyên truyền.

Ngoài ra còn một chương trình phỏng vấn cần tham gia.

Là nghệ sĩ có rất ít người có thể chỉ chuyên chú làm một nghề, phải làm nhiều loại công việc mới tốt, mới hấp thụ được nhiều ánh sáng để tăng độ chiếu phủ.

Thời gian Triệu Tư Niên mới gia nhập giới giải trí, cũng tham không ít show truyền hình cùng phỏng vấn, còn thu âm hai ca khúc đơn ca.

Kịch bản "Cây trâm phượng" lần này đổi thành song nữ chính, Y Trạm là vai nữ ba, giảm bớt phần diễn khá nhiều, đa phần đều là phối hợp diễn, nên cộng lại các cảnh quay lẻ rất ít.

Nhưng khi tung lên mạng hậu trường "Cây trâm phượng" đoạn Diệp Ly nhảy hồ kia, mạng xã hội liền nổ tung, quay nhảy hồ vào mùa đông tính khiêu chiến đã lớn, nhưng hình ảnh lại vẫn rất đẹp.

Có nhân viên trong đoàn phim tiết lộ, vốn là ba người diễn, bởi vì một nữ diễn viên không chịu diễn nhảy hồ, nên đành sửa lại kịch bản.

Trong giới nghệ sĩ diễn viên chuyên nghiệp, kỳ thực có khối người, nhưng chỉ có người đứng tại tia sáng dưới đèn, và đứng tại tầm mắt của người xem, nỗ lực đó mới là "chuyên nghiệp", cũng sẽ được mọi người chú ý tới.

Y Trạm thấy thật vui vẻ, được khen chuyên nghiệp coi như là một khẳng định đi.

Bản điện ảnh cùng bản truyền hình tuy không cùng một nhà đầu tư, nhưng trang web của bản truyền hình hỗ trợ phát các đoạn video ngắn tuyên truyền, hình ảnh đạo diễn cùng các diễn viên.

Ngoại trừ La Thi Nhân cùng Mộ Thần.

Rất nhiều người qua đường chú ý tới chi tiết này, bắt đầu có các phiên bản suy đoán. Đạo diễn Từ không muốn gặp La Thi Nhân, thậm chí là chán ghét đối phương, là có nguyên nhân, cuối cùng đoàn phim cũng kết thúc công việc, anh phát hiện cảnh quay có vấn đề.

Theo kí kết, đến thời gian làm việc, La Thi Nhân cố ý phài đi, không chịu quay cảnh bổ sung, phó đạo diễn xem chút nữa là quỳ xuống, cuối cùng La Thi Nhân mới chịu quay một cách miễn cưỡng.

Từ đó đạo diễn Từ không muốn gặp đối phương. Cũng không che đậy sự bất hoà giữa hai người.

Trang web chính chủ tuyên truyền hậu trường bản truyền hình, liền không có hình ảnh La Thi Nhân, như là hoàn toàn không có người này vậy.

Về phần Mộ Thần, dựa vào ôm đùi đàn bà mà leo lên, tất nhiên là không muốn gặp, huống chi Mộ Thần vô cùng ghét đối phương.

Cho nên lúc Lâm Phi và Y Trạm hủy bỏ quan hệ bạn bè trên mạng xã hội với La Thi Nhân, Mộ Thần cũng thuận lợi cắt đứt quan hệ bạn bè với đối phương.

Y Trạm sớm phát hiện, đạo diễn Từ khá nóng tính, rất dễ phẫn nộ a.

Các tin tức về "Cây trâm phượng" tràn ngập bên tai, rất nóng hổi, ngày đầu tiên bản điện ảnh được công chiếu, phòng bán vé đã vượt qua tám nghìn vạn lần, ghế ngồi không còn chỗ trống, vì vậy các rạp chiếu phim tăng thêm buổi chiếu.

Đến ngày thứ ba, phòng bán vé đã thu về kha khá.

Đến một tuần sau, dễ dàng phá được mong muốn doanh thu năm tỷ phòng vé, tuy rằng danh tiếng không đều, nhưng độ nóng thì lại càng dâng cao.

Nhưng khán giả đều bất mãn, phần diễn của Diệp cung chủ bị giảm bớt quá nhiều, bên phía quản lý trấn an công chúng, nên post rất nhiều hình ảnh ngoài lề.

Trong hình Y Trạm mặc như cái bánh bao, mười hình thì có chín tám cô ngồi chơi điện thoại.

Năm nay tính ra, cô thu hoạch cũng không tồi, mấy bộ phim tỉ suất người coi không tầm thường, tuy không phải nữ chính, nhưng được khán giả yêu mến, mơ hồ danh tiếng còn vượt xa nữ chính.

Năm ngoái cô còn nhận được giải thưởng nữ phối hợp diễn xuất sắc nhất, Y Trạm suy nghĩ khi nào mới có thể cầm được giải thưởng Ngọc Lan cho nữ chính xuất sắc nhất, đoán chừng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong giới giải trí, nhận được giải thưởng này, chỉ cần một lần, không chủ động rời khỏi hoặc gây chuyện lớn gì, đều có cơm ăn cả đời.

Đời trước Thẩm Từ Chiêu nhận được hai lần.

Kết thúc tuyên truyền, Y Trạm trả phép trở lại tổ kịch, thái độ mọi người trong tổ kịch đối với cô có chút thay đổi, bởi vì gần đây đi tuyên truyền mà chắc hình ảnh chiếu nhiều trên ti vi đi.

Tới một mức độ nào đó mà nói, không nên so sánh giữa phim truyền hình, điện ảnh và diễn viên kịch, người sau có thu nhập cùng danh khí không bằng người trước, lại nói rất không công bằng.

Nhưng không có nghĩa là, Y Trạm có thể hiểu được đối phương, hơn nữa, trên thế giới này để đảm bảo tuyệt đối sự công bằng chỉ có hai chuyện, một là mỗi người đều phải đối mặt với cái chết, cho dù đã từng có nhiều huy hoàng đến mấy, và mỗi ngày mỗi người chỉ có hai mươi tư giờ, có cùng thời gian để tùy mỗi người tự nỗ lực cố gắng.

Nếu như người vì thế mà bất mãn, chỉ có thể diễn phim truyền hình, mà không phải ở đây diễn kịch, sau đó dưới đáy lòng buồn náo trước mỗi kết quả bản thân tự lựa chọn, không có gì phải oán trách.

Huống chi mỗi ngày đều diễn tập trong kịch viện, không giống phim điện ảnh phải dầm mưa, không phải nhảy hồ, dễ dàng hơn nhiều.

Thật sự không có gì để oán trách.

Y Trạm nhận được bốn vé mời, cô suy nghĩ một chút, đưa cho người đại diện một vé, Lâm Phi một vé, đạo diễn Từ một vé.

Còn một vé cuối cùng... Cô đang nghĩ đưa cho ai, thì có người tìm đến.

Yên lặng đã hơn một năm, nhà mẹ đẻ của Tần Tích, cũng là nhà ông bà ngoại của cô, cuối cùng cũng tìm đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 36

Tần An Bang có hai con trai và một con gái. Con trai thứ là Tần Bản Dụ là một bác sĩ, trong giới học thuật rất nổi danh, xuất ngoại hơn hai mươi năm trước, cưới một cô gái tóc vàng mắt xanh, định cư ở Los Angeles, rất ít khi trở về. Con gái út là Tần Tích, gả vào Y gia, phúc mông, ra đi rất sớm.

Mấy năm nay thân thể Tần An Bang không khỏe, phần lớn nằm ở bệnh viện, năm ngoài thì không trụ được, phát hiện bị bệnh si ngốc người già. Rất nhiều chuyện còn không nhớ rõ, cho nên mấy năm nay mọi chuyện đều giao cho anh trai cả Tần Bản Bính.

Tuy Tần Bản Bính là gia chủ, cũng là con trưởng, cũng không bằng em gái út được chiều chuộng.

Con gái út thì theo chồng, con trai thứ lại theo nghề bác sĩ, cho nên chỉ còn lại Tần Bản Bính - con trưởng thôi.

Tiếp nhận công ty hai năm qua, Tần Bản Bính, bận đến thân không rút ra được, phải xử lý rất nhiều việc, không có thời gian quan tâm tới con gái của em gái.

Hơn nữa Tần Bản Bính cảm thấy Y Trạm sống cũng không tệ, tuy lúc Tần Tích gả đi, bố có ý phản đối, nhưng vẫn cho rất nhiều đồ cưới.

Y Chính Hằng tái giá, nhưng Y Trạm vẫn là con gái của cửa đối phương, tuy Tần Bản Bính không muốn gặp Tần Tích, nhưng người Tần gia thì không thể để mặc cho người khác bắt nạt, Y Chính Hằng đã bảo đảm với Tần Bản Bính, sau này đối phương mất, người thừa kế sẽ là Y Trạm.

Tần Bản Bính cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Tần Bản Bính không thích em gái, Tần Tích là được bố nuông chiều yêu thương nhất trong ba người con, cũng là người chăm chỉ nhất, nếu như Y Chính Hằng không xuất hiện, khi Tần Tích muốn lấy chồng, rất nhiều người muốn làm thân với Tần gia, làm sao đến phiên Y Chính Hằng.

Bố chọn người thừa kế, không phân biệt nam hay nữ.

Giữa hai huynh muội có khoảng cách, chủ yếu là vì Tần Bản Bính ly hôn tái giá. Vợ trước của Tần Bản Bính là một nhà khoa học, đối phương là bạn rất tốt của Tần Tích. Sau đó... Tần Bản Bính ly hôn với đối phương, lấy vợ mới, nửa năm sau sinh được một con trai.

Bởi vậy Tần Tích không muốn gặp Tần Bản Bính, thêm nữa là Y Trạm cũng không thích người bác này, vài lần cũng cố gắng thay đổi mối quan hệ này, nhưng không hiệu quả, cho nên rất ít qua lại.

Hôm nay họ lí thông tin là buổi sáng bố ông phơi nắng, tự nhiên náo loạn lên, nói muốn thấy "Bảo bối Tiếc Tiếc".

Hộ lí đồ không nghe, ông lão ngồi đó khóc thét náo loạn cả lên.

Những người bị bệnh này rất khác thường, sau khi Tần Bản Bỉnh nghe xong, cũng rất kinh ngạc.

Bảo bối Tiếc tiếc... Tần Bản Bỉnh cười, nghĩ nói cho ông biết, bảo bối của ngài đã sớm ra đi rồi.

Trước giờ ông lão rất thiên vị, vô cùng yêu thương chiều chuộng con gái út- Tần Tích, tuy Tần Tích nhỏ hơn anh cả bốn tuổi, nhưng lại nhảy ba cấp, mới hai mươi tuổi đã nhận về đồng lớn đồng nhỏ các giấy chứng nhận, vì thế, so sánh ra, thì anh cả Tần Bản Bỉnh quá ảm đạm rồi.

Tần Bản Bỉnh xoa xoa thái dương, cảm thấy có chút đau đầu, dù sao cổ nhân đã qua, dù Tần Tích thế nào đi nữa, cũng là em gái duy nhất của mình.

Tần Bản Bỉnh lại nghĩ tới Y Trạm.

Đó là cháu gái ngoại của ông, bên ngoài giống Tần Tích đến tám phần, từ khi Tần Tích mất, Y Trạm cũng rất ít tới.

Đúng là ông không có ấn tượng tốt về cháu gái này, không tốt, ương ngạnh, một cô gái tính tình kém cỏi, có chút tin đồn không hay về ông nên Y Trạm không muốn gặp ông.

Cách cư xử không giống nửa phần của Tần Tích.

Tuy rằng Tần Tích cũng không muốn gặp Tần Bản Bỉnh, nhưng chỉ có ánh mắt lạnh lạnh, chứ không hề mạnh mẽ thể hiện,... Khiến hai bên đều bất tiện, nhưng Y Trạm bất đồng, tự nhiên ông cũng không tính toán với một đứa nhỏ.

Nghĩ tới đây, Tần Bản Bỉnh cười, tính tình em gái ông ngạo mạn, trong mắt không cho phép có lấy nửa hạt cát, nếu biết chồng có con còn lớn hơn con gái của mình, không biết sẽ cảm thấy thế nào.

Y Trạm thấy một người đàn ông đang ngồi trong phòng khách, trong đầu nhớ lại một chút, liền chủ động mở miệng hỏi: "Bác."

Tần Bản Bỉnh gật đầu một cái: "Con đi ra phía sau gặp ông ngoại đi, hai ngày nay tình trạng bệnh chuyển hướng tốt, đang nhớ mẹ con đây."

"Vâng." Y Trạm đáp, không nói gì thêm liền ra phía sau nhà.

Tần Bản Bỉnh nhìn bóng lưng Y Trạm, tuy rằng Y Trạm vẫn không nhiệt tình với mình, nhưng lễ phép mà lạnh nhạt, đã lâu không gặp, cảm thấy đối phương có điểm giống Tần Tích...

Y Trạm đi đến nơi, liền thấy một ông lão ngồi trên xe lăn, đưa lưng về phía cô, tóc đã trắng, quần áo rất gọn gàng sạch sẽ.

Cô nhẹ nhàng bước tới trước mặt ông.

"Ông ngoại."

Ông chậm rãi mở mắt, nhãn cầu đang mất tiêu cự trong nháy mắt liền trong suốt, cẩn thận hỏi: "Con là Tiếc Tiếc sao?"

Tiếc Tiếc, Y Trạm suy nghĩ một chút, chắc là gọi mẹ của cô mà.

"Ông ngoại, cháu là Y Trạm."

Đối phương mất điếc tai ngo, lại hỏi: "Con là Tiếc Tiếc sao?"

Y Trạm giật mình: "Vâng, con là Tiếc Tiếc."

Ông lão chiếm được trả lời, lập tức nở nụ cười, trong miệng không ngừng nhắc tới "Tiếc Tiếc, như đứa trẻ chiếm được kẹo.

Trước khi tới, Y Trạm đoán, cô sẽ không thể đối ứng được.

Nhưng hiện tại, cô cũng cười theo.

Cô là một đứa trẻ mồ côi, không có người thân, nhưng lúc này đỡ dành một ông lão cũng không thấy khó chịu, dịu dàng thăm thiết, tâm cũng mềm hơn.

Cô có cảm giác, ông quả thật yêu thương Tần Tích, hơn nữa rất hy vọng cô đến, rất đơn thuần.

Y Trạm nói chuyện với ông, mặc dù đối phương nói rất gấp ghe, cô nghe nhưng không hiểu nhiều.

Chờ ông nghỉ trưa, hộ lí đưa ông về phòng nghỉ, lúc này Y Trạm mới quay về phòng khách.

Tần Bản Bính vẫn ngồi chỗ như cũ.

Tần Bản Bính tự hỏi, vì sao Y Trạm thay đổi nhiều như thế, sau lại suy nghĩ, tuổi Y Trạm không nhỏ nữa, hơn nữa sau khi Y Chính Hoàng lấy vợ mới, gần đây lại mới sinh con trai.

Nghĩ thì Y Trạm cũng không tiện về đó.

Tần Bản Bính nhàn nhạt mở miệng: "Nếu như cháu có chuyện gì khó xử, có thể tới tìm bác, dù sao bác cũng là bác ruột của cháu."

"Vâng, cảm ơn bác, cháu rất tốt ạ."

"Sau này cháu rảnh, thường thường đến thăm ông ngoại nhé."

"Vâng."

"....."

Không khí liên trầm mặc, Tần Bản Bính chờ Y Trạm mở miệng nói cần gì đó, cảm thấy hôm nay Y Trạm bình thản như vậy, chắc hẳn có chuyện gì cần mình giúp đỡ đây.

Nhưng hình như đối phương không có ý này.

Là do Y Trạm phá vỡ trầm mặc trước: "Bác, nếu không còn chuyện gì, cháu về trước nhé."

"Được." Tần Bản Bính gật đầu, mở miệng nói: "Đầu Hạ nói bây giờ cháu đang đóng phim truyền hình sao?"

Tần Đầu Hạ là con gái của Tần Bản Bính, lớn hơn Y Trạm một tuổi, mẹ của Tần Đầu Hạ học tập ở nước ngoài, rất khôn khéo, người ngoài thường nói Tần Đầu Hạ rất giống cô của cô, Tần Tích.

Trước khi tới, Y Trạm nhớ lại chút chuyện, từ trước quan hệ giữa cô và Tần Đầu Hạ cũng không tốt.

Sau khi Tần Bản Bính cưới An Diệu, không ít lần An Diệu thổi gió, một bên là vợ tốt sinh con dưỡng cái, một bên là em gái ngạo mạn, tất nhiên là hướng về phía An Diệu, tự nhiên quan hệ giữa Tần Tích với hai người càng không tốt.

Nhưng sau khi Tần Tích qua đời, hôm nay Tần Bản Bính gặp lại con gái của Tần Tích, trong lòng tràn ngập một tâm tình không rõ.

Thân là một trưởng bối, bề trên, nghĩ cần chiếu cố đối phương thật tốt, dù sao Y Trạm là cháu gái ngoại duy nhất của mình.

Tuy trước kia Y Trạm không cung kính với Tần Bản Bính, nhưng đều là chuyện đã qua.

Một đứa nhỏ trong làng giải trí lẫn lộn, dốc sức làm việc, cũng không phải là chuyện tốt, tuy người ngoài nhìn vào thì rạng danh, nhưng nói cho cùng cũng là diễn viên.

Vừa nghĩ như thế, đúng là Y gia không lên nổi mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 37

Y Trạm không biết xử lý quan hệ với Tần gia thế nào, nhưng cô là một diễn viên giỏi.

Cần diễn thì diễn, tóm lại là vì chuyện tốt.

Nói thật ra trước đây hơn ba mươi năm, cô đã hình thành thói quen trở thành một người độc lập có chủ kiến, cho nên đối với ai Y Trạm sẽ không thân cận, tránh đi rất nhiều phiền phức.

Cô là một người rất sợ phiền toái.

Y Trạm yên lặng đi ra, trong lòng âm thầm suy nghĩ về lời đối phương nói.

"Trong làng giải trí không nên là hướng đi lâu dài, ăn cơm từ khuôn mặt thanh xuân cũng rất mất thể diện, cháu tự suy nghĩ một chút, nếu cháu gặp vấn đề gì, cứ tới tìm bác, nếu như không muốn về Y gia, bác cũng có thể sắp xếp cháu đi làm tại Tần thị."

Trong lời nói là hướng dẫn từng bước, vì cô mà cân nhắc mọi thứ, nhưng trọng tâm lại là "thể diện".

Cô là một tiểu diễn viên, tuy chưa có nhiều thành tựu, nhưng không đến mức khiến người bên cạnh phải hổ thẹn...

Nếu lúc này nghe thấy Y Trạm nói, ai cũng phải "roi lệ", cô ấy khiêm tốn vậy sao?

Cái gì gọi là... Tiểu diễn viên, diễn mấy bộ phim, rồi có bộ làm vai chính, năm đầu tiên đã nhận giải nữ phụ xuất sắc nhất, khắp các diễn đàn trên mạng đều gọi là "Diệp cung chủ" cùng "Lão công" (ông xã), nữ có nam có, không rõ là có bao nhiêu người...

Như thế mà còn là "tiểu diễn viên", vậy người khác sống thế nào.

Nghe giọng nói của Tần Bản Bình, Y Trạm lại tưởng bản thân đi làm trộm cướp, giết người.

Nhưng ông lão kia thì lại hiền lành đáng yêu, kéo tay cô lái nhái, khiến cô không tự chủ mà cười lên.

"Thương thay tấm lòng cha mẹ", trước kia cô không hiểu hết câu nói này, lúc này lại cảm nhận được, ông lão không nhớ cái gì cả, nhưng lại vẫn nhớ tên của com gái.

Sau này Y Trạm vài lần đi thăm ông.

Ông nhìn thấy cô, sẽ kéo tay cô, cao hứng gọi "Tiếc tiếc", thi thoảng tâm tình ông không ổn định, sẽ xem phim truyền hình cô đóng vai chính, ông xem rất nghiêm túc, tuy người ngoài nhìn vào không biết ông xem có hiểu hay không, nhưng ông lại yên tĩnh lại.

Phòng bán vé "Cây trâm phượng" bán điện ảnh thông báo đã vượt mười tỷ. Bên nhà đầu tư tổ chức tiệc ăn mừng vào buổi tối, đồng thời thông báo kéo dài thời gian công chiếu, trang thủ phá kỉ lục tiếp.

Quả thực việc phá kỷ lục rất khó, nhưng không phải không thể, hai năm qua phim điện ảnh khởi sắc và đang phát triển rất tốt.

Nói đi nói lại, bộ phim được đón xem là hồi báo tốt nhất cho các diễn viên, nhưng cũng khiến các diễn viên sẽ được thu lợi từ đó, cả về danh tiếng lẫn thu nhập.

Tuy người trước công hiến không bằng sau a.

Sẽ muốn đi ăn mừng, nhà đầu tư mời không ít diễn viên, tại bữa tiệc cũng không ít giới truyền thông.

Y Trạm cười tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, chỉ là một vài cảm nhận, hướng đi sắp tới, còn những vấn đề riêng tư cô đều ỉa theo cho qua, dù sao hôm nay người trúng pháo của phóng viên không phải cô a.

Mấy hôm trước La Thi Nhân cùng Mộ Thần bị chụp ảnh, cũng không thể trách hai người không cẩn thận, danh tiếng của hai người đang lớn, tự nhiên thành đối tượng truy đuổi của truyền thông.

Hai người gắng sức phủ nhận, chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, cùng một chỗ chỉ vì công việc.

Trong vòng này dù có tiến tới với nhau, vì sự nghiệp cũng sẽ không dễ dàng công khai.

Hướng chỉ hai người chênh lệch mười ba tuổi, nữ cường nam yếu, tổ hợp như thế càng làm người ta có ý nghĩ kỳ quái, không nói cái khác, chỉ sợ nhiều fan của Mộ Thần sẽ vô cùng thất vọng.

Ý tứ "Ôm ấp đùi" quá nặng, nếu đổi sang phụ nữ thì còn đỡ, đàn ông thì, có chút không thể nhìn nổi.

"Y Trạm, xin hỏi cô có yêu cầu gì đối với nửa kia của mình, hoặc nói là mẫu người chồng lí tưởng của cô như thế nào? Hiện nay cô có quan hệ đặc biệt nào với bạn khác phái không? Như có bạn trai không?"

Không biết là ai đặt câu hỏi.

Y Trạm tươi cười trước ống kính, nữ minh tinh đều không thoát được chuyện này.

"Hiện tại đang suy nghĩ vẫn còn sớm mà, đương nhiên, nếu có tin tức tốt thì sẽ chia sẻ cùng mọi người, nhưng hiện tại quả thực tôi vẫn một mình thôi." Dừng lại, Y Trạm nghịch ngợm nhún nhún vai. "Còn đối tượng để kén làm chồng, cao hơn tôi một chút, khiến tôi không bị áp lực khi mang giày dép cao gót, rồi tính cách tốt, và có duyên cùng vừa mắt."

Mọi người đều cảm thấy Y Trạm trả lời không rõ ràng, cũng không có phạm vi cụ thể, cứ như đánh thái cực quyền.

Nhưng lúc này người đại diện đã tỏ ý, không trả lời những vấn đề cá nhân.

Đối phương chịu trả lời trực tiếp đã là tốt lắm rồi, không tìm được người trong ảnh thì sao truy hỏi được, âm thầm cân nhắc ở trong lòng để về báo cáo, đồng thời có thể thu hút được người đọc.

Dù sao gần đây Y Trạm rất hot, khán giả rất vui có thể móc tiền ra.

Y Trạm tất nhiên biết những phóng viên đang suy nghĩ gì, vừa rồi cô cũng đã trả lời rất cẩn thận, cũng sẽ không có người nào có thể vẽ thêm quá nhiều.

Năm trước, ngẫu nhiên cô thấy tin tức của một nữ nghệ sĩ trong giới giải trí, nhìn tiêu đề, cho dù cô đã lẫn lộn trong vòng này nhiều năm cũng phải trở mắt.

"Đêm khuya XX mang vịt tới quán bar." XX là tên nữ nghệ sĩ.

Sau đó cô kích vào bài viết, mới phát hiện ra, nữ nghệ sĩ chỉ là mua cổ vịt tại tiệm ăn vặt, sau đó mang tới quán bar để ăn mà thôi...

Khi đó Y Trạm bị cái tiêu đề làm cho choáng váng, âm thầm thấy đạo hạnh của bản thân gột giữa bao nhiêu năm vẫn chưa đủ sâu.

Bởi vì bên đầu tư tổ chức ăn mừng, nên An Bác Dung cũng tới, dù sao bộ điện ảnh thành công anh ta cũng có phần a.

Lúc đầu An Bác Dung thấy phản diện của Y Trạm bị cắt giảm, thể hiện rất không hài lòng, nhưng đạo diễn lại cho anh biết, thêm phản diện Y Trạm cũng không vui.

Y Trạm không vui? Thật sự một điểm anh cũng không hiểu được Y Trạm.

Lần trước Y Trạm không nghe máy, An Bác Dung cũng đoán được là bị Y Trạm cho vào danh sách đen trong điện thoại, mặt cũng đen vài ngày, cho nên một thời gian không liên lạc.

Cho tới khi, trong lòng tự động viên an ủi, bình tâm lại, hôm nay mới tới.

Nhưng với những chi tiết này, hiển nhiên là Y Trạm không biết.

An Bác Dung suy nghĩ lời Y Trạm vừa nói về tiêu chuẩn kén chồng cần cao hơn cô? Cao hơn? Cái này không phải là bản thân anh sao?... (Muanho: quả thật là muanho lạy anh An luôn ấy.)

An thiếu gia luôn có lòng tự tin một cách quá đáng, cho dù hiện tại có chút không thuận lợi, nhưng cũng chỉ cho rằng đối phương đang bộc phát chút tiểu tính tình.

Sau khi phỏng vấn thì đến tiệc tối, tiệc tối thế này đều là để mở rộng quan hệ, Y Trạm chào hỏi mấy đạo diễn, diễn viên có quen biết, sau đó ngồi một bên lẳng lặng nhìn mọi người.

Trong vòng này người tới người lui, quan hệ phức tạp, ai cũng như đang diễn - đóng phim vậy. Tuy cô có thể xử lý tốt, nhưng dưới đáy lòng vẫn cảm thấy một mối đối ứng.

Chỉ là có người tới mời rượu, trước tiên Y Trạm sẽ thể hiện khuôn mặt tươi cười, đây trở thành phản xạ có điều kiện.

An Bác Dung cầm ly rượu đi về phía Y Trạm, Y Trạm nhìn đối phương, bưng ly rượu lên cộng nhẹ vào ly rượu của đối phương, "Cảm ơn An tổng."

Tay nâng cằm, thái độ ôn hoà bình thản.

An thiếu, An Bác Dung, An tổng, đối với từng trường hợp, Y Trạm sẽ thay đổi xưng hô mà gọi anh, anh cảm thấy cô gái này rất nhiều mặt, nhưng mỗi một mặt đều mơ hồ.

Khiến người khác nhìn không thấu.

An Bác Dung nghĩ nghĩ hỏi, "Gần đây em diễn tập cho bộ kịch, vất vả không? Lần trước tôi gọi điện thoại cho em, vì sao lại không nhận, còn...."

Cho số của anh vào danh sách đen.

"A, chắc là do cài đặt bị sai." Giọng nói Y Trạm nhàn nhạt, như từ trước đến giờ chưa từng làm việc đó vậy.

An Bác Dung biết đối phương trả lời có lệ, nhưng cũng chưa nói ngang, anh cảm điện thoại của cô lên, nhập số di động của anh vào, đánh tên.

Vốn định ghi là "An Bác Dung", nhưng anh lại nghĩ, đổi thành "Bác Dung", lúc này mới hài lòng trả lại điện thoại cho Y Trạm.

Y Trạm nhận lấy điện thoại An Bác Dung trả lại, vẫn cười nhàn nhạt như cũ, cô không cần thực sự đắc tội người này, ép quá không tốt.

Bỗng nhiên Y Trạm thấy An Bác Dung làm việc này, cũng thực đáng yêu.

An Bác Dung bị bệnh công chúa nghiêm trọng, nhưng bản thân lại không phát hiện ra, nhưng bệnh công chúa của An Bác Dung so với La Thi Nhân thì không cảm thấy đáng ghét.

Có lẽ bởi vì đối phương bệnh rất quang minh (công khai không lén lút)?

Y Trạm ngồi không lâu, sớm đã rời đi, cho nên cô vừa vặn bỏ lỡ Tạ Dịch Phi.

Y Trạm mới nhận bằng lái xe có ba ngày, nhưng thực tế là cô đã có bằng lái hơn mười năm, cô liền mua cho mình chiếc Volvo, chủ yếu là tính năng tốt, khi kiểm tra va chạm độ ổn định cao.

Tuy cô là người hai đời, nhưng cũng rất quý trọng mạng sống, cô còn chọn xe có thể chạy đường núi. Rất là tiện lợi.

Dù sao nhiều khi đoàn phim sẽ ở nơi thưa thớt người, tình hình giao thông cơ sở hạ tầng không tốt lắm, xe phải hơi hướng xe địa hình mới được.

Cô ra bãi đỗ xe để trở về, Lâm Phi nói cô lái xe không giống nữ sinh, hơn nữa xe lại chọn màu đen, lạnh đến không bạn bè.

Nữ sinh chọn xe... Y Trạm nghĩ nghĩ, đa phần sẽ chọn kiểu xe Bugatti màu trắng giống của An Bắc Dung đi.

Nữ sinh luôn hướng tới vật có ngoại hình đẹp, thật ra với những vật đẹp cô cũng phải nhìn nhiều hơn một chút, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng xe thể thao tính an toàn cao có thể không đi, hơn nữa sản xe quá thấp không thích hợp chạy đường núi, chỉ chạy ở những đường thành thị mà thôi.

Thêm nữa là cô cũng không mua nổi, xe này tầm ba chục triệu, xe của cô đổi được một cái bánh xe của đối phương.

"Có muốn đi dạo với tôi không?"

"Không được, An thiếu, tôi muốn về nhà, hẹn gặp lại." Y Trạm lên xe, đóng cửa xe, từ bãi đỗ xe lái ra ngoài, Y Trạm nhìn thấy trong kính chiếu hậu, là chiếc Bugatti màu trắng, Y Trạm thờ dãi đạp chân ga.

Hôm nay An Bắc Dung có điểm hoạt bát.

Hôm nay yến tiệc được tổ chức ở khách sạn nổi danh của thành phố Z, thứ hạng cao, phải nói nhà đầu tư quả thực chịu chi tiền, mà vừa hay khách sạn này có cổ phần của công ty Tạ Dịch Phi.

Tạ Dịch Phi xử lý xong công việc, vội vã chạy tới, nhưng phát hiện Y Trạm rời đi rồi.

Vương Vĩnh phát hiện Tạ Dịch Phi trước, liền hướng người đi tới: "Tạ tiên sinh tới sao, thật hân hạnh."

Hai người không quen nhưng không ảnh hưởng gì đến việc Vương Vĩnh muốn lấy lòng đối phương.

Khách sạn là một trong những sản nghiệp đông đảo của Tạ gia, không đáng kể chút nào, cho nên hôm nay Vương Vĩnh không nghĩ đối phương sẽ tới, đến cùng là ai có mặt mũi lớn như vậy mới được đối phương.

La Thi Nhân cũng chú ý tới chỗ này, người đàn ông kia mặc tây trang cắt may vừa vặn, hoàn toàn bắt đồng với sự tùy ý ở đoàn phim hôm đó, anh tuấn mà tự phụ, khiến người khác nhìn không chuyển được mắt.

Hơn nữa sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Mà Vương tổng lại ở một bên nịnh nọt thế kia...

Cô nhìn chung quanh tìm bóng dáng Y Trạm nhưng không thấy, vì vậy bùng ly rượu đi về phía đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 38

Tạ Dịch Phi khẽ gật đầu: "Xin chào."

Vương Vĩnh giật mình, có chút bất ngờ nhìn La Thi Nhân: "Cô biết Tạ tiên sinh sao?"

"Trước kia gặp một lần." La Thi Nhân uyển chuyển nói xong, cũng không nói gặp ở đâu, tâm lại càng khẳng định, chắc chắn người đàn ông này không phải người giàu bình thường...

Trách không được, bình thường Y Trạm mắt cao hơn đầu, lại ân cần với đối phương như thế chứ.

Vương Vĩnh lại động tâm tư: "Hoá ra hai người là bạn bè sao, Thi Nhân thật không đúng, thế mà cô không giới thiệu chút, tôi rất là kính phục Tạ tiên sinh."

La Thi Nhân cười không đáp, giong ly rượu lên: "Tạ tiên sinh cùng uống một chén không?"

Hai người nhẹ nhàng chạm chén, La Thi Nhân cười một cách tự nhiên nhìn đối phương, thường thường xoa mái tóc xoắn dài, bộc phát từng trận tiếng cười nhỏ.

La Thi Nhân mỹ lệ yêu kiều, trong vòng giải trí lại bắt đầu nổi lên và vì có người đứng sau, tuy đã ba bảy tuổi, nhưng được bảo dưỡng tốt nên nhìn rất trẻ, hình tượng bình thường trên màn ảnh thường chỉ là cô gái nhỏ mười mấy tuổi.

Hai năm qua phim cổ trang đang dậy sóng, hoá trang xong nhìn chỉ như thêm mấy tuổi.

Nhưng đến yến tiệc thì mười phần gọi cảm, eo nhỏ ngực lớn, trang phục phác họa tốt dáng người, bộ ngực thì nửa lộ, đi tới đều trở thành tiêu điểm, là đối tượng mà tia sáng ánh đèn truy đuổi, lại mạnh vì gạo, bạo vì tiền, giao thiệp tốt, đi tới đâu đều có đàn ông tiếp lời.

La Thi Nhân chú ý tới Tạ Dịch Phi, những người khác trong đoàn phim cũng chú ý tới, mà Tạ Dịch Phi không phải loại hình người khác vừa nhìn đã quên, hơn nữa lại có quan hệ với Y Trạm.

Trong lòng Mộ Thần có chút không vui, trên mặt giao tiếp La Thi Nhân rất có thủ đoạn, nhưng giữa hai người đang xác nhận quan hệ, dù sao cũng đã khác với ngày trước, đỉnh đầu anh cũng có chút xanh. (Muanho: những người có vợ ngoại tình thường bị nói là đội nón xanh đỏ.)

Mộ Thần và La Thi Nhân, rất nhiều người đều đang nhìn vào. Mà hiện tại anh đang ở đây, La Thi Nhân lại còn... Muốn quyến rũ người đàn ông khác.

Những người khác đưa tầm mắt nhìn anh đều có thâm ý...

Tạ Dịch Phi lộ ra một chút ngạo mạn, nhưng không khiến người khác cảm thấy không lễ phép, chỉ là tạo ra khoảng cách nhất định với những người xung quanh: "Xin lỗi, tôi còn có việc khác cần đi trước."

"Tạ tiên sinh sao ngài không lưu lại thêm một chút? Tôi có rất nhiều chuyện muốn trao đổi với ngài." Vương Vining cười muốn giữ người lại.

"Để lần sau có cơ hội đi."

Chờ bóng lưng người đi xa, rốt cuộc La Thi Nhân kìm không được hỏi: "Vương tổng, Tạ tiên sinh là làm việc gì vậy?"

"Chẳng lẽ em không biết?" Vương Vining hỏi ngược lại.

"Em chỉ biết ngài ấy là người làm ăn, cũng không biết nhiều."

Wang Vining khẽ mỉm cười: "Nhưng không phải là người làm ăn bình thường, Tạ Dịch Phi thường ít xuất hiện, chưa từng tiếp nhận phỏng vấn của các tạp chí về tài chính kinh tế, chắc em đã nghe qua tập đoàn Tạ thị đi, khách sạn này và nhà hàng Phương Lâu đều là của Tạ thị."

Tạ thị? Tạ Dịch Phi... La Thi Nhân giật mình, khuôn mặt ngờ ngác cùng không tin.

Quản lý thấy ông chủ vừa mới tới, chủ động nghênh đón, thái độ càng cung kính.

Dọc đường đi tìm La Thi Nhân có chút không yên, quả nhiên Y Trạm rất cao tay, thảo nào cô ta lại có thể cho An Bắc Dung xuống nước bơi, mà lái du thuyền quay vào bến...

Tạ Dịch Phi có tiền có thế, đã thế lại cao lớn anh tuấn, sao lại vừa mất con nhóc kia chứ...

Vừa cao ngạo lại không lễ phép...

Mộ Thần nhìn La Thi Nhân ngồi ở ghế phó lái đang suy nghĩ gì đó, mở miệng hỏi: "Chị đang nghĩ gì thế?"

La Thi Nhân lấy lại tinh thần: "Vừa nãy cậu có thấy người đàn ông đã từng tới thăm đoàn phim, bạn của Y Trạm, ở bữa tiệc không?"

Trong lòng Mộ Thần có chút không vui, chị thiếu chút nữa đã dán lên người người ta, tất cả mọi người đều thấy được.

"Có thấy."

"Anh ta là người cầm quyền Tạ thị! Chắc cậu biết bách hoá Tạ thị chúng ta vừa đi dạo hôm trước chứ?"

Mộ Thần ngắt ra: "Thật sao?"

Không ai là không biết về tập đoàn Tạ thị, sáng lập từ bốn mươi năm trước, dần dần hình thành các khách sạn nhà hàng cao cấp, có thể nói chỉ cần ngành nào kiếm được tiền Tạ thị đều có ít hoặc nhiều liên quan, đều có lực ảnh hưởng ở tất cả các ngành nghề.

Đặc biệt là mười năm gần đây, sản nghiệp của Tạ thị ngày càng phát triển, năm năm mà tăng trưởng tới ba mươi lăm phần trăm, quả là kỳ tích. Cổ phiếu một đường đi lên.

Mộ Thần có chút không dám tin, người đàn ông đến thăm đoàn phim đó lại có bối cảnh thâm hậu như vậy? Kim chủ sau lưng Y Trạ sao?

Một đường hai người cùng trầm mặc, chỉ là trong lòng đều đang có suy tính riêng...

Nếu như có được sự giúp đỡ của anh ta, chắc chắn sự nghiệp sẽ nhảy vọt, hơn nữa người đàn ông kia tính tình ôn hoà, lúc ở đoàn phim không hề làm kiêu, tuy rằng có chút ngạo mạn ở đáy mắt, nhưng so với thân phận của anh ta đã là khiêm tốn rồi.

Y Trạ liếc nhìn kính chiếu hậu, tên hôn đàn kia sao vẫn còn đi theo, cô không muốn chú ý mà không được...

Nhưng xe đua kia quá chói mắt, quả là loại xe tốc độ.

Sau cả hai xe hai người, có không ít đội săn ảnh theo đuôi.

Không phải lần đầu tiên Y Trạ bị phóng viên chụp trộm, bắt quá cô lái xe rất tốt, việc cắt đuôi phóng viên qua nhiều năm kinh nghiệm của cô đã rất phong phú, bình thường về nhà cô phải đi mấy vòng, qua mất cái đèn xanh đèn đỏ liền có thể cắt đuôi đối phương.

Hôm nay có một tên cản trở đằng sau, cô liền không thể cắt đuôi được.

An Bác Dung liếc nhìn điện thoại báo có người gọi tới, mang tai nghe, cười nhận điện "Sao vậy?"

"Ngài bị ngốc sao? Nếu ngày mai có tin tức về ngài tôi không quản, nhưng đừng gây phiền phức hủy danh dự của tôi?"

An Bác Dung liếc nhìn kính chiếu hậu, quả nhiên thấy một chiếc xe bám theo.

An Bác Dung cười cười: "Em cũng sợ bị chụp? Cùng lắm thì chúng ta trực tiếp công khai, haha, em cũng biết sợ sao?"

"Haha."

Công khai cái em gái nhà anh! Y Trạ cố nén xúc động muốn mắng người, hít thật sâu, sau đó cười cười: "Trước tiên ngài xử lí tốt đằng sau đã, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện."

"Có thể."

Lúc này đã hơn chín giờ, trên đường rất ít xe, An Bác Dung phanh xe bức xe phía sau phải ngừng.

Hai chiếc xe ngừng lại suýt đụng phải nhau, An Bác Dung lơ đãng, trực tiếp xuống xe, sau đó vỗ cửa sổ xe đối phương, hung thanh ác sát nói: "Theo tôi làm gì? Muốn gặp luật sư không? Hay không muốn lẫn lộn trong ngành này nữa?"

"Chúng tôi không bám theo ngài." Phóng viên mang kính mát có chút chưa tỉnh táo, ngay thẳng nói.

"Không bám theo tôi, sao không phải tôi? Lẽ nào khinh thường tôi, mau rút cho tôi, nhìn mấy người tôi thấy phiền."

"....."

Trước mặt lưu manh, kẻ đánh đá cũng phải dẹp sang bên.

Xử lí xong hai phóng viên, An Bác Dung cười cười, chờ anh lấy lại tinh thần, mới phát hiện không thấy bóng dáng Y Trạ đâu, anh liền gọi điện.

Lần đầu tiên là giọng nữ máy móc trả lời số máy này đang bận...

Lần thứ hai là giọng nữ máy móc thông tin thuê bao ngoài vùng phủ sóng...

Lần thứ ba là người sử dụng đã tắt máy...

An Bác Dung trở lại xe, thừa dịp anh xử lí phóng viên, cô liền lái xe chạy mất, sau đó một lần nữa cho số điện thoại của anh vào danh sách đen.

Dãy số anh mới lưu vào một giờ!

Sao cô gái này lại nhẫn tâm như vậy, đường xá chỉ chút, làm sao anh tìm được, sớm biết vậy thì đã để phóng viên chụp thoải mái.

Lần này thì anh giận thật!

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chương 38.2

Y Trạm không có thời gian để ý An Bắc Dung, cô tiếp tục tập trung diễn tập bộ kịch.

Cứ bận bịu như vậy cô liền không nhớ đến người bị cô bỏ rơi đêm hôm đó.

Nơi nào có phụ nữ liền có giang hồ, nữ chính cùng nữ phụ đang vận động tranh đấu, chẳng những áp dụng cho phim điện ảnh, mà kịch cũng sử dụng.

Lúc An Bắc Dung tìm tới, Y Trạm vừa diễn tập xong.

Lúc này đã tháng sáu, thời tiết cũng nóng lên, biểu diễn mất thể lực, toàn thân Y Trạm toát một lớp mồ hôi mỏng.

An Bắc Dung nhìn gò má hồng hào hây hây, lời chất vấn ra đến miệng lại thành: "Chờ em tan việc, chúng ta cùng ăn một bữa cơm."

Y Trạm mỉm cười: "Được thôi, tiểu công chúa, ngài định ăn ở đâu?"

An Bắc Dung không ngờ Y Trạm lại đáp ứng dễ dàng như vậy, Y Trạm luôn luôn không theo lẽ thường, Y Trạm vừa gọi anh là gì... Tiểu... Công tử?

Đây là biệt hiệu gì? Sao nghe kỳ kỳ quái quái, rõ ràng anh lớn hơn cô rất nhiều.

Đứng trước mặt cô, đôi đồng tử đen như mực, An Bắc Dung có chút mất tự nhiên, thanh âm có chút cao: "Em ăn cái gì cũng được, chẳng nhẽ sợ tôi... không trả nổi tiền sao?"

Y Trạm cười cười, tính tình người này lại còn mất tự nhiên, nhưng tính này tốt hơn những tính kia của anh ta.

"Nhưng ngài chờ nổi không? Tôi còn muốn tập luyện lần nữa, chắc hai mấy giờ mới kết thúc."

An Bắc Dung ngồi ghé phía dưới gần khán đài: "Em không phải dài dòng, anh ngồi ở đây chờ, miễn cho em lại thả bò câu cho anh."

Đoàn kịch diễn tập không mở cửa, nhiều thêm một người đàn ông, chỉ chốc lát mọi người đã chú ý tới.

Diệp San đi tới, cười hỏi: "Y Trạm, bạn trai cô tới thăm sao?"

"Người đó không phải bạn trai của em, Đó là đại diện bên đầu tư, tôi tìm để trao đổi một chút công việc sau này."

Quan hệ công việc so với quan hệ bạn bè, sẽ làm cho người khác không để gì liên tưởng đến chuyện khác.

An Bắc Dung nhìn Y Trạm, cô lại nói anh là đại diện bên nhà đầu tư? Quên đi, tạm thời anh không tính toán với cô.

"Hoá ra là như vậy." Diệp San vuốt vuốt tóc, "Xem ra là tôi hiểu lầm rồi."

May Liễu ở bên cạnh cười cười: "Nhưng mà, gần đây quản lý đoàn kịch dễ tính hơn, có người hai ba hôm lại xin nghỉ, kiểu người gì cũng bỏ vào kịch trường, có người không hiểu quy củ, làm hỏng cả bầu không khí."

Rất có hàm ý mà nhìn Y Trạm.

Y Trạm cười dịu dàng nhìn đối phương, coi như là nghe không hiểu.

Sau đó vỗ vỗ vai An Bắc Dung, cô thì không sao cả, lời này vào tai phải rồi ra tai trái, đáng thương cho tiểu công chúa đến đây bị người ta xa lánh.

An Bắc Dung nhú nhú mày, hai cái người ngu xuẩn này nhô ra từ đâu thế? Mặt thì trắng toát như vôi, màu son môi đỏ chót nhìn mà mất hết khẩu vị.

An Bắc Dung không hề biết năm nay đang lưu hành kiểu trang điểm cổ trang.

Anh lại không phải là người thân sĩ, chuẩn bị mở miệng đâm hai câu, lại bị Y Trạm vỗ vai, trấn an anh.

Quên đi, hai người ngu xuẩn này còn là bạn diễn của Y Trạm, tạm thời chưa tính toán.

Y Trạm nghĩ An Bắc Dung sẽ ngồi không yên mà rời đi trước, không nghĩ tới đối phương lại chờ cô diễn tập xong.

Xe An Bắc Dung quá mức rêu rao, tiểu công chúa đi tuần mà phô trương thì không ổn, An Bắc Dung chuyển sang ngồi ghé pho lái xe Y Trạm, lúc đó Y Trạm cũng nhận được điện thoại của Lâm Phi, không để ý bất mãn của tiểu công chúa, mà rủ Lâm Phi đi cùng.

Hôm nay cô làm ông chủ mời hai người ăn.

Gần đây Lâm Phi cũng nhàn rồi, hầu như dừng lại toàn bộ hoạt động, cô trù tính tháng sau hợp đồng hết hạn. Công ty cũ thì đưa ra điều kiện hậu hĩnh, cũng có công ty khác liên hệ với cô.

Một năm tới cô sẽ càng phát triển, đẳng cấp cũng vượt trên nhóm người cùng tuổi, người hâm mộ không ít.

Nhưng ý cô đã quyết rồi đi, sẽ không ở lại công ty cũ, vì La Thi Nhân có quan hệ rất tốt với cán bộ cấp cao của công ty cũ, Mộ Thần đi ăn máng khác, chả có quan hệ gì với cô, cô nhắm mắt làm ngơ.

Lúc La Thi Nhân hăm hại cô, người đại diện giả vờ không biết, tuy Lâm Phi có ý niệm ra đi trong đầu, hợp đồng cũng sắp tới hạn, nên cô nhìn xuống.

Người đại diện giả vờ như không phát sinh chuyện gì, mở miệng giữ cô lại, trong lòng Lâm Phi rất ghê tởm, nhưng cô sẽ không bắt nạt mà nói gì, chỉ là khách khí đưa đẩy, nói không phù hợp với kế hoạch phát triển tương lai của cô.

Tuy nói ngoài mặt là vậy, nhưng trong lòng mọi người tự có ý nghĩ riêng.

Tính tình Y Trạm mạnh mẽ mà trầm ổn, cô ở chung nhiều với Y Trạm nên cũng bị ảnh hưởng, Y Trạm đã từng nói cho cô biết, trong vòng này người có sản phẩm mới có quyền phát biểu, cô liền nhớ kỹ.

Kỳ thực Y Trạm không kén chọn đồ ăn, vì cô và Lâm Phi là nhân vật của công chúng, tự nhiên vô cùng cẩn thận, hơn nữa... Cô đoán tiểu công chúa sẽ kén chọn.

Đã đi ăn, chắc chắn sẽ đến nhà hàng được một chút, vì thế Y Trạm chọn nhà hàng mà cô có thẻ hội viên.

Đây là nhà hàng mà ông chủ cô-Triệu Tư Niên có cổ phần, thẻ hội viên là phúc lợi của công nhân viên, có thể bớt tám phần trăm, thỉnh thoảng phòng làm việc sẽ rủ nhau tới ăn.

Cô đoán thưởng thức của Triệu Tư Niên sẽ không quá kém.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 39

An Bác Dung ghét bỏ Lâm Phi, Lâm Phi cũng không muốn gặp đối phương.

Nhưng hai người đều không biểu hiện ra ngoài, An Bác Dung là ẩn nhẫn không phát, ngoài miệng không nói gì, thỉnh thoảng dùng mắt trừng người.

Sao đồ sao chổi này ở đâu nhô ra, không có nửa điểm nhận ra mình là bóng đèn sao.

Mà Lâm Phi, trải qua lần du thuyền kia, hình tượng trước kia của An Bác Dung bị phá vỡ... Nhưng mà nói đi nói lại, đối phương có gia thế quá thâm sâu, cho nên ngoài mặt cô vẫn khách khí.

May là cô tới, tên này có ý đồ không tốt với Y Trạm- lưu manh! Dù sao Y Trạm cũng còn trẻ, cô phải ở một bên trấn áp, không cho đối phương có bất kỳ cơ hội lợi dụng nào.

Ba người cùng một chỗ, một bộ ba quái dị, nhìn thế nào cũng không thấy hoà hợp.

Y Trạm dùng nước nóng tráng qua đầu: "Đừng khách khí, hai người dùng gì cứ tự nhiên, đều là người quen mà."

Mặc dù không khí có chút quái dị, nhưng không hề ảnh hưởng đến khẩu vị của cô, hai người còn lại ăn nhưng lại theo đuổi tâm tư của mình.

Ra khỏi nhà hàng, An Bác Dung ngồi ở ghế phó lái nói: "Được rồi, anh không đi xe tới, em đưa anh về đi."

Lâm Phi: "....."

Lâm Phi nhìn người đàn ông ngồi ở ghế phó lái cười đắc ý, mặt Lâm Phi có chút đen, tay chân tên gia hỏa kia sao nhanh như vậy, rõ ràng là một tên đàn ông lại bảo phụ nữ đưa về nhà?

Da mặt cũng đủ dày.

An Bác Dung phát phát tay: "Lâm Phi, chắc tự cô lái xe tới, như thế hôm nay tới đây thôi, hẹn gặp lại lần sau."

Lâm Phi: "....."

Y Trạm mỉm cười một chút, nhìn người tùy tiện ngồi trên xe cô, nhẹ nhàng nói với Lâm Phi: "Được rồi, chị về nhà trước đi, em về đến nhà sẽ gọi điện cho chị."

Lâm Phi tâm không cam, tình không nguyện mà rời đi, trong lòng An Bác Dung thư thả, cười như một con mèo đắc ý.

Xe chạy trên đường, lúc này là thời gian vẫn bị ảnh hưởng do tan tâm, giao thông không qua tốt, do đó Y Trạm đi khá chậm.

Hai tay An Bác Dung để sau gáy, lưng tựa vào ghế, nhàn nhã nói: "Em biết không? Em là cô gái đầu tiên lái xe đưa anh về nhà."

Y Trạm cười cười: "A, vậy tôi rất là vinh hạnh, chắc trước đây thường là An tổng đưa những cô gái khác về nhà?"

Trong lòng An Bác Dung lộp bộp một chút, anh hạ khoé miệng cười: "Đồ đều là quá khứ, em đừng ghen..."

"Tôi không thích vị chua, cũng không thích ghen, sau này An tổng làm gì thì làm, không có quan hệ gì đến khẩu vị của tôi." Y Trạm cười chặt đứt lời đối phương.

Vọng tưởng là một thói quen không tốt.

An Bác Dung lộ vẻ tức giận nhìn đối phương.

Y Trạm sờ sờ mũi, tận lực bỏ qua, sao cô lại cảm thấy ánh mắt tiểu công chúa có chút... Mùi vị sàu bí?

Hình như cô không làm chuyện gì có lỗi mà?

An Bác Dung xuống xe, còn muốn nói gì đó, ngẩng đầu lên, lại phát hiện Y Trạm đã lưu loát lái xe rời đi.

Nháy mắt hai cái, xe đã biến mất ở chỗ rẽ.

Cô ấy cứ thế đi... Tốt xấu gì cũng phải nói chút gì chứ, chần chờ vài giây, một lần nữa anh lại không được để mắt đến...

Trên đường trở về, Y Trạm liền bấm số điện thoại của Lâm Phi.

"Nhận được điện thoại của em, chị yên tâm rồi."

Giọng điệu này, cứ như thể cô đi vào hang hùm miệng sói không bằng.

"Không có vấn đề gì, đúng rồi, chị quyết định kí hợp đồng tiếp với công ty nào chưa?" "Chị đã nghĩ tự mình mở phòng làm việc, cho thoải mái tự tại, nhưng mà bây giờ chị chưa có năng lực này, cho nên phải đợi mấy năm nữa, hiện tại chị suy nghĩ sẽ kí hợp đồng với công ty Nghệ Lam, hợp đồng ba năm, lợi ích chia ba bảy, hơn nữa nếu chị gia nhập, bên Nghệ Lam sẽ để chị đóng vai nữ chính bộ "Kiếm khách hành", coi như quà gặp mặt."

Bộ "Kiếm khách hành" được cải biên từ một bộ tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng, là hạng mục trọng điểm sáu tháng cuối năm của công ty Nghệ Lam, được đầu tư lớn, mới chuẩn bị nhưng đã rất được quan tâm.

Nếu như Lâm Phi nhận được vai chính, mà bộ phim này lại lớn như vậy, sự nghiệp của cô sẽ thăng tiến rất mau không thể nghi ngờ.

Lần này để kéo được Lâm Phi về mà Nghệ Lam cũng dốc đủ vốn liếng, chả là tháng trước Nghệ Lam có một nghệ sĩ đến hạn đã đi ăn mang khác, Nghệ Lam có hai vị ảnh đế, nhưng người ở lại yếu thế hơn so với người rời đi, để chụp làm lịch năm, Nghệ Lam không tìm được ra mấy nữ người mẫu.

Tính ra Lâm Phi là tân sinh, bông hoa nhỏ trong sáng, đang phát triển rất tốt, rất có tiềm lực cùng tài năng, chắc là Nghệ Lam coi trọng điểm này mà lôi kéo Lâm Phi.

"Cũng tốt, danh tiếng công ty Nghệ Lam rất tốt, "Kiếm khách hành" cũng được chế tác vô cùng hoàn mỹ, sẽ có giúp đỡ cho chị."

"Cây trâm phượng" bản điện ảnh bùng cháy, Lâm Phi là nữ chính nên tạm thời tiền đồ vô lượng, đó cũng là nguyên nhân mà ông chủ cũ muốn níu kéo cô ở lại.

Tuy doanh thu phòng vé vượt kế hoạch, nhưng những đánh giá xấu cũng khá nhiều, không thiếu những bình luận phê bình diễn biến phim cầu huyết (máu chó), quay chụp một tháng vô cùng ầu,...

Kiểm hai lượt, bản điện ảnh mang đến cho Lâm Phi thêm nhiều fan cùng sự chú ý, nhưng cũng có thêm nhiều ngôn luận không tốt.

Có quá nhiều người tức giận, liền cần lắng xuống, dùng tâm để quay một bộ. Dù sao Lâm Phi còn trẻ, thả chậm bước chân thì sẽ đi càng vững chắc.

Một nguyên nhân khác, sau khi Lâm Phi giải ước với công ty cũ, công ty cũ tất nhiên sẽ hướng về La Thi Nhân cùng Mộ Thần.

Vì giữ gìn hình tượng hai vị kia, công ty cũ rất có thể sẽ đưa tin bất lợi cho Lâm Phi, đây là khoảng thời gian cần thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Vì không cho người khác bắt được nhược điểm, liền giảm thấp sự tỏa sáng cũng không sao cả.

Kẻ trong cuộc thì u mê, rất nhiều người đang thăng tiến một chút không nhìn được điểm này, luôn luôn nghĩ liệu mình kiên định đi đến cùng liền có thể tới đỉnh, nhưng trên đỉnh chỉ có mấy người, đa số đều không được như mong muốn, khó tránh khỏi sẽ thất vọng mà tức giận...

Xe Y Trạ vào tiểu khu, cô mới kết thúc cuộc gọi.

Cô vừa mở cửa, Nanh Vuốt đã bay tới, Y Trạ sờ sờ đầu nó, rồi vuốt vuốt chân nó, trước kia là tiểu gia hoả có nhiều xinh đẹp, giờ thì ăn nhiều thành mập mạp rồi.

Mập mạp còn không tự mình hiểu lấy, còn cứ thế mà phi tới, mấy chục cân đụng vào chân cô, làm cô lui lại mấy bước mới đứng vững.

Y Trạ cùng Tạ Dịch Phi thuê người chăm nom, còn đưa cho cả đối phương thìa khoá nhà, rồi chia phí thuê người, kỳ thực vẫn gây phiền toái cho đối phương, nhưng Nanh Vuốt không nề tình, một khi thả ra là đi cầu thang bộ leo lên tầng trên tìm Snow, chờ ở cửa nhà người ta không chịu đi.

Hơn nữa hai chú chó đã quen với người trông nom này rồi, cô tìm người khác thì rất phiền toái, cho dù huyết thống chính cống, hay hỗn huyết thì ý thức bảo vệ lãnh thổ rất mạnh.

Y Trạ đã thấy thật mất mặt, nhưng giờ thì bình tĩnh hơn rồi.

Vị tiên sinh trên lầu kia, một tuần thì có ba đến bốn ngày có thể thấy anh, Y Trạ đoán là công việc của anh ấy rất bận.

Cô thì thoáng gặp được Tạ Dịch Phi, phần lớn đều là cùng dắt chó đi dạo, hai người mỗi người dắt một con, một trắng một đen, nhìn rất đẹp mắt.

Nhưng mà quay đầu lại, đầu tiên là thấy chó, sau đó phần lớn sẽ nhìn mặt Tạ Dịch Phi,...

Mà cô đeo khẩu trang, tự động trở thành tường hoa phụ trợ cho ba giống được...

Tạ Dịch Phi không nghĩ tới lại gặp đối phương lần nữa.

Xế chiều hôm nay có người hẹn anh đi đánh golf, sau khi đánh xong một ván, không ngờ ở sân bóng anh lại gặp một cô gái mặc đồ thể thao, đối phương cười tự nhiên rồi hướng anh mà đi tới.

Anh không nhớ rõ tên đối phương, chỉ biết đối phương họ La, cùng đoàn phim với Y Trạ, à, cô gái kia khi cười lộ lên có má núm đồng tiền, anh suy đoán đối phương chắc cũng phải ba mươi tuổi rồi.

Quần áo thể thao bó sát phơi bày hết dáng người, lồi lõm thành hình đường cong S, như một mỹ nữ rắn mê người, câu hồn rất nhiều ánh mắt.

La Thi Nhân cầm gậy đánh golf chậm rãi đi tới, đứng lại phía trước Tạ Dịch Phi, sau đó hơi hơi cúi người.

"Tạ tiên sinh, kỹ thuật chơi bóng của ngài quá tuyệt, em cái gì cũng không biết, vừa hay gặp ngài ở đây, ngài có thể dạy cho em không?"

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 40

Mỹ nhân chủ động lấy lòng, tình cảnh như vậy ít hoặc nhiều đều rất kiêu điểm, nhưng mà Tạ Dịch Phi không thiếu cô gái vây quanh, tướng mạo cùng gia thế như vậy, đều khiến các cô gái muốn đến gần.

Hôm nay đến đánh golf cùng Tạ Dịch Phi, có vài người, nhưng không ai có gia thế hơn Tạ Dịch Phi, vì thế đều thận trọng và hòa theo Tạ Dịch Phi, không ai dám nói đùa.

Không khí liền trở lên quý dị... Trầm mặc...

Trong lòng La Thi Nhân có chút lo lắng, nhưng việc đã đến nước này rồi, liền cười chủ động mở miệng lần nữa: "Tạ tiên sinh đánh bóng tốt như thế, chẳng lẽ không chịu dạy em một chút sao?"

Trông mắt lưu chuyển, thanh âm mang theo ba phần làm nũng, ba phần oán giận, bốn phần quyến rũ, mấy người đàn ông còn lại nghe xong ngực đều ngứa.

La Thi Nhân cắn cắn môi, nếu đối phương quả thật không có phản ứng với cô, thì hôm nay cô không xuống đài được rồi, sẽ trở thành trò cười cho tất cả mọi người.

Hơn nữa cô cũng không muốn bỏ qua như vậy.

Rất cục mắt Tạ Dịch Phi cũng nhìn thẳng người, gọi người hướng dẫn bên cạnh, thanh âm nhàn nhạt nói, "Vị kia không biết đánh golf, chẳng lẽ các cậu không có người dạy sao?"

Trong lòng người hướng dẫn lộp bộp, không nghĩ tới vị tiên sinh này sẽ nói ra câu như vậy.

Nơi này là hội viên thành lập sân bóng, đi cùng vị tiên sinh này đều là những người không phú thì quý, mà đã có thể đứng ở đây sẽ không phải người thường, người hướng dẫn cũng có chút biết nhìn, lập tức đi về phía một người nhặt bóng nói: "Mau đi tìm một vị hướng dẫn khác tới đây, dạy vị tiểu thư này chơi bóng."

Người kia đáp ứng liền chạy đi tìm người.

La Thi Nhân như bị người khác đánh một cái tát, trên mặt nóng hừng hực, có chút không dám tin, vì từ trước tới giờ, trong làng giải trí cô là người luôn được chào đón chiều chuộng, do quen biết nhiều vị cấp cao của các công ty đầu tư.

Đây là người đầu tiên không cho cô mặt mũi, mà lại ở trước mặt nhiều người như vậy.

Tình huống như vậy, đột nhiên cô lại nghĩ tới Y Trạ, lúc Y Trạ vẫn còn là người mới, cô liền cố ý khiến Y Trạ gặp khó khăn ở đoàn phim,... Rõ ràng cũng chỉ như con kiến nhỏ tuy lúc có thể bị nghiền chết mà thôi.

Tạ Dịch Phi không nhìn người nữa, trực tiếp đi lên xe điện, thanh âm nhàn nhạt "Xem ra nơi này chưa đủ thanh tịnh."

Vì chuyện hồi hợt này mà vẽ thành một dấu chấm tròn.

Những người còn lại nào dám để Tạ Dịch Phi chờ, cũng đều ngồi lên xe,, cũng không cần Tạ Dịch Phi mở miệng, tự nhiên có người tiếp lời.

Triệu Bưu cười nói: "Vậy chúng ta đi tới phía trước chơi bóng đi, mà, Tạ tiên sinh thích chơi bóng ở đâu, lần sau chúng ta tới đó chơi."

Thanh âm Tạ Dịch Phi nhàn nhạt như cũ: "Câu lạc bộ golf Nam An Phố Đồn kia cũng không tồi."

Bên cạnh liền thanh tịnh.

Triệu Bưu sững sốt, tên câu lạc bộ golf đó anh cũng có nghe đến, muốn trở thành hội viên của câu lạc bộ này, đều phải qua một thời gian, mà phí đất kinh người, mới vào hội đã phải nộp hội phí tới năm mươi vạn USD (500 000 USD).

Đây chỉ là phí ban đầu, chưa tính những khoản phí hàng năm cùng các phí phụ, tỷ như chi phí mỗi lần đánh bóng liền tính hai trăm USD.

Tuy nhiều người được thế gia hậu đãi, nhưng sân bóng này ở nước ngoài, cũng không cần thiết đi đập mấy triệu, vì căn bản cũng không có cơ hội đi.

Tạ Dịch Phi thích loại vận động này. Trước kia, ước muốn thứ nhất của anh là trở thành nhà vật lý học, ước muốn thứ hai là trở thành vận động viên đánh golf, mà quả thực anh rất có thiên phú, lúc học đại học đã hai lần anh cầm cúp giải đánh golf nghiệp dư.

Đáng tiếc Tạ Tam gia đã bị hai anh trai thiết kế, ra khỏi nhà trường liền phải thừa kế công ty.

Gánh trên vai trách nhiệm kinh doanh tốt công ty.

Nhìn xe đi xa dần, La Thi Nhân cảm thấy máu trên đỉnh đầu đang sôi trào, tuy đối phương không nói gì thiếu khách khí, nhưng càng khiến cô không thể chấp nhận.

Bởi vì từ đầu tới cuối cô triệt để bị người ta không để mắt đến.

Tuy La Thi Nhân chỉ là nghệ sĩ, nhưng vẫn hay lui tới với con cháu nhà quý tộc, dù sao người thường xuất hiện trên báo lá cải, khác hẳn với người thường xuất hiện trên tạp chí tài chính kinh tế.

Người ta thường nói thô tục thế này, người trước có thể tùy tiện chơi người, người sau bị người khác chơi.

Vừa rồi La Thi Nhân quyến rũ không thành, khiến những người nhặt bóng phục vụ nhìn cô có chút khác đi. Nhưng người hướng dẫn còn chưa tới, La Thi Nhân đã mặt lạnh rời khỏi.

Thời gian trước đây Tạ Dịch Phi tới thăm quan đoàn phim, rõ ràng là đáng vẽ dễ gần, lần trước tiệc tùng ở khách sạn, cũng sẽ trả lời cô, nếu không sao vừa nghe tiếng gió thổi, cô đã chạy tới đây chứ.

La Thi Nhân vác khuôn mặt âm trầm về tới nhà, Mộ Thần đi từ phòng ngủ ra hỏi: "Chị sao thế?"

La Thi Nhân không trả lời.

Mộ Thần cười gượng tay khoác lên vai đối phương, "Cả buổi chiều không thấy chị đâu, chuẩn bị một chút rồi chúng ta đi ăn cơm."

"Tôi không đói bụng, cậu đừng phiền tôi". La Thi Nhân nói ra khỏi miệng, mới phát hiện có chút quá phận, giọng nói quá cao.

Cô giương mắt nhìn qua, Mộ Thần vẫn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn cô, một điểm cũng không đổi, như là không để ý chút nào.

La Thi Nhân có chút mất tự nhiên.

Cũng đúng, tính tình của Mộ Thần luôn tốt, tuy nhỏ hơn cô trên mười tuổi, nhưng lại rất trầm ổn, rất nhiều lúc là đối phương bao dung cô.

"Xin lỗi, tâm tình tôi có chút không tốt." La Thi Nhân cúi thấp đầu, cho nên cô không nhìn thấy vẻ mặt của Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn người phụ nữ ngồi trên sofa, lần trước có người trong đoàn phim hỏi anh, sao trên cánh tay bị tím thế kia, anh cười nói không cần thận động vào, kỳ thực là do La Thi Nhân cấu tay anh.

Tâm tình cô ta không tốt, sẽ bầm người, trên tay hai người phụ tá cũng đầy vết xanh tím, chỉ là tháng này đã đổi ba người trợ lý, còn nữa đều yêu cầu người đại diện phải trả tiền lương cao hơn.

Thi thoảng anh sẽ trúng chiêu, nhưng gần đây cô ta sửa tính cũng nhiều hơn.

Đầu giờ chiều hôm nay La Thi Nhân ăn mặc chói lọi ra cửa, trực giác của Mộ Thần thấy có điều gì muốn giấu anh, cho nên liền đi theo.

Sân golf cho hội viên kia anh không thể đi vào, nhưng anh có bạn làm việc trong này, thoáng hỏi thăm liền biết chiều nay đã xảy ra chuyện gì.

Mộ Thần mắt lạnh nhìn La Thi Nhân ngồi trên ghế sofa, bình tĩnh mà xem xét, tuy tính cách của cô ta không tốt, nhưng nói về ngoại hình, quả thực có lực hấp dẫn đàn ông, nếu không sẽ thân quen nhiều người đàn ông khác như thế, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của bạn trai là anh, vì thế cũng làm ra nhiều chuyện rất khác người.

Vị Tạ tiên sinh kia có địa vị cao, cho dù thờ ơ với người lấy lòng, cũng không đến mức cứng rắn như vậy đi...

Mộ Thần so sánh La Thi Nhân và Y Trạ, theo góc độ người đàn ông mà xem xét, hai người đều có sức quyến rũ, nói đến việc thích hợp ở bên nhau lâu dài, La Thi Nhân tính tình không tốt, nhưng tính tình Y Trạ cũng quá cứng rắn.

Tuy cá tính Y Trạ ôn trọng, nhưng thẳng tính, trong vòng giải trí thì sẽ cô độc theo riêng một ngọn cờ, và anh cũng không thích đối phương.

Mộ Thần suy nghĩ, thời gian Tạ Dịch Phi tới đoàn phim, giữa Y Trạ và Tạ Dịch Phi cũng không có cử động gì thân thiết, phần lớn là Y Trạ lấy lòng đối phương...

Một hồi suy nghĩ, tâm tư Mộ Thần đã xoay chuyển nghìn vòng, trong lòng hạ quyết định, lại cười với người đối diện nói: "Không sao, chúng ta đi ăn cơm thôi."

"Ừm." La Thi Nhân khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 41

Thời gian diễn tập cho bộ kịch quy luật hơn rất nhiều, cứ tập trong kịch viện như vậy, Y Trạ liền quen.

Kỳ tuyên truyền cho phim điện ảnh cũng kết thúc, cô bắt đầu tham gia mỗi lần diễn tập.

Thi thoảng An Bác Dung cũng qua vài lần, nhưng rất thành thật, an vị tại thính phòng để xem, nhưng không kiên trì tiếp nhận nghệ thuật, thông thường ngồi chưa đến nửa giờ liền đi, tương đương đến lộ cái mặt.

Buổi chiều diễn tập xong, Y Trạ ra khỏi kịch viện liền tới căn nhà vùng ngoại ô kia, đi thăm ông ngoại Tần gia.

Tần Tích đã qua đời nhiều năm, linh hồn Y Trạ thật sự không biết ở nơi nào... Cô đã tiếp nhận thân thể này, đương nhiên sẽ tận hiếu.

Huống chi, cô rất thích ông lão hoà ái kia, cô cũng không thấy mệt.

Đều ở thành phố Z, nên mỗi tuần Y Trạm đều đi thăm, mấy người giúp việc đều biết cô, trực tiếp dẫn cô vào trong nhà.

Cô đi vào, liền thấy ông đang phơi nắng, đôi khi tinh thần của ông tốt, sẽ kéo tay cô lại nhai rất nhiều chuyện, hơn phân nửa là chuyện hồi nhỏ của Tần Tích, có đôi khi không thanh tỉnh, cô liền ở cạnh bóp bóp vai cho ông.

Cô không có người thân, cho nên thử nghiệm này rất mới mẻ, cũng rất tốt.

Ăn cơm xong Y Trạm trở lại nhà, đã là bảy giờ tối, hiển nhiên Nanh Vuốt đã được cho ăn no.

Đang nằm trong ổ cùng Snow... Chơi đùa...

Y Trạm suy nghĩ, vấn đề gia giáo... Là vấn đề rất nghiêm trọng, nơi đó có nửa điểm đáng về khuê tú đại gia.

Nhìn Snow xem, Nanh Vuốt nên nhìn lại mình đi, một chú chó xuẩn ngốc, Y Trạm cảm thấy đầu có chút đau...

Cô lên lầu đất Nanh Vuốt về, nếu như sáu giờ cô chưa về, người chăm nom sẽ đến cho chó ăn và chơi với chúng, cùng với vị trên lầu kia chi phí thì mỗi người một nửa.

Vốn là Y Trạm không muốn phiền phức đối phương, nhưng Nanh Vuốt rất không có tôn nghiêm, một khi đã thả ra ngoài thì không chạy xuống, mà chỉ hướng lên trên...

Hơn nữa khi cô không có nhà, nhất định sẽ tại lầu trên chơi với Snow một hồi, người chăm nom không lời kéo được...

Y Trạm nhớ tới cô còn dư một vé mời xem kịch, liền hỏi người trên sofa: "Tạ tiên sinh,... Tuần này anh có rảnh không?"

Tạ Dịch Phi để văn kiện xuống, nghĩ một giây rồi trả lời: "Có thời gian."

"Tuần này bộ kịch công diễn, nếu Tạ tiên sinh có hứng thú, em sẽ đưa cho anh vé mời."

"Vậy thì tốt quá, đã lâu anh chưa xem kịch, em lại đóng vai chính, anh lại càng mong đợi hơn, chúc em thành công."

Y Trạm cười cười: "Hy vọng anh sẽ không cảm thấy nhàm chán, vậy để em xuống lấy vé mời cho anh."

Y Trạm đưa vé mời cho đối phương, lúc này mới đất Nanh Vuốt rời đi, cô có loại cảm giác, bởi vì chó ngốc nhà mình, không biết trong lòng Tạ Dịch Phi IQ của cô có bị giảm thấp không.

Sờ sờ tai Nanh Vuốt, cô thở dài.

Đào mắt liền tới ngày công diễn.

Hậu trường loạn thành một đoàn. Tuy kịch và phim điện ảnh đều là biểu diễn cho khán giả xem, nhưng hình thức rất khác nhau.

Khác nhau lớn nhất là, diễn kịch không được NG, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót gì, từ ánh sáng, nhạc đệm, đạo cụ, diễn viên rồi sân khấu.

Trước khi bắt đầu, đạo diễn đã xác nhận hai lần, hiện tại đang xác nhận lần thứ ba.

Là buổi diễn đầu tiên nên vô cùng quan trọng.

Vé vào cửa sớm đã bán hết, giá cao hơn rất nhiều so với bình thường, nhưng mới bắt đầu bán vé nửa giờ đã hết sạch.

Bốn vai diễn chính diễn phần khá nặng, nhưng trên áp-phích vị trí hình ảnh Y Trạm bắt mắt nhất, kịch viện cũng rất am hiểu làm sao nắm bắt được tâm người xem.

Tuy đoàn kịch cũng không phải vô danh, bình thường tỉ suất xem cũng cao, nhưng có thêm một minh tinh đang nổi, thì sự quan tâm của công chúng lại rất khác biệt.

Cửa kịch viện có rất nhiều áp-phích, hoặc là những băng hiệu do fan của Y Trạm mang tới, rất náo nhiệt và cũng thu hút không ít phóng viên.

Diệp San ngồi trên xe nhìn một phút đồng hồ, mới bước xuống xe, trên mặt đeo kính râm che nửa khuôn mặt, không phải chỉ là diễn hai bộ phim truyền hình thôi, có cần phải ồn ào vậy không? Diệp San mặc một áo che gió màu đen, lại đeo kính râm, thấy cô đi tới fan và phóng viên liền xông lên vây quanh.

"Y Trạm! Y Trạm!"

Hiển nhiên là nhận nhầm người.

Trong lòng Diệp San đầy tức giận, tháo kính mắt xuống: "Thấy rõ ràng chưa? Tôi không phải cô ấy!"

Những người chung quanh lui ra, có fan nữ e dè thì thầm: "Sao lại hung dữ thế, cô đeo kính râm chúng tôi mới nhận nhầm..."

Diệp San quay đầu lại trừng người, dừng một giây, nhíu nhíu mày, rồi không nói gì tiếp tục đi về phía trước.

Y Trạ không đi cửa trước, cô tiến vào từ cửa sau để tránh những phiền toái không cần thiết.

Cô kí xong một trang, lại kêu trợ lí lấy bưu thiếp tới, chỉ sau nửa giờ, liền kí khoảng ba trăm chữ, bảo trợ lí đưa bưu thiếp ra bên ngoài đưa cho các fan.

Y Trạ nhô ra kéo thông hòng vừa ngậm, gấp một cái liền chuẩn bị lên sân khấu.

Hôm nay người đại diện cũng tới, vừa hỏi cô có khăn trương hay không, Y Trạ cười lắc đầu.

Làm sao lại khăn trương, cô đã diễn nhiều năm như thế, mà đây cũng là phương thức duy nhất để cô thả lỏng, cũng là phương thức giải trí mà cô thích nhất, diễn xuất giúp cô rất nhiều trong cuộc sống, mỗi một lần đều là một trải nghiệm mới.

Không phải ai cũng có cơ hội như vậy.

Y Trạ lên sân khấu trước, nhìn mọi người ngồi phía dưới khán đài.

Những bạn tốt của cô đều tới, đều ngồi hàng thứ nhất ở giữa khu VIP.

Người đại diện của cô, đạo diễn Từ, Lâm Phi, Tạ Dịch Phi đang cầm hoa... Tạ tiên sinh mặc một chiếc áo sơ mi, vô cùng tuấn mỹ, khiến người khác không thể rời mắt.

Y Trạ nghĩ nghĩ, nếu cô là người đi tìm kiếm nghệ sĩ, nhất định sẽ thu xếp Tạ Dịch Phi tiến vào giới giải trí, sau đó cô sẽ làm người đại diện của anh, kiếm tiền mời tay cầm.

Chỉ là tưởng tượng thôi cũng thấy rất sướng, phát tài thật dễ, suýt chút nữa cô bật cười.

Vé của An Bác Dung là do người phụ trách kịch viện lo liệu, sẽ đi tới xem... Mộ Thần?

Tại sao Mộ Thần lại ở đây? Hơn nữa lại ngồi ở ghế VIP. Chẳng lẽ anh ta tự móc tiền túi ra mua vé đến xem cô diễn kịch.

Y Trạ lại nhìn lướt qua, may là La Thi Nhân không đi theo, không thì sẽ náo nhiệt hơn. Tuy rằng Lâm Phi không nhìn đến Mộ Thần, tình yêu của hai người đã trở thành dĩ vãng, nhưng bản thân Lâm Phi chưa hoàn toàn tiêu tan.

Từ trên vệ mặt có thể thấy được một hai.

Lại là lần đầu tiên hai người gặp nhau nhưng không có La Thi Nhân, tuy Lâm Phi thành thực không ít, nhưng trên mặt không thể hoàn toàn bất động.

Từ Tổ với Mộ Thần, Lâm Phi với Mộ Thần, Lâm Phi và An Bác Dung, đúng là có chút tia lửa a...

Mộ Thần là một hồng tâm, không biết anh ta chạy đến đây làm gì, khác thường tất có ẩn giấu lý do, nhưng trong phút chốc cô không nghĩ ra lý do anh ta đến đây là gì.

Trong những người này, người cô có thể yên tâm là Tạ Dịch Phi, nhưng An Bác Dung cùng hàng kia, nhìn người bên cạnh với ánh mắt không hề tốt.

Chắc lại thiếu ăn đánh đi.

Nhưng tất cả thời gian Tạ Dịch Phi đều bình tĩnh, không để ý đến tín hiệu An Bác Dung bắt lưng bên cạnh. Ngược lại bên tay phải Tạ Dịch Phi là Mộ Thần, Mộ Thần luôn cười nói với Tạ Dịch Phi, thì thoảng Tạ Dịch Phi cũng há miệng đáp trả một đôi lời.

Cách quá xa, cô cũng chưa học qua ngôn ngữ môi, cho nên không biết hai người nói chuyện về cái gì.

Y Trạ có chút kì quái, tính ra trước kia gặp qua tại đoàn phim, chào hỏi cũng không cần tích cực như vậy, mà người Tạ Dịch Phi đến thăm tại đoàn phim là cô, chính ra Mộ Thần nên phân rõ quan hệ không phải sao? Trong đoàn phim không thấy Tạ Dịch Phi chủ động chào hỏi ai, sẽ không phải bây giờ gặp gỡ, hậu tri hậu giác phát hiện hai người hợp ý đi...

Cô cảm giác như có đại sự sẽ phát sinh, mỗi người đều quái quái.

Ngọn đèn tối xuống, Y Trạ thu lại tâm tư, không quản chuyện dưới khán đài, cô phải tập trung diễn xuất đã.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 42

Diễn viên cúi chào cảm ơn, tiếng vỗ tay như sấm, khán giả nhiệt tình cổ vũ, ba phút sau, đạo diễn phải ra tới lần thứ hai nói lời cảm tạ.

So với dự đoán, diễn xuất còn thành công hơn, rất nhiều người không lập tức rời sân, vẫn đắm chìm trong nội dung kịch bản.

Ở phía sau sân khấu, Y Trạm đang tháo trang sức, Lâm Phi và Từ Tổ tìm qua, theo sau còn có Tạ Dịch Phi đang cầm bó hoa.

"Chúc mừng em, so với anh nghĩ, thì còn giỏi hơn nhiều." Tạ Dịch Phi tặng hoa cho Y Trạm.

"Cảm ơn." Y Trạm nhận hoa nói.

Tuy đối với những lời khen ngợi cô đã sớm không còn cảm giác, nhưng lại từ miệng đối phương nói ra, mà giọng nói lại rất nghiêm túc, khiến mặt cô liền nóng lên.

Trình độ học vấn của cô không cao, quản lý tài chính tài sản cũng không am hiểu, luôn cảm thấy quá phiền phức, không bằng diễn xuất luôn trực tiếp, tóm lại mỗi người có một khả năng riêng đi.

Đời trước cô cũng tham gia kinh doanh bất động sản và nhà hàng, cũng được lời một khoản, nhưng phần nhiều do đối tác quản lý.

Mỗi lần Y Trạm thấy Tạ Dịch Phi xem thị trường chứng khoán, tuy không hiểu, nhưng cảm giác Tạ tiên sinh rất lợi hại, người đàn ông này không chỉ đẹp trai, lại rất có đầu óc, nhưng cực kì khiêm tốn.

Là loại hình cô chưa từng gặp.

Như thế nào nhỉ, ở trước mặt anh, cô sẽ tự nhiên nói năng ôn nhu nhỏ nhẹ, khí chất của anh ảnh hưởng đến người chung quanh.

Nói đi nói lại thì, kỳ thực ban đầu Thẩm Từ Chiêu thành tích học tập cũng không tồi, sau khi tốt nghiệp trung học, đứng vị trí trong top ba trăm, toàn thành phố có hơn mười bạn thí sinh.

Lên cao trung, thành tích của Thẩm Từ Chiêu đứng thứ sáu mươi, trên một ngàn rưỡi người, nhưng sau đó cô vẫn phiền não, vì sao cô đã cố gắng như vậy mà vẫn có nhiều người ưu tú hơn.

Không thể trở thành người giỏi nhất.

Nếu như thi không được đứng nhất, không có thư thông báo đỗ đại học cùng học bổng, sau này đi học không có tiền e là không lạc quan.

Hoan cảnh lớn lên khiến cô lo nghĩ nhiều hơn các bạn khác.

Thẩm Từ Chiêu khi đó, sau khi học xong ở trường, liền chạy khắp nơi làm thêm, sau đó có người nói cô xinh đẹp như vậy sao không đi làm người mẫu, tiền kiếm được sẽ nhiều hơn.

Y Trạm liền tham gia phỏng vấn làm người mẫu cho một tạp chí, sau đó có người bạn là nhiếp ảnh gia, trời xui đất khiến mà cô lại tới đoàn kịch làm nhân viên hậu trường, khi đó cô chỉ nghĩ là học hỏi được thêm và có thể tích góp thêm ít tiền.

Sau đó xảy ra chuyện, tốt nghiệp trung học xong cô không thể tiếp tục học lên đại học, mà lại từ hậu trường chuyển đến trước ống kính, tham gia vào vòng giải trí.

Con đường này cô vừa đi cũng là mười năm, không ai đứng ở sau lưng để cô dựa vào, cho nên cô cũng chưa bao giờ quay đầu lại xem, mà chỉ có thể nhìn thẳng và tiến về phía trước.

May mắn là, công việc này, so với nhiều người cô làm khá tốt.

Cuộc sống, là nhiều khi không có lựa chọn, con người chỉ có thể vứt bỏ thành kiến tranh thủ làm việc tốt nhất, như thế mới có thể sống tốt hơn.

An Bác Dung thông dong tới chậm, anh đương nhiên biết Tạ Dịch Phi, nhưng mà cũng chỉ là đã từng thấy qua, hai người không tính là quen.

Vốn hai người không có giao thiệp, nhưng trong tay đối phương mang hoa, đâm vào mắt anh.

Tên này, chắc chắn rập tâm bất lương với Y Trạm! Hơn nữa người có tâm cơ sâu như thế đang cầm hoa tới! Sao anh lại không nghĩ đến tặng hoa chứ!

Mặc dù An Bác Dung không thiếu bầu bạn, nhưng phần lớn là anh tỏ vẻ có hảo cảm, với cả đều là họ chủ động dán vào.

Cho nên... Anh chưa bao giờ theo đuổi con gái, hoặc là kinh nghiệm lấy lòng con gái, anh thấy, chỉ cần tặng đồ thì phái nữ sẽ vui vẻ.

Đó là tác phong nhất quán của anh, mà cũng rất hiệu quả.

Cho nên anh mới nghĩ tặng cho Y Trạm cái gì đó.

Uống một bụng nước biển, anh tức giận, thiếu chút nữa là muốn ra tay đánh người.

Nửa đường An Bác Dung gọi điện cho trợ lý, bảo trợ lý mang một bó hoa to tới, sao anh có thể kém tên kia chứ.

Anh cũng muốn tặng hoa!

Trợ lý rất nhanh chóng, ngay lập tức đi tới cửa hàng hoa, vốn định nghe theo ông chủ mua 999 bông hồng, nhưng bó lớn như thế phải mấy người ôm, nghĩ lại hẳn ông chủ không rõ tình huống, cho nên trợ lý liền quyết lấy 199 bông, cũng là một bó hoa rất lớn rồi.

An Bác Dung ôm hoa, tràn đầy trước ngực.

An Bác Dung ôm bó hoa hồng rực tiến vào, trong nháy mắt cả hậu trường liền nhìn anh.

Đàn ông anh tuấn, bó hoa lửa đỏ, kiểu diêm như thế, rất khó để mọi người không chú ý.

"Tặng em" An Bác Dung đưa bó hoa ra phía trước.

Y Trạm giật mình, sao lại khoa trương thế này.

Cô rất muốn làm bộ như không quen biết đối phương...

Thảo nào mà hôm nay ngồi an tĩnh như thế, hoá ra là chờ đến sau đó phóng đại chiêu,... Cô thật sự muốn ném cả người và hoa ra ngoài...

Thấy Y Trạm chậm chạp không nhận, An Bác Dung xong nói: "Sao em nhận hoa anh ta tặng, mà lại không nhận hoa anh tặng."

Biểu hiện trên mặt có vài phần miễn cưỡng cùng mất mát, cố gắng cười. Khoé môi Tạ Dịch Phi nhếch lên.

Y Trạm: "....."

Có thể giống nhau sao? Tạ Dịch Phi là tặng bó hoa vừa vặn, bên trong là mấy bông hồng cam champagne, xung quanh là một vòng hoa trắng nhỏ tí như những ngôi sao, bên ngoài bọc một lớp giấy màu xanh, tinh hoa thanh nhấc khiến người nhìn thoải mái.

Còn An Bác Dung tặng một bó hoa to lửa đỏ, chút khiến người khác đau mắt, chắc là do xem phim thần tượng nhiều.

Dù sao trước nhiều người như vậy, Y Trạm không thể làm mất mặt An Bác Dung, và cũng không muốn gây sự chú ý: "Cảm ơn An tổng, ngài để ở một bên đi."

An Bác Dung đem bó hoa để ở một bên, sắc mặt liền tốt hơn một chút: "Chúc em diễn xuất thành công, mời cả Từ đạo diễn cùng Lâm Phi ăn mừng thôi."

An Bác Dung cũng học thông minh hơn, biết nếu anh chỉ mời Y Trạm hai người ăn cơm, chắc chắn đối phương sẽ không đi, cho nên tuy không cam lòng, tặng thêm hai cái bóng đèn, nhưng cố ý bài trừ một người khác ở đây.

Y Trạm do dự một chút, quay đầu nhìn Tạ Dịch Phi.

Tạ Dịch Phi cười cười, tuy bị xa lánh nhưng một phần cũng không để bụng.

"Anh phải trở về xem Snow và Nanh Vuốt, em đi ăn cơm với mọi người đi, vậy anh đi trước nhé, gặp lại sau."

Lời ngầm: Anh đi về chờ em.

"Vâng." Y Trạm gật đầu.

Lâm Phi nghĩ thấy mùi thuốc súng, nhìn Tạ Dịch Phi xoay người rồi đi, còn có mặt An Bác Dung há hê được như ý, cô nghĩ chắc An công tử còn chưa biết, Y Trạm và Tạ Dịch Phi là hàng xóm, mỗi ngày hai người đều gặp nhau, Tạ Dịch Phi còn nuôi chó giúp Y Trạm..

Tuy hai người đương sự không cảm thấy gì khác lạ, nhưng cô thân là một người đứng xem, luôn cảm thấy hai người quá thân thiết, sớm vượt qua quan hệ hàng xóm thông thường.

Nghĩ đến chút chuyện ngày trước của An Bác Dung, Lâm Phi quyết định tạm thời không nói cho An Bác Dung biết, cứ để anh ta đắc ta thêm nữa đi.

Cô muốn chọn thời cơ tốt nhất, để cho đối phương một kích trí mạng.

Ai bảo trời sinh phụ nữ đã thù dai.

Hôm nay Tạ Dịch Phi không bảo lái xe đưa tới, mà là anh tự lái xe tới, đến bãi đậu xe, anh bất ngờ thấy một người.

Mộ Thần đã đợi một lúc lâu, anh đang nghĩ chắc đối phương sẽ không tới, vừa do dự định đi, cuối cùng người ấy cũng tới.

Bây giờ cách thời gian kết thúc khoảng bốn mươi phút, cho nên trên bãi đỗ xe rất trống trải, cũng không có người nào, anh liếc mắt liền thấy được đối phương, trong lòng anh ngăn ra.

"Tạ tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau, thật đúng dịp a." Mộ Thần cười chào hỏi.

"Phải, thật khéo." Thanh âm Tạ Dịch Phi nhàn nhạt.

"Xe của tôi xảy ra chút vấn đề, tôi đã gọi điện cho trợ lý, nhưng không biết vì sao cậu ta lại chậm chạp chưa đến."

"Như thế sao." Thanh âm Tạ Dịch Phi không có gì thay đổi, mở cửa xe ngồi lên.

Phản ứng của đối phương rất bình ổn, Mộ Thần hoàn toàn không phân tích được đối phương đang nghĩ gì, nhưng việc đã đến nước này, bất luận thế nào anh cũng phải thử một lần.

Ít nhất cho tới giờ, đối phương không hề có biểu hiện phản cảm với anh, anh nghĩ, chắc hẳn trời sinh đối phương tương đối lạnh lùng..

"Tạ tiên sinh, ngài có thể cho tôi đi nhờ một đoạn đường không? Tôi là đồng nghiệp với Y Trầm, tuy tôi biết thế này rất đường đột, nhưng xe của tôi..."

Con người đen thẫm của Tạ Dịch Phi nghiêm túc nhìn chăm chú vào Mộ Thần, tim Mộ Thần đập chậm một phách, nói thế nào nhỉ...

Ánh mắt của đối phương khiến Mộ Thần như bị vạch trần hết thảy.

"Có thể." Tạ Dịch Phi phun ra hai chữ, vô cùng ngắn gọn.

Nếu như trước đây, anh sẽ không bao giờ đồng ý, anh không muốn dính vào phiền toái không cần thiết, nhưng mà đối phương vừa nhắc tới Y Trầm.

Y Trầm sẽ ăn cơm cùng An Bác Dung, đột nhiên anh cũng không muốn nhanh trở về nhà, mặc dù biết hai người không trở thành gì của nhau, ăn cùng hai người còn có người khác nữa, nhưng tâm trạng của anh vẫn có chút không tốt.

Mộ Thần không nghĩ đối phương sẽ đồng ý, anh dừng sốt mấy giây mới phản ứng kịp, sau đó cửa xe ngồi vào, trong lòng liền thở phào.

Nhà trọ của Mộ Thần rất gần, lái xe chỉ tầm mười phút là đến, hơn nữa không phải giờ cao điểm, kỳ thực là chưa đến mười phút.

Xe dừng lại.

Mộ Thần quay đầu cười hỏi: "Tạ tiên sinh muốn lên ngồi một chút uống cốc nước không? Hôm nay rất cảm ơn anh."

"Không cần." Thanh âm nhàn nhạt, Tạ Dịch Phi còn lộ ra chút tự phụ.

Mộ Thần ngồi trong xe không nhúc nhích, mấy giây sau, rốt cục hạ quyết tâm.

Tạ Dịch Phi cảm giác được có cánh tay đặt lên đùi mình, sau đó dời lên trên một chút.

Anh nhú mày, một tay giữ chặt không cho tay kia làm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 43

Trong giới giải trí, không ít nữ nghệ sĩ muốn có một người đứng sau, nhưng nam nghệ sĩ cũng không ít người muốn như vậy.

Thịnh hành quy tắc ngầm, mọi người đều thấy nhưng không thể trách, trong giới giải trí sẽ có nam nghệ bên cạnh những phú bà, chỉ là sẽ càng bí ẩn hơn, là được đàn ông bao nuôi.

Mộ Thần cao một mét tám, lại điển trai, trước đây cũng từng có người đàn ông tỏ vẻ có cảm tình với Mộ Thần, đưa ra yêu cầu phát triển thêm một bước, nhưng anh cũng là phái nam cảm thấy chống cự, nên mới lựa chọn La Thi Nhân.

Nhưng anh nhận thấy, Tạ Dịch Phi đối Y Trạ cũng bình thường, cùng với việc La Thi Nhân chủ động lấy lòng nhưng không hề rung động, đây cũng quá khác thường đi. Cho nên anh mới suy đoán, đối phương sẽ có hứng thú với đàn ông hơn.

Nếu như đối phương thích đàn ông, thì anh chín phần nắm chắc được, vì đã có không ít đàn ông có hảo cảm với anh.

Trước đây anh không đồng ý, đa phần là vì bề ngoài của bọn họ không tuấn lãng, phần lớn là bụng phệ, và quyền thế không bằng Tạ Dịch Phi.

Cũng chính bởi vì như thế, cho nên anh mới có thể đập nổi chìm thuyền, nếu như có thể đứng lên vị trí này, anh sẽ trải qua một cảnh giới mới, đáng giá để thử một lần.

Tạ Dịch Phi túm tay đối phương, ánh mắt lạnh xuống.

Một người đàn ông chính hiệu, bị một tên đàn ông khác quyến rũ, hiển nhiên là một thử nghiệm không lấy gì làm vui vẻ.

Mộ Thần ngăn ra, việc đã đến nước này anh cũng không còn đường lui, hạ người xuống, khiến khuôn mặt gần kề chỗ giữa hai chân đối phương.

Tạ Dịch Phi dùng một chân đá văng đối phương, ánh mắt sắc bén, thanh âm lạnh như muốn kết băng "Lăn xuống".

Không còn hình ảnh trầm ổn nho nhã nữa.

An Bác Dung thuê một phòng ăn, quanh cảnh không tệ.

Từ Tổ biết bối cảnh An Bác Dung không tầm thường, trước đây giữa ba người kia hình như có chút mâu thuẫn, vì thế có một thời gian sự nghiệp của Y Trạ bị người ta cản đường, không biết vì sao, mà giờ lại biến thành tình huống hiện tại, hoà hoãn, hơn nữa An Bác Dung đối với Y Trạ... còn...

Hai nam hai nữ, không khí cũng không tồi, dù gian phòng là do An Bác Dung đặt, nhưng Y Trạ lại là người trả tiền.

Y Trạ cười nói là vì cô diễn xuất thành công mà chúc mừng, tự nhiên là để đương sự là cô tính tiền. Đối phương đều nói đến như thế, An Bác Dung cũng không tiện nói gì nữa.

Từ nhà hàng đi ra, An Bác Dung có chút buồn bực, tuy đã bỏ rơi được Tạ Dịch Phi, nhưng lại có hai người khác cùng ăn, cho nên đúng thực là chỉ ăn, mà để tài tán gẫu chỉ là kế hoạch sáu tháng cuối năm của mỗi người, mang tính chất ôn chuyện thông thường.

Trên đường về nhà, trên xe, An Bác Dung liên tính ngộ, vài lần hai người đi ăn cơm, nhưng đều là Y Trạ trả tiền, đối phương chủ động không cho anh trả tiền.

Lĩnh ngộ được điểm này, mặt An Bác Dung liền đen xuống, cô gái này...

Hình như tâm tình Tạ tiên sinh không được tốt...

Mặc dù về mặt đối phương rất bình tĩnh, nhưng Y Trạ vẫn nhận ra, trực giác.

Hơn nữa Snow rất hiểu ý, dịu ngoan ngồi ở bên chân Tạ Dịch Phi.

Cô suy nghĩ một chút, sau đó thử mở miệng, "Tạ tiên sinh có chuyện gì phiền não sao?"

Tuy rằng cô cảm thấy, cô không thể giúp gì cho đối phương, nhưng cô vẫn lễ phép hỏi một tiếng, dù sao quan hệ giữa hai người cũng không tệ, bình thường đối phương đều giúp cô chăm nom Nanh Vuốt.

Tạ Dịch Phi nâng mắt nhìn đối phương "Không có gì."

Y Trạ nhún vai, đối phương không muốn nói tự nhiên cô cũng không miễn cưỡng, cho nên cô lễ phép tạm biệt, dẫn Nanh Vuốt rời đi.

Bóng lưng Y Trạ biến mất ở sau cửa, Tạ Dịch Phi thu hồi tầm mắt, thông tuệ mà chậm chạp, đôi khi anh thấy tình thương của Y Trạ rất lớn, đôi khi lại không hơn lúc này.

Sau thành công của buổi diễn kịch đầu tiên, ngựa không ngừng vó đi biểu diễn toàn quốc.

Từ sớm vé đã bán sạch, nhưng buổi diễn thành công khiến giá vé tăng lên đáng kể, cao đến khó tin, như là một ngôi sao lớn đi công diễn.

Sau khi đoàn kịch thương lượng, diễn thêm sáu buổi, tin tức trên mạng xã hội bùng nổ, sau đó vé được tung ra, chẳng mấy đã hết sạch.

Một bộ kịch thành công, không chỉ kịch bản tốt, mà còn cả sự nỗ lực toàn bộ những người ở sau màn, nhưng nhiều người vẫn nghĩ đó là "hiệu ứng Y Trạm."

Danh tiếng phòng vé được mùa thu hoạch bội thu, khiến bộ kịch ngày càng nóng lên, tạo lên dậy sóng.

Các quảng cáo và tạp chí đều đưa lời mời, cùng các kịch bản phim như hoa tuyết bay tới, tạm thời danh tiếng của Y Trạm tiền đồ vô lượng.

Vốn có rất nhiều người nhìn không tốt, dù sao diễn kịch cũng rất có tính khiêu chiến, theo tuần diễn đẩy mạnh, những người kia đều cảm miệng.

Tuần diễn xong cũng mất nửa tháng, chờ Y Trạm về đến nhà đã là tháng bảy. Lúc không ở nhà, Nanh Vuốt được nuôi ở trên lầu hơn nửa tháng, tuy rằng chia đôi phí thuê người chăm nom, nhưng cô vẫn thấy rất không ổn, không phải chuyện gì dùng tiền đều có thể giải quyết, chiều cô một con chó mất nhiều thời gian hơn.

Cho nên khi trở lại thành phố Z, trước tiên là cô chạy về nhà, nhưng Tạ Dịch Phi không có ở trên lầu, hỏi qua sau mới biết được, đã mang theo hai con chó đến ở trong biệt thự của anh.

Y Trạm cúp điện thoại, về tới nhà đã hơn tám giờ, cô chuẩn bị ngày mai đi đón Nanh Vuốt, sau đó sẽ đi thăm ông Tần.

Từ phòng tắm đi ra, Y Trạm liền nhận được điện thoại, là Lâm Phi gọi tới.

Gần đây Y Trạm chạy khắp toàn quốc, cảm giác cách vòng tròn giải trí khá xa, nên cô cũng lười xem tin tức.

Hai bộ phim Mộ Thần đang quay đều bị đổi người khác, La Thi Nhân cũng giờ quê, bên Phó Vi Ước cũng muốn đổi người hợp tác.

Hai người trước nay không có lực cản trở, lần này rất rõ ràng, có nguyên do.

Càng quan trọng hơn là, Lâm Phi còn nhắc nhở Y Trạm, thân phận vị Tạ tiền sinh kia không tầm thường.

Y Trạm cúp điện thoại, một bên lau tóc, một bên mở trang web tìm kiếm.

Gõ xong ba chữ "Tạ Dịch Phi", nhấn tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 44

Động tác lau tóc của Y Trạm dừng một giây, sau đó yên lặng tắt đi trang web.

Thông tin về Tạ Dịch Phi, còn dài hơn rất nhiều so với cô từ trước đến nay, nếu như muốn hình dung, cảm giác giống truyền thuyết, có chút xa không thể chạm tới.

Thì ra anh ấy có nhiều như vậy, cô biết Tạ Dịch Phi không thiếu tiền, nhưng không biết anh ấy không thiếu tiền đến trình độ nào.

Hơn nữa cũng không thể dùng có tiền hay không để hình dung, quá mức sơ lược, Y Trạm cảm thấy mừng lung.

Trước khi ngủ, mặc dù Y Trạm đã uống nửa ly rượu đỏ, chỉ là tâm thần vẫn có chút không tập trung, hôm sau sáu giờ cô liền tỉnh, lái xe ra khỏi trung cư, đi đón Nanh Vuốt.

Quả nhiên như cô đoán, căn nhà ở cuối kia, hơn nửa năm trước làm thủ tục đổi chủ, nơi này quản lý rất nghiêm, những thứ này đều có ghi chép lại, có dấu vết nên việc lần theo điều tra không khó.

Tạ Dịch Phi là nửa năm qua vào ở... Bởi như vậy, tất cả mọi chuyện liền rõ ràng. (Muanho: edit xong đoạn này, mua nho cũng chẳng hiểu mô tê gì cả ^^)

Trước đây Y Trạm đã cảm thấy Tạ Dịch Phi là người dễ nói chuyện, cũng rất hòa thuận, cô không suy nghĩ theo phương diện kia, sợ là tự mình đa tình, hơn nữa đối phương cũng không nói ra.

Bây giờ nhìn lại, có lẽ cô cũng không nên nghĩ nhiều.

Đến trình độ này, cô không thể nhìn lại quan hệ giữa hai người, tại sao đối phương lại thích cô, từ lúc nào, bắt đầu thích cô...

Nhưng đối phương chưa bao giờ vượt qua giới hạn, các kiểu thổ lộ cũng chưa từng có, tất cả đều chỉ là đang đoán.

Mặc dù đoán được mười phần.

Tâm sự Y Trạm nặng nề, xuống xe, cô nhìn bốn phía một chút, nơi này rất quen. Cô liền tỉnh táo lại.

Cô đã tới chung cư này một lần, làm khách tại nhà chị gái của Triệu Tư Niên.

Bây giờ cô mới chú ý tới, bốn nóc, năm nóc, hai nhà cách nhau không xa, còn trùng hợp là...

Y Trạm đang suy tư, chợt có một cậu nhóc chạy từ sau cửa sắt ra....

Yém đâm đầu vào ngực Y Trạm, "Chị gái Cung chủ, rốt cuộc thì chị cũng đến thăm em." Thanh âm mang theo chút hồn dỗi của con nít.

Đứa nhỏ này để đầu dựa hấu, mắt to, rất đẹp mắt, làm cho người khác phải mềm lòng, nghĩ đưa tay xoa xoa đầu nhỏ.

Chạy theo đứa nhỏ còn có hai con chó một đen một trắng, Y Trạm định thần nhìn lại, không phải là Nanh Vuốt cùng Snow sao, sau khi chạy ra ngoài, hai con chó chạy quanh cô một vòng, nhiệt tình chào đón.

Y Trạm bế Yém lên, hơn nửa năm không thấy, Yém lại cao hơn một chút, trí nhớ lại rất tốt, chỉ cần gặp một lần cư nhiên đến giờ vẫn nhớ rõ cô.

Chỉ là, đứa nhỏ này ở gian nhà bên kia mà? Chẳng lẽ giống với suy đoán vừa rồi của cô, hai nhà có quen biết?

Triệu Văn Nguyên đi từ trong ra, "Y tiểu thư, em tới chơi." Nhìn trong mắt đối phương có chút nghi ngờ, Triệu Văn Nguyên liền cười nói tiếp "Là chị lúc trước không nói với em, chị là chị gái của Triệu Tư Niên, cũng là chị dâu của Tạ Dịch Phi. Tạ Dịch Phi ở đây, nhà chị ở bên kia, em không đi sai nhà đâu."

Thì ra là như vậy.

"Tạ phu nhân chị vẫn khỏe chứ?" Mặc dù trong lòng Y Trạm rất kinh ngạc, nhưng trên mặt không biến sắc, cười chào hỏi.

Một thời gian Nanh Vuốt không gặp cô, nên nhiệt tình không kìm lại được, vẫn vây quanh Y Trạm, Y Trạm cười xoa lỗ tai Nanh Vuốt, Nanh Vuốt càng thêm vui mừng "Ô Ô" hai tiếng.

Triệu Văn Nguyên nhìn một người một chó: "Thì ra là chó em nuôi a, cũng khó trách..."

Kho trách lão tam sẽ để tâm chăm nom.

Ngừng lại, Triệu Văn Nguyên nói tiếp "Thật đáng yêu, Nanh Vuốt rất thân với người khác, không giống chó Tạ Dịch Phi nuôi, trừ Tạ Dịch Phi, Snow không hề để ý đến ai khác."

Y Trạm "..."

Chó ngu xuẩn nhà mình đây là được khen... Nhưng cảm giác có chút không đúng, Nanh Vuốt rất vô duyên... Người nào cho nó ăn gì, nó liền theo người đó, thật là không bản lĩnh.

"Ngược lại em cảm thấy Snow rất đẹp." Tam ngưng, Y Trạm lại hỏi: "Tạ tiên sinh có ở nhà không ạ?"

"A, cậu ấy không có nhà, đi châu Âu công tác rồi, cho nên em mới có thể nhìn thấy chị, cậu ấy đoán được em trở lại sẽ đến đón Nanh Vuốt nên để cho chị ở lại chờ em đến." Lúc nói chuyện, Triệu Văn Nguyên như có suy nghĩ nhìn Y Trạm.

Trước khi đi lão Tam nói thế nào nhỉ, vị hôn thê? Đối tượng kết hôn?

Hai người phát triển nhanh như vậy? Nhưng mà xem ra, thái độ của Y tiểu thư,, thì hình như hai người chưa đến bước đó.

Không biết Tạ Dịch Phi lấy lòng tin ở đâu ra, liệu có phải tự tin thái quá không?

Triệu Văn Nguyên đã coi trọng Y Trạm từ sớm, ngay lúc Y Trạm bắt đầu kí hợp đồng tại văn phòng của Triệu Tư Niên, không chỉ trẻ trung xinh đẹp mà còn thoả đáng hào phóng, gia thế trong sạch, quan trọng là rất hợp mắt cô.

Triệu Tư Niên đã hơn ba mươi tuổi, có thể nán lại lâu trong vòng giải trí nên bị hoa mắt, hôn nhân càng khó xử lý, khó có được cô gái khác biệt như vậy, để cho Triệu Văn Nguyên có chút hy vọng, sinh ra ý nghĩ khác, dù sao chỉ cần Triệu Tư Niên thích là tốt rồi, bọn họ không cần dùng kết thân để đổi lấy lợi ích, không cần hy sinh hôn nhân.

Chỉ là cô gặp được Y Trạm, lại thông qua Tạ Dịch Phi, chuyện này....

Thế nào liền đổi người rồi, mặc dù có chút không may, nhưng vẫn may, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài....

Nói đi nói lại, mặc dù Y Trạm chừng chặc, nhưng tuổi còn nhỏ, cái tuổi tiểu nữ sinh này phần lớn đều tính những chàng trai trẻ soái, Triệu Tư Niên cùng

Tạ Dịch Phi đều không còn ít tuổi, so sánh ra, tuổi Tạ Dịch Phi gần với Y Trạh hơn một chút, nhưng Triệu Tư Niên với Y Trạh lại là đồng nghiệp, có nhiều cơ hội tiếp xúc hơn... dễ dàng thân quen hơn.

Triệu Văn Nguyên nghĩ tới, gần đây xem mấy bộ phim thân tượng giết thời gian... rất là tiếc nuối.

Được rồi, tại sao em trai cô lại là đối thủ của lão tam chứ, Lão Tam cũng tiến đến ở trên lầu nhà Y Trạh, còn em trai của cô chính là đầu gối, lúc nào thì cái đầu kia mới nghĩ đến chuyện yêu đương a.

Nhà có hai lão đại nạn, mặc dù mới giải quyết được một người, nhưng cô vẫn buồn như cũ, sẽ tìm ai được cho em trai đây....

Y Trạh run lên, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Vậy khi nào Tạ tiên sinh trở lại ạ?"

"Nhanh nhất cũng phải hai đến ba tháng, chậm thì có lẽ là nửa năm, chị cũng không rõ lắm."

Hai người nói chuyện, ngoài cửa vang lên một tiếng, lúc Triệu Tư Niên nhìn thấy Y Trạh, cũng không biểu lộ gì, khuôn mặt rất bình tĩnh.

Mở miệng chào hỏi: "Y Trạh, cô cũng ở đây a." Ngừng lại, Triệu Tư Niên lại hỏi chị gái: "Anh Ba đi rồi ạ?"

Triệu Văn Nguyên cười cười: "Đúng vậy, buổi sáng đi, Y tiểu thư tới đây đón Nanh Vuốt về, hai người không chạm mặt, có chút đáng tiếc."

"Sao lần này anh Ba lại đi vội vã như thế." Ngừng lại, Triệu Tư Niên yên lặng mà tung ra một câu khiến toàn trường khiếp sợ.

"Vậy hai người tính khi nào thì kết hôn? Hoặc là công khai?" Ngừng lại, rồi nói tiếp, "Nếu như công khai, nhớ nói trước một tiếng, công ty phải phát biểu nói rõ, có chuẩn bị trước."

Giọng nói không lịch sự cũng không chậm, giống như thái độ nói chuyện công sự, nhưng lời nói lại khiến nhiều người chết đứng.

Mấy người khác đều ngẩn ra, Y Trạh tưởng mình nghe nhầm, nhưng nhìn về mặt người bên cạnh, xác định là không phải nghe nhầm...

Người Triệu Tư Niên hỏi lại là cô?

Đây là cái quỷ gì, Có phải người kia nào bị động quá lớn, nghiêm trang nói chuyện Kinh Hải....

Triệu Văn Nguyên có chút không muốn nghĩ, em trai này của cô lúc nào mới có thể hiểu chuyện nam nữ, đối với Y Trạh là không hề có ý gì khác sao.

Nếu không phải trên người Triệu Tư Niên có quá nhiều đặc chất phái nam, cô liền muốn hoài nghi em trai cô hay là thích đàn ông...

So ra, Tạ Dịch Phi còn biết tranh thủ....

Y Trạh cảm thấy có chút choáng váng, liền nói: "Xin lỗi, có lẽ chị hiểu nhầm rồi, em và Tạ tiên sinh chỉ là bằng hữu bình thường thôi, không phải quan hệ mà chị nghĩ đâu."

Tình huống này, sao cảm giác vừa tô, vừa đen vậy.

Triệu Tư Niên nhú nhú mày, chẳng nhẽ, Tạ Dịch Phi chỉ mạnh miệng nói? Trăm ý nghĩ xoay chuyển trong đầu Triệu Tư Niên, nhưng không hỏi lên nghi ngờ, trên mặt vẫn giữ vững lạnh lùng trước sau.

Triệu Tư Niên không nghĩ ra, sao Tạ Dịch Phi lại đề ý những chuyện ấy như thế? Người nọ tính tình cuồng vọng, chuyện lần này mong là anh ta sẽ gặp chút chuyện ngăn trở, anh ước gì thái độ Y Trạh cự tuyệt càng kiên định hơn.

(Muanho: Triệu ca ca, anh đừng có mà đã sợ tơ duyên mỏng manh anh còn cho thêm nhát kéo được không? em đang mong đợi từng ngày hai người... kiss đó.)

"Những chuyện đó tôi mặc kệ, bộ kịch bên kia đã kết thúc, Vương Ngọc nhận cho cô hai quảng cáo, trong đó có một quảng cáo đi nước ngoài lấy cảnh, vừa hay "Sóng ngầm" đã qua một vòng thẩm định, mặc dù có chút tình tiết bị giản lược, nhưng vẫn được coi trọng, có thể sẽ tham gia giải quốc tế, hơn nữa còn vào thẳng vòng hai, khi đó có thể đoàn phim sẽ tham gia lễ trao giải, cô là nữ chính sẽ cũng bước trên thảm đỏ, cũng thuận đường đi quay quảng cáo, đó là nước Pháp, anh Ba cũng ở đó, hai người hẹn hò gì tôi cũng mặc kệ, nhưng hai người nói chuyện yêu đương không được để ảnh hưởng đến công việc."

"Sẽ không..." Ngừng lại, Y Trạh suy nghĩ một chút hỏi: "Lúc nào thì lên đường?" Trừ hai quảng cáo này, gần đây cô còn có tiết mục giải trí và thăm hỏi muốn tiến hành.

Mặc dù bây giờ độ thu hút của cô vẫn còn nhỏ, nhưng nhất định phải giữ vững độ sáng, không chỉ khiến mọi người biết đến cô, còn muốn người xem nhớ đến mình, ánh sáng của nghệ sĩ là quan trọng nhất, vô luận người ấy có nổi tiếng lúc đó đến mức nào, nhưng chỉ cần nửa năm không có tin tức, sẽ bị người xem lãng quên, nên cần phải kéo dài độ chú ý.

Trừ phi giống Triệu Tư Niên ánh sáng cao độ như vậy, không cần cố giữ vững, sự tồn tại của anh ta chính là tiêu điểm chú ý của truyền thông, người như vậy trong giới giải trí rất ít, hơn nữa được như vậy cũng cần tích lũy, bây giờ cô hai mươi tuổi chưa làm được, nhưng đến tầm ba mươi tuổi cũng sẽ đạt

được trình độ này, có thể đạt được sớm hơn một chút.

Cô còn trẻ, nên không gấp, không bằng cứ chậm lại đi từ từ, đem cơ sở củng cố ổn một chút, cuộc sống sau này còn dài mà.

"Một tuần lễ nữa."

Công việc hiện tại tạm thời kết thúc, đoàn phim "Sóng ngầm" bay tới Pháp, trong lòng nhiều thêm bồi hồi, Triệu Tư Niên cảnh cáo, vốn là hai người không có gì, ngược lại có nhiều thêm chút gian tình.

Kinh nghiệm về tình cảm của cô cũng không nhiều, lần đầu tiên gặp gỡ Tạ Dịch Phi, con người xuất chúng như thế, mọi cử động rất khác biệt, khiến người khác không thể rời mắt.

Cô bắt đầu đi tìm Tạ Dịch Phi, chỉ là dựa vào dũng khí muốn hỏi cho rõ ràng, hiện tại tỉnh táo lại, trái lo phải nghĩ thành không hỏi được rồi.

Không biết từ lúc nào bắt đầu, Tạ Dịch Phi lại được đặt ở một vị trí đặc biệt.

---##-----

Muanho: Tình hình đến đây là tác giả ngừng không viết nữa. Muanho đang định tự sáng tác tiếp, nhưng tể bào văn học quá ít ỏi...

Hic, ko biết viết ra cái gì ko....

Mà tốc độ cùa rùa nha...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 45

Tác giả: muanhobaybay

Đứng trước khách sạn Tạ Dịch Phi ở, kiến trúc khách sạn có chút cổ kính, nhưng rất long trọng mà xa hoa. Khách sạn 5 sao một đẳng cấp khác. Đoàn phim cô sang đây cũng chỉ có thể thuê khách sạn 2 sao.

Trong lòng Y Trâm có chút bồi hồi, muốn vào trong, nhưng chân lại không chịu bước tiếp. Cô lưỡng lự rồi quay lại, đi ra công viên gần cạnh. Ngồi xuống ghế đá, cô nhìn xuống chân mình một chút.

Cô cảm giác cô không có can đảm đi hỏi anh, hỏi gì đây "Anh thích tôi à?". Cảm thấy rất ngốc.

Cô đập nhẹ bàn chân xuống đất, mắt nhìn lên mũi giày nhưng, nơi đó có một bông hoa nhỏ được đính lên trên mũi giày, rất đáng yêu.

Nhớ lại lúc này cô đã chọn quần áo như thế nào, thật ngốc quá đi. Cô lựa đi lựa lại không tìm được cái nào thích hợp. Thế là chọn bộ nào mà cô thấy thoải mái nhất.

Một chiếc quần bò bó sát tôn nên đôi chân thon gọn của cô, trên là chiếc áo rộng trùm qua hông, dưới chân là đôi giày nhưng năm phân đáng yêu.

Trong cuộc sống của cô, cả đời trước cho tới đời này cô chưa bao giờ lưỡng lự như thế.

Cô thở một hơi dài, ngửa cổ lên nhìn bầu trời bao la trên kia. Bầu trời trong xanh rất cao rất đẹp.

Cô nghĩ tới mình được sống đã cảm thấy rất may mắn rồi. Sao còn lo sợ được mất. Cứ để tự nhiên thôi. Nhưng giờ cô chưa muốn đi gặp anh, có thể sẽ không giống trước kia. Nhưng cứ để... tự nhiên thôi..

Nghĩ vậy cô đứng lên, ra khỏi công viên, đi về hướng khách sạn đoàn phim thuê phòng.

--- -----

"Tổng giám đốc, 20phut nữa chúng ta sẽ về tới khách sạn, 7h30 tối nay sẽ tham gia một tiệc rượu tại khách sạn."

Tạ Dịch Phi ngả người, hai mắt nhắm lại, có chút nhừ nhừ. Nhưng hình bóng cô gái ấy vẫn hiện ra.

Anh thần nhiên "Uh" một tiếng như có như không.

Mở mắt ra, anh nhìn lướt qua bên ngoài... Chỉ là lướt qua, nhưng hình bóng kia...

"Dừng xe."

Xe dừng lại, anh mở cửa xe đi ra.

"Y Trâm"

Bóng hình cô gái sững lại, nhưng không quay đầu lại.

Có phải tai mình nghe nhầm hay không. Sao anh ấy có thể ở đây, nghe nói anh ấy hợp cả buổi chiều mà.

Có tiếng bước chân đi lại đấy, một cái bóng đen bao trùm phía trước, cô ngước mắt lên.

Ồ hóa ra là anh thật

"Tạ tiên sinh.." cô ngẩng đầu lên nhìn anh gọi.

Bất thành linh anh ôm lấy cô.

Cô giật mình đờ người trong chốc lát, rồi đẩy anh ra.

Anh vẫn gắt gao ôm lấy cô: "Để anh ôm em một chút thôi"

Cô đành ngừng lại.

"Không biết tại sao dần dần anh càng chú ý đến em nhiều hơn. Và càng ngày càng muốn chiếm hữu em về riêng mình. Lúc đầu quả thật anh tìm cách để ở gần em. Nhưng không dám thể hiện sự theo đuổi, vì anh biết em phòng bị với người lạ rất kỹ. Nhưng càng ngày anh càng thấy lo sợ."

Cánh tay càng siết chặt hơn một chút.

"Lúc này nhìn thấy bóng lưng của em, chợt vụt qua. Anh liền rất sợ để vuột mất, nên anh thấy anh muốn tỏ rõ với em rằng. ANH YÊU EM. Thật sự cảm thấy không thể thiếu em được."

Tạ Dịch Phi trở lên hồi hộp và giọng nói kèm theo chút bối rối:

"Anh muốn theo đuổi em. Được không?"

Tìm Y Trâm như lỡ một nhịp rồi lại đập tăng tốc... Đầu óc của cô giờ hổng rỗng, cảm giác bị ngưng hoạt động rồi.

Một Tạ Dịch Phi mà cô luôn cảm thấy anh ấy ở rất xa cô, cô cảm giác như không thể với tới. Người ấy lại đang ôm cô, đang thổ lộ với cô.

Không chân thật một chút nào...

Tạ Dịch Phi không đợi được câu trả lời của Y Trâm. Tâm có chút lo lắng. Chẳng lẽ cô ấy... không muốn.

Nếu bảo Tạ Dịch Phi anh buông tay đó là điều không thể...

"Có được không?..." Giọng nói của anh có chút nhỏ dần. Anh từ từ buông hai tay ra, đợi cô đứng vững thì hai tay cũng rời khỏi người cô.

Anh nhìn cô chăm chú, đầu cô đội mũ len áo, đeo cặp kính râm to bản, che đi nửa khuôn mặt, đầu hơi cúi xuống.

Không biết cô đang nghĩ gì, cô không nói, không nhìn anh, anh chưa bao giờ cảm thấy không nắm chắc thứ gì đến vậy.

Y Trâm ngẩng đầu lên nhìn anh một chút, nói có chút ngập ngừng:

"Em...em nghĩ chúng ta tạm thời là bạn đã." Tức là anh không bị từ chối, mà là có cơ hội theo đuổi.

"Em là một mình tinh, nên không thể để lọt tin tức gì ra ngoài rất ảnh hưởng tới sự nghiệp của em"

Tạ Dịch Phi vội vàng cam đoan: "Tất nhiên anh hiểu."

Y Trâm cười khẽ, "Vậy anh có muốn đi dạo chút không, và đi qua chỗ chợ thức ăn bình dân nữa?"

Tạ Dịch Phi tất nhiên vô cùng nguyện ý rồi.

"Chúng ta đi thôi."

Hai người sóng vai đi cùng nhau, rất đẹp đôi đi.

Hai người cùng đi dạo qua mấy con phố, lúc đầu thì còn chút ngại ngùng lên Y Trạm cũng không lên tiếng.

Sau đó đi tới con phố bán thức ăn, cô mua hai xiên thịt nướng thơm nức, đưa cho anh một xiên.

Còn mình thì bắt đầu há miệng ăn ngồm ngoàm, thật ngon.

Anh nhìn cô ăn đến vui vẻ như vậy, cũng há miệng ăn, quả thật không tồi, rất ngon.

Đi được nửa con phố, hai tay hai người cầm đầy thức ăn và một cốc nước chanh lạnh. Ăn đến no căng. Rất vui....

"Reng reng..." Điện thoại của Tạ Dịch Phi vang lên.

"Anh nghe điện thoại đi, em mua thêm một xiên kẹo tròn." Y Trạm chỉ chỉ cửa hàng bán kẹo bên cạnh.

Tạ Dịch Phi gật đầu.

"Alo"

"Tổng giám đốc, ngài có muốn tới bữa tiệc không?"

"Không, tôi có lịch khác rồi, tẹo nữa tôi đón tôi, địa chỉ...."

Nói xong anh cúp máy.

Thật sự anh rất muốn tuyên bố luôn trước toàn thể thế giới rằng tôi đang theo đuổi cô ấy, tương lai chúng tôi sẽ là một đôi. Nhưng cô ấy còn quá trẻ, lại là một minh tinh nên sự nghiệp của cô ấy sẽ bị ảnh hưởng.

Anh yêu cô nên anh tôn trọng cô, sẽ bên cạnh cô giúp đỡ cô tiến lên, bay cao bay xa hơn...

Anh nhìn Y Trạm đang lựa một cây kẹo khác. Anh mỉm cười, chưa bao giờ anh cảm thấy mình rất đủ đầy và vui vẻ đến vậy.

"Em chọn cây này đi."

"Anh thích vị này sao?"

"Anh không thích ăn kẹo, em ăn hết đi."

Hai người cười nói sóng vai đi trên đường. Cảm giác thật tuyệt vời.

Y Trạm cảm thấy căng bụng rồi, rất hạnh phúc.

Cô liếc sang người bên cạnh, thì bất chợt gặp ánh mắt anh. Hóa ra anh vẫn đang nhìn cô. Một đôi mắt tràn đầy ám áp cương chiều và che chở. Cô cười rồi nhìn về phía trước.

Anh rất tốt, cảm giác bây giờ lại rất chân thật.

"Anh gọi xe rồi, tẹo nữa chúng ta lên xe anh đưa em về, anh nghĩ em đã rất mệt rồi, nên nghỉ ngơi vì chắc hẳn lịch trình của em rất dày đi." Nhìn thâm quầng nhàn nhạt dưới mắt cô, anh chỉ muốn lấy tay mình xoa mát màu đỏ đi. Anh rất muốn có nhiều thời gian ở bên cô, nhưng cô cũng rất mệt. Để cô về nghỉ ngơi.

Y Trạm gật đầu, mồm thì vẫn đang ngậm viên kẹo ngọt ngào.

Về tới phòng, Y Trạm ngã lên giường, sao giờ lại cảm giác như trong mơ vậy.

Cô cười "ha ha" đầy ngốc nghếch.

Một lúc sau cô mới tiến tới tủ lấy bộ quần áo ở nhà đi vào phòng tắm tắm rửa...

Ở bên kia Tạ Dịch Phi về tới phòng thì ngồi trên chiếc ghế to, định lấy thuốc lá hút, nhưng lại nghĩ tới ai đó. ANH liền ném điếu thuốc vào thùng rác.

Anh sẽ theo đuổi cô, bằng được thì thôi. CHi là anh lại muốn nhìn thấy cô rồi. Anh ngả người ra ghế, cũng tự nở nụ cười với bản thân mình.

Anh muốn đi tắm cho tinh thần mình thoải mái, bây giờ anh đang không giống bản thân mình rồi.

--- -----

"Em đang làm gì?" Tạ Dịch Phi gửi tin nhắn

Y Trạm vừa ra khỏi phòng tắm, đang lau tóc cho khôm nghe thấy chuông điện thoại báo tin nhắn.

Y Trạm cầm điện thoại lên, nhìn người gửi tin nhắn là Tạ Dịch Phi, cười khẽ: "Em đang lau tóc."

"Um. Em mệt không?"

"Không, em không mệt, em cảm thấy rất vui."

"Anh cũng vậy." Rồi một lúc sau lại có tin nhắn tiếp. "Em nghỉ sớm đi, ngày mai chắc hẳn em sẽ rất bận rộn."

"Vâng, chúc anh ngủ ngon."

"Chúc em ngủ ngon. Mong luôn được bên em."

Mặt Y Trạm nóng lên, "Mong luôn được bên em", thật là ngọt quá đi. Y Trạm cười khẽ, rồi cầm khăn bông lau tóc tiếp, hát vu vơ vài câu. Giờ mới thấy Y Trạm giống với tuổi trẻ hiện tại của cô.

Tạ Dịch Phi cảm thấy thật bất ngờ không ngờ anh cũng có thể nhắn những câu chữ sến như vậy. Tay anh cầm ly rượu lên nhấp nhí, nhìn hình ảnh đang chiếu bộ phim mà Y Trạm thủ vai, hình cảnh nữ hiệp khách, đầy tàn ác, nhưng trong thâm tâm lại vô cùng lương thiện.

Bên kia Y Trạm đã vui trong chăn thờ từng nhịp đều đặn.

Một giấc ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Đẳng Cấp Bạch Liên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.